

VILÁGSIKEREK

James Grippando

GYILKOS
SZÁNDÉK

General Press Kiadó
ALAPÍTVÁ 1988-BAN

A mű eredeti címe
Intent to Kill

Copyright © 2009 by James Grippando
Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Hungarian translation © SZIEBERTH ÁDÁM

© GENERAL PRESS KIADÓ

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás. A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIEBERTH ÁDÁM

Szerkesztette
KOCSIS ANIKÓ

A borítótervet
ZELENYIÁNSZKI ZOLTÁN
készítette

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 643 223 2

Kiadja a general press kiadó
1138 Budapest, Viza utca 9-11. fszt. 2.
Tel.: 359-1241, 270-9201 Fax: 359-2026

www.generalpress.hu
generalpress@generalpress.hu

Felelős kiadó Lantos Kálmánné
Irodalmi vezető Pálvölgyi Lídia
Művészeti vezető Lantos Kálmán
Felelős szerkesztő mihályi Krisztina
Készült 20,5 nyomdai ív terjedelemben
Kiadói munkaszám 3049-10

Nyomdai előkészítés TORDAS és TÁRSA Kft.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA ZRT.-ben készült
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Tiffanynak. Ő az én hazafutásom.

Köszönetnyilvánítás

Vannak történetek, amelyek éveken át érlelődnek az író fejében, mielőtt egyetlen szót is papírra vetne. A *Gyilkos szándék* ilyen történet volt. Azért említem meg ezt előljáróban, mert képtelenség lett volna mindenkit megőrizni az emlékezetemben, aki a hosszú évek során a segítségemre volt. Elnézést kérek tehát a meg nem énekelt hősöktől.

A lista élén apám, James V. Grippando áll, aki egy életre belém oltotta a baseball szeretetét, amit én most megoszthatok a saját gyerekeimmel. Bocs, apa, hogy nem a Chicago Cubsról szól a könyv!

Az elejére kívánczik Eleanor Rayner is. Ha föllapozzák az előző regényeim köszönetnyilvánítását, ott is megtalálják Eleanor nevét, aki az utóbbi tizenöt évben minden egyes kéziratomat elolvasta – még a legelsőt is, amelyet soha nem adtak ki. Kemény kritikusom volt, és amikor végzett az olvasással, mindig jóleső érzés volt látni, ahogy kezében a számárfüles kézirattal, arcán hamiskás mosollyal odacsoszog hozzám. „Megint megcsináltad” – mondta ilyenkor. „Ez még jobb, mint az előző.” A *Gyilkos szándék* lesz az utolsó könyv, amelyben közreműködött. Borzasztóan fog hiányozni.

Képzeltetik, milyen élvezetes volt a regény kapcsán végzett kutatómunka: jobbára nézelődésből, sörözésből meg a hazai csapatnak való lelkes szurkolásból állt. Több barátom is megérdemli, hogy külön megemlítssem a nevét. Rob Murphy abban segített, hogy megtapasztalhassam (csak másodkézből, persze), milyen út vezet az alacsonyabb osztályból az első ligába, majd végül a Fenway Parkba. Különösen szívélyes bánásmódban részesültem Austinban: Joe R. Alba, aki a különleges szolgáltatások koordinátora a rektori hivatalban, remekbe szabott idegenvezetést tartott nekem a Texasi Egyetemen; Mark Franklinnek, a Texas Longhorns intézőjének köszönhetően bepillantást nyerhettem a Texasi Egyetem baseballcsapatának életébe (és szerzett nekem egy Augie Garrido által aláírt baseball-labdát is, amelyet, ígérem, *soha* nem fogok eladni az eBayen); DeLaine Ward, az austini ügyvédi kamara munkatársa pedig segített megszervezni ezt a sok élvezetes programot. Gordon Van Alstyne rendkívül türelmes volt, és minden tőle telhetőt megtett, hogy tanuljak valamit a hangtompítóról és a golyóálló mellényről. Köszönet illeti új szerkesztőmet, Sally Kimet is, amiért a kézirat elkészülte után akcióba lépett, és bebizonyította, hogy egy jó könyv mindig lehet még jobb.

A hibák, mint mindig, ezúttal is az enyéim.

Tom Bales a nevét és a hawaii ingeit is kölcsönözte a *Gyilkos szándék* egyik szereplőjének. Az árverésen tanúsított nagylelkűségéből a St. Thomas Episzkopális Iskola tanulói fognak profitálni a floridai Coral Gablesben. Valaki talán eljut közülük az MIT-ra (vagy akár többen is).

Végezetül köszönetet mondok feleségemnek, Tiffanynak. Nincs szexisebb egy háromgyermekes anyánál, aki soha nem volt csinosabb, mint most.

1. fejezet

Ryan először egy kézfejet talált, amely félbetört karban folytatódott. Mintha bal kézfej lett volna, de ezt nehéz volt eldönteni. A jobb lábfejet a konyha másik felében, a padlón pillantotta meg mindjárt az etetőszék mellett.

Isten tudja, hol lehettek a hiányzó fülek, szemek.

Annak, hogy az ember a Rhode Island állambeli Pawtucket-ban, azaz Krumplifej úr, a híres játékfigura szülőhelyén él, pozitívumai és árnyoldalai egyaránt vannak. De az biztos, hogy a Blackstone folyó partján fekvő, hetvenkétezer lakosú munkásváros nem csupán ezzel az egy szem

krumplival büszkélkedhet. Hanem azzal is, hogy otthont ad az egyik legnevesebb baseball-egyesület fiókcsapatának.

– Szia, Dada! – mondta Ainsley. Egy szál pelusban volt, meg baseballsapkában – az apukája csapatának sapkájában, persze. A Pawtucket Red Sox, azaz „PawSox” a bostoni „piros zoknisok”, a Boston Red Sox második ligás fiókcsapata, és ennek a csapatnak a feltörekvő ifjú csillaga volt a huszonnégy éves Ryan James. Ryan most félretette a kislánya félig-meddig újra összerakott játékát, és a karjaiba kapta Ainsley-t.

– Mit kérsz reggelire? – kérdezte.

– Mama – mondta a kislány.

– És még?

– Dada.

– Máris hozom – mondta Ryan.

Ainsley-nek kisebb volt a szókincse, mint a kétévesek többségének, és ha valamit nem tudott mondani, az vagy mama lett, vagy dada. Ryan nem akart freudista alapon belebonyolódni ebbe a dologba, de úgy gondolta, a dada most banánt jelent. Hogy a mama mi lehet, arról gőze sem volt. Kiválasztott a fürtről egy szép, érett banánt, fölkockázta Ainsley-nek, és a tálcájára rakta.

– Tessék, szépségem – mondta.

Ainsley bekapott egy falatot, majd fogta a legnagyobb kockát, és átdobta Ryan feje fölé. A lövedék a hűtő előtt landolt, és az igazi mamának, aki éppen belépett a konyhába, el kellett hajolnia a tűzvonalból.

Chelsea sóhajtott egyet, és csípőre tette a kezét. – Ryan, kérlek, ne dobálózz az étellel.

– Azt hiszem, Ainsley-re gondoltál – mondta Ryan.

– Mi?

– Azt mondtad: „Ryan, kérlek, ne dobálózz az étellel.” Esküszöm, nem én voltam.

Chelsea-n látszott, hogy ez meghökkenti. – Jaj, istenem! Máris stresszes vagyok.

– Képzeld, mi lesz, ha már öt kis bambino szaladgál majd körülöttünk!

Chelsea kővé dermedt. – Vicceltem – mondta Ryan. Igazából csak négy gyereket akart. Chelsea gyorsan töltött magának egy csésze kávé, és a felét mindjárt föl is hajtotta. – Mitől vagy ilyen feszült? – kérdezte Ryan. Erre Chelsea felköhögte a kávé, és Ryan már is megbánta, hogy ilyet kérdezett. Baseballjátékosként ugyanis a második ligás fiókcsapatoknál megszokott havi ezeregyszáz dolláros fizetést, plusz napi húsz dollár étkezési hozzájárulást vitt haza. Ez nem volt elég. Chelsea azzal egészítette ki a család bevétele, hogy angolt tanított harmadik elemistáknak az egyik neves bostoni magániskolában. Ezenkívül hetente háromszor bejárt a bostoni Suffolk Egyetem négyéves esti jogi kurzusára – mire lediplomázik, Ainsley iskolába megy. Chelsea úgy tervezte, ha Ryan bekerül az első ligás nagycsapatba, folytatja a tanítást, ha pedig nem, akkor pályát változtat. Akár így alakul, akár úgy, a pénz már nem lesz olyan meghatározó dolog az életükben, mint most. Most ugyanis szűkösen éltek, és Chelsea-nek, aki teljes állású tanítónőként, illetve félállású joghallgatóként naponta tette meg oda-vissza a Pawtucket és Boston közötti egyórás utat, komoly nehézséget okozott, hogy jó feleség és anya legyen.

– Ma reggel fontos találkozóm van Mrs. Chambersszel – mondta most Ryannek. – Márpedig az hiányzik a legkevésbé, hogy megvárakoztassam az igazgatónőt.

– Enned kéne valamit. Az idegnyugtató.

– Nincs időm.

– Legalább egy dadát vigyél az útra – mondta Ryan, és Chelsea elé tartott egy banánt.

Az Ainsley-t idéző szófordulat mosolyra fakasztotta Chelsea-t.

– Oké – mondta. – Eszem egy dadát.

Odalépett Ryanhez, megcsókolta, és ez egy röpké pillanatra mintha oldotta volna a stresszt. Ezért remek dolog, ha valaki élete nagy szerelmét veszi feleségül. Az emberek néha meggondolatlanul dobálóznak a frázissal, hogy „nem tudok nélküled élni”, de amikor Ryan mondta ezt Chelsea-nek, szó szerint értette. A csapattársai ugratták is, hogy papucs alatt nyög, de a lelkük mélyén irigyelték.

– Én, én, én! – kiabált Ainsley.

Chelsea adott egy puszit neki is.

– Ainsley-nek ma tizenegykor beszédterápiája van – mondta. – Oda tudnád vinni a bölcsiből?

– Persze – mondta Ryan. – Az ütődzés csak háromkor kezdődik. Utána elviszem édesanyádékhoz.

– Onnan meg majd én hazahozom.

– Akkor kijössz este a meccsre?

Hosszú csönd állt be. Chelsea idejébe abban az időben nem sok meccs fért bele.

– Ma este kétórás büntetőjogi szemináriumom van – mondta.

– Szívem, ez az időny utolsó meccse!

– Tudom. De még alig kezdődött el a szemeszter, és máris bajban vagyok, mert túl sokat hiányzom.

– Nem engedik meg, hogy családi kötelezettségek miatt távol maradj, és később pótolod az anyagot? Csak most az egyszer!

– Hát, éppen fölhívhatom a tanárt, hogy mit szól hozzá.

– Akkor eljössz?

– Mindenképp megpróbálok ott lenni.

Ryan fogta a konyhapulton heverő borítékot, és Chelsea kezébe adta. – Nagyon jó helyeket csíptem meg nektek.

Chelsea habozott, és Ryan látta, hogy csak fokozza a feleségére nehezedő nyomást, ami Chelsea-nek aznap végképp nem hiányzik. Viszont aznap tényleg az időny legnagyobb meccsét játsszák.

Chelsea belenézett a borítékba. – Ez csak két jegy – mondta.

– Igen. Egy neked, egy Ainsley-nek.

– És Bébi?

Ryan nem válaszolt azonnal. És Bébi?

Chelsea öccsét, Danielt becérték így. A huszonkét éves fiú, aki még a szüleiéknél lakott, az autizmus enyhébb formáját jelentő Asperger-szindrómában szenvedett. Bébi imádta a baseballt, és csak nagyon ritkán hagyott ki PawSox-meccset. A játékosok többnyire kedvesek voltak hozzá, Ryant és Chelsea-t pár éve mégis egy rossz tréfa hozta össze. Ryan egyik csapattársa ugyanis a hecc kedvéért csokiszelettel kínálta Bébiket, de valójában hashajtót adott neki. Szegény Bébi a hetedik inning tájékán hirtelen eldobta a baseballkesztyűjét meg a sapkáját, és felnőtt férfi léteére tele gatyával rohant haza a lelátóról. Ryan három meccsre szóló, fizetés nélküli felfüggesztést kapott, amiért betörte az orrát az idióta tréfacsinálónak. És amikor eljött Bébi nővére, hogy köszönetet mondjon neki, vibrálni kezdett köztük a levegő.

– Nagyon szeretem Bébiket – mondta most Ryan. – De tudod, hogy nagy tömegben néha bekattan.

– Majdnem minden meccsen ott van. És végigüli az összes ütődzésedet.

– És a legtöbbször nincs is vele semmi gond. De a ma esti meccs óriási esemény. Nem szeretném, hogy már a második inning alatt haza kelljen szaladnotok, mert Bébi egyszer csak besokall a tapstól, a kiabálástól vagy attól, ahogy a szomszédja törögeti a földimogyorót.

– Nem túlzol egy kicsit?

– Nem. Bébinek vannak ezek a fixációi, és...

Ryan elhallgatott. Folytathatta volna, de az úgy vette volna ki magát, mintha támadást intézne Chelsea családjá ellen. Mintha fölhánytorgatná, hogy mindenkinek Bébi körül forog az élete, hogy Chelsea szülei már jóformán nem is ismerik egymást, mert mindig minden Bébiről szól.

– Porig lesz sújtva, hogy őt nem hívtad meg – mondta Chelsea. – Nem hagyhatjuk ki ebből. Ő a testvérem.

– Kicsim, éppen erről van szó. A te testvéred, nem Ainsley-é. Azt akarom, hogy a mai este különleges legyen. A mi családunk különleges estéje.

Chelsea erre fölfortyant. – Nem is tudtam, hogy ekkora teher számodra a Townsend család.

Ryan odalépett hozzá, de Chelsea elhúzódott tőle. Ryan megállt.

– Tudod, hogy nem így gondolom – mondta. – Csak erről az egyetlen estéről van szó. Megígérem, hogy kitalálok Bébinek valami egészen különleges programot. Csak ő meg én.

Chelsea ezt mintha fontolóra vette volna, de Ryan még mindig úgy érezte, hogy elég fagyos a helyiségben a levegő.

Ainsley megint eldobott egy banándarabot, amely átszállt Ryan feje fölött, és a konyha túlsó felében ért földet.

– Hú! Láttad ezt? Szerződtetni kell! Ennek a kölyöknek aztán van karja!

Chelsea önkéntelenül elnevette magát. Ryan ezen fölbuzdulva ismét közelebb lépett hozzá, és Chelsea ezúttal már hagyta, hogy átölelje.

– Az a szerencsém, hogy ellenállhatatlan vagyok – mondta Ryan.

– Az a szerencséd, hogy aranyból van a szívem – mondta Chelsea.

– Szóval eljössz este?

– Igen – sóhajtott föl Chelsea. – Ott leszek.

Gyerünk, gyerünk, bébíí! – harsogta a tribünön az egytagú kórus.

A PawSox legnagyobb szurkolója, aki szünet nélkül skandálta a buzdító rigmusokat, nyilvánvaló okokból kapta a szeretetteljes Bébi becenevet. Bébi, aki hatodik elemista kora óta gyakorlatilag „bútordarab” volt a McCoy Stadionban, immár akár egy pofa sört is ihatott volna a hot dog (azaz „Pawdog”) meg a sajtos sült krumpli mellé, de neki soha nem ment le a torkán egy korty alkohol sem. Úgy nézett ki a talizmánként hordott PawSox-baseballsapkájában meg a PawSox-szvetterében, mint egy nagy gyerek, az ölében pedig, a rongyosra nyálazott baseballadatbank mellett ott hevert az egész csapat által aláírt, féltve őrzött régi baseballkesztyűje. Ahogy mindig, ma is eljött megnézni a kedvenc játékosa ütőedzését az esti meccs előtt.

– Gyerünk, bébíí!

Ryan üdvözlésképpen megbökte az ujjával a sisakját, és belépett az ütőketrecbe.

A százkilencven centis, százkilós, atletikus Ryan egykor abban az irigylésre méltó helyzetben volt, hogy alig tudta levakarnia magáról az amerikai futballistákat meg kosárlabdázókat toborzó ügynököket, mielőtt elfogadta volna a Texasi Egyetem baseballösztöndiját. Az egyetemen igen jól érezte magát, itt a lányokat vakargathatta le magáról, miközben az országos bajnoki címig vezette a Texas Longhorns csapatát. A Boston Red Sox már jó korán kipécézte őt az alsóbb ligás csapatokba történő válogatáson. A negyed- és harmadosztályú csapatokat, ahol mindenki meg tud ütni egy egyenes, gyors dobást, átugrotta, és egyből a második ligába került, ahol a nem egyenes röppályájú, cseles dobásoknál dől el, ki a férfi. Ryan alighanem gyorsan fölkerült volna az első ligába, ha nem lett volna az a sok ha: *ha* nem megy tropára a válla az első tavaszi edzésen, *ha* nem kell emiatt kihagynia a teljes első szezont, *ha* a csapat orvosai nem sütik rá, hogy „sérült áru”...

– Gyerünk, bébíí!

Bébi a kedvenc helyén ült, közvetlenül a Sox-kispad fölött. Mindig egyedül ült. Ő így szerette.

Bébi sohasem volt a csapatjátékok, a csapatmunka vagy bármilyen csapattevékenység embere. A baseball csak nézőként érdekelte, pontosabban két lábon járó baseball-enciklopédiaként. Nem csupán a mostani első ligás csapatok ütősorrendjét tudta fejből, hanem a valaha létezett első ligás csapatok közül szinte mindegyikét. Memorizálta az ütőátlagokat meg a meccsek részletes eredményét, és ezzel igencsak elképesztette, de egyben mulattatta is a baseballrajongókat.

Igazán mégis attól „feküdtek ki”, hogy anagrammákat rakott össze fejben.

– Hé, Bébi! – kiáltott oda a felsorakozott PawSox-ütőjátékosok egyike. Ivan Lopez volt az, a csapat sztárjátékosa és mókamestere, egyben Ryan legjobb barátja. Ivan tölcsért csinált a kezéből, és a műsorközlő hanghordozását kezdte utánózni, mintha a kilencedik inningben lennének a híres Fenway Parkban, a bostoni „piros zoknisok” stadionjában: – A Boston Red Sox következő ütőjátékosa a kijelölt ütő: a harmincnégyes számú David Ortiz!

Bébi fejében azonnal kattogni kezdtek a fogaskerekek, és sikerült is a betűket átrendezve „átírnia” a bostoni „piros zoknisok” egyik leghíresebb, bivalyerős ütéseiről híres játékosának nevét, hogy valami egészen mást jelentsen: – David Ortiz, David Ortiz – tíz vad ordít!

Ivan meg a többiek szabályosan fetrengtek a röhögéstől. Bébi és anagrammái a vidámság állandó forrását jelentették Ryan és csapattársai számára. A lehetőségek korlátlanok voltak. Bébi, a fanatikus Sox-drukker, természetesen utálta a csíkos mezes bronxi csapatot, a New York Yankeest, így a pályájukból, a Yankee Stadiumból (a helyesírás szabályait kissé fölrugva, egy betűt fölcserélve, mert mindenképp valami sértőt akart kitalálni) „anyi süket duma” lett, a nagy Ted Williamst „Matild Lewis”-nak keresztelte el, és így tovább. Bébi olyan kényszeresen gyártotta az anagrammákat, hogy néha még a kedvenc csapatából is kénytelen volt gúnyt űzni: abból, hogy „Végre a Red Sox nyeri az idei döntőt!”, az lett, hogy „Ernyedt texasi ónegér, rövid az idő!”

– No, ennek búcsút inthetsz – mondta a labdán csattanó ütő hangja hallatán Ivan. Ryan épp a harmadik hazafutást érő ütését küldte át a bal oldali falon, ezúttal pontosan a Honey Dew fánkot, illetve a Hasbro cég játékfiguráját, Krumplifej urat hirdető óriásposztterek közé. Ez még csak az edzés volt, de Ryant, úgy tűnt, máris elkapta a harci láz.

– Teszünk egy kis tétet arra, hogy meglesz zsinórban a négy? – kérdezte.

– Csak, ha én dobok – felelte Ivan. Már vette is a kesztyűjét, de mielőtt fölléphetett volna a dobódombra, föllállt a kispadról a PawSox vezetőedzője.

– Ezt tartásatok meg estére, fiúk.

– Ugyan már, mester! – mondta Ivan. – Három dobással kiejtem.

Ryan fölnyerített.

– Azt mondtam, *tartsátok meg* estére! – A vezetőedző csípőre tett keze egyértelműen jelezte, hogy nem tréfál.

Joe Bedfordról, a mocskos szájú, bagót rágcsáló baseballőskö-vületről mindenki úgy tartotta, hogy alighanem a csapata mezében fogják eltemetni. Általában laza figura volt, de aznap igencsak komoly volt a helyzet. Mindössze három óra választotta el őket a második liga normál idényének utolsó meccsétől, a PawSox-Toledo Mud Hens-összecsapástól. A Toledo Mud Hens már 1896 óta működik különböző első ligás klubok – a Detroit Tigers, a New York Yankees, a Philadelphia Phillies, a Cleveland Indians és a Minnesota Twins – fiókcsapataként, de azért, hogy a csapat „fölkerüljön a térképre”, talán a koreai háborúban játszódó régi tévésorozat, a M.A.S.H. egyik szereplője tette a legtöbbet: a toledói Klinger, aki a „vízityúk” fanatikus szurkolója volt, és aki hiába flangált női ruhában meg magas sarkú cipőben, nem tudta kirúgatni magát a seregből. A Paw Sox és a Mud Hens volt a két legjobb csapat a keleti országrész második ligás bajnokságában, a Nemzetközi Ligában, ahol korábban kanadai csapatok is játszottak, és az aznap este, Pawtucketban sorra kerülő mérkőzést a szezon utáni rájátszás főpróbájának tekintették. Ivan Lopezt kezdő dobójátékosnak nevezték. A kegyetlen csavart dobásairól ismert Ivanról, aki az ellene elért pontokat tekintve az alsóbb ligák legalacsonyabb átlagával dicsekedhetett, mindenki úgy gondolta, hogy vitathatatlanul az első ligában a helye. És senki nem is irigylte tőle a sikerét. Pedig minden második ligás csapatnál vannak sértett, megkeseredett játékosok, akik fölött évről évre elsiklanak, vagy ami még rosszabb, belekóstoltatják őket az első ligába, majd visszaküldik őket. Egy leendő sztárt azonban, amilyen Ivan is volt, még ők is kénytelenek voltak elismerni.

– Gyertek csak ide, két kelekótya! – Bedford most már mosolygott, és így jobban emlékeztetett a megszokott önmagára.

Ryan és Ivan odakocogott a kispadhoz. – Mi a helyzet, mester? – kérdezte Ryan.

– Van egy hírem a számotokra. Igazából nem akartam mondani erről semmit, de hát ti első ligás anyag vagytok, megbirkóztok a nyomással.

Ryan fölkészült a legrosszabbra. Nem úgy hangzott ugyan a dolog, mintha ki akarnák rúgni, de az alsóbb ligákban sose lehet tudni. – Mit akar mondani nekünk? – kérdezte.

– Azt, hogy a mai meccset John Henry is megnézi.

Ryan érezte, hogy szaporábban ver a szíve. John Henry, az első ligás Boston Red Sox főtulajdonosa...

Az edző folytatta: – Két játékos szerepel a szűkített listáján. És megbízható forrásból tudom, hogy a két fickó egyforma, mint két tojás. Kele és Kótya.

– Azt hiszem, ránk gondol – mondta Ivan.

– Nyilván én vagyok Kele – mondta Ryan. – Úgyhogy te csak Kótya lehetsz.

Bedford a szemét forgatta. – Nem tudom, miért, de hiányozni fogtok, fiúk. Szépen kérek titeket, ne baltázzátok el ma este, rendben?

Ryan alig várta, hogy megszthassa a nagy hírt Chelsea-vel. Amint vége lett az edzésnek, és megtámadták a klubház zuhanyzóját, előkapta a szekrényéből a mobilját, és hívta a gyorstárcsázón az első számot. Chelsea hangpostája jelentkezett. Ryan már majdnem mondani kezdte az üzenetet, de aztán belátta, hogy reggel épp eleget presszionálta a feleségét. A legjobban azt akarta, hogy Chelsea el *akarjon* jönni az este.

Eltette a telefont, és szívből remélte, hogy nem éri majd csalódás.

Chelsea Jamesnek rossz napja volt.

Közismert, hogy Bostonban és környékén sok az elit magániskola – például a Phillips, a Morton, a Roxbury Latin, a Groton, a Winsor, hogy csak néhányat említsünk –, a Brookline Academy azonban, ahol Chelsea tanított, ezek közül is kitűnt az „átszállás nélküli”, óvodától érettségiig tartó oktatási programjával. A felsőbb osztályok egy külön területen kaptak helyet, itt a bentlakók számára kollégium is volt. A tíz éven aluliakat az iskola eredeti területén oktatták, ahol a brit parlament által ihletett, borostyánnal benőtt kastélyok az Európán kívüli neogótikus építészet legszebb alkotásai közé tartoztak. A tanári kar kilencvenöt százaléka rendelkezett posztgraduális fokozattal, és nem volt tizenkettőnél nagyobb létszámú osztály. Az éves tandíj durván egy luxusautó árának felelt meg. És az anyagi támogatásra nem jogosult családok számára ez még mind semmi volt ahhoz képest, hogy mekkora adományokat kérnek majd a gyerekeiktől, miután végeztek. Az öregdiákok ugyanis, akiknek névsora valóságos amerikai „Ki kicsoda?” volt, nyolc számjegyű összegből gazdálkodó alapítványt tartottak fenn.

Chelsea megpróbáltatásai már reggel háromnegyed nyolckor elkezdődtek, amikor az igazgatónővel kellett megbeszélnie az iskola közelgő gálaestjén esedékes, roppant fontos árverést. Chelsea, aki önként jelentkezett, hogy segít a szervezésben, úgy gondolta, kedves ötlet lenne, ha a kisebbek, tanáraik segítségével, díszpárnákat hímeznének, és többek között azokat is elárvereznék.

– Föllelkesített a gondolat – mondta az igazgatónőnek.

Az igazgatónő mosolygott, de ez nem feltétlenül jelentett jót. Az akadémián ugyanis nem volt helye vitának, csak „diskurzusnak”. Ezt az igazgatónő rendelte el, és példát is mutatott: tökéletes intézményvezető és tehetséges békéltető volt, aki bármilyen körülmények között tudott mosolyogni, azt is mosolyogva közölte, hogy ég a ház – vagy ami még rosszabb, a kedves szülő csemetéje nem került be az emelt szintű matekcsoportha. Chelsea a nőt új-angliai akcentussal beszélő Margaret Thatchernek látta.

– Valami baj van? – kérdezte.

Az igazgatónő összekulcsolta a kezét az antik mahagóniasztalon, amely huszonkilenc éve szolgálta ki őt, és már az elődei is használták.

– Chelsea, én nagyon kedvelem magát. De van fogalma arról, hogy mennyi pénzt hoz az iskolának az évenkénti árverés?

– Sokat.

– Sokat bizony – mondta az igazgatónő. – Úgyhogy mi lenne, ha inkább olyasmikben gondolkodna, mint éves belépő a Canyon Ranch egészségklubba vagy ebéd Mihail Barisnyikovval? Már kezdheti is.

Chelsea egy pillanatra azt hitte, hogy az igazgatónő komolyan beszélt, de aztán őszintén egymásra mosolyogtak. Az igazgatónő, miközben kikísérte az irodájából, dobott neki egy-két „dicséretcsontot”, hogy ne érezze magát leforrázva. A párnaügy tehát hamvába holt, de Chelsea emlékeztette magát, hogy nyilván nem azért lesz valakiből a Brookline Academy Margaret Thatcherje, mert kisszerűen gondolkodik. Chelsea tudta, hogy egy nagyszerű iskolában dolgozik,

és remélte, hogy egy év múlva az akkor már hároméves Ainsley-t is fölveszik a Brookline óvodájába. A bürokrácia „taposó-aknái” pedig minden intézményben ott vannak.

De vajon miért éppen ma kell sorban rálépnie mindegyikre?

Délután négykor ugyanis az egész tanári kart a felsőbb évfolyamok campusára hívták „egy nagyon fontos értekezletre.” Így szinte lehetetlen lesz odaérni Ryan meccsére, és Chelsea-n máris kezdett úrrá lenni az a bizonyos érzés. *A bűntudat.* Pedig azok után, hogy a kétéves kislánya alig látta őt, és néha Maminak szólította a nagyanyját, Chelsea-nek már így is alig fért el a szívében a lelkipurdalás...

Tett egy gyors kitérőt a tanári mosdóba, és megnézte magát a tükörben. A klasszikus szépségekre jellemző, szív alakú arca volt, de a jogi tankönyvek fölött töltött hosszú éjszakák jóvoltából a bőrtónusjavító korrektor lelkes híve lett. Kiigazította a sminkjét, és szánt tíz másodpercet a hajára is. Egy éve, a felvételi interjún hosszú, szőke hajjal jelent meg, de az igazgatónő tanácsára az iskola területén soha nem hordta kibontva, és valamivel sötétebb, mézszínű árnyalatúra festette be. Ryan azt mondta, tetszik neki, de Chelsea ebben mindmáig nem volt egészen biztos.

Két perccel a kitűzött időpont előtt lépett be a konferenciaterembe, és elfoglalta az ajtóhoz legközelebbi helyet. Elhatározta, hogy fél ötkor mindenképp elmegy, egy perccel sem marad tovább. Az iskolában csak az igazán fontos értekezleteket hívták össze így, hogy nem árulták el előre az időpontot és a témát, nehogy a tanári karnak ideje legyen a közös gondolkodásra, és érdemi ellenállást tanúsítson. Ekkor azonban Chelsea-t már az sem érdekelte volna, ha az iskola bezárását közlik velük. Nem okozhat csalódást Ryannek! Nem okozhat neki csalódást már megint, ráadásul az idény utolsó meccsén. Feltett szándéka volt, hogy időben odaér.

Az élete árán is.

2. fejezet

Pawtucketban fél nyolckor elkezdődött a mérkőzés.

A PawSox utolsó hazai meccsére minden jegy elkelt, de a hazai bázis mögötti két hely, ahova Ryan jegyet szerzett Chelsea-nek és Ainsley-nek, üresen maradt.

– Játék! – kiáltotta a hazai bázison elhelyezkedő bíró.

A PawSox-játékosok a közönség harsány üdvívalgása közepette futottak ki a gyepre. A dobódombra fellépő, majd bemelegítő dobásokat végző Ivan Lopezen látszott, hogy csak a meccsre koncentrált. Ryan és a többi mezőnyjátékos is fölmarkolt pár gyakorlólabdát, és az első alaponthoz hajigálták őket. A PawSox edzője idegesen, bagót csócsálva járkált föl-alá a kispadnál, és még egyszer átfutotta a gyűrött nevezési listát. A nap már lenyugodott, a világítást bekapcsolták, a himnusz elénekeltek. A hőmérséklet tizenhét fok volt, a koromfekete égbolton egyetlen felhő sem látszott, a pálya bal oldalát határoló fal fölött enyhe szél fúj a lelátó felé. Ideális volt az idő egy jó kis baseballmeccshez.

Hol az ördögbe' vagy már, Chelsea? – gondolta Ryan, miközben fölvette a pozícióját. A hangosbemondó recsegeve bemutatta a Toledo Mud Hens első ütőjét. A szikár, izmos Puerto Ricó-i fiatalember odalépett a hazai bázishoz, keresztet vetett, megcsókolta a nyakában lógó aranyfeszületet, megrángatta a nadrágja lábközét, köpött egyet a porba, majd szúrós, megvető pillantással végigmérte Ivan Lopezt. Ivan megtörölte a homlokát az ingujjával, és Ryanre nézett, aki bátorítóan odabiccentett neki. Az első két dobás puskalövést idéző pukkanás kíséretében az elkapójátékos kesztyűjében kötött ki. A közönség elégedett morajjal nyugtázta a fejleményeket, és a harmadik dobásnál az ütő szó szerint bottal üthette a ravaszul csavart labda nyomát: teniszütővel se tudta volna eltalálni. Hatvan másodperc leforgása alatt kiesett. A PawSox-hívek üdvívalgásban törtek ki, és Ivan egyik rajongója máris számolni kezdte a kiejtett ütőjátékosokat: a „bikakarám”, azaz a tartalékok melegítőhelye mellett kiakasztott a kerítésre egy kartonlapot, amelyre egy jókora egyest pingált.

Ivan, ha ilyen erősen kezdett, verhetetlen volt. Ha Chelsea nem ér oda rövid időn belül, lemarad az egész első inningről.

A játékra koncentrálj, James! – mondta magának Ryan, de roppant csalódott volt. Ez az idény utolsó meccse. Itt van a Red Sox főtulajdonosa. Ryan érezte, hogy vibrál a levegő, hogy izgalomba jöttek a szurkolók. Tízezer embernek sikerült időben ideérnie. És vajon hány nézőnek van itt a pályán a férje, aki ötéves kora óta baseballkarrieréről álmodik, és most ott áll az első liga küszöbén?

Csattant a labda az ütőn, és egyenletes magasságban szálló, sistergős löket süvített a harmadik bázisvonal felé. Ryan elvetődött jobbra, és a levegőben úszva elcsípte a labdát, kiejtve ezzel az ütőjátékost.

– Bravó, Ryan! – kiáltotta az edzője a kispadról.

Ryan leporolta magát, és odahajította a labdát a kettes bázisnál helyezkedő védőnek. Ivan tekintete önmagáért beszélt: azt mondta, *Kösz, hogy kibúztál a szarból.* A közönség egyik fele fölállva ünnepelte Ryant. Bravúros mentés volt, igazi gyöngyszem, amelynek az ESPN sportszatórna összefoglalójában a helye.

És Chelsea lemaradt róla.

Az ellenfélnek máris elszállt két ütője. Beküldték a hazai bázisra a harmadikat, egy nagydarab, balkezes fickót, akiről köztudott volt, hogy szinte soha nem üt a pálya bal felére. Ryan ezért pár lépéssel közelebb húzódott a második és a harmadik bázis között helyezkedő védőtársához, a shortstophoz, majd a kispad felé pillantott, hogy lássa, egyetért-e döntésével az edző. Joe Bedford azonban nem nézett rá, hanem a mobilján beszélt, ami elég furcsa volt. Hiszen a telefont csak arra használta, hogy a „bikakarámmal” kommunikáljon, ami általában dobócserét jelentett. De hát Ivánt nem akarhatják levenni a pályáról...?

Ryan még egyszer megnézte a hazai bázis mögötti két ülést. Chelsea nem volt sehol.

Ismét a harmadik bázisnál lévő kispad felé pillantott. Az edző még mindig telefonált. Közben föl-alá járkált, de nem határozott, öles léptekkel, a kispad egyik végétől a másikig, ahogy gondolkodás közben szokott az ember. Görcsös, szaggatott járkálás volt ez, Bedford csupán két-három lépést tett egy irányba, aztán sarkon fordult, és elindult visszafelé. Egyértelműen zaklatott volt.

Ivan az új ütőjátékos felé hajította a labdát. Ryan hallotta a pukkanást, de nem látta a kesztyűben megpihenő labdát. Máshol járt az esze, hol a hazai bázis mögötti két üres helyre pillantott, hol a PawSox-kispadra. Furcsán, zsidbattan bizseregtek az ujjai.

Az ismerős zajok – a szurkolók karattyolása, az árusok kurjongatása, a bömbölő zene – most egy csapásra idegennek hatottak. Mintha nem a megfelelő sebességgel mozogtak volna a dolgok. Ryan nagyon rosszat sejtett.

Az edző még mindig telefonált.

Chelsea és Ainsley helye még mindig üres volt.

Ryan jól ismerte az edzője jellegzetes gesztusait, és az öreg most már nem zaklatottnak hatott, hanem olyan benyomást keltett, mint aki mindjárt esztét veszti. Végül befejezte a telefonbeszélgetést. Jelezte a bírónak, hogy időt kér, és fölállított egy játékost a padról. A harmadik ligából alig két hete érkezett srác először csak meglepetten nézett, majd fölpattant, fogta a sapkáját meg a kesztyűjét, és futva elindult Ryan felé.

– A mester hívat – mondta, és közben nem nézett Ryan szemébe.

Ryan tudta, hogy ez nem szokványos csere, pláne most, hogy itt van a stadionban a Boston Red Sox tulajdonosa, aki látni akarja a szűkített listáján szereplő játékosokat. Ivan zavartan lépett le a dobódombról. Ryan védőtársai összenéztek, a vállukat vonogatták, és a lázas találgatás áterjedt az ellenfél kispadjára is. A szurkolók szintén értetlenül álltak a dolog előtt, néhányan fújolni kezdtek Ryan lecserélése miatt. A hazai bázis mögött álló bíró levette a maszkját, és csípőre tette a kezét, mintha azt jelezné, hogy magyarázattal tartoznak neki.

Ryan kocogva indult el a kispad felé, aztán egyre jobban fölgyorsított, mert idegesítette, hogy az edzője nem hajlandó... nem is, inkább képtelen ránézni. Joe Bedford tekintete végül

találkozott Ryanével, aki ilyen kifejezést még soha nem látott az edzője arcán. A nagydarab, mackós férfinak mozgott az ajka, de mintha nem jöttek volna ki rajta a szavak, és mire nagy nehezen összeszedte magát annyira, hogy átölelje Ryant, már fájdalmasan nyilvánvaló volt, hogy valami szörnyűség történt.

Az öreg csak ennyit tudott kinyögni: – Nagyon rossz hír, fiam.

3. fejezet

Ryan a sofőr mellett ült a csapat autójában, amely a környék legfőbb baleseti központja, a Memorial Hospital felé robogott. Még arra se volt ideje, hogy elhozza az öltözőből a telefonját meg a kocsikulcsát. A PawSox egyik segédedzője vezetett, Ryan pedig a tőle kölcsönvett mobilon próbált tájékozódni a történetekről.

– Gyorsabban, gyorsabban! – mondta türelmetlenül.

Már így is százttízrel mentek, pedig csak hatvanöttel lehetett volna. Az edző fokozta még egy kicsit a tempót, és a mutató lassan fölűszórt százhusz közelébe.

– Majd visszahívlak – mondta Ryan az apósának. – Még egyszer rákérdezek a kórházra.

Csak annyit tudott biztosan, hogy autóbaleset történt, még hozzá súlyos baleset. Chelsea és Ainsley is a kocsiban ült, és amikor a mentő beért velük a kórházba, még mindketten életben voltak. Ezeket az információkat a balesetis nővér osztotta meg Ryannel pár perce, és ennél több hírrel most sem tudott szolgálni. Csak azt tudta megerősíteni, amit Ryan már amúgy is tudott. Ryan összecsukta a telefont.

– Mennyi még? – kérdezte.

– Két perc.

– Egy!

Másfél perc múlva nagy fékcsikorgással megálltak a Memorial Hospital mentőbejárata előtt. Ryan kiugrott a kocsiból, és a szétnyíló fotocellás ajtón át berontott a baleseti sebészet poklába. A városban egy drogos járkált föl-alá, és folytatott élénk vitát a tévével. Egy öregember, akinek jégtömlő volt a fején, valami suhancról motyogott, aki meglépett a kutyájával meg a pénztárcájával. A szomszédos széken egy fogatlan, hajléktalan nő aludt el-tátott szájjal. Pawtucket bizony nem Newport, és bár az olyan városrészekben, mint Pleasant View és Woodlawn, ma már nem történik annyi erőszakos bűncselekmény, mint a nyolcvanas-kilencvenes években, a kisgyerekes családok harminc százaléka még mindig a szegénységi küszöb alatt él. A zsúfolt baleseti váró igen szemléletesen tanúsította, hogy a városban továbbra is komoly problémát jelent a bűnözés, a kábítószer, és az, hogy általában véve nehéz az emberek élete.

Ryan csak egy gyors pillantást vetett a betegfelvételi asztal körüli csődületre, és már futott is tovább. Tavaly a sérült vállával már járt itt, így útbaigazítás nélkül is tudta, merre vannak a vizsgálók: a földszinti folyosóról nyíltak, rögtön a dupla ajtó után.

– Uram!

Ryan próbált továbbmenni, de a betegfelvevő nővér kis híján földre vitte.

– Látnom kell a feleségemet meg a kislányomat! Hol vannak?

A PawSox-mez nem sok kétséget hagyott Ryan kiléte felől.

A nővér megnézte az írómappájára erősített papírt. – A feleségét éppen műtik.

– És hogy van Ainsley?

– A kislánya rendbe fog jönni – felelte megnyugtatónak szánt hangon a nővér.

– Nem azt kérdeztem, mi lesz vele később! Azt kérdeztem, hogy van most!

– A kislánya szerencsére hátul ült, és be volt kötve a gyerekülésbe. Csak könnyebb sérülései vannak.

– Hála istennek! – Ryannek még soha nem esett le ekkora kő a szívéről, és soha nem markolt bele így a rémület, pláne nem egyidejűleg. Félve tette föl a következő kérdést. – Mi történt Chelsea-vel?

– Úgy gondolom, most a kislányát kéne megnéznie.

– Mi történt Chelsea-vel? – Ryan föl se fogta, hogy kiabál. A nővér meg se rezzent. Látszott, hogy abszolút profi. – Az ő sérülései súlyosabbak. Amint lesz valami hír a műtőből, közlöm önnel.

– Ott kell lennem mellette – mondta Ryan, és megpróbált elfurakodni a nő mellett.

A nővér megfogta a könyökét. – Nem mehet be hozzá.

– Merre van?

– Kérem, Mr. James...! Ez itt steril környezet.

Ryan meze még mindig tiszta vörös salak volt a harmadik bázison bemutatott vetődéstől. – Lecsutakolom magam.

– És aztán mit csinál? – kérdezte a nővér. – A felesége altatásban van. Nem is fog tudni róla, hogy maga ott van.

Az őrlődő Ryan egy pillanatig mozdulni se tudott.

– Jöjjön, nézze meg a kislányát – mondta a nővér. – A legjobb kezekben van, de biztos nagyon fél. Odaviszem hozzá.

A nővér a legjobb ütőkártyáit játszotta ki, és Ryan úgy döntött, megbízik benne. A gyereksebészetre folyosók hosszú labirintusán át vezetett az út, így Ryan fölhívhatta az apósát. Kiderült, hogy Chelsea szülei még öt percre vannak a kórháztól. Ryan nem kérdezett rá, de csak arra tudott gondolni, hogy Bébivel adódott valami probléma – vagy azért, mert be akarták hozni a kórházba, vagy azért, mert otthon akarták hagyni –, és ez hátráltatta őket.

Már-már szürreális volt, ahogy a stoplis baseballcipője a csempepadlón kopogott. Egy órája még semmi más nem járt a fejében, csak a PawSox-Mud Hens-derbi. És jó esély mutatkozott rá, hogy mostantól számított két órán belül a bostoni nagycsapat főtulajdonosa személyesen üdvözlje a Red Soxnál. Ryan arra gondolt, hogy ha a két időpontot egy könyv első és hátsó borítójának tekintjük, akkor ez a könyv jó néhány fájdalmas fejezetet tartalmaz, amelyek közül egyik-másik még csak most íródik: része a történetnek a kétely, hogy Chelsea állja-e a szavát, a neheztelés, amiért késik, és a baleset is, amelyről ő még mindig nem tud semmit, csak annyit, hogy a huszonhat éves felesége a műtőasztalon küzd az életéért.

– Dada!

Ainsley mindössze néhány tucat szóból álló, bár folyamatosan gyarapodó szókincsének ez az eleme mindig jobb kedvre derítette Ryant. Amikor belépett a kórterembe, a kislány az ágya korlátjánál állt, és az apja felé nyújtotta a két karját a zöld kórházi köntös alól. Ryan odalépett hozzá, és fölkapta: mintha egy kis batyut tartott volna az ölében.

Ainsley, úgy tűnt, teljesen jól van, és ezt a belépő gyermekorvosnő is megerősítette. Kiderült, hogy éjszakára még bent akarják tartani, hogy biztosan meggyőződjenek róla, nem szenvedett-e agyrázkódást. Egyébként is úgy nézett ki, hogy Chelsea miatt Ryannek legalább reggelig ott kell maradnia a kórházban. A gyermekorvosnő ezután elnézést kért, és már ment is tovább a következő betegéhez, utat engedve egy nővérnek, aki kicserélte a vizsgálóasztalt borító papírt. Ryan a sarokban álló hintaszékben ült Ainsley-vel az ölében, amikor az ajtóban fölbukkant egy műtősköpenyes orvos.

– Mr. James? – kérdezte.

Ryan fölnézett. – Igen?

– Weinstein doktor vagyok. A kórház vezető sebésze.

A vezető sebész. Ryan nem igazán tudta, hogy ez jót jelent-e, vagy rosszat. – Van valami... Felépül Chelsea?

Az orvos a nővérrre, majd ismét Ryanre pillantott. – Beszélhetnénk négy szemközt?

Ryan hirtelen alig kapott levegőt.

A nővér kiemelte a kezéből Ainsley-t, ő pedig vonakodva elengedte a kislányt. Ainsley visított, miközben kivitték a szobából, és a nővér olyan nyomatékosan csukta be az ajtót, hogy Ryan legszívesebben együtt kiabált volna a kicsi lányával: *Nem, nem, nem!*

A hír a sebész arcára volt írva.

– Sajnálom – mondta Weinstein doktor. – Nem tehattünk semmit. A felesége a műtőasztalon elhunyt. Igazán nagyon, nagyon sajnálom.

Ryan hallgatta az orvost, de az agya mintha csak néhány szót tudott volna feldolgozni az elhangzottakból: *semmit... elhunyt... sajnálom...* Aztán szökőárként söpört végig rajta az érzelmi összeomlás, és valósággal kilőtte magát a hintaszékből. A belőle feltörő ordítást csak az „atavisztikus” jelzővel lehetett illetni, és vak dühében akkorát rúgott a székbe, hogy az majdnem a szemközti falig repült. Weinstein doktor megragadta a karját. Ryan kis híján az orvos karjaiba omlott, és egy pillanat alatt könnyekre fakadt.

– Jól van – mondta Weinstein doktor. – Az jó, ha kiadja magából a dühét. De most össze kell szednie magát. Nem csak a saját érdekében.

Ryan a kórterem ajtajának kis, rombusz alakú ablaknyílására pillantott. A folyosón Ainsley vadul püfölte a nővért, szabadulni próbált a karjaiból, hogy visszamehessen Dadához. Ryan hátralépett, és összeszedte magát.

– Mikor láthatom Chelsea-t?

– Azt javaslom, várjon még néhány percet. Hogy fölkészülhessen rá.

Ryan bólintott. Az ajtó kinyílt, és berohant Ainsley, akivel a nővér már végképp nem bírt. Örökölte az apja erejét és atletikusságát.

Ryan sietve vidámságot erőltetett az arcára, és fölnyalabolta. – Megvagy, nagylány!

Ainsley az apja vállára hajtotta a fejét, átkarolta a nyakát, és a Chelsea-től tanult mozdulattal gyengéden megpaskolgatta a hátát.

Az orvos és a nővér kiment a szobából.

– Mamát akarom! – mondta arcát Ryan vállába fúrva Ainsley.

Ryannek komoly erőfeszítésébe került, hogy össze ne omoljon. Tudta, hogy meg kell majd találnia a módját, hogy Chelsea nélkül éljen. De ahogy ott álldogált egyedül a néma kórteremben, és azon igyekezett, hogy a hozzá bújó kislánya ne vegye észre az arcán patakzó könnyeket, egyáltalán nem volt biztos benne, hogy képes lesz rá.

– Én is – suttogta.

HÁROM ÉVEL KÉSŐBB: BOSTON

4. fejezet

Itt az *Ébresztő*, *sportőrültek!*, és máris adásban vagy! Mi a pálya, apafej?

Reggel hat óra volt, és Ryan James életében elkezdődött egy újabb nap. Ketten vezették a legnépszerűbb bostoni „dumarádió” betelefonálás sportműsorát. Eredetileg az volt a címe, hogy *Ébresztő Jockkal*, de amikor a legendás Jock Grogan betöltötte az ötvenet, a csatorna vérfrissítésre szánta el magát – ez lett volna Ryan –, hogy a negyven alatti korcsoportot is elérje a műsor. Az adásidőt nonstop poénkodás és szószátyár locsogás töltötte ki, de ez csak úgy-ahogy tudta leplezni aényt, hogy Ryan élete leszálló ágbn van.

A PawSox a Chelsea halálát követő évben még elnézte neki, hogy leromlott a teljesítménye, de a második szezonban már megelégtették, hogy képtelen koncentrálni. Kikerült a csapatból, és abbahagyta a baseballt. Az abszolút mélypont pedig az volt, amikor még a sportboltból is kirúgták, ahol üzletvezető-helyettesként dolgozott. Chelsea hiánya is épp eléggé megnehezítette az életét, az alváshiány viszont már-már lehetetlenné tette, hogy normálisan létezzen – márpedig a baleset óta alig aludt.

– Igen, itt Tony Watertownból – mondta a betelefonáló. Úgy ejtette, „vattatáun”.

– Akkor mondd, Tony Watertownból.

– Ide figyelj, főnök, tudom én, hogy Ivan Lopez nagy haverod, de szerinted a két legutóbbi meccsen nem úgy nézett ki, mint az egész első liga legtúlfizetettebb dobója?

Ivan a Boston Red Sox legújabb dobószárja volt, aki nemrég írta alá hét számjegyű összegről szóló szerződését, és aki jóval több volt, mint Ryan „haverja”. Egy éve Ryan volt az esküvői tanúja, és Ainsley Ivan bácsinak szólította.

– Akkor most te figyelj ide, Tony Vattatownból! Először is hülye vagy. Másodszor ő nem Áj-ván, mint az Áj-ronman, aki mindjárt el-ájul, hanem I-ván, mint...

– Mint Donald Trump volt felesége?

– Ő Iva-na. Eggyel több az A betű. Ahogy most is eggyel több idiót-A van a vonalban, mint kéne. – Azzal Ryan bontotta a vonalat, és átpasszolta a következő telefonálót a társának.

A talkshow hallgatottsági mutatóinak jót tett, ha gorombán beszéltek az emberekkel, és helyre tettek pár idiótát. Jock Grogan ehhez különösen jól értett, Ryant viszont udvariasságra nevelték, így belőle nem jött csak úgy magától a sértő ledorongolás. Meg kellett dolgoznia érte, ki kellett hoznia magából a benne lakozó jenkit, ahogy a texasi nagymamája mondta volna. Aznap reggel azonban nehezebbre esett bármin is dolgozni, és nem is csupán azért, mert összesen egy órát aludt.

Hanem azért is, mert aznap, szeptember hatodikán volt az évforduló.

Ryan Chelsea iránti szerelme még most, három évvel a felesége halála után sem múlt el. Tudta, hogy Chelsea is úgy akarná, hogy lépjen tovább, és ismerkedjen, mégis szinte mindig elhárította a jó szándékú kísérleteket, hogy egyedülálló nőkkel hozza össze. Az a néhány randevú, amelyre mégis elment, nem volt kifejezetten katasztrofális, de egyszerűen nem érzett rá késztetést, hogy bármelyik nőt másodszor is randira hívja.

Persze nem jött jól az álmatlanság sem.

A baleset után Ryan pár hónapig ellenállt a receptre kapható altatók kísértésének. Nem tűnt helyesnek, hogy egy sportoló tablettákat szedjen. A James család kultúrájának egyszerűen nem képezték részét a gyógyszerek, és Ryannek mondhatta bárki, hogy az alvászsegítők nem okoznak függőséget, ő ezt nem hitte el. Úgy gondolta, az igazi alvás és a gyógyszerrel kikényszerített alvás közti különbség úgyis megmutatkozna, valahogy úgy, mint a szeretkezés és a szexelés közti különbség. Az apja – aki nap mint nap a földjét szántotta Texasban, és éjszakánként aludt, mint a bunda – azt mondta, szívja föl magát, és küzdje le a problémáit. Ám a démonai csak nem hagyták aludni, és délelőttönként rendre holtfáradtan jelent meg az edzésen. Végül, amikor már a taktikai értekezleteken is el-elbóbiskolt, megfogadta az orvosa tanácsát, és kipróbálta a gyógyszereket. Csakhamar kijött rajta az összes létező mellékhatás a hasmenéstől a homályos látásig, és akkora dózusra volt szüksége, hogy egész nap kábán támoltygott tőle. Az ütőteltjesítménye tovább romlott. Ryan, okkal vagy ok nélkül, az altatót okolta ezért, és leállt vele. Kipróbálta inkább a relaxációs terápiát, amely egy ideig be is vált, de aztán megint a rémálmok kerekedtek felül.

Ryan nem sokkal Chelsea halála után, egy tévés hírműsorban látott egy riportot arról, hogy a Bostont és környékét kiszolgáló halottasházban szó szerint egymás hegyén-hátán hevernek a hullák. A hullahűtő egy holttestre tervezett polcaira két-három, egymásra hányt tetem is jutott. Sőt még az épület előtt álló katasztrófavédelmi járművekben is tároltak holttesteket. Beadta a derekát a halottasház vízvezeték-hálózata is, és a kórboncnok a műsorban bevallotta, hogy a boncolások szennyvizétől folyton eldugulnak a csövek. Mindez Bostonban történt ugyan, nem Pawtucketban, de az ember agya ilyenkor lázasan dolgozni kezd, akárhonnan is jön a felkavaró hír, és a gondolattól, hogy az ő gyönyörű Chelsea-je anyaszült meztelenül hever egy polcon valami azonosítatlan csavargó teteme alatt, vagy hogy Chelsea-ből is jutott a dugulást okozó „szennyvízbe”, Ryan két napig nem tudott aludni. Amikor pedig végül mégis álom jött a szemére, akkor hamarosan megjött a rémálom is – a hullák közt heverő Chelsea látványa. Megjött minden éjjel, ha vett be altatót, ha nem, és mindig az lett a vége, hogy halálra rémülve fölriadt.

Azért volt olyan nehéz elfogadnia Chelsea halálát, mert olyan sok mindennek kellett rosszul alakulnia ahhoz, hogy bekövetkezzen. A felesége eleve Bostonban lett volna a büntetőjog-szemináriumon, ha ő, Ryan nem erőlteti, hogy hazajöjjön a meccsre. És az sem lett volna halálos, hogy a kocsí fának ütközött, csak az a lelógó ág volt rossz helyen. És Chelsea még így is tárcsázhatta volna a 911-et, amíg még eszméletén volt, és ezzel alighanem megmentette volna a saját életét – de nem volt nála a mobilja. A készülék azóta se került elő. Pedig Chelsea *soba sebova*

nem indult el mobiltelefon nélkül, és Ryannek az efféle vakvéletlenek hatoltak igazán az elevenébe: ha Chelsea nem veszíti el a mobilját éppen azon a bizonyos napon, akkor ő se veszíti el a feleségét.

Persze az igazi kezdőlökést az adta meg Ryannek az érzelmi lejtőn, hogy Chelsea-t egy másik autós szorította le az útról – és ezt az autóst azóta se fogta el a rendőrség.

– Ryan, te mit gondolsz? – kérdezte Jock Grogan.

Ryan már rég kikapcsolt, csak nézett ki a fejéből. Az álmatlan éjszakákat ködös homályban leélt napok követték. Jock hanghordozásából annyit meg tudott állapítani, hogy valami bunkóságot kéne mondania. E téren viszont direkt jól jött az álmatlanság. Egyszer olvasott egy orvosi tanulmányt, amelynek szerzői patkányokon kísérletezve vizsgálták, hogy milyen következményekkel jár az alvásmegvonás. A hatodik napon az összes patkány elpusztult. Ryan arra gondolt, hogy az ötödik napon alighanem betelefonálós talkshow-t vezettek a rádióban...

– Kérdezzük meg Tonyt Vattatownból – mondta a jellegzetes bostoni kiejtést utánozva. – Ő úgylis olyan baromi okos.

Jock ezen a kelleténél jóval hangosabban nevetett, és máris a következő áldozattal csipkelődött az éter hullámain. Ryan pedig nagyot kortyolt a kávéjából. Az orvos mondta ugyan, hogy kerülje a koffeint, de ha az ember éjszaka alig, vagy egyáltalán nem alszik, nem tud végigcsinálni egy négyórás műsort a büféből hozott „üzemanyag” nélkül.

– Ezt adjátok össze, sporttársak! – hallotta Jock hangját. – Már hív is minket a mobilján Tony Watertownból!

Ryan tudta, hogy a szerkesztő már rajta tartja az ujját a sípológombon. A dühös visszahívások határozottan földobják a műsort, de nem kockázatmentesek.

– Hé, James, hallottam ám, mit mondtál! Hadd mondjak neked valamit én is. Tudod, mi vagy te? Egy ki tudja, honnan szalajtott műmájer, aki még az alsóbb ligákhoz is kevés volt! Egy *bíp-bíp-bíp* lúzer, aki egész héten a felesége halálán rinyál. Tedd már túl magad rajta! Hallod? Balesetek előfor...

– Oké – mondta Jock, és „lelőtte” a telefonálót. – Talán inkább lássunk egy e-mailt valamelyik netfüggő kuncaftunktól, mit szólsz hozzá? Mi van a kosárban ma reggel, cimbora?

Ryan csak bambult maga elé. A hét folyamán valóban utalt néha röviden Chelsea elhunytának harmadik évfordulójára, jobbra azért, mert frusztrálta, hogy a rendőrség azóta se találta meg a cserbenhagyót, aki leszorította a felesége kocsiját az útról. A hallgatók többsége együtt érzően nyilvánult meg, de a „puristák” részéről, akik úgy gondolták, hogy egy sportműsor kizárólag a sportról szóljon, volt némi morgás. Lehet, hogy ez a Tony mindannyiuk nevében beszélt.

Balesetek előfordulnak.

– Itt vagy ma velünk, pajtás? – kérdezte Jock.

Ryan megnézte a képernyőt. Az elektronikus postaláda dugig volt a huszonéves korcsoport üzeneteivel.

– Igen – mondta Ryan, és rákattintott az első e-mailre. – Itt vagyok, mint mindig.

Délután fél négykor Ryan elhozta Ainsley-t az iskolából. Rendszerint nagyon várta, hogy együtt lehessenek, de aznap a benne kavargó érzelmek miatt bonyolultabb volt a helyzet.

Amikor Chelsea meghalt, Ryan tisztában volt vele, hogy nem maradhat Pawtucketban. Miután otthagya a PawSoxot, fontolóra vette, hogy visszaköltözik Texasba, de aztán belátta, hogy nem viheti el Ainsley-t ezerhatszáz kilométerre Chelsea szüleitől. Így aztán Bostonban telepedett le, és beíratta Ainsley-t a Brookline Academyre, mert Chelsea azt akarta, hogy a kislányuk abba az iskolába járjon.

A sokszínű, eleven South End városrészben laktak, az abszolút megfizethetetlen Back Bay negyed szomszédságában. Ryan imádta a régi, kiugró ablakfülkés, viktoriánus sorházukat – ilyen épületből South Enden több van, mint bárhol máshol az országban –, és verhetetlen volt a jó éttermek széles kínálatát nyújtó Tremont Street is. Ryan nem is gondolta volna, hogy egy fiú, aki a Texas állambeli Alpine-ből származik, így megkedvelheti Bostont, a nagymamája pedig abból

meríthetett volna vigaszt, hogy legalább olyan északi várost választott, ahol szenvedélyesen utálják a New York Yankeest.

A Brookline Academynél viszont aligha merülhetett föl efféle enyhítő körülmény. Ahhoz, hogy az oktatás elsőrangú, nem férhetett kétség. Ryant az ott tanulók társadalmi összetétele aggasztotta, amely alapján fölmerülhetett a kérdés, hogy van-e az iskolának bármi köze a való világhoz? Az „akadémia” ugyanis olyan hely volt, ahova a gyerekek dadusai is jobb kocsival jártak be, mint ő. A szülőknek az évi tizenötezer dollárba kerülő saját parkolóhelyért is várólistára kellett föliratkozniuk. Az etnikai összetétel elvileg sokszínű volt, igaz, a kicsiknél 20 százalékkal csökkent az afroamerikai tanulók aránya, amikor a Boston Celtics kosárcsapata a holszezonban eladta két sztárját a Chicago Bullsnak. Amikor reggelente a szülők behozták a gyerekeket, az valóságos sztárparádé volt: felvonultak ott profi sportolók, helyi tévés műsorvezetők, bestsellerírók, egyetemi rektorok s a többi.

És Ryannek éppen aznap kellett összefutnia Conradt Garrissennel.

– Ryan James! Hogy s mint, barátom?

Garrison azok közé a régi barátok közé tartozott, akikkel érzelmileg megterhelő volt a találkozás. Ryant valósággal tönkretette, hogy elveszítette Chelsea-t, majd odalett a baseballkarrierje is. Csalódást okozott önmagának, a kislányának, a szüleinek, a legjobb barátjának, a csapattársainak meg a neki szurkoló baseballrajongók ezreinek. És ami a legrosszabb, csalódást okozott Chelsea szüleinek is, akik ezt soha nem mondták ugyan, de Ryan tudta, hogy szerették volna, ha ő „Chelsea-ért” megmutatja a legmagasabb ligában is. A klub minden lehetőséget megadott neki, hogy megmenthesse a pályafutását, és a PawSox tulajdonosánál, Connie Garrissennél jobban aligha hitt benne bárki.

Dr. Garrison ezenkívül Boston egyik legkiválóbb orvosa is volt, a Massachusettsi Közkórház főigazgatója. A bőrrák plasztikai sebészetére specializálódott, és ez igen szép megélhetést biztosított a számára, de ahhoz, hogy a PawSox tulajdonosa lehessen, az is kellett, hogy betörjön a piacra a saját bőrápoló és fiatalító termékeivel. A pénzvilágban az a szóbeszéd járta, hogy társaival hamarosan kilenc számjegyű összegért adják majd el a céget egy kozmetikumgyártó nagyvállalatnak.

Ryan számára nem kis lelki terhet jelentett, hogy csalódást okozott Garrissenek, mivel a kapcsolatuk nem korlátozódott a baseballra. A férfinak ugyanis az a helyettes főállamügyész volt a felesége, akihez Chelsea halálos balesetének ügye is tartozott, ráadásul a Brookline Academy igazgatótanácsának elnökeként Garrison szerezte Chelsea-nek a tanári állást. Chelsea halála után pedig a saját pénzéből ösztöndíjat alapított, amelynek segítségével Ryan beíráthatta Ainsley-t az iskolába.

– Hogy van a bűbájos Ainsley? – kérdezte Garrison. Az óvoda biztonságos terep volt, így kikerülhették a kevésbé hálás témákat. Garrison már régóta nem kérdezgette Ryant, hogy visszatér-e még a baseballba – ahogy nem kérdezgették mások sem.

– Nagyon jól – mondta Ryan. – Remekül, tényleg.

– Ezt örömmel hallom – mondta Garrison.

Az udvariasság azt diktálta volna, hogy Ryan Mrs. Garrison felől érdeklődjön, de mivel az ügyészség három év alatt semmire se jutott a balesettel kapcsolatos nyomozásban, kínos lett volna Chelsea halálának évfordulóján az ő hogylétét firtatni. Ryan legalábbis így érezte, és mivel nem tette föl az obligát kérdést, egy pillanatra kínos csend állt be.

– Hát, örülök, hogy találkoztunk – mondta végül.

– Hasonlóképpen – mondta Garrison, és vállon veregette. – És ne tűnj el nyomtalanul. Hívj föl valamikor, érdekel, hogy megy a sorod.

A régi barátok folyton ilyesmiket mondtak Ryannek, részben azért, mert aggódtak érte, de legfőképpen azért, mert nem tudták, mi mást mondhatnának.

– Jelentkezni fogok – mondta Ryan, de tudta, hogy úgyse teszi meg.

Garrison elindult az irodaépület felé, Ryan pedig folytatta útját a campus túlsó felén lévő játszótérre, mert aznap onnan lehetett hazavinni Ainsley-t. A tanév nagy részében a

tornateremben vagy a könyvtárban várták a szülőket, illetve dadusokat, az ilyen csodaszép új-angliai szeptemberi napokon viszont, amikor a délről jött ember könnyen elfeledkezhetett róla, hogy közeleg a tél, a szabadban, a felhőtlen kék ég alatt játszhattak a gyerekek. Ryan fél térdre ereszkedve éppen a kislánya ételhordó dobozát és hátizsákját szedte össze az egyik alsó rekeszből, amikor Ainsley odalopakodott mögé, és a hátára ugrott.

– Na, ki az? – kérdezte, és a kis kezével befogta Ryan szemét.

– Hát, Beyoncé Knowles.

– Nem!

– Akkor Spongya Bob.

– Apu!

Ryan áthúzta Ainsley-t a válla fölött, és fejfelé lógatta, míg végül a kislány, amikor már a földet söpörte a lófarka, elvihogta magát.

– Ja, hiszen ez te vagy! – mondta Ryan.

Elköszöntek az óvónőtől, és kéz a kézben elindultak a parkoló felé. Az óvodás lányok egyenruhája skót mintás szoknyából, tengerészkek térdzoknijból és kék oxfordingből állt, de Ainsley a nap végére általában megszegte az öltözködési szabályzat összes létező pontját: az inge kilógott a szoknya alól, a zoknija lecsúszott a bokájára, a félcipője pedig már egészen elkopott a sok szaladgálástól meg a fiúkkal való birkózástól. Ainsley imádott óvodába járni, és az édesapjához hasonlóan neki is a szünet volt a kedvence, mégis mindig harapófogóval kellett kihúzni belőle, hogy mi történt aznap.

– Hogy telt a napod, kicsim?

– Jól.

– Jókat játszottatok?

– Igen.

– Mit csináltatok?

– Apu, éhes vagyok.

Ryan kezét rázott vele. – Szia, éhes, örülök, hogy megismerhetlek. Engem Ryan Jamesnek hívnak.

Ainsley fintorogva a szemét forgatta. Pedig két hónapja még roppant mulatságosnak talált volna egy efféle viccet. Hiába, gyorsan nőnek...

Ryan az ülésmagasítóra ültette a kislányát, becsatolta, és kihajtott a parkolóból. Általában balra kanyarodtak ki az útra. Most viszont jobbra.

– Rosszfelé megyünk, apu.

– Ma nem megyünk egyből haza.

– Hát hova megyünk?

– Pawtucketba – felelte Ryan.

– Miért?

A *temető* szó valahogy nem akart kijönni Ryan száján. – El kell vinnünk egy kis virágot – mondta.

Egy óráig sem tartott az út az I-95-ös autópályán. Pawtucket-ban Ryan kitette Ainsley-t a nagyszüleinél. Az évforduló mindig keményen próbára tette, nem kockáztathatta, hogy a kislányának esetleg végig kelljen néznie, ahogy ő összeroppan a sírnál.

Az idő csak egyre szebb lett: felhőtlen volt az ég, friss a levegő, valahogy úgy, mint az utolsó napon, amikor Chelsea még láthatta ezt a világot. Ryan a temetőben kanyargó út végéig kocsival ment. Ott leparkolt az L-5-ös parcellához vezető ösvény mellett, és gyalog haladt tovább, vigyázva, hogy ne lépjen rá egyetlen sírra sem.

Chelsea egy öreg tölgyfa terebélyes koronája alatt nyugodott, a sírjánál hallani lehetett a folyó nyugtató moraját. Ryan egy csokor törtfehér rózsát tartott a kezében, ezt a színt választotta Chelsea az esküvőjükre is. A lapos gránitköre erősített fémvázába azonban már tett valaki friss virágot. A sírkövön is hevert keresztben egy vegyes csokor, úgy nézett ki, mintha nem boltban vették volna, hanem a saját kertjéből hozott volna virágot valaki. Ryan letérdelt a fűre, észre se

vette, hogy átnedvesedik a nadrágszára. Félretolta a virágokat, és a kőbe vésett CHELSEA JAMES név láttán elszorult a torka. Összeszedte magát, és a sírkőre fektette a rózsáit. Csak ekkor figyelt föl a korábban odahelyezett virágokhoz erősített kártyára. Az elhunytaknak üzenetet írni nem éppen szokványos dolog, de Ryan tudta, hogy mindenki a maga módján gyászol.

Fogadni merek, hogy anyád volt.

Ha a kártya borítékban lett volna, Ryan tiszteletben tartotta volna a levéltitkot, így azonban, amikor arrébb tette a csokrot, szeme elé tárult a gépelt üzenet. A szíve kihagyott egy ütemet, mert egyből világos volt a számára, hogy ezt nem írhatta sem Chelsea anyja, sem az apja, sem bárki más, aki szerette őt.

Nem baleset volt – olvasta az üzenetet.

A sír mellett térdelő Ryan egy pillanatra kővé dermedt. Chelsea halála óta szó szerint ezerszámra kapott lapot vagy e-mailt idegenektől, és ezek közül alig egy-kettő zaklatta föl. Ez a mostani viszont különösen kegyetlen volt, és Ryan egyből a „Vattatownból” telefonáló Tony szavaira asszociált: *Balesetek előfordulnak.*

Megragadta a csokrot, föltápáskodott, és elhajította, amilyen messzire csak bírta. A csokor a tölgyfa mögött, a patakban landolt, majd a víz színén lebegve a folyó felé folytatta útját, és eltűnt a szeme elől.

Ryan végre ismét kapott levegőt.

5. fejezet

A providence-i Frank Licht Bírósági Komplexumból kilépő Emma Carlisle ereiben még mindig száguldozott az adrenalin. A záróbeszédében hibátlanul érvelt, az ügy immár a tizenkét esküdt kezében volt. A szimata azt súgta, hogy újabb elmarasztaló ítélet születik.

Emma a Rhode Island-i Főállamügyészség Bűnügyi Osztályának tárgyalóügyésze volt, az ország legkisebb államában elkövetett bűncselekmények ügyében mindig ez az osztály járt el. Emma a jogi egyetem elvégzése után egyből az ügyészséghez került, és az azóta eltelt öt év alatt – az utolsó kettőt a Családon Belüli Erőszak és Szexuális Bántalmazás Csoportnál töltötte – még nem vesztett pert. Az eredményessége büszkeségre adott okot, bár kétségtelen, hogy némiképp „kozmetikázott” statisztika volt ez, hiszen az ügyészek nem visznek a bíróság elé kudarcra ítélt ügyeket. Néha előfordult, hogy tudták, ki tette, de nem tudták rábizonyítani. Máskor pedig az volt a baj, hogy a nyomozás nem tudta egyetlen gyanúsítottra szűkíteni a kört. Nehéz lett volna eldönteni, hogy melyik forgatókönyv a frusztrálóbb. Mindkét esetben ott volt az áldozat, meg a szenvedő család. Emma olykor-olykor, mint például aznap, úgy érezhette, hogy sikerült igazságot szolgáltatnia, de a győzelem felvillanyozó érzése nem tartott sokáig. Sőt, a tárgyalóteremben elért sikerei a végén mindig csak arra emlékeztették, hogy hány és hány ügy marad örökre megoldatlanul. Azzal is tisztában volt, hogy egyik-másik még évekig nyomasztani fogja.

Különösen egy bizonyos ügy.

– Ismét lenyűgözően szerepelt, ügyésznő. Mít jósol?

Hirtelen mikrofont dugtak az orra alá. A helyi híradó jóképű bírósági tudósítója megint a gránitlépcső tövében támadta meg lesből. Csakhogy Doug Wells operatőr nélkül, egyedül csapott le rá, így Emma tudta, hogy a mikrofon csak álca.

– Hogy mit jósolok? – kérdezett vissza, és megállt, hogy fontolóra vegye a kérdést. – Talán csak egyvalamit: azt, hogy második randi soha nem lesz.

– Ugyan már! – mondta a férfi, és elővette a mosolyát, amelynek már két helyi Emmy-díjat köszönhetett. – Tudod jól, hogy nemleges választ nem fogadok el.

– Ez volt a probléma az első randin is.

– Igen, igazad van. Beismerem, hogy túlzásba vittem a nyomulást. De a bíróságon már annyiszor találkoztunk, hogy nekem úgy tűnt, mintha már nem is az első randink lenne. Mondtam, hogy sajnálom.

Emma ezt kissé komikusnak találta. Az utóbbi három napja ugyanis egy randierőszakügy jegyében telt, és az esküdtekhez intézett utolsó szavai a következők voltak: „A nem azt jelenti, hogy nem!”

– Én pedig elfogadtam a bocsánatkérésedet – mondta. – De maradjunk ennyiben, oké?

Doug arcáról lehervadt a mosoly, és szemmel láthatóan meg volt sértve. – Oké. Persze. Maradjon a munkakapcsolat. De ugye, tisztában vagy vele, hogy ez mit jelent?

– Mit?

A férfi megint rávillantotta a mosolyát. – Azt, hogy az operatőröm mostantól kezdve csak a rossz oldaladat fogja venni.

– Azt túlélem – mondta Emma.

– Majd találkozunk, Emma.

– Majd – mondta Emma, és örült, hogy békében válnak el.

Az utcán már csúcsforgalom volt, a kocsiaradat az autópálya-felhajtók felé araszolt. Emma gyorsan vissza akart érni a szemközti ügyészségre, hogy még ott találja a bűnügyi osztály vezetőjét. A karrierje még abban a szakaszban volt, amikor a tárgyalási folyamatnak szerves része a lezajlott dráma főnök számára történő összefoglalása, és ezt sokkal kellemesebb személyesen előadni, mint telefonon.

Mielőtt átkelt volna az utcán, megállt a sarkon. Az önkiszolgáló újságosnál még volt néhány *Providence Journal*. Ilyenkor, délután ötkor a valós idejű tudósítások világában már csak régi híreket tartalmazhatott a lap, de Emma azért vett egyet, és a címlapon azt a férfit pillantotta meg, aki az egyetem után fölvette az ügyészségre. Brandon Lomax Rhode Island állam főügyésze volt, amíg egy éve el nem kezdett kampányolni. Be akart ugyanis kerülni a szenátusba, és a közvélemény-kutatások szerint vezető pozícióban várhatta az őszi választást. Emma elmosolyodott a fotó láttán. Leginkább azonban az újság fejlécén olvasható dátum keltette föl az érdeklődését: szeptember 6.

Nem kerülte el a figyelmét, hogy aznap van Chelsea James halálának harmadik évfordulója, hiszen annak idején ő nyomozott halálos közúti baleset okozása ügyében.

A baleset igencsak fölháborította a közvéleményt, különösen, miután kiszivárgott, hogy a rendőrség – a nyilvánosság elől elhallgatott okokból – úgy gondolja, hogy az áldozatát cserbenhagyó autós részeg volt. Az emberek igazságtételt követeltek, és egy ideig kiemelt ügyészségi nyomozás folyt az ügyben. Emma kihasználta a helyi lapok munkatársaival ápolt kapcsolatait, és a providence-i tévében is felhívást tett közzé, hogy jelentkezzen, aki nyomra tudja vezetni a hatóságot. De az eset végül azoknak az elkeserítő ügyeknek a számát gyarapította, ahol nem találnak gyanúsítottat, és a vádemelésnek közelébe sem jutnak. Emma úgy érezte, mintha még az állam egyik legismertebb autósmatricája is őt gúnyolná: a „RÉSZEG SOFŐRÖK, LEKOPHATTOK!” felirat most mintha azt jelentette volna, hogy nyugodtan elmenekülhetnek a tetthelyről, úgyse kapják el őket.

Ahogy a Chelsea James-ügyben sem...

Két év telt el anélkül, hogy egyetlen nyomot is találtak volna, de Emma még ekkor is azért harcolt, hogy ne fektessék el az ügyet. Amikor pedig tavaly áthelyezték a szexuális bántalmazás csoporthoz, és az ittas vezetési ügyeit egy kivételével más ügyészeknek adták át, a James-ügyhöz ragaszkodott. Vagy talán pontosabb, ha úgy fogalmazunk, hogy az ügy ragaszkodott hozzá.

A forgalmas utcasarkon álló Emma az újságot lapozgatta. Észre se vette, hogy zöldre, majd megint pirosra váltott a lámpa. A helyi hírek rovatban egy szóval sem említették Chelsea Jamest. Nem mintha arra számított volna, hogy írnak róla. A világ mintha már elfelejtette volna az esetet.

Emma nem felejtette el.

Elrakta az újságot, és a mellékutcán átvágva folytatta útját a Main Streeten. Már csak pár lépésnyire volt az ügyészség épületétől, amikor a szemközti nyilvános parkolóban álló kocsija szélvédőjén büntetőcédulát pillantott meg. Pedig már egy éve mindig ugyanott parkolt, és soha nem kapott cédulát. Biztos volt benne, hogy ezúttal is jól megtömte apróval a parkolóórát.

Lesújtanak a szteroidfűlő parkolóór amazonok...

Emma szabálytalanul átvágott a Main Streeten, hogy elolvassa a rossz hírt. A kocsihoz közeledve hamar rájött, hogy mégsem büntetőcédulával van dolga. Valaki akkurátusan négyszög alakúra hajtogatott egy újságlapot, és otthagyta a vezetőülés előtti ablaktörlő alatt. Emma kihúzta onnan, és látta, hogy a *Pawtucket Times* címlapját tartja a kezében. A szeptember 7-i szám volt, de nem kellett megnéznie az évszámot, anélkül is egyből tudta, hogy nem a másnapi újság jelent meg hamarabb. A szalagcím ugyanis ez volt: A PAWSOX-SZTÁR TRAGÉDIÁJA. A színes fotóról pedig a gyönyörű, fiatal Chelsea James nézett vissza rá.

Emma korábban többször is látta ezt a cikket, most mégis megfagyott az ereiben a vér – jobban, mint az előző alkalmakkor. Nem tudta volna megmondani, hogy azért-e, mert ma van Chelsea halálának évfordulója, vagy azért, mert valakinek megérte a fáradságot, hogy a szélvédőjére tegyen egy régi újságot.

Megnézte, nincs-e valami aláírás vagy üzenet, amiből kiderülne, ki a feladó. Az újságlapra azonban nem írtak semmit, csak néhány szót jelöltek meg érdekes módszerrel: bizonyos szavakat aláhúztak, és egytől négyig megszámozták őket. Három szót a Chelsea-ről szóló cikkből választottak ki, egyet viszont egy másik címlapsztoriból. A számok nem emelkedő sorrendben követték egymást, hanem balról jobbra, felülről lefelé olvasva így: háromegy-kettő-négy. A szavakat emelkedő számsorrendben összeolvasva viszont összeállt egy értelmes mondat.

– Én tudom, ki tette – olvasta hangosan Emma.

Még egyszer megnézte, nincs-e ott valahol a feladó neve, de nem volt. Szóval valaki szórakozik. Azért komolyan kell vennie a dolgot, úgy kell kezelnie, mintha az lenne, aminek első ránézésre látszik: egy névtelen nyomravezető üzenete.

Betette az újságlapot a periratokat tartalmazó táskájába, óvatosan, nehogy elmaszatolódjanak az ujjlenyomatok, és az utcán ismét átvágva folytatta útját a főügyészség épülete felé.

6. fejezet

Hogy mihez kezdjenek a névtelen „tippel”, azt Emmának és Glenda Garrisen főállamügyész-helyettesnek, a bűnügyi osztály vezetőjének kellett eldöntenie.

– Használd a médiát – mondta a főnöke Emmának.

– A tippadó szokatlan módszerét nem kell nyilvánosságra hoznunk – mondta Emma. – Csak utánaoznák.

– Egyetértek.

– Ezzel a forrásunkkal kizárólag a médián keresztül tudunk kommunikálni. Ha komoly az értesülése, akkor bátorítanunk kell, hogy továbbra is beszéljen velünk. Ha viszont csak szórakozik, akkor emlékeztetnünk kell rá, hogy a bűnüldöző hatóság félrevezetése bűncselekmény, amiért eljárást fogunk indítani ellene.

– Emma, azt mondtam, csináld. Úgyhogy csináld.

Emma tehát zöld utat kapott, ahogy remélte.

A Chelsea James-nyomozás egyesek szemében talán halott ügy volt, de az ő emlékezetében frissen megmaradt minden apró részlet: a kocsi márkája, az utca neve, a halál beálltának hivatalos időpontja. Elő se kellett keresnie az ügy aktáját, fejből is meg tudta fogalmazni a sajtóközleményt. Háromnegyed hétre végzett is. Ideje volt vacsorázni.

Úgy döntött, először a keserű pirulát nyeli le – és fölhívja „barátját”, az *Action News* hírszatorna műsorvezetőjét, Doug Wellst.

– Egy szívességre szeretnék megkérni – mondta.

– Nocsak, milyen érdekes fordulat!

Emma látatlanul is tudta, hogy a férfi önelégülten vigyorog a vonal túlsó végén. – Ez most fontos – mondta. – Elképzelhető, hogy megvan a nagy áttörés az egyik kihúlt ügyemben. A Chelsea James-balesetről van szó.

– Ja, igen. A baseballjátékos felesége. Nagyon szomorú történet. Tudósítottam is róla.

- Nem tudnád tizenegykor fölleveníteni?
- Ha van hírértéke.

Jó válasz. Emma félig-meddig azt várta, hogy a férfi azt feleli: „Ha velem vacsorázol.” – Átküldöm e-mailen a sajtóközleményt – mondta.

- Sajtóközleményt? Úgy érted, nem kapom meg a kizárólagos közlés jogát?

Ez a fickó szünet nélkül nyomul. – Téged hívtalak először – mondta Emma. – Ez azért csak számít valamit?

– Nem igazán. De én egy nagy balek vagyok. Úgyhogy küldd csak át. Majd meglátom, mit tehetek. – Emma megköszönte, és sietve letette a telefont, mielőtt Doug a szokásos mederbe terelné a beszélgetést.

Ugyan hol találók rajta kívül egy „beszélő fejet”, aki lóg nekem egy szívességgel?

Emma elgondolkodva bámult ki az irodája ablakán. Már nyugodott le a nap, Providence belvárosába hosszú árnyak vezették be a sötétséget. Csodaszép volt a naplemente, Emma mégis beleborzongott a gondolatba, hogy Chelsea James percre pontosan három éve éppen a PawSox-meccsre autózott a kétéves kislányával. Alighanem izgatottan várták, hogy játszani lássák Ryant. Chelsea talán még ideges is volt egy kicsit, hogy a végén még elkésnek. Az viszont biztosan nem fordult meg a fejében, hogy mennyire ki vannak szolgáltatva egy autósnek, aki többet ivott a kelleténél. Emmának eszébe jutott Ryan is, aki a stadionban azon rágódik, hogy vajon miért késik el a felesége meg a kislánya egy ilyen fontos mérkőzésről.

Ryan! Neki tudnia kell erről.

Emma úgy érezte, nem hagyhatja, hogy a férfi a tizenegy órás hírekből szerezzen tudomást az új fejleményről. Ugyanez volt a helyzet Chelsea szüleivel. Szakmai szempontból elég lett volna, ha valaki az áldozatvédelmi csoporttól telefonál nekik. Emma személyes véleménye azonban nem ez volt. Fogta az aktatáskáját, és lesietett a kocsijához. Útközben lebonyolított pár telefont, a médiakapcsolatait hívta. A gyorsforgalmi út kijáratánál aztán tárcsázta Ryan számát. A férfi, ahhoz képest, hogy aznap volt az évforduló, elég udvariasan beszélt vele, de érződött a hangján, hogy nem érti, miért hívta.

– Itt vagyok a környéken – mondta Emma. – Beugranék magához, ha nem gond. Lehet, hogy áttörés történt az ügyben.

Ryan habozás nélkül azt felelte, hogy jöjjön csak nyugodtan.

Este nyolc óra is elmúlt már, mire Emma bekopogtatott. A kiugró ablakon félrehúzták a függönyt, és a nő a csillogó üvegtábla túloldalán egy kislányt pillantott meg, aki végigmérte őt, majd eltűnt.

– Apu, jött valaki! – kiáltotta vékony hangon.

Egy perc múlva nyílt az ajtó, és Emma nem válaszolt azonnal Ryan köszönésére. A férfi a telefonban nagyon összeszedettnek tűnt, most viszont a tekintete és a szomorkás mosolya újfent megerősítette, hogy az emberölésnek soha nem csak egy áldozata van.

– Biztos, hogy nem jöttem rosszkor? – kérdezte Emma.

– Persze hogy nem.

Ryan lesegítette a belépő Emma kabátját, Ainsley pedig már szaporázta is a kicsi lábaival a lépcsőn fölfelé. Bementek a nappaliba, amely kicsi volt ahhoz, hogy másfél méteres képernyőjű tévé álljon a sarokban, de hát mit várhat az ember egy volt sportolótól, ha nincs asszony a háznál? Egyébként szépen voltak berendezve a szobák, a népszerű Rooms To Go bútoráruházlánc stílusában. A falakon lógó, kisasztalokon álló fényképek pedig otthonossá is varázstak. Emma megfigyelte, hogy Chelsea-ről vagy tucatnyi fotó van.

– Vacsorázott már? – kérdezte Ryan. – Ainsley hozzá se nyúlt a csirkéjéhez. Tudja, hogy van ez az ötéveseknek: a zacskó csipszen élnek, amit vacsora előtt befalnak.

– Köszönöm, nem vagyok éhes. És nem akarok zavarni. Csak közölni szeretnék magával egy fontos hírt.

Azzal elővette a táskájából a sajtóközleményt, és megmutatta Ryannek.

A férfi először elolvasta magában, majd a kulcsmondatot hangosan is elismételte: – Glenda Garrison főállamügyész-helyettes bejelentette, hogy tegnap késő délután a bűnügyi osztály egyik tárgyalóügyészeivel kapcsolatba lépett egy névtelen nyomravezető, aki állítása szerint olyan információkkal rendelkezik, amelyek segíthetik a Chelsea James halála ügyében folyó nyomozást.

Ryan fölneézett a papírból. Hamuszürke volt az arca. – Mondott valami olyat a névtelen nyomravezető, hogy „balesetek előfordulnak”, vagy hogy „nem baleset volt”?

– Nem. Miért kérdi?

Ryan elmondta, mit mondott a „Vattatownból” telefonáló Tony, és beszámolt a virágcsokorhoz csatolt üzenetről is.

– Megtartotta a kártyát? – kérdezte Emma.

– Olyan dühös lettem, hogy elhajítottam az egész csokrot úgy, ahogy volt. Korábban is zaklattak már indulatos betelefonálók, és azt hittem, csak ennek a Tony gyereknek szállt el végképp az agya. Remélem, nem szúrtam el egy nyomot.

Emma bepötyögött valamit a BlackBerryjébe. – Szólok a rendőrségnek, hogy nyomozzák le a hívást, és tegyék, amit kell. De a tippadó akciója túlságosan is kiterveltnek tűnik ahhoz, hogy csak valami heccelődő tréfacsináló álljon mögötte.

– Hogy érti ezt?

– Egyszerűbb, ha megmutatom.

Emma elővette az aktatáskájából a *Pawtucket Times* címlapjának fénymásolatát. Ryannek, úgy tűnt, már a három évvel azelőtti szalagcím és a felesége fényképe láttán is elállt a lélegzete.

– Bocsánat – mondta Emma.

Ryan egy kis ideig vizsgálgatta a címlapot, és ő is fennhangon olvasta el a megfajtást: – Én tudom, ki tette.

– Igaza van – mondta aztán. – Aki előás egy régi újságot, és kiagyalja ezt a kis rejtvényt, az nem csak szórakozik.

– Határozottan látszik, hogy befektettek némi tervezőmunkát – mondta Emma.

– De ha komoly a tipp, akkor miért csak három év múltán állt elő vele? És miért névtelenül?

– Erre nem tudok válaszolni – mondta Emma.

– A szakértőik ki tudják deríteni, hogy ki a feladó?

– Az ujjlenyomat porózus szerkezetű anyagon, például újságpapíron évtizedekig is megmaradhat, úgyhogy elküldtem az eredetét az állami bűnügyi laborba. Holnap délelőtt lesz meg az eredmény.

Ryan visszaadta Emmának a fénymásolatot. – Örülök, hogy a nyilvánossághoz fordul. Lehet, hogy csak annyi eredményt hoz, hogy Tony Vattatownból zaklat még egy kicsit. De akkor is ott van a cserbenhagyásos gázoló, aki már alighanem elhitte, hogy az ügy elaludt.

– Én is így látom – mondta Emma. – Ha a hírekben szó esik az ügyről, biztos begyullad.

– És talán csinál valami ostobaságot, hogy még jobban eltüntesse a nyomait... és emiatt végül elkapják.

– Lehetséges.

– Vagy talán Chelsea halála már három éve nyomja a lelkét, és ez lesz az utolsó csepp a pohárban, aminek hatására vallomást tesz.

Emma nem akarta durván szertefosztatni a férfi reményeit, de fontos volt, hogy Ryannek ne legyenek irreális várakozásai.

– Én azért nem táplálnék túlzott reményeket – mondta.

– Az ember sose tudhatja. Nemrég a híradóban szó volt egy negyvenes fickóról, aki az Anonim Alkoholistáknál kitisztult, és bocsánatkérő levelet írt egy nőnek, akit még az egyetemen megerőszakolt.

– Azt én is láttam.

– Szóval előfordul ilyesmi.

Nemzedékenként talán egyszer, gondolta Emma. – Igen, előfordulhat.

Visszadugta a fénymásolatot az aktatáskájába. – Úgy terveztem, hogy beugrom Chelsea szüleihez is – mondta. – Nem akartam, hogy a híradóban hallják először.

– Ma este nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – mondta Ryan. – Majd én fölhívom őket. Arra sincs szükség, hogy lássák a fénymásolt újságot. A szalagcímet, meg Chelsea fényképét... hát, az évfordulón ez nagyon kemény dolog.

– Megértem.

Emma még egyszer szemügyre vette Ryan fáradt arcát. Látta, hogy a férfi valószínűleg már két napja nem aludt. A szíve szakadt meg az összes túlélő áldozatért, akivel a munkája során találkozott, de kétségtelenül Ryanért aggódott a legjobban.

Egy pillanatig csak nézték egymást, nem tudták, mit mondhatnának még.

– Apu, olvasol nekem mesét? – Ainsley állt a lépcső tetején a rózsaszín pizsamájában.

Ryan, úgy tűnt, örül neki, hogy megzavarták őket. – Pár perc, és megyek, édesem. Lejönnél egy kicsit? Van itt valaki, és szeretném, ha üdvözlődnél.

Ainsley letette a könyvét a legfelső fokra, és lassú léptekkel elindult lefelé a szőnyegezett lépcsőn. Emma próbálta nem meresztgetni a szemét túl feltűnően, mert tudta, hogy a kísérteties hasonlóság nemcsak örömet, hanem fájdalmat is okoz Ryannek. A férfi felesége lenyűgözően szép volt, és ez a tündéri kislány, bár Ryan gyermeke is, egyértelműen Chelsea-re ütött. Ainsley egyenesen az apjához lépett, és az ölébe kucorodott. – Emlékszel még Ms. Carlisle-ra? – kérdezte Ryan.

Ainsley a fejét rázta.

– Nem lep meg – mondta Emma. – Hároméves lehetett, amikor utoljára láttam.

– Ms. Carlisle jogász – mondta Ryan.

– Csinos vagy – jegyezte meg Ainsley.

Emma elpirult. – Köszönöm.

– Ms. Carlisle ezenkívül nagyon okos is.

– Mennyire okos? – kérdezte Ainsley.

– Az egyik legokosabb ember, akivel valaha találkoztam – felelte Ryan.

Ainsley úgy nézett Emmára, mint aki próbára akarja tenni. – Ismered azt a dalt, hogy „Ragyogj, ragyogj, kis csillag”?

– Akarod, hogy elénekeljem?

– Nem – felelte Ainsley, aki már a következő kérdésen törte a fejét. – Tudod, melyik csillag van a legközelebb a földhöz?

Emmának ezen gondolkodnia kellett. A *Kapcsolat* című régi Jodie Foster-filmből úgy rémlett neki, hogy az Alpha Centauri csillagrendszer, de kissé meglepte, hogy a gyerekeknek ilyeneket tanítanak az óvodában.

– A nap – mondta meg a választ Ainsley.

Emma jót nevetett magán, amiért így túlbonyolította a kérdést.

– Mint mindig, most is jóval közelebb van a válasz, mint gondoltam volna – mondta, és közben valamiért Ryanre nézett. A férfi is őt nézte.

Mintha érezték volna Chelsea jelenlétét a szobában. De nem hátborzongató halottlátás volt ez, mint a *Hatodik* érzékben. Inkább mintha egyszerre ismerték volna föl a mélységes bizalmat, amely a köteléket jelenti az ő szokatlan barátságukban. Igen, Emma valóban úgy gondolta, hogy ez barátság. Az, hogy megtette az egyórás autótúrat Bostonból, csak hogy enyhítse az ügyben beállt fordulat fájdalmas hatását, jó példa volt rá, hogy milyen humánusan, mekkora odaadással végzi az ügyészi munkáját. Emellett nemigen maradt ideje magánéletre, de őt mindig is tökéletesen kielégítette, ha a karrierje megfelelően halad, a kapcsolatai pedig nem túl komplikáltak. Őszintén szólva, mivel szexuális bántalmazás és családon belüli erőszak, erőszaktevők és asszonyverők által fémjelzett világban élt, már-már föladta a reményt, hogy létezhet igaz szerelem. Nagyon megindítóan találta, hogy Ryan még mindig ennyire szereti a feleségét, és ezért, bármilyen furcsa, határozottan úgy érezte, hogy lekötelezettje a férfinak.

És Chelsea-nek is.

– Apu, most már olvasol mesét?

Az ártatlanság vigaszt nyújtó hangja szólalt meg.

– Hát persze hogy olvas – mondta Emma, és fölállt. – Én megyek is.

Ryan a karjában vitte Ainsley-t, úgy kíserte az ajtóig Emmát. – Köszönöm, hogy ilyen nagy utat tett meg miattam – mondta.

– Ez a legkevesebb – felelte Emma. – Szeretném megnyugtatni, hogy ha át is helyeztek, egy másik csoporthoz, még mindig rajta vagyok az ügyön, és utánajárok minden egyes nyomnak.

– Ezt nagyra értékelem.

Kezet fogtak, és Emma jó éjszakát kívánt.

Ryan háromszor olvasta el Ainsley-nek a kóbor kutyás mesét, mire a kislány végre elaludt.

Ryan lekapcsolta az ágy melletti lámpát. Az alig hallhatóan szuszogó Ainsley, aki kis kezét az arcán nyugtatva aludt a fehér csipkeszegélyű bambis-tappancsos takaró alatt, sokkal fiatalabbnak látszott a koránál. Ryant lépten-nyomon elképesztette, hogy mik jönnek ki a kislány száján. *Tudod, melyik csillag van a legközelebb a földhöz?* Az édesanyja nagyon büszke lenne rá.

Ryan homlokon csókolta a kislányát, majd lábujjhegyen kiosont a szobából, és lement a földszintre. A nappaliban sötét volt, de ő nem gyújtott villanyt, és a tévét sem kapcsolta be. Csak lerogyott a karosszékre, és csöndben bámulta az ablakfülkét. Néha, amikor nem tudott, vagy félt elaludni, szinte látta az utcán közeledő Chelsea-t, aki a ház előtt elhaladva mintha rámosolygott volna. Ha nem volt vele Ainsley, egyes-egyedül Chelsea élte.

Az évfordulók voltak a legrosszabbak. Az emberek mindig azt mondogatták, hogy majd jobbra fordulnak a dolgok, és Ryan ezt olykor el is hitte. De nem Chelsea születésnapján, nem a házassági évfordulójukon, nem a megismerkedésük évfordulóján – és pláne nem a halála évfordulóján.

Az órájára nézett. Fél tíz múlt három perccel. Chelsea pontosan három éve és kilencvenhét perce halott.

Az első évforduló még ennél is sokkal rosszabb volt. Ryan akkor kinyitott egy üveg bourbon whiskyt, és előrángatta Chelsea összes régi fényképét, az összes szerelmes levelet, amit valaha írt neki, minden kis apró emléket, ami fokozhatta a szenvedését. Abban a szörnyű időszakban még kereste a választ a nagy kérdésre, hogy miért; a szívében mintha egy üvegszilánk sodródott volna ide-oda. Ryant akkor még nem bocsátották el a PawSoxotól, de tudta, hogy ott lebeg a feje fölött Damoklesz kardja, és a borzalmas szezon végén alighanem megpecsételődik a sorsa. Amikor szeptember közepén hivatalosan is közölték vele a döntést, Ivan a rá következő vasárnap kivitte őt Roxburybe, hogy meghallgasson egy lelkészt, aki elveszítette a fiát, a nővérét, a bátyját, az unokaöccsét és az unokahúgát is – valamennyiüket meggyilkolták. „Isten azt mondja nekem, és azt mondja minden hátramaradott túlélőnek, hogy szükségünk van Rá” – mondta a prédikátor. Ez jó üzenet volt. Talán még hatásos is lett volna, ha Ryan rendesen ki tudja aludni magát...

A gyásztanácsadó azt mondta neki, hogy az ártatlanság részben a büntudattal hozható összefüggésbe. Ryan milliószor lejátszotta fejben, hogy mi mindent csinálhatott volna másképp – mit tehetett volna azért, hogy Chelsea túlélje a balesetet, illetve azért, hogy a baleset eleve meg se történjen. A kórházban ott kellett volna lihegnie az orvosok nyakán, hogy szedjék össze magukat, ne hagyják az ő feleségét fiatalon meghalni, ha jót akarnak! Nem lett volna szabad erőltetnie, hogy Chelsea eljöjjön arra a meccsre, hagynia kellett volna, hogy elmenjen az esti órájára a Suffolk Egyetemre, vennie kellett volna neki egy nagyobb, biztonságosabb autót, kérnie kellett volna, hogy adják el a Dodgersnek, és családotul Los Angelesbe költözhessen... Kellott volna, kellott volna...

Három éve élt a büntudat fogságában, és a sors iróniája folytán ez a büntudat jórészt a hőn szeretett játékhoz kapcsolódott. A félelemről viszont, amely miatt éjszakánként le-föl járkált, senki sem tudott.

Fölállt a fotelból, és a ruhásszekrényhez lépett. A legfelső polcon, egy cipősdobozban tartotta a régi DVD-ket. Találomra kivett egyet, és belökte a lejátszóba. A képernyőn hirtelen a mosolygó Chelsea jelent meg fehér fátyolban: az esküvői videójuk volt.

Ryannek mondta ugyan a gyásztanácsadó, hogy tegye el a régi házi mozikat, de az évfordulókon és más jelentős napokon – amikor tudta, hogy úgyse fog aludni éjszaka – nem tudta megállni, hogy ne nézze őket. A félelme váltotta ki ezt a reakciót, a félelme, amely a gyászhoz és a pánikrohamokhoz igencsak hasonló érzés volt. De ez a félelem nem csupán hideglelést és fulladást okozott. Emmának, sejtelve sem volt róla, hogy a hírrel, amit az este hozott, nagymértékben súlyosbította ezt a félelmet.

A félelmet, hogy mit fog tenni, ha kiderül, ki volt az.

Meg fogom ölni.

Ryan visszaült a fotelbe, és a könnyeivel küszködött a kihalt, sötét szobában, ahol az egyetlen fényforrás az ő gyönyörű menyasszonya volt a képernyőn.

Ne haragudj, Chelsea. Egyszerűen tudom, hogy meg fogom ölni a rohadékot.

7. fejezet

Az ébredező Ryan félig-meddig tudatosan érzékelte, hogy valaki bökdösi a karját. Mordult egyet, mire a következő bökből akkora taszítás lett, mintha átnyergelt volna a baseballról az amerikai futballra, és találkozott volna egy kőkemény védővel.

– Mr. James! Mr. James, ébredjen! – szölongatta egy halk, de izgatott női hang.

Lassanként összeállt a kép. Ryan rádöbbsent, hogy még mindig a nappaliban gubbaszt a fotelben, ahova az este lerogyott. A szoba túlfelén lévő lámpában csak hatvanwattos égő égett, mégis olyan bántó volt a fény, mintha lézersugárral világítanának a szemébe.

– Föl kell kelnie, uram.

Az ablakfülke még koromsötét volt. – Hány óra van?

– Fél hat.

Ryan csak most, az embertelenül korai időpont hallatán ismerte föl a nő hangját.

Claricia Castillo már évek óta volt Connie és Glenda Garrisen főállású házvezetőnője, de Garrisenék följánlották a szolgálatait Ryannek is, amikor Bostonba költözött Ainsley-vel. Amolyan másodállásnak indult, de Claricia csakhamar Ainsley pótnagymamája lett – úgy hívta a kislányt, hogy *la muñeca*, „kisbabám”, meg *un regalo de Dios*, „Isten ajándéka”. Claricia minden hétköznapi mosolyogva érkezett meg pontban fél hatkor, hogy rendet rakjon a házban, elkészítse Ainsley-t, és nyolcra bevigye a Brookline Academyre. Onnan ment tovább Garrisenék Beacon Hill-i házába, a főállású munkahelyére. Így Claricia szert tett egy kis pluszpénzre, amit elküldhetett Bogotába az öt testvérének, Ryan pedig egyedülálló apaként csak így tudott hat órától reggeli rádióműsort vezetni.

– El fog késni – mondta Claricia.

Ryan teljesen kába volt. Amikor utoljára megnézte az órát, már majdnem hajnali négyet mutatott. Akkor bedobta a törülközőt, és bevett egy altatót, amit az orvosa fölírt.

– Ma reggel nem tudok bemenni.

Claricia szemrehányóan nézett rá, és mondott valamit az anyanyelvén, amihez nem kellett tolmács.

– Maga most ideges – mondta Ryan.

– Ideges? Miért lennék ideges? Hiszen *la muñecának* ugyan mi másra lenne szüksége, mint egy részeges apára? Minden kislánynak kéne egy részeges apa, nem igaz? Nem vagyok én ideges.

– Nem ittam – mondta Ryan.

– A múltkor is ezt mondta.

Clariciának igaza volt. Ryant pár hónapja ittas vezetés gyanúja miatt megállította a rendőrség, és be is vitték. Az altató utóhatása miatt vezetett olyan bizonytalanul, de a média megneszelte az

esetet, és arról számolt be, hogy Ryan Jamest ittas vezetés miatt letartóztatták. Ryan végül igazolta magát, és a vádat ejtették, de az emberek így is alkoholproblémára gyanakodtak – még Claricia is. Tudományosan igazolt tény ugyan, hogy ha valaki húsz órán át ébren van, rosszabbul vezet, mintha a törvény szerinti határértéknél magasabb lenne a véralkoholszintje, de ez nem érdekelt senkit. Ryan el se tudta képzelni, hova tették volna a tanulmány szerzői őt, aki az utóbbi három évben *mindennap* legalább húsz órát töltött ébren...

– Fölmegek lefeküdni – mondta.

Claricia már javában rendezkedett a nappaliban.

– *La muñecdnak* egy munkanélküli apuka is nagyon hiányzik – mondta föl sem nézve.

Ryan lassan vánszorgott föl a lépcsőn. Bizonyos fokig értékelte, hogy Claricia csupa szeretetből ilyen kemény vele, de úgy érezte, ha ilyen állapotban jelenik meg a rádióban, sokkal valószínűbb, hogy útilaput kötnek a talpára, mint ha be se megy. Az emeleten, a toalettszalon megtalálta a BlackBerryjét, és küldött a másik műsorvezetőnek egy üzenetet, hogy nem érzi jól magát. Aztán a párnára hanyatlott a feje, és őszintén remélte, hogy a másfél órája bekapott altató újra hatni fog, és elrepíti az álmok birodalmába. Aggódott is, hogy talán mégsem. Meg azon is aggódott, hogy az aggodalomtól nem fog tudni elaludni...

Hunyd le a szemed, lazulj el, lélegezz mélyeket, lazulj el, gondold vidám dolgokra, lazulj el...

Mekkora baromság ez! Elaludni olyan, mint megütni egy baseball-labdát: ha valaki lépcsőről lépésre araszolva akar eljutni az alvásig, az olyan, mintha az ütőjátékos úgy próbálna kijönni a hullámvölgyből, hogy agyonelemzi a technikáját.

Ryan szeme kipattant. Az óra 6.25-öt mutatott.

A franca! Miért kellett Clariciának fölbreszteni?

Az altatóról, amit négykor bevett, immár hivatalosan is kijelenthette, hogy csak időpocsékolásra volt jó.

Áthengeredett a másik oldalára, kikelt az ágyból, majd kihúzta a konnektorból az ébresztőórát, és eldugta a szekrénybe. Csábítóan hívogatta a matrac, de ő csak némi habozás után bűjt vissza a takaró alá. Az átkondicionálás egyes számú szabálya: soha ne bűjj ágyba, ha még nem állsz készen az alváshoz! Ő azonban már három éve készen áll rá, úgyhogy ez aligha számít.

Visszament a szekrényhez. A felső polcon a legkülönbözőbb párnák sorakoztak, az extrapuhától az extrakeményig, a libatollastól a szintetikusig. Ryannek Ivan Lopez dominikai mondása jutott eszébe, mely szerint az ágyon látható párnák száma és az ágyban sorra kerülő szeretkezések száma között fordított arányosság áll fenn. Ivan így fogalmazta meg azt, hogy nem szabad hagyni, hogy a házasság során fölhalmozott dolgok útjába álljanak annak, ami igazán fontos.

Ryan fogott vagy öt-hat párnát, és odadobálta őket az ágy üres oldalára – azaz Chelsea térfelére. Egy „Memory-habból” készült darabbal pedig az arcát takarta el, és jó erősen lehunyta a szemét is, mert szilárdan eltökélte, hogy nem veszít el még egy csatát a két szemhéját mozgató, két parányi izommal szemben. Ma este, vagy reggel – vagy akárhol tart éppen ez a rohadt nap – ez a két szemhéj szépen lecsukódik, és úgy is marad, és Ryan James ellebeg Nod földjére, Édentől keletre, mint Káin, a franca is!

Lehetséges az egyáltalán, hogy ilyen hullafáradt vagyok, és mégse tudok elaludni?

Megcsörrent a telefon. Ryan nem tudta volna megmondani, hogy ez egy perc múlva történt, vagy egy nap múlva. Lehet, hogy az altató végül mégis hatott, és ő csak álmodta, hogy nem tud elaludni. Fölkapta az éjjeliszekrényről a telefont, és megnézte a hívóazonosítót, hogy lássa, mennyi az idő – reggel 8 óra 10 perc –, és milyen számról keresik. Az apósáék azok. Rachel alighanem tudni akarja, miért nem hallja őt a rádióban. Ryan megvárta, hogy bekapcsoljon az üzenetrögzítő. Már nem reménykedett benne, hogy vissza tud aludni, de nem volt kedve beszélgetni senkivel. És fölkelni se volt kedve. Meg ahhoz se volt kedve, hogy öt centivel jobbra fordítsa a fejét, hogy ne süssön a szemébe az az idegesítő napsugár. Nem volt kedve semmihez.

Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy Chelsea már több mint három éve halott.

Nem veszi föl – mondta Rachel Townsend.

A férje egy vállrándítással intézte el a dolgot. – Essünk túl ezen az egészen.

– Ha beszélünk a rendőrséggel, azt akarom, hogy Ryan is itt legyen.

Paul Townsend odalépett a feleségéhez, a szemébe nézett, és hogy megnyugtassa, a vállára tette mindkét kezét – már jó ideje ez a majdnem-ölelés határozta meg a házasságukat.

– Nem lesz semmi baj – mondta. – Gyere.

Bevezette Rachelt a nappaliba. A makulátlan öltözetű, kék öltönyös, fehér inges férfi fölállt, amikor beléptek. Türelmesen kivárta azt a néhány percet, amíg Paulnak sikerült kicsalogatnia ideges feleségét a konyhából.

– Rachel, az úr... – Paul itt megakadt. – Elnézést, szabad még egyszer a nevét?

A férfi udvarias mosollyal odanyújtotta a névjegyét. – Benjamin. Keith Benjamin hadnagy. Rhode Island-i rendőrség. – Úgy ejtette az állam nevét, ahogy a veterán rendőrök: *ró-dájlín*.

Miközben Paul megnézte a névjegyét, ő kezét fogott Rachellel. Nyúlt a jelvényéért is, amelyet Paulnak az imént már megmutatott, de Paul intett, hogy hagyja csak, mintha úgy érezné, hogy ennyi hivataloskodás már sok lenne a feleségének.

– Egyáltalán nem fog sokáig tartani – mondta Benjamin hadnagy. – Csak rutinszerűen utánanéznünk a főügyészre befutott információnak. Bizonyára látták az este a híradóban.

– Igazság szerint a vejünk már az adás előtt elmondta telefonon.

– Jól van. Alapvetően csak arról van szó, hogy igyekszünk megtenni minden tőlünk telhetőt, hogy megállapítsuk, komoly-e a tipp, vagy sem. Ha nincs ellene kifogásuk, föltennék néhány kérdést.

– Hát... – kezdte Rachel.

– Persze – mondta Paul.

Egymásra néztek, és leültek a kanapéra. Benjamin a szomszédos karosszékekben foglalt helyet. A két ülőalkalmatosság közötti koktélasztalon ott állt Chelsea berámázott fényképe.

– Tudom, hogy még nem találkoztunk – mondta Benjamin –, de ez csak azért van, mert én azok közé tartozom, akik a színpalak mögött dolgoztak az ügyön. Így aztán nem sok háttér-információra van szükségem, és szépen, gyorsan elintézhethjük ezt a dolgot. – Tollat és jegyzetömböt vett elő a kabátzsebéből. – Van valami ötletük, hogy ki lehet ez az informátor?

– Nincs – mondta Paul.

Rachel a fejét rázta.

– Mit gondolnak a lehetséges személyek listájáról, amely alapján az ügyészség dolgozik?

– Miféle listáról? – értetlenkedett Paul.

– Nem hivatalos, írott listára gondolok – mondta Benjamin hadnagy. – Csak pár névre, akik az ügyészség szerint számításba jöhetnek.

– Ha van is ilyen listájuk, velünk nem osztották meg – mondta Paul. – Igaz, Rachel?

– Én se hallottam semmiféle neveket – mondta Rachel.

– Tehát se az ügyészségtől, se a rendőrségtől nem fogalmazta meg senki az illető kilétére vonatkozó gondolatait vagy elméletét?

– Nem – mondta Paul.

– Értem.

– Ön meg tudná osztani velünk? – kérdezte Paul.

– Hogy őszinte legyek, Ms. Carlisle jóváhagyása nélkül nem szívesen. Lehet, hogy személyesen kívánja megtenni.

– Föl tudná hívni?

Benjamin megnézte az óráját. – Nem lenne semmi értelme. Bírósági tárgyalása van. Úgyhogy egyelőre nem látom okát, hogy tovább raboljam az idejüket. – A hadnagy fölállt, de aztán mégis visszaült. – Viszont... a fiuk itthon van esetleg?

– Igen – mondta Paul. – Fönt van a szobájában.

– Hozzá is lenne pár kérdésem.

Rachel kiegyenesedett ültében, és Paul szinte látta, ahogy anyatigrisként mereszti a karmait. – Miféle kérdései?

– Olyasfélék, mint amilyeneket önöknek is föltettem.

– Biztos vagyok benne, hogy Bébi nem tud semmit – mondta Rachel.

Benjamin hadnagy udvariasan, de határozottan rámosolygott.

– Ha nem haragszik, asszonyom, ezt az ő szájából szeretném hallani. Én már csak ilyen vagyok – szeretek mindent szabályszerűen csinálni.

Rachel hasonlóan udvarias, de határozott mosollyal reagált. – Ön nyilván nem érti a helyzetet. Bébinek... azaz Danielnek Asperger-szindrómája van.

– Azaz... süket?

– Nem.

– Néma?

– Nem.

– Szellemileg visszamaradott?

– Dehogy!

Benjamin hadnagy vállat vont. – Akkor mi a probléma?

Rachel most már a szék legszélén gubbasztott, és kis híján áthajolt a koktélasztal fölé. – Az a probléma, hogy...

– Nincs semmiféle probléma – mondta Paul.

Rachel fölemelte a kezét, és lassú pislogással is nyomatékosította nemtetszését. Miután meggyőződött róla, hogy övé a szó, folytatta: – Az Asperger-szindróma pervazív, azaz átható fejlődési zavar, amelyet gyakran sorolnak a nem hivatalos *autizmus spektrum zavar* kategóriába. Danielnél elég későn diagnosztizálták...

Bla-bla-bla. Paul Townsend már vagy ezerszer hallotta Rachel előadását, és már időtlen idők óta automatikusan kikapcsolt, ha a felesége rákezdte.

– Az átlagosnál magasabb intelligenciájú gyermek volt – folytatta Rachel –, és úgy tűnt, normálisan fejlődik a kifejező beszéd és a motorikus mozgások terén: ült, mászott, fölállt, járt. Időben sajátította el az alapvető önsegítő készségeket is: a szobatisztaságot, az önálló evést, a hétköznapi tárgyak kezelését.

Te jószagos ég, ez a nő úgy beszél, mintha könyvből olvasná!

Paulnak nagyon hiányzott a mókás kedvű, spontán Rachel, aki szívesen viccelődött, és mindig megnevettette. Nem mintha Bébiben nem telt volna örömmel. Amikor a kisfiú a harmadik születésnapján fölállt, és nemcsak felsorolta, de ki is betűzte mind az ötven amerikai állam nevét, Paul büszke apukaként feszített. Később pedig Bébi a Chicago White Sox hírhedt, 1919-es bundabotránya kapcsán szállóigévé vált kérdésből, amelyet egy kisfiú tett föl a csapat bíróságról távozó sztárjának, „Mezítlábas” Joe Jackson-nak („De ugye, nem igaz, Joe?”), villámgyorsan gyártott egy anagrammát: „Óz ugyan megjede-e?” Paul ekkor is együtt nevetett a többiekkel. Még baseballfelszerelést is vett a fiának. De ez nem jött be. És egyáltalán, Paulnak a fiával kapcsolatos tervei közül semmi sem jött be. Mire Bébi iskolába került, nyilvánvaló volt, hogy valamiért más – *nagyon* más –, mint a többi gyerek, és soha nem fog megváltozni. Rachel viszont megváltozott. És örökre megváltozott Paul, Rachel és Chelsea élete is, az élet, amelyet ismertek, és amelyet reméltek.

– Bébi! – kiáltotta Paul.

– Mit csinálsz? – szólt rá Rachel. – Még nem fejeztem be.

– Dehogynem – mondta Paul. – Bébi, gyere le!

– Hagyd békén – mondta Rachel.

– Ha Benjamin nyomozó beszélni akar vele, akkor hadd beszéljen vele.

– Mi az, apa? – kérdezte Bébi. A folyosón álldogált, mintha nem merne belépni a szobába.

– Gyere be – mondta Paul.

Bébi tett egy fél lépést előre.

– Gyere be egészen idáig. Ül le.

Bébi inkább átcsozogott, mintsem átment a szobán. Leszegett fejjel, a szemkontaktust kerülve jutott el az anyjához legközelebbi fotelig, és nem is annyira beleült, inkább belecsusszant. Abszolút egyenes testtartással, összeháttartással, két tenyerét a combján nyugtatva ült a fotelben.

– Bébi, az úr Benjamin nyomozó – mondta Paul. – Szeretne föltenni neked pár kérdést.

Bébi egy szót sem szólt.

Benjamin Paulra nézett. – Remélem, nem okoz problémát, de inkább négyszemközt beszélnek Bébivel. Mint férfi a férfival, hogy úgy mondjam, csak mi ketten.

Rachel elutasító kézmozdulattal reagált. – Hát, attól tartok, ez nem lehetőség...

– Rendben – mondta Paul. – Menjünk, Rachel. Majd a konyhában várunk. – Azzal fölállt, és elindult kifelé, majd megállt. Rachel nem mozdult.

– Rachel, azt mondtam, a konyhában várunk.

A felesége nagyot fűjt, mintegy kiadva magából a mérgét, majd odahajolt Bébihez, és megpaskolta a kezét. A fia azonban elhúzódott tőle, mire Rachel is meghátrált, és csak szóbeli támogatásban részesítette.

– Ha szükséged van rám, édesem, itt leszek pár lépésre.

Azzal Rachel fölállt, és követte a konyhába vezető lengőajtón kilépő Pault. A férje leült a pultnál egy székre. Rachel a résnyire nyitva hagyott ajtónál állva figyelte a fiukat.

– Mindig is agyonkényeztetted – szólalt meg Paul.

– Csitt! Hallani szeretném, mit beszélnek.

– Ne csittegi itt nekem! Nézd meg magad! Szerinted ezzel jól teszel Bébinek?

Rachel dühös pillantást lövellt a férje felé. – Ne csinálj úgy, mintha te tudnád, mi jó neki! Még az orvosait sem ismered.

– Hogy is ismerhetném őket? Hogy ismerhetné őket bárki? Lássuk csak: a pszichológusára gondolsz? Vagy a neurológusára, a neuropszichológusára, a pszichoterapeutájára? A háziorvosra? Vagy talán a gyermekgyógyászat világról beszélsz, amelyet szerintem maga mögött kellett volna hagynia, mielőtt betöltötte a tizennyolcat? A fejlesztő gyerekorvosról, a gyerekpszichológusról, a gyerekpszichiáterről, a gyerekneurológusról, az általános gyermekorvosról? Melyikre gondolsz, Rachel?

– Sok fiatal jár a gyerekorvosához még huszonéves korában is. Az volt a fontos, hogy megtaláljuk Bébinek a megfelelő orvost.

– Az is fontos lett volna, hogy Chelsea jó iskolába járjon. Az is fontos lett volna, hogy rendes esküvőjük legyen Ryannel. Meg az is, hogy hébe-hóba elmenjünk nyaralni. De ezekre a dolgokra tíz centünk se maradt. Mert nekem csak egy nyomorult műszaki boltom van, nem bankom.

Rachel, aki végig az ajtó résén kukucskált kifelé, most Paulra nézett. – Egy család azt teszi, amit tennie kell.

– Igen, egyetérték. De te mindig túllihegted. Emlékszel, amikor névjegykártyákat nyomtattál, hogy osztogasd a vendégeknek, ha étterembe mentünk? „A fiam az autizmussal rokon rendellenességben szenved. Köszönjük a türelmüket.” Az emberek komplett bolondnak néztek.

– Csak megelőztem a koromat. Hadd mondjam el neked, hogy a vezető szakértők kifejezetten ajánlják, hogy a szülőknél legyen ilyen kártya.

– Igen, hogy osztogassák, miután a gyerekük bekattant, és kínos helyzetet idézett elő nyilvános helyen. Nem azért, hogy amint belépnek az étterembe, fűnek-fának a kezébe nyomják. Esküszöm, néha már az az érzésem, hogy neked *direkt jó*, hogy Asperger-szindrómás a fiad!

Rachel hagyta becsukódni a lengőajtót. Lassan, fagyos arccal fordult szembe a férjével. – Jobban örülnél, ha ő ment volna el, ugye?

– Mi?

– Nem gondolod, hogy ezt Bébi is megérzi? Hogy ha megkérhetné Istent, hogy írja át a történelmet, azt akarná, hogy inkább őt vegye el tőlünk, ne Chelsea-t!

– Ugyan, kérlek! – mondta emelt hangon Paul. – Istent ebbe ne keverd bele!

– Anya! – hallatszott a nappaliból Bébi kiáltása.

– Tessék, most fölizgattad!

– Én? Miért, mit csináltam?

Rachel kilökte az ajtót, és átrohant a nappaliba. Paul is elindult utána, de aztán megállt. Neki már elege volt ebből.

Dühösen járkált föl-alá a konyhában, nem igazán tudta, hogy vezethetné le az indulatait. Kegyetlenség volt Racheltől arra célozgatni, hogy ő a sírba kívánja a tulajdon fiát. A kívánságok amúgy is a bolondoknak valók, legalábbis akkor, ha úgyse válhatnak valóra. E tekintetben Paul Townsend volt olyan bolond, mint bárki.

Sokszor gondolt ugyanis arra, hogy bárcsak Bébi ne lenne aspergeres.

Arra pedig mindennél többször gondolt, hogy bárcsak Chelsea élne.

Fogta a kabátját, és kilépett a hátsó ajtón, hogy része legyen abban, ami egy ideje a házassága fénypontja lett. Hogy egyedül lehessen.

8. fejezet

Ryan fél tizenkettő körül előjött a hálósobából, és behozta a bejárati ajtó előtti lépcsőről az újságot. A nyitott ajtóban nyálazta végig a *Boston Heraldot*. A jelek szerint a bostoni lapok nem vették át Emma sajtóközleményét. Ryan bement a konyhába, leült a számítógép elé, és megnézte az újságokat az interneten. A *Providence Journal* az első oldalon, a képzeletbeli félbehajtás alatt hozta a sztorit: ÚJ ÉLETRE KELT A PAWSOX-SZTÁR FELESEGÉNEK HALÁLÁVAL KAPCSOLATOS NYOMOZÁS.

Szép munka volt, Emma!

Ryan hirtelen megéhezett, de nem csak úgy akármire. A reggeli megpróbáltatások után a Juan in a Million nevű, nem túl komplikált austini Tex-Mex abrakolóhely reggeli tacójára fájt a foga. A főbb hozzávalók vita tárgyát képezték – ki a kukoricaliszból, ki a búzaliszból sült tortillára esküdött, ki az egész babra, ki a babpürére, ki a baconszalonnára, ki a kolbászra, ki az igazi, ki a feldolgozott sajtra, ki arra, hogy kell bele krumpli, ki arra, hogy nem –, de egyvalamihez nem férhetett kétség Austinban, a Texasi Egyetemen a reggeli taco volt a „kötelező” macskajaj elleni kaja. Az altatótabletta utóhatása ugyan szigorúan véve nem minősül másnaposságnak, de azért elég jó ürügy arra, hogy az ember valami bűnösen finom dolgot vegyen magához.

Ryant a hűtőben ott várta egy reggeli taco. Claricia tudta, hogy szüksége lesz rá, és elkészítette neki, mielőtt elvitte Ainsley-t az iskolába. A reggeli taco ugyan távolról sem kolumbiai étel, de Claricia gyorsan tanult, és szeretett mások kedvében járni. Ő így adta Ryan tudtára, hogy már nem haragszik rá.

Aldjon meg az Isten, Claricia!

Miközben Ryan betette a reggelijét a mikroba, megcsörrent a telefon. Vetett egy gyors pillantást a hívóazonosítóra, és látta, hogy az anyósa nem hagyja csak úgy annyiban a dolgot. Ezúttal már fölvette.

– Miért nem voltál ma reggel a rádióban? – kérdezte Rachel.

– Azt hiszem, elkaptam az influenzát.

Ryan arra számított, hogy Rachel nem veszi be egykönnyen ezt a nyilvánvaló hazugságot, de Chelsea anyjának most fontosabb hírei voltak: – Itt volt nálunk egy nyomozó.

Ez furcsának tűnt annak fényében, hogy Emma az este milyen tapintatosan kezelte az évfordulót. Nem rá vallott, hogy másnap reggel odaküld egy nyomozót – egy vadidegent.

– Hogy hívták?

– Keith Benjamin hadnagy – felelte Rachel, és a hanghordozása egyértelműen elárulta, hogy névjegykártyáról olvassa a nevet.

Ryannek az évek során több nyomozóval is volt dolga a baleset kapcsán, de a Benjamin név nem ugrott be.

– És a másik fickót hogy hívták?

– Milyen másik fickót?

– A társát.

– Egyedül jött – mondta Rachel.

Ryan ezt is furcsának találta, de csak azért, mert a krimisorozatokban soha nem így csinálják.

– Nem tetszett nekem ez a dolog – mondta Rachel. – Emma legalább ideszólhatott volna előtte telefonon.

– Igazad van. Ez nem Emmára vall.

– És az a férfi olyan modortalan volt! Ragaszkodott hozzá, hogy négyszemközt beszéljen Bébivel. Persze jól fölzaklatta. Paul meg dühös. Így nem tud működni ez a család!

– Megértem. Fölhívom Emmát, és rákérdezek, hogy mi ez az egész.

– Annak semmi értelme. Benjamin nyomozó azt mondta, ma egész nap a bíróságon van.

– És ő ezt honnan tudja?

– Nem tudom. Miért ne tudná?

Ryannek egyre gyanúsabb volt ez az ügy, de nem akart olyan benyomást kelteni, mintha üldözési mániája lenne. – Várj egy percet – mondta. – Megcsörgetem a mobilon.

Emma három kicsengés után fölvette.

– Jó napot, Emma. Itt Ryan James. Rosszkor hívtam?

– Nem, semmi gond.

– Azt hittem, talán tárgyaláson van.

– Nem, ma nincs tárgyalásom. Az esküdszék döntését várom egy ügyben.

Tehát Benjamin hadnagy nyilván téves információt kapott. – Figyeljen, tud valamit arról, hogy Chelsea szüleit ma reggel fölkereste a Rhode Island-i rendőrség nyomozója?

– Ma reggel? – kérdezett vissza meglepett hangon Emma. – Nem.

– Éppen Rachellel beszélek a másikon. Nagyon föl van dúlva.

– Ezt sajnálattal hallom. De számomra is az újdonság erejével hat. A nyomozók eddig csak annyit tettek, hogy utánajártak a virágcsokros üzenetnek, amit Chelsea sírján talált – amelyről egyébként Tony Vattatownból azt állítja, hogy semmi köze hozzá. De ne kalandozzunk el. Megmondta az anyósa, hogy hívták a nyomozókat, akik náluk jártak?

– Ez a másik furcsaság. Csak egyvalaki ment ki hozzájuk. Benjamin hadnagy.

– Benjamin? – ismételte Emma. – Nem ismerem. Várjon egy percet, megnézem a névjegyzékben.

Ryan várt, amíg a számítógép előtt ülő Emma legörgette a képernyőt, és közben azt dünnyögte, hogy „Benjamin, Benjamin, Benjamin...”

– Biztos, hogy ez az illető neve?

– Egy pillanat – mondta Ryan. Még egyszer megkérdezte Racheltől, majd ismét Emmához beszélt.

– Rachel azt mondja, a névjegykártyáról olvasta, amit a fickó adott neki: Keith Benjamin hadnagy, Rhode Island-i rendőrség.

Csönd.

– Oké – mondta végül Emma. – Az a helyzet, hogy Benjamin nevű hadnagy nincs a Rhode Island-i rendőrségnél.

9. fejezet

Emma egy órával közelebb volt Pawtuckethoz, mint Ryan, így ő előbb ért oda.

Paul és Rachel Townsend harmincéves házaspár voltak, és még mindig abban a barna homokkőből épült házban éltek, ahol Chelsea felnőtt. Pulóver volt rajtuk – a hűvös levegő emlékeztetett rá, hogy pár nap múlva megkezdődik a hivatalos ősz –, és nyugszékben üldögéltek a fedett utcafronti verandán. Bébi egymagában üldögélt a veranda sarkában, előtte, a kerek asztalkán kiterített újság hevert. Az asztalra könyöklő, hajába túró Bébi olyan benyomást keltett, mintha ki akarná cibálni a fejéből a gondolatokat. Úgy olvasta az újságot, ahogy Emma a

munkájához szükséges joganyagot szokta tanulmányozni. Föl se nézett, meg se rezzett, amikor Paul és Rachel fölállt, hogy üdvözlje Emmát.

– Elnézést, hogy kirángattam önöket a saját házukból – mondta Emma. – Hamarosan itt lesznek a helyszínelők. Nem akartuk, hogy odabent járkáljanak, és összefogdossák a tárgyakat, mert úgy megsemmisülhetnek az ujjlenyomatok. Mindenképpen ki akarom deríteni, hogy ki ez a magát Benjamin hadnagynak nevező szélhámós.

– Ez nagyon ijesztő – mondta Rachel.

Paul megfogta a kezét. – Úgy van, ahogy mondtam, szívem. Alighanem csak egy túlbuzgó riporter keresett valami zaftos sztorit.

Emma már majdnem megmondta, hogy ő nem így gondolja, de aztán rájött, hogy Paul csak a feleségét próbálja megnyugtatni. De nem járt sikerrel.

– Nagyon rossz érzésem van – csóválta a fejét Rachel.

Paul most mással próbálta elterelni a figyelmét.

– Bébi, köszönj Ms. Carlisle-nak – mondta.

Emma nem vette a szívére, hogy Bébi a füle botját se mozdítja. Most már jobban értette a fiút, mint eleinte. Annak idején sokkolta, hogy a nővére temetésén nevetni látja, de Rachel félrevonta, és elmagyarázta neki, hogy Bébi nem rideg és szeretetlen. – Nem arról van szó, hogy egyáltalán ne lennének érzelmei – mondta –, hanem arról, hogy túl intenzíven érez, és ez összezavarja. – Emma eleinte csak elfogadta, amit Mrs. Townsend mondott, de a nyomozás előrehaladtával egyre inkább elhitte, hogy az édesanya nem téved a fiával kapcsolatban: Bébi tiszta szívből szerette Chelsea-t.

– Ne is törődjön vele – mondta Paul.

Rachel kedvesebben próbálkozott. – Bébi, itt van Ms. Carlisle!

Semmi. Emma úgy gondolta, hogy a fiú tényleg nem hallotta, amit az anyja mondott neki, de nem azért, mert nagyothall. Hanem azért, mert kis híján lyukat éget az újságba a tekintetével.

– Valósággal falja a betűket – jegyezte meg Emma.

– Igen, a sportról mindent elolvas. Imád információt gyűjteni. Ilyen az Asperger-szindróma.

Paul váratlanul bosszúsán fölállt. – Megyek, hozok egy gyömbérsört. A konyhába nem ment be a jó hadnagy. Kér valaki valamit?

– A nappalín ne menj át – mondta Rachel.

– Majd hátulról kerülök. Emma, hozzak valamit inni?

– Nem kérek, köszönöm.

– Bébi, kérsz egy üdítőt?

Semmi. Paul megcsóválta a fejét, majd lement a veranda lépcsőjén, és elindult hátra, a ház mögé.

– Paul egy kicsit rosszkedvű – mondta Rachel, miután a férje hallótávolságon kívülre ért.

– Megértem. Mindnyájunkat aggaszt, hogy ez a szélhámós bejutott a házukba.

– Őszintén szólva ez még azelőtt kezdődött nála. Tegnap volt három éve, hogy Chelsea elment. Hiába múlik az idő, az évfordulók nem lesznek könnyebbek.

– Biztos vagyok benne, hogy ez mindannyiuknak nagyon nehéz.

– De Paulnak még nehezebb, mint gondolná. Chelsea ugyanis születésétől fogva az apja lánya volt. És ez még inkább igaz volt azután, hogy Bébinek ilyen különleges igényei lettek. Egyre kevesebb időm maradt Paulra és Chelsea-re, és úgy tűnt, hogy ez egyre közelebb hozza őket egymáshoz. Nem bántam meg semmit, de ez tény.

Az, hogy Rachel így aggódik Paulért, meg önmagán kívül mindenki másért, az úgynevezett „gondoskodó szindróma” klasszikus tünete, gondolta Emma. Nem tudta nem észrevenni, mennyit öregedett Rachel a lány halála óta eltelt három év alatt. Az arcán egyik-másik ráncot mintha viaszba vésték volna.

– Bébi hogy van?

Rachel nagy levegőt vett, majd nagyot fűjt, mint aki nagyon átérzi a kérdés horderejét. – Attól függ, melyik orvost kérdezi az ember. Az egyik szerint az obszesszív-kompulzív zavarjeleit kezdi mutatni.

– Hogyhogy?

– Az a rögeszméje, hogy az emberek biztonságban legyenek. De ha másik orvossal beszél az ember, az azt mondja, nem obszesszív-kompulzív zavarról van szó, hanem visszatérő gondolatról.

– Az mit jelent?

Rachel a veranda másik végében ülő fiára pillantott. Bébi még mindig az újságba temetkezett. Ki volt zárva, hogy rájuk figyel. – Leragad egy-egy eseménynél vagy szituációnál, és nem tud szabadulni tőle. A Chelsea halála utáni időszakban nagyon súlyos volt a helyzet. Bébit gyakorlatilag lehetetlen volt beültetni egy autóba. Mindenhova gyalog ment, vagy busszal. Időnként egy kilométert is került, csak hogy ne kelljen átkelnie bizonyos forgalmas utcákon.

– És ez még mindig így van?

– Már nem olyan vészes. Más szempontból viszont rosszabbodott az állapota. Biztos emlékszik rá, hogy teljesen odavan az anagrammákért, ugye?

– Igen. Ha jól emlékszem, baseballanagrammákat gyárt.

– Mostanában már nem annyira a sportról szólnak az anagrammái. Inkább veszélyről meg erőszakról – különösen a nők elleni erőszakról.

Emma tekintete Bébire vándorolt. A fiú még mindig ugyanazt az oldalt olvasta, de már nem túrta a haját. Egy kis puha, szivacsos stresszoldó gumilabdát szorongatott a kezében.

– Úgy látom, most éppen a sportoldalt olvassa – mondta Emma.

– A baseball még mindig különleges szerepet tölt be az életében. Alighanem három-négy sportrovatot is elolvas naponta. Bébi szerint fontos, hogy az ember ismerje az ellenségét – Rachel szája itt halovány mosolyra húzódott –, úgyhogy előfizettünk neki a *New York Timesra* is. És soha nem dob ki semmit. Mint mondtam, azért olvas, hogy információt gyűjtsön. Látnia kellene a szobáját. Padlótól plafonig tele van pakolva.

– Elteszi az újságokat? – kérdezte Emma.

– És a magazinokat. Mindent, a *Pawtucket Timestól* a *Sports Illustratedig*. Paul szerint egyszer még beomlik a padló a súly alatt.

Emmának hirtelen eszébe jutott valami. – Ez a Benjamin hadnagy beszélt Bébivel?

– Az igazat megvallva úgy tűnt, feltett szándéka, hogy négyszemközt beszéljen vele. Paul és az ő Bébi iránti szigorú szeretete... ragaszkodott hozzá, hogy menjünk ki a szobából, így az a szélhámós kettesben maradhatott Bébivel. Szegény fiú még mindig a trauma hatása alatt áll.

– Miről beszélgetett vele az álnyomozó?

– Nem tudom. A konyhában voltunk Paullal, és Bébi nem nyílik meg, hiába próbálkozom.

Emma Bébi felé pillantott. – Nincs ellene kifogása, hogy beszéljek vele?

Rachel megmerevedett.

– Nem leszek erőszakos – mondta Emma. – Csak finoman.

– Hát – mondta bizonytalanul Rachel –, akkor rendben.

Emma átment a veranda túloldalára, a kerek asztalkához, és leült a Bébivel szemközt drótszékre. A fiú annyira belemerült az újságba, hogy észre se vette őt. Emma elővette a táskájából a BlackBerryjét, és letette az újság mellé.

– Van ilyened, Bébi?

A fiú tekintete a sportoldalról lassan a BlackBerryre vándorolt.

– Internetezni is lehet rajta. Nem akarsz megnézni pár baseballedményt?

Bébi kezébe vette a BlackBerryt, és megnyomott pár gombot. – Be lehet hozni a *Times*-cikket, amit olvasok? – kérdezte.

– Abszolút. Miről szól?

Bébi testtartása kiegyenesedett, a szeme fölcsillant. Most már szívvel-lélekkel részt vett a társalgásban, hiszen arról beszélgettek, amiről ő akart. – A San Diego Padres a héten a Metsszel játszik New Yorkban.

– És te Mets-drukker vagy?

– Te jószágos ég, dehogy!

Te jószágos ég, dehogy! Emma már el is felejtette, milyen merev, formális stílusban beszél Bébi.

A fiú folytatta: – Ez a cikk azonban különösképpen fölkelte az érdeklődésemet, mert Josh Bardról, a Boston Red Sox volt elkapójátékosáról szól, akinek a Red Soxnál töltött évei alatt 0,240 volt az ütőátlaga, és mióta eladták a National League-ben játszó San Diego Padresnak, 231 labdából egészen elképesztő, 0,338-as átlagot ért el.

– Értem – mondta Emma. Bébi figyelmét pontosan az efféle statisztikai adatok ragadták meg, és az olvasottakat szó szerint adta elő, úgy, ahogy az emlékezetébe véste őket. Írott szöveget idéző stílusban folytatta a cikk tartalmi összefoglalóját, és ebből nemigen alakulhatott ki beszélgetés, legföljebb monológ. Emma úgy tett, mintha érdekelné, amit Bébi mond, de aztán valami tényleg megragadta a figyelmét.

A félretett újság fejlécén a *The New York Times* szavak betűi tollal egyenként ki voltak húzva, és alattuk ott állt az átrendezésükkel kapott kifejezés: *They strike women*. Verik a nőket...

– Érdekes anagramma – mondta Emma, akinek eszébe jutott, mit mondott az imént Rachel a Bébi anagrammaiban beállt változásról.

– Ó, semmiség. Éppen ez ugrott be.

Emma a sportrovat vezércikkének szövegében újabb anagrammára lett figyelmes. – Abból mi lett?

– Semmi különös.

– Megnézhetem?

Bébi vállat vont, látszott rajta, hogy nem szívesen osztja meg másokkal az anagrammáját. De nem akadályozta meg, hogy Emma odahúzza maga elé az újságot. A Padresról és a Metsről szóló cikk második bekezdésében, ahol az egykori Boston Red Sox-játékosról, Jason Bardról esett szó, be volt karikázva a „játékos, Jason Bard” szövegrész, és mellette, a margón az állt, hogy „két bordája, sajnos.”

– Ez elég hülye megoldás – mondta Bébi. – Biztos kitalálhattam volna valami jobbat.

Emmát ez a „hülye megoldás” is lenyűgözte. Az anagramma-gyártás nem tartozott az erősségei közé.

Bébi visszavette tőle az újságot, bekattintotta a tollát, és a tekintete ismét lézersugárként fúrta át a papírt. Csak úgy, egyik pillanatról a másikra „kiszállt” a társalgásukból, és megint minden idegszálával a *New York Timesra* összpontosított.

Emma figyelte, ahogy a fiú agyában kattognak a fogaskerekek.

– Itt is vagyok – törte meg a csendet a lépcsőn feljövő Paul.

Emma fölállt, és odalépett Paulhoz, mielőtt a férfi leülhetett volna. – Beszélhetnénk valahol zavartalanul? – kérdezte tőle és Racheltől.

Paul a fiára, majd ismét Emmára pillantott, mintegy jelezve, hogy ott sem zavarja őket senki. Emma azonban jelezte, hogy ő így kényelmetlenül érzi magát. Paul levonult az utca felé vezető lépcsőn, és kimentek Emma járda mellett parkoló kocsijához.

– Eredetileg csak akkor akartam fontos dolgokról beszélgetni, amikor már Ryan is ideért – kezdte Emma –, de most hirtelen beugrott valami, és ez nem tűr halasztást. Pontosan mit kérdezett maguktól ez a Benjamin hadnagy?

Paul válaszolt. – Tulajdonképpen nagyon lényegre törő volt. Azt akarta tudni, hogy szerintünk ki lehet az informátor.

– És azt mondta, hogy magának van egy listája a szóba jöhető személyekről – tette hozzá Rachel. – Arra volt kíváncsi, hogy megmutatta-e nekünk azt a listát.

– Nekem nincs semmiféle listám – mondta Emma. – És ez elég érdekes.

– Hogyhogy?

– Tegnap este az összes providence-i hírcsatorna leadta a névtelen informátor sztoriját, és két bostoni is. Elképzelhető, hogy a média figyelme fölízgatta az illetőt, és arra készítette, hogy zsarunak adja ki magát.

– De hát miért? Elvileg csak segíteni akar nekünk.

– Ez magától értetődik, de van egy másik lehetőség is. Elképzelhető, hogy a balesetet okozó sofőr látta a híradót, és berezelt. Fölfogadhatott valakit, hogy derítse ki, mennyit tud a rendőrség, vagy idejöhettett személyesen is.

Paul arcára tömény undor ült ki. – Gyomorforgató gondolat... lehet, hogy ott üldögtünk a nappaliban Chelsea gyilkosával?

– Akárhogy is volt, az illető elég hamar meggyőződött róla, hogy maguk nem tudnak semmit. Viszont valami okból Bébit vette célkeresztbe. Négyszemközt kellett beszélnie vele. Csak az a kérdés, hogy miért.

– Erre nem tudok válaszolni – mondta Rachel.

– Én sem – mondta Emma. – De eszembe jutott valami... lehet, hogy komplett őrültségnek hangzik, de azért hallgassanak végig.

– Halljuk – mondta Paul.

– Ezt nem hoztuk nyilvánosságra – kezdte Emma –, de bizonyára tudják, hogy az informátor a *Pawtucket Times* hároméves példánya segítségével hagyott nekem rejtjeles üzenetet.

– Ryan mondta – szólalt meg Paul –, de az újságot nem láttuk.

– Az a lényeg, hogy a tippadó egy régi újságba írta bele a kódolt üzenetet. Ezt roppant érdekesnek találom, különösen most, hogy a saját szememmel láttam, amint Bébi anagrammákat gyárt a *New York Times* szavaiból, és Rachel említette, hogy a szobájában komoly gyűjteménye van régi újságokból.

– Azt akarja mondani, hogy a fiunk a névtelen informátor? – kérdezte Paul.

– Csak szeretnék föltenni neki néhány kérdést.

– Ez őrültség – mondta Rachel.

– Egyet kell értenem Rachellel – mondta Paul. – Ha azt képzelem, hogy Bébi három éve ül egy fontos információn, amely elvezethetne a nővére halálát okozó autóshoz, akkor attól tartok, csúnyán eltévesztette a házszámot. Lehet, hogy túlreagálom a dolgot, mert Racheltől már megkaptam a magamét, amiért otthagytam Bébit kettesben Benjamin hadnaggyal. De az a fajta kihallgatás, amit maga most tervez – vagy bármi, ami fölidézi Chelsea halálát –, Bébinek pillanatnyilag sok.

Rachel nagy levegőt vett, és próbált higgadtan beszélni, magába fojtani az indulatait. – Tudja, Emma, az Asperger-szindrómásoknak bámulatos a memóriájuk, de a rossz emlékek különösen élénken maradnak meg bennük, és ha újra lejátszódnak előttük az életük boldogtalan momentumai, az évekig megmaradhat, és...

– Jaj, hagyd már ezt a pszichoblablát, Rachel – mondta a férje. – A lényeg az, hogy Bébi most nincs olyan állapotban. Nézzen csak rá, az ég szerelmére! Oda kellett adnunk neki a stresszoldó labdát, hogy azt nyomkodja, és ne a szempilláit cibálja ki.

– A terapeutája biztatja erre a tapintás útján való indulatlevezetésre, mert ez visszatartja az öningerlés társadalmilag elfogadhatatlan vagy destruktív módjai...

– Mondom, hagyd abba, Rachel! A lényeg az, hogy a rossz napokon Bébi alig-alig van működőképes állapotban. Én nem vagyok az a fajta, aki a szélről is óvja, de attól félek, ha most elkezdi faggatni, tönkreteszi több ezer dollár értékű terápia eredményét, és visszalöki egy olyan állapotba, ahol csak rossz napjai vannak.

– Anya! – kiáltott oda Bébi. – Lehűlt a levegő. Szeretnék bemenni.

– Majd én beviszem – mondta Paul, és visszasétált a verandára.

Bébi mozdulatlanul, orrát az újságra szegezve ült a helyén, amikor az apja karon fogta, és levezette az utcafronti lépcsőn. Mellettük elhaladva odanyújtotta Emmának a BlackBerryjét, majd elindult a fiával hátra, a ház mögé. Emma és Rachel pedig visszament a verandára, és egy-egy nyugszékben várták Ryant.

– Sajnálom – mondta Rachel. – Azt kell tennünk, ami Bébinek a legjobb. Remélem, megérti.

– Én ilyen helyzetekben soha nem ítélek.

Egy percre csöndben üldögéltek. Aztán Emma halk neszt hallott a nyitott ablakon át, mintha a ház hátsó ajtaja nyílt volna ki. Aztán üvöltés hallatszott a házból – egyértelműen Bébi volt az –, majd Paul kiabálása.

– Elég legyen már abból az átkozott újságból, Bébi! Add ide, a francba is!

Bébi visított, mint egy gyerek.

Rachel idegesen nézett Emmára, és a viaszba vésett ráncai mintha ott, Emma szeme láttára mélyültek volna tovább.

A házból újabb, ezúttal még hangosabb üvöltés hallatszott.

Rachel az utca felé fordította üres tekintetét, és a hangja is elgyengült, mintha nem is Emmához beszélne, csak úgy magában.

– Mindig azt tesszük, ami Bébinek a legjobb – mondta.

10. fejezet

Ryannek ahhoz képest, hogy csak ebédidőben kászálódott ki az ágyból, meglepően eseménydús napja volt.

A két óra, amit Pawtucketban töltött, egy abszurd drámára emlékeztette. A délelőtti történetek miatt ideges Paul és Rachel hozta a legjobb formáját. Az ablakon bekukucskáló Bébi pedig a döbbenettől szóhoz sem jutva bámulta a nappaliban ujjlenyomatot kereső helyszínelőket. Megjelent egy igazi rendőrségi nyomozó is, hogy fölvegye Paul és Rachel írásbeli vallomását. Ezután Paul elment a műszaki boltjába, Emma pedig a bűnügyi laborba, hátha a személyes jelenléte fölgyorsítja a szakértői vizsgálatokat.

Miután mindenki távozott, Rachel kettesben maradt Ryannel.

– Emma Carlisle szerint lehet, hogy Bébi a névtelen informátor – mondta.

Ryan figyelmesen végighallgatta Rachelt, aki beszámolt a Paullal és Emmával folytatott korábbi beszélgetésükről, majd elmondta az anyósának, hogy mit talált Chelsea sírján.

– Az újságot Providence-ben tették oda Emma kocsijára, miután reggel leparkolt. A virágok pedig még azelőtt kerültek a pawtucketi temetőbe, hogy én délután odaértem.

– Igen – mondta Rachel –, Emmától mindezt már tudjuk. A férfi, aki hergelt téged, állítása szerint egész nap dolgozott, és nem tudott kimenni Chelsea sírjához, miután betelefonált a műsorba.

– Így hallottam én is.

– Ha engem kérdezel, valaki fedezi a fickót.

– Lehetséges – mondta Ryan. – De hadd kérdezzek valamit: Bébi tegnap egész nap itthon volt?

– Hát, egész nap nem. Pár órára elment.

– Tudod, hogy hova ment?

– Nem. A barátjával volt, Tommal.

Tom! Kijózanító hatású volt a válasz. – Utánezek – mondta.

– Hogy érted azt, hogy „utánezek”? – csattant föl tőle szokatlanul éles hangon Rachel. – Ugye, nem gondolod komolyan, hogy Chelsea tulajdon öccse játssza ezt a játékot?

Ryannek megint fájdalmasan lüktetett a feje. Újfent megállapította, hogy az altató egyszerűen nem ér annyit, hogy elviselje a mellékhatásait. – Hogy őszinte legyek, pillanatnyilag nem vagyok olyan állapotban, hogy bármit is gondoljak.

– Tommal volt, az ég szerelmére! Ez lehetetlen!

Ryan erre nem mondott semmit, pedig legalább egyvalamiben különbözött a véleményük: ő ugyanis úgy gondolta, hogy ha Bébi Tommal van, semmi sem lehetetlen.

Fél négykor már a bostoni metró piros vonalán zötyögött a Charles folyó alatt áthaladva egy olyan város felé, amely nagyjából mindenkinél szerepel a „legélhetőbb” városokból összeállított listáján – már amennyiben oktatási intézményt keres az ember, nem pedig munkát.

Cambridge az emberek túlnyomó többsége számára a Harvard Egyetem borostyánnal benőtt, kastélyszerű épületeit jelenti, de ez a város ad otthont az MIT-nek, azaz a Massachusetts Institute of Technology-nak is, amely a világ természettudósainak és mérnökeinek valóságos Mekkája. A 68 hektáros campust, amely úgy másfél kilométeren át nyúlik el a folyó északi partján, jellegzetes, stílusosan össze nem illő épületek fémjelzik, a William Welles Bosworth által tervezett Nagy Kupolától a huszonegyedik század „sztárchitektúrájáig”, és az MIT öregdiákja, I. M. Pei háború utáni, modern alkotásaitól az egyetem területén létesített atomreaktor sok vitát kiváltó védőpajzsáig. Az MIT nagyra törő munkaetikája legendás: az intézmény 1861-es alapítása óta senkinek sem ítélték oda díszdoktori címet, és a diákok az ötbetűs mottó, az IHTFP szellemében élnek, amely, attól függően, hogy mit gondol valaki az egyetemi életben uralkodó versenyszellemről, jelentheti azt, hogy „I Have Truly Found Paradise”, azaz „Tényleg megtaláltam a Paradicsomot”, de azt is, hogy „I Hate This F...ing Place”, azaz „Gyűlölöm ezt a kib... helyet.”

És a diákság soraiban történetesen ott volt Bébi legjobb barátja is.

Tom Bales minden kétséget kizáróan a legokosabb ember volt, akivel Ryan valaha is találkozott. Ezenkívül az egyetlen ember volt egész Cambridge-ben, aki egész évben rövid ujjú hawaii ingben járt – még Ryan és Chelsea esküvőjén is az virított ki a szmokingja alól. Tomon kívül senki sem járt vendégségbe Bébihez. Kisgyerekkoruk óta barátok voltak, és amikor megnőttek, a ketten közötti kötelék csak erősödött, ha nem is éppen szokványos barátság volt az övék. Miután Tom egyetemista lett, szívügyének tekintette, hogy fizetett munkát szerezzen Bébinek. Azok az oktatók vagy diákok, akiknek nyers adatokat kellett bevinniük a kutatási mátrixukba, számíthattak Bébire. Ez a munka ugyanis tökéletesen alkalmas volt arra, hogy értelmes feladattal töltse a napjai egy részét, úgy, hogy a saját szobája komfortzónájában maradjon, és az egyetlen ember, akivel közvetlenül kapcsolatba kell lépnie, a gyerekkori barátja.

Ryan és Tom váltott néhány SMS-t, és megállapodtak, hogy az MIT híres kupolás könyvtára előtt találkoznak, a folyóra néző, festői zöld területen, a Killian Courton, a tavaszi tanévzárók helyszínén. Amikor Ryan odaért, Tom már lehunyt szemmel, két kezét tarkóján összekulcsolva, szakállas állat a késő délutáni napfénnel szembeszegezve hevert a gyepen. A Killian Courtot valósággal ellepték az óráról jövő vagy oda igyekvő diákok, de Ryan így is egyből kiszúrta Tomot az összetéveszthetetlen hawaii ingében.

– Aloha! – köszönt rá.

Tom felült, Ryan pedig vele szemben, a tankönyvkupac túloldalán telepedett a fűre. Bébi már többször elmondta neki, hogy mit is tanul Tom, de ő ezt csak annyira tudta megjegyezni, amennyire Tom megütött volna egy százötven kilométer per órával süvítő baseball-labdát. Csak annyit tudott viszonylag biztosan, hogy ennek a két lábon járó, színes, szélesvásznú inges agytrösztnek harmincéves korára alighanem lesz vagy ötven szabadalma, és a végén kilenc számjegyű összegért fogja eladni a cégét. Mert a Charles folyónak ezen a partján így mennek a dolgok.

– Szóval aggódsz Bébiért – mondta Tom.

Ryan erre SMS-ben már homályosan utalt. – Aha. Tegnap volt a harmadik évforduló.

– Tudom. Sajnálom.

– Rachel mondta, hogy együtt töltöttetek egy kis időt Bébivel.

Tom zavartan nézett rá, de csak egy pillanatig. – Ja, persze, Rachel. Nekem még Mrs. Townsend. Igen, reggel fél tíz körül fölhívott, hogy nem tudja, hol van Bébi.

– És téged hívott föl? – hűledezett Ryan.

– Mrs. Townsend a munkahelyén volt, és téged nem tudott elérni. Bébi hétkor elindult a szokásos sétájára – el szokott ugrani a gyorsétterembe egy kávéra –, de két óra múlva még mindig nem volt otthon, és a mobilját se vette föl. Tudod, mennyire állandó napirend szerint él, és ez abszolút nem illett bele a megszokott kerékvágásba. Úgyhogy Mrs. Townsend kezdett aggódni.

– És akkor te eljöttél Pawtucketba?

– Persze. Egy kis autókázás abszolút nem zavar. Fölcsavartam a fűtést, és levettem a Mini Cooperről a tetőt. Kiszellőztettem egy kicsit a fejem.

– És elkezdted keresni Bébit?

– Hát, azért nem volt olyan ijesztő az ügy. Nincs túl sok hely, ahol Bébi biztonságban érzi magát. Pikk-pakk megtaláltam.

– Hol?

Tom nem válaszolt azonnal, gondosan megválogatta a szavait. – A tetthelyen.

– Chelsea balesetének helyszínén?

Tom bólintott.

– Mit keresett ott? – kérdezte Ryan.

Tom jól meghúzta az extra adag kávéját. – Láttad valaha a balesetdobozát?

– Nem. Az mi?

– Én úgy mondanám, hogy a maga módján gyászol. Abban a dobozban tartja a Chelsea balesetével kapcsolatos dolgokat.

– Milyen dolgokat?

– Az égvilágon mindent. Amikor tegnap megtaláltam, föl-alá járkált a tetthely egyik végétől a másikig, mint egy detektív. A zsebében volt néhány üvegdarab, talán a betört szélvédő vagy a lámpa maradványai. Minden baleset helyszínén maradnak apró hulladékdarabok, amelyeket nem takarít el senki. Bébi az évek során tucatszám gyűjtött össze efféle emlékeket.

Ryan alig akarta elhinni, hogy erről most hall először. – Gyakran megy ki oda?

– Folyton odajár – felelte Tom. – Néha csak ül, és gondolkodik. De össze is szedett egy csomó mindent.

Ryan tekintete egy márványburkolatú épület párkánymezejére vándorolt. Az épület Newton nevét viselte. Ryannek hirtelen mintha a fejére pottyant volna a legendás alma. – Mi a helyzet az újságkivágásokkal?

– Hogyhogy mi a helyzet?

– Újságkivágások is vannak a balesetdobozban?

– Nem tudom. Lehet. Miért?

Ryan nem akarta elárulni Tomnak, hogy milyen módszerrel dolgozott a névtelen informátor. – Csak úgy.

Tom elsiklott a dolog fölött, mert egy arra haladó diáklány kötötte le a figyelmét. A lány hátizsákja és az ahhoz passzoló farmertáskája Tommy Bahama márkájú volt. Tom fölkapkodta a földről a könyveit, és talpra ugrott, mintha hirtelen megérezte volna, hogy őket az isten is egymásnak teremtette a hawaii-karibi mennyországban.

– Vár a hatos.

– Mi? Vár a csajod? – Ryannek néha még mindig meggyűlt a baja az új-angliai akcentusokkal.

– Nem. A hatos épület. Itt nem nevük van a koleszoknak, hanem számuk.

– Aha – mondta Ryan. *Hogy is lehetne másként egy egyetemi campuson, ahol hemzsegek a két lábon járó számológépek?*

Megköszönte Tomnak, hogy időt szánt rá, Tom pedig elsietett a barna hajú Tommy Bahama-lány után. Harmadik típusú kockafejek, ha találkoznak... De Tom azért jó srác, gondolta Ryan, még akkor is, ha már egy évtizede szerelmes Chelsea-be. Annak idején, a Townsend-James-esküvőn a fiú, miután több pezsgőt ivott a kelleténél, odasündörgött Chelsea mellé, és elmondta neki, hogy ha az újdonsült férje egyszer összetöri a szívét, ő várni fog rá. Chelsea csak nevetett, de Ryan érzékelte, hogy a fiúból nem csak az alkohol beszélt.

A déli felhőzet már teljesen eloszlott, csodaszép szeptemberi délután volt kialakulóban. A Charles folyón az evezősök mintha a Howard híd felé szelték volna a habokat. Ryan pár percig még nézte őket, majd kísértelt a campusról. Egysaroknyira járt a Kendall/MIT metróállomástól, amikor megcsörrent a mobilja. Emma volt, elnézést akart kérni azért, ami Chelsea szüleinél történt, mielőtt Ryan odaért.

– Rachel mindent elmondott – mondta Ryan. – Nincs semmi baj.

– Tehát nem haragszik?

– Nem. Megértem, hogy fölzaklatta őket, amikor ki akarta kérdezni a fiukat. De azt is megértem, hogy maga csak a munkáját végzi.

Emma a hangjából ítélve hálás volt ezért, de aztán hamar a tárgyra tért.

– Tudom, hogy merész feltételezés – mondta –, de igencsak gondolkodóba ejtett, hogy ez a Benjamin alhadnagy mindenáron négyszemközt akart beszélni Bébivel.

– Értem, mire gondol – mondta Ryan. – Most beszéltem Bébi legjobb barátjával. Azt mondja, Bébi rengeteg időt töltött a baleset helyszínén, folyton ott szöszmötölt. Ha a részeg, aki letolta Chelsea-t az útról, Pawtucket környékén él, elképzelhető, hogy látta ott.

– És ha egy kicsit is fél attól, hogy elkapják, alighanem nagyon szeretné tudni, mit tud Bébi.

– Annyira, hogy nyomozónak adja ki magát, és elmegy kihallgatni Chelsea szüleit? – kérdezte Ryan.

– Gondolom, ez attól függ, mennyi a vesztenivalója.

– Látja, ezért nem haragszom, amiért kérdezgette Pault és Rachelt. Választ kell kapnunk ezekre a kérdésekre.

Emma némi habozás után folytatta: – Remélem, akkor sem fogja úgy gondolni, hogy túl messzire mentem, ha elárulom, hogy már megtettem a következő lépést is.

– Miféle következő lépést?

– Most jövök a bűnügyi laborból. Sikertült a sajátomon kívül pluszujjlenyomatot venni a BlackBerrymről. Odaadtam Bébinek, amikor náluk voltam.

– Ellenőrzi Bébi ujjlenyomatát?

– Az újságon, amelyet az informátor a szélvédőmön hagyott, van egy rakás ujjlenyomat. Azt a példányt korábban nyilván jó pár olvasó összefogdosta a könyvtárban vagy a buszállomáson. De egyikük sincs benne az adatbázisban. Ezért megkértem a szakértőnket, hogy hasonlítsa össze Bébinek a BlackBerryn talált ujjlenyomatát az újságon talált mintákkal.

– És?

– Nincs egyezés.

– Tehát biztos, hogy nem Bébi az informátor? – kérdezte Ryan.

– Ilyen messzire azért nem mennék – felelte Emma. – Lehet, hogy ez csupán annyit jelent, hogy a BlackBerrymen Bébi jobb mutatóujjának a nyoma látszott, az újságon pedig a bal hüvelykujjáé, vagy a jobb kisujjáé, vagy mit tudom én. Vagy talán kesztyűvel fogta meg az újságot, vagy a régi papíron valamiért nem maradt meg tisztán az ujjlenyomata.

– Nem zavarja, hogy Bébi Pawtucketben él, a maga kocsija pedig Providence-ben állt?

– A két város olyan közel van egymáshoz, hogy Bébi akár gyalog is átjöhetett. Busszal pedig végképp könnyen idejut.

– Tehát mi a végkövetkeztetése? – kérdezte Ryan.

Emma kissé vonakodva válaszolt, mintha félt volna, hogy fölidegesíti Ryant. – Őszintén szólva látom magam előtt, ahogy Bébi hallgatja a maga talkshow-ját, ahol Tony Watertownból közli, hogy „balesetek előfordulnak.” És ekkor elpattan benne valami. Csokrot visz a sírra „Nem baleset volt” felirattal: lehet, hogy magának szánja az üzenetet, Ryan, lehet, hogy saját magának, lehet, hogy Chelsea-nek, ki tudja? Aztán a lényegre tér, és odarakja az infót a szélvédőmre.

Ryan pár másodpercig emésztgette a nő felvetését. – És mindebből mi következik?

– Szeretnék teljes ujjlenyomatot venni tőle, de előbb megvárom, hogy az apósáék egy kicsit lehiggadjanak.

– Az alighanem jó ötlet – mondta Ryan.

– És ha közben eszébe jut bárki, akivel még beszélnem kéne, csörögjön rám, oké?

Ryannek Tom Bales jutott eszébe, de kicsinyes dolognak tűnt, hogy belökje Bébi barátját a rendőrség látókörébe csak azért, mert annak idején belezúgott Chelsea-be. – Megvan a száma – mondta Emmának.

11. fejezet

Emma megfogadta, hogy soha többé nem csinál ilyet, de most muszáj volt. Szerdán együtt ebédelt Doug Wellsszel a Federal Hillen.

Vannak, akik szerint Providence a Johnson & Wales Egyetemen működő Kulináris Művészetek Főiskolája révén került föl a gasztronómiai térképre, Emma azonban a „Kis-Olaszország” nevű városrészre esküdött. Doug azt mondta, szívesen elviszi bárhová, ahol nem szolgálnak fel rostos sült tőkehalat vagy párolt-pírtott marhahúst jenki módra. Mivel azonban Providence a kisvendéglőkkel legjobban ellátott amerikai városok egyike, így is tömördek választási lehetőség maradt, amelyek közül Emma a Federal Hill főutcáján, az Atwells Avenue-n lévő Andino étteremre szavazott. Kellemes, napos délután volt – talán az év utolsó napjainak egyike, amikor a hőmérséklet húsz fok fölé kúszik –, így a csendes hátsó teraszon, jókora napernyő árnyékában foglaltak helyet egy kétszemélyes asztalnál. Emma Andino módra elkészített csirkéje szokás szerint kitűnően sikerült, Doug pedig olyan éretnyket csillogtatott, amire a legkevésbé sem számított: elbűvölő volt, humoros, figyelmes. Olyannyira elbűvölő volt, hogy még akkor sem vesztett pontokat Emmánál, amikor elnézést kért, hogy föl kell vennie a mobilját.

– Semmi baj – mondta mosolyogva Emma.

Jött a pincérnő, hogy leszedje az asztalt. Emma az utolsó morzsáig meg tudta volna enni a capellinijét, de az plusz fél órát jelentett volna a futópádon. Ezért megtartóztatta magát, és hagyta, hogy a pincérnő elvigye a tányérját.

Már ritkult az ebédelő tömeg, a maradék vendégek zöme a kávéja mellett időzött. A szomszédos asztalnál ülő férfi a *Providence Journalt* olvasta, amit Emma csak azért vett észre, mert megint Brandon Lomax volt a címlapon. Az utóbbi időben mintha a csapból is ő folyt volna, és a szenátorságért folytatott kampánya minden hírforrás szerint elsőprően sikeres volt. Emma ennek nagyon örült, és nem csupán azért, mert a régi főnökéről volt szó. Hanem sokkal személyesebb okokból.

Azokra az időkre, amikor az apja még nem volt beteg, már nem is emlékezett. Csak arra, hogy néha összeszedte az erejét, és vitte őt egy kicsit a hátán, vagy hintáztatta, de többnyire csak nézte, ahogy a kislánya játszik. A kis Emmát ez bántotta, egyszer még lustának is nevezte az apját. Csak a temetés után értette meg, hogy hároméves küzdelmet folytatott a rákkal, amely végül, őt nappal az ő hatodik születésnapja előtt, kioltotta az életét. A tortát már két héttel előbb megették, hogy az édesapja még láthassa, ahogy ő elfűja a gyertyákat. A részvétnyilvánító lapra, amit akkor az édesanyjának készített, még mindig jól emlékezett. A külső oldalára hatalmas, sárga virágot rajzolt, amelynek a két fekete bibéje volt a két szeme, és hullott a könnye. Belülre pedig ezt írta: „Nagyon sajnálom, hogy meghalt a férjed.”

Emma ezután gyermekévei jó részét a legjobb barátnőjével, Jennyvel, Brandon és Sarah Lomax egyetlen gyermekével töltötte. Jennynek valahogy mindegyik tanévben sikerült ugyanahhoz a tanárnőhöz kerülnie, mint Emmának. (Ehhez a szerencsés véletlenhez azért volt némi köze Jenny papájának is.) Együtt jártak táncórára, együtt játszottak a focicsapatban. Emmának egyedül a Lomaxékkal töltött nyarakon volt része igazi családi vakációban. A nyár vége felé már úgy érezte, igazából a Lomax vezetéknévet kéne viselnie. A hétvégi vitorlástúrák május végén, a Nantucket-szoros vizén évente lebonyolított Figawi-versennyel kezdődtek (a verseny egy kérdésről kapta a nevét, amely ködös napokon gyakran elhangzik az új-angliai tengerészek szájából: „Where the f... are we?”, azaz „Hol a f...ba' vagyunk?”), és egészen augusztus első hetéig tartottak. Ezután Emma a Lomax család Berkshire-hegységben lévő nyaralójában töltött három hetet. Ott, Great Barringtonban Emma és Jenny mindenkinek azt mondta, hogy testvérek. Az egyik nyáron Emma azzal is megtámogatta a kis játékukat, hogy apunak szólította Brandon Lomaxet. Játék volt csupán, de ő nagyon szerette játszani.

– Újra itt vagyok! – Doug, úgy tűnt, játékos hangulatban tért vissza az asztalhoz. Nyilván jól alakult a telefonbeszélgetés.

– Szóval hadd kíváncsiskodjak egy kicsit – mondta. – Mi vitt rá, hogy adj nekem még egy esélyt?

Emma faarccal válaszolt. – Totális kétségbeesés, kilátástalan magány.

– Így gondoltam én is. És ebből máris adódik a következő kérdésem. Amikor azt mondtad, hogy tiszta lappal indulhatunk, szó szerint értetted?

– Hogyhogy szó szerint?

– Úgy, hogy ez most a második randink, vagy az első?

– Miért fontos ez?

– Hát, csak azért, mert egy év múlva szeretném tudni, hogy pontosan mikor is van az évfordulónk.

– Doug!

– Mi az?

– Hagyd ezt a süketelést. Túl keményen nyomulsz.

– A francba. Pedig olyan jól ment.

A pincérnő kávéval kínálta őket. Emma a fejét rázta. Nem akart kurtán-furcsán véget vetni az ebédnek, de vissza kellett mennie a bíróságra. Doug odaadta a pincérnőnek a hitelkártyáját.

– Felezünk – mondta Emma.

– Nem, meghívtalak.

– Akkor homárt kellett volna rendelnem – viccelődött Emma.

– Esetleg legközelebb? – vetette föl a férfi.

Emma elmosolyodott. – Igen. Majd legközelebb.

Most a segédpincér bukkant föl. Teletöltötte a vizespoharukat, majd elment.

– Nem akarok túl sok szót vesztegetni szakmai dolgokra – szólalt meg Doug –, de mond csak, volt valami haszna a médiaakciónak?

– A tizenegy órás anyagod remek volt. Még egyszer köszönöm. A Rhode Island-i média nagyon rábukott. És Massachusetts-ben is sokan átvették, nyilván a Red Sox-kapcsolat miatt, meg azért, mert Ryan olyan népszerű a bostoni rádióban.

– Gratulálok! Keményen ráhajtottál az ügyre.

– Rá bizony. De az is tény, hogy a névtelen tippadó három év után való fölbukkanásának komoly hírértéke volt.

– Egyetértetek. Ezért foglalkozott vele a mi csatornánk is.

– De sajnos, csak egy napig volt hír. Aztán – néma csönd.

– Szóval azóta nem jelentkezett az informátorod?

Emma kivárt a válasszal. A rendőrség még nem hozta nyilvánosságra a Benjamin hadnagyot alakító szélhámos esetét. Amíg nem állapítják meg hivatalosan, hogy nem jelenlegi vagy volt rendőrtiszt-e az illető, csak a belső ügyosztályra tartozik a dolog, ezért Emma nem beszélhetett róla. – Nem kaptunk újabb tippet – mondta.

– És van valami nyom, ami elvezethet hozzá?

– Egyetlenegy – felelte Emma. A saját, Bébivel kapcsolatos elméletére gondolt. – De az ujjlenyomat-vizsgálat abból is eléggé kifogta a szelet.

– Még jelentkezhet a fazon.

– Remélem, hogy így lesz, de most úgy érzem magam, mint aki ellőtte a puskaporát, és a média máris továbblépett a következő sztorira. Jöhet a következő középiskolai tanár, aki szexelt egy diákjával, meg a következő bostoni zsaru, aki részegen seggbe lőtte a társát. Chelsea James már megint a múlté, mert tegnapi hír lett.

A pincérnő visszahozta Doug hitelkártyáját. A férfi aláírta a nyugtát, és elindultak az utcán parkoló autók felé. Doug elgondolkodva lépkedett az Atwells Avenue-n hömpölygő emberáradatban.

– Mi jár a fejedben? – kérdezte Emma.

– Látom, hogy ez a James-ügy nagyon fontos neked. És szeretnék segíteni.

– Ez aranyos tőled, de már megtetted a magadét.

– Támadt egy ötletem. Mi lenne, ha a következő névtelen tippre kizárólagos közlési jogot adnál nekem?

– Mi a búbánatért tennék ilyet?

– Egy kis ellenszolgáltatásért. Megkapom a kizárólagos jogot, és cserébe szexelek veled. Nem mondom, kemények a kondíciók, de hát nekem tényleg nagyon kell a kizárólagos közlési jog.

– Nagyon vicces.

– Ezer bocs, rossz tréfa volt. De a kizárólagos közlési jogot komolyan gondolom.

– Lehet, hogy valami elkerülte a figyelmemet, de ez eléggé úgy hangzik, mintha inkább én segítenék neked, nem pedig te nekem.

– Egyáltalán nem így van. Te úgy érzed, jól jönne még egy kis médiahátszél ahhoz, hogy kiugrasz a bokorból az informátorodat. A média érdeklődése azonban sajnálatos módon nullára csökkent. De ha kizárólagos közlési jogot adsz nekem a következő névtelen tippre, akkor alighanem rá tudom beszélni a főnököt, hogy foglalkozzunk még egy kicsit a Chelsea Jamesztorival. Talán még egy hosszabb anyagot is csinálhatnánk a fáradhatatlan ügyésznőről meg a három éve megoldatlan ügyről, ami nem hagyja nyugodni.

Meg az álnyomozóról, aki bekopogott Paul és Rachel Townsendhez – feltéve, ha meg tudja győzni a belső ügyosztályt, hogy hozzák nyilvánosságra a dolgot.

– Ez tulajdonképpen egész érdekes gondolat.

– Szóval?

– Tetszik az ötlet – mondta Emma. – Elővezetem Garrisen főügyésznőnek.

– Nagyszerű – mondta a férfi. Megálltak Emma autójánál. – Ennyit az üzletről. Ami pedig a fontosabb dolgokat illeti: nálad játszik a csók az első randin?

– Csak akkor, ha tetszik a fickó.

Doug elmosolyodott, majd közelebb hajolt, és gyengéden arcon csókolta Emmát.

– Jól éreztem magam – mondta.

– Majd hívlak – mondta Emma, és beszállt a kocsijába. Doug integetett utána, amikor elindult.

Emma a Kis-Olaszország „határát” jelző boltív alatt áthaladva még mosolygott, de a hídon már a munkáján járt az esze. Még beugrott az irodájába, mielőtt átment volna a bíróságra a következő pere esküdtválogatására. Újabb élvezetes délutánnak nézett elébe, amely olyasféle szövegek jegyében fog telni, hogy „Hetes számú esküdt, képes-e arra, hogy igazságos és pártatlan legyen? Bűnösnek ítéli-e a vádlottat, ha az állam vitán felül bizonyítja a vádat? Kérem, ne rója föl nekem, ha megfojtom azt a személtládát, aki a vádlottat védi!”

– Posta! – mondta a titkárnője, és egy paksamétát pottyantott Emma asztalára.

Emma megköszönte, és átnyalazta a papírhalmot. Bonnie régi vágású titkárnő volt, aki még nem nevezte magát adminisztratív asszisztensnek. – Nálam nagyobb rend van, mint annál a Rhode Island-i bagáznál – mondogatta előszeretettel. Mint mindig, most is a bírósági végzések voltak legfelül. Azok alatt az ügyvédektől érkezett levelek heverték, legalul pedig a VF, azaz vegyes felvágott. Emma figyelmét aznap a VF vontá magára – pontosabban a barna boríték, amelyen nem volt feladó. Providence-i postabélyegzővel érkezett.

Emma, ha nem várja az informátor következő lépését, aligha figyelt volna föl a küldeményre. Így viszont fölcsigázta az érdeklődését, és az ösztöne azt súgta, hogy ez fontos. Fölhúzta a legfelső fiókban tartott latexkesztyűt – a bizonyítékokkal mindig kesztyűs kézzel bánt. Fölhasította a borítékot a levélbontó késével, és belekukucskált.

Kihagyott egy ütemet a szívverése. Egy újságlap volt a borítékban.

Megfogta a boríték egyik sarkát, és finoman kirázta belőle a tartalmát. A *Providence Journal* címlapja hullt az asztalra. A két nappal azelőtti szám címlapja.

Emma emlékezett rá, hogy vett egy példányt ebből a lapszámból a hétfői tárgyalása után, Chelsea halálának harmadik évfordulóján, közvetlenül azelőtt, hogy a szélvédőjén megtalálta az informátor első üzenetét. Megint egykori főnöke, Brandon Lomax színes fényképe nézett vissza rá. AZ ÉLEN ÁLL! – harsogta a szalagcím, amelyet hosszú cikk követett a szenátorságra pályázó Lomax gőzerővel zajló kampányáról. Egyes szavak azonban alá voltak húzva és kézírással meg

voltak számozva – csakúgy, mint az informátor első üzenetében, amikor az „Én tudom, ki tette” mondat állt össze. Most csak két szóból állt az üzenet, Emma azonnal össze is rakta. Lefektetett a gyomra. –

Ő... az... – olvasta hitetlenkedve.

12. fejezet

Ryan ovi után elvitte Ainsley-t, hogy megmutassa neki a smaragd nyakláncot. Legalábbis így hangzott az ígéret.

– Itt vagyunk – mondta.

– És hol a nyaklánc? – kérdezte Ainsley.

– Rajta állsz.

A bostoni Emerald Necklace, azaz „smaragd nyaklánc” ugyanis egy ötszáz hektáros terület: kilenc, gyalogutakkal és patakokkal, tavacskákkal összekapcsolt park láncolata. A Frederick Law Olmsted géniuszának ragyogó (mármint ragyogó zöld) példájaként számon tartott smaragd nyakláncot abból a célból tervezték, hogy a Boston Common, azaz „bostoni közlegelő”, amely a gyarmati idők akasztásaitól az óránkénti kacsáatvonulásokig sok mindennek volt már színtere, összekösse Olmsted „vidéki” koronaékszerével, a Franklin Parkkal.

Ainsley-t nem igazán nyűgözte le Ryan rögtönzött tájkertészeti-történeti előadása.

– Jössz nekem egy smaragd nyakláncsal, apu.

Ryan elmosolyodott. Még jó, hogy nem a zöld szörnyet ígérte meg neki. Mert akkor most a Fenway Park híres falával tartozna...

A Boston Common és az utca túloldalán elterülő botanikus kert, a Public Garden együttesen alkotja a „nyaklánc” tíz kilométeres parkláncolatának északi végállomását. A Charles Streettől nyugatra fekvő terület valaha sós mocsár volt, így az ország első botanikus kertjének kialakításához tonnaszám kellett odahordani a földet, és komoly tervezőmunkát is igényelt. A szépen „manikűrözött” kert nem igazán idézte a texasi rodeókat és a széles síkságon terelt marhacsordák porfelhőjét, mégis Ryan kedvenc helyei közé tartozott. A Chelsea halála előtti nyáron elhozták ide Ainsley-t, és Ryan számára örök emlék maradt, ahogy a kislánya gurult a nevetéstől a híres, hattyú formájú csónakban.

A Public Garden közel van a Ritz-Carlton lakóparkhoz is, ahol a Red Sox legújabb sztárja élvezte a tetőtéri luxust, a „penthouse-életstílust.”

– Ivan bácsi! – kiáltotta Ainsley, és odaszaladt Ivan Lopezhez.

Ivan fölkapta, és megpörgette. – Hogy vagy, kis manó?

– De jó, hogy te is itt vagy! – visította boldogan Ainsley.

Ryan rákacsintott Ivánra, nehogy elrontsa a játékot. Előre megbeszélte a barátjával a „véletlen” találkozót, de azt akarta, hogy Ainsley-nek meglepetés legyen.

– Micsoda szerencse! – mondta Ivan. – Hát nem érdekes, hogy így összefutunk?

Ott volt Ivan felesége és kislánya is, Ryan őket is szeretettel üdvözölte. Ivan, amikor még együtt baseballoztak, igazi „nők bálványa” volt, de végül megállapodott egy jó házból való, bostoni úrilány mellett, aki kékvérű családja nem kis döbbenetére hozzámert a spanyol ajkú, első generációs bevándorlófiúhoz, és Jacqueline Ward-Lopez lett belőle.

– Elviszem a gyerekeket a hattyúkhöz – mondta Jacqueline.

Ivan pedig, mielőtt Ryan azt mondhatta volna, hogy „Én is jövök”, sietve ráhagyta: – Jó, menjetek csak.

Úgy tűnt, Ivan mindenképp kettesben akar maradni legjobb barátjával, így aztán Ryan lelkiileg fölkészült rá, hogy a tó partján sétálgatva végig kell majd hallgatnia egy hosszú szónoklatot.

– Fölhívott a házvezetőnő – mondta Ivan. – Azt mondta, a nappaliban talált rád, ott hevertél részegen.

– Nem voltam részeg. Csak hajnali négykor bevettem egy altatót.

– Ha már gyógyszert szedsz, legalább lefekvés előtt vedd be, te marha.

– Tudom, tudom. De folyton azt mondogatom magamnak, hogy gyógyszer nélkül is le tudom győzni ezt a hülye álmatlanságot, aztán mire észbe kapok, hajnali egy óra van, és máris elkéstem a tablettával. Aztán eljön a négy óra, amikor már nem bírom tovább, és mégis beveszek egyet. Akkor aztán kész vagyok.

A gyalogút kanyarulatánál jártak. Megálltak a fagyaltoskocsinál egy jeges limonádéra. A bostoni szeptember vagy hideg italt, vagy forró csokoládét követel. Aznap amolyan „köztes nap” volt, amikor bármelyiket választhatja az ember.

– Van egy sztorim, ami érdekelheti a hallgatóidat – szólalt meg Ivan. – Az ügynököm a héten megint meglepett egy hat számjegyű ajánlattal.

– Mire tettek ajánlatot?

– A lábam közére.

– Ja, persze – mondta gúnyosan Ryan.

Ivan bekapott egy púpozott kanál kásás limonádét. – Ne röhögj, haver, komolyan beszélek. Emlékszel George Brettre?

– Ő csak az *egyik* legnagyobb hármás bázisvédő volt, aki ezt a játékot játszotta.

– És jóképű fickó is volt, ezért egy piackutató cég megmutatta a fényképét egy csomó nőnek. Az arcára koncentráltak. Aztán férfiaknak mutatták meg ugyanezt a fotót. És mit gondolsz, mire koncentráltak?

– A nőkre?

– Nem. Megoszlott a figyelmük az arca és az ágyéka között.

– Úgyhogy az ügynököd meghirdette eladásra az ágyékkodat.

– Hát, kaptunk egy ajánlatot.

– De tényleg azt akarod, hogy egy rakás férfi a lábad közét bámulja?

– Éppen ez a lényeg ennek az égvilágon semmi köze hozzám. Az említett vizsgálat ugyanis kimutatta, hogy a férfiak ágyékfixációja akkor is működik, ha az Amerikai Kutyatenyésztők Egyesületének képanyagát nézegetik, és akkor is, ha a *Sports Illustrated* fürdőruhás mellékletét. A férfiak egyszerűen ilyenek, nem tehetnek róla.

A mellettük elkocogó nő golden retrievert vezetett pórázon. Ryan elfordította a fejét, nem merte ellenőrizni, hogy kiállja-e Ivan elmélete kutyával kapcsolatban is a gyakorlat próbáját.

Átvágtak a Charles Streeten, és a Boston Common történelmi területén folytatták útjukat, ahol az embernek az a benyomása, hogy az égvilágon mindent tábla jelöl: a fákat, a padokat, a virágágyakat, a szobrokat, az emlékműveket, a gyalogutakat. A bostoniak imádják a jelzőtáblákat, annyi szent. Ryan kedvence a Beacon Streeten, az állami törvényhozás épülete előtt díszelgő, pikánsan kétértelmű tábla volt: GENERAL HOOKER ENTRANCE. (A bejárat a polgárháborús hadvezérről, Hooker tábornokról kapta a nevét, ám a duplafenekű kétértelműség miatt „általános kurvabejáratnak” is értelmezhetette, aki akarta.) A felirat láttán Ryannek az jutott eszébe, hogy minden állam parlamentjében kéne lennie ilyen bejáratnak. A politikusoknak azonban mindig meggyűlik a bajuk, ha túl konkrétan beszélnek az ilyesmiről...

– Bocs, haver! – kiáltott oda egy gördeszkás, aki kis híján elütötte Ryant.

A Beacon Hill déli végén, a kikövezett domboldalon halállal dacoló tinédzserek sora zúdult le. Ivan biztonságosabb terepre, a baseballpályák felé vezette Ryant, és megálltak a hazai bázis mögötti drótkerítésnél. Egy férfi volt a pályán a tinédzser lányával, és Ryannek tagadhatatlanul megsajdult a szíve. A dobódombon álló férfi Red Sox-mezén Ivan száma virított, a labdákat a háta mögötti ötgallonos vödörből szedte elő. Az ütőketrecben álló lány minden labdába belecsapott, amely a közelébe ment.

– Egész jól üt – jegyezte meg Ivan.

Ryan nem felelt. Kezdett rossz irányba kanyarodni a társalgás.

– Mi lenne, ha dobnék neked párat? – kérdezte Ivan.

– Nem hinném, hogy kéne – mondta Ryan.

Mintegy végszóra fölbukkant Ivan felesége a gyerekekkel.

– Baseballozni fogtok Ivan bácsival? – kérdezte Ainsley. Fagyitölcsért tartott a kezében, és fülíg csokis volt.

– Ma nem – mondta Ryan.

Ainsley nyalt egyet a fagyijából. – Miért nem?

– Úgy bizony – mondta Ivan. – Miért nem?

Ainsley az apja lábát átölelve hozzásimult. – Apu, még sose láttalak baseballozni!

Ez szíven ütötte Ryant. Szigorúan véve nem volt igaz, hiszen Ainsley látta őt játszani, csak már nem emlékezett a régi, Chelsea halála előtti Ryan Jamesre. És hál' istennek nem emlékezett az azt követő szörnyű évre sem, amely pontot tett Ryan karrierjére.

– Ugyan már, Ryan! – fuvolázta Ivan felesége is. – Mi bajod lesz tőle?

– *Légy szíves*, apu!

Ainsley-nek Ryan nem tudott nemet mondani.

– Adj hálát az égnek, hogy nem rúgom szét a hirdetési felületedet – mondta Ivánnak. – Na gyere, essünk túl rajta.

Ivan elmosolyodott, és odasétált a dobódombhoz. A tinilány apja egyből fölismerte a Red Sox legújabb sztárját, és ezer örömmel kölcsönadta neki a felszerelését, ha Ivan cserébe autogramot ad az ütőjére, a kesztyűjére, a sapkájára meg az egyik labdára.

– Irány a ketrec! – mondta Ivan.

Ryan belépett az ütőjátékos helyére, megkocogtatta az ütőjével az alappontot, és beállt dobásfogadó testhelyzetbe. Ivan pedig meglendítette a karját, és „gyakorlósebességgel” elhajította az első labdát. Ryan luftot ütött.

– Ez csúnya volt, haver – mondta Ivan.

– Kicsi az ütő.

A lány apjának volt a táskájában nagyobb is. Igaz, Ivan pont arra adott autogramot, de a férfi odaadta, azzal a feltétellel, hogy Ivan később szignálja a mezét is.

– Nincs több kifogás – mondta Ivan.

Jött a második dobás. Ryan ezt már eltalálta, és Ivánnak föl kellett ugrania, nehogy ledöntse a lábáról a bokamagasságban süvítő labda.

– Tuti ütés! – mondta Ryan, és tényleg jó érzés volt.

– Vége a gyereknapiak! – jelentette be Ivan.

Következőre egy rendes, első ligás gyorslabdát dobott. Ryan elhibázta. Miközben beállt a következő dobáshoz, a szeme sarkából látta, hogy kisebbfajta tömeg verődik össze körülöttük. Nyilván híre ment a parkban, hogy Ivan Lopez, a Boston Red Sox szenzációs új igazolása, dobál „valami fickónak” az északi pályán. Ryan újabb gyorslabdát rontott, épp csak beleért az ütője hegyével.

– Gyerünk, apu! Meg tudod csinálni!

Ryan beguggolt. Ott áll egy első ligás dobóval szemben, és drukkol neki a kislánya – már-már túl közel került egy rég szertefoszlott álomhoz. Ivan karja lendült. Ryan úgy érezte, csavart labda lesz. És nem is tévedett.

A megütött labda jó messzire elsüvített a pálya bal oldalán.

– Második bázis! – mondta Ryan.

Ivan elmosolyodott, majd Ryanre szegezte az ujját, mintha ezt mondaná: no lám... Megint gyorsan, egyenesen dobott, és Ryan telibe kapta a labdát. Hajszálpontosan a pálya közepére ment.

– Azannya...! – mondta valaki az ütőketrec mögött. – A Fenway Parkban ez kiment volna a lelátóra!

A nézősereg egyre gyarapodott. Pár gyerek skandálni kezdte, hogy „Ivan, Ivan!” A Red Sox sztárja hátradőlt, és elengedett egy igen komoly löketet.

Az ütő csattanása elcsendesítette Ivan rajongóit. Ryan ütése nyomán ugyanis toronymagasan szállt a labda a pálya bal oldala fölött. Ivan megfordult, és nézte, ahogy száll... és száll, és száll.

– Húú! – ámuldozott Ainsley.

– Ez átrepült volna a Zöld Szörny fölött – hallatszott egy hang a tömegből.

Ivan már nem mosolygott. Ryan tudta, hogy a barátja túlságosan is versenyző típus ahhoz, hogy ne legyen dühös. Ez viszont az ő küzdőszellemét is fölébresztette. Ivan újabb labdát halászott ki a vödörből, majd még egyet, és sorra elhajította őket egykori csapattársa felé. A pálya szélén gyerekek sorakoztak föl, hogy elkapják az arra tévedt labdákat, de azok magasan elszálltak a fejük fölé. Az egyik gyerek a bal oldali kerítésen túl, a park Boylston Street felőli oldalán vette föl pozícióját, már jócskán Boston híres, történelmi temetőjének, a Central Burial Groundnak a területén. Ivan kezdett izzadni, Ryan pedig rendületlenül püfölte a labdákat. Csak akkor hagyták abba, amikor kiürült a vödör.

Ivan csípőre tett kézzel állt a dobódombon. – Ennyi volt, haver.

Ryannek hosszú idő óta először volt baseballütő a kezében és széles mosoly az arcán.

A gyerekek betódultak a pályára. Ivan pár percig buzgón osztogatta aláírásait a sapkájukra, pólójukra, kezükre-lábukra, edzőcipőjükre. Ryan pedig visszaadta az ütőt a gazdájának, és odament Ainsley-hez. A kislány a karjaiba ugrott, és átkarolta a nyakát.

– Neked is baseballoznod kéne, mint Ivan bácsinak! – mondta.

– Ne-em, az nem az én műfajom. – Ryan meg akarta pörgetni a kislányát a levegőben, de ahogy mozdult, majdnem rálépett egy kisfiúra, aki odaállt a háta mögé.

A gyerek fölnézett rá. – Kaphatok egy autogramot?

Ryan letette Ainsley-t. – Kaphatsz – mondta. – De én nem vagyok baseballjátékos.

– Dehogynem – szólt közbe az éppen odaérő Ivan.

Ryan szembefordult vele, és már éppen tiltakozni akart, de Ivan halálkomoly arca elcsendesítette.

– Vissza kell térned – mondta Ivan.

– Igen, apu! Nagyon jól csinálod!

Ryan nagy levegőt vett. Kezdte úgy érezni magát, mint akire lesből rátámadtak. – Mennünk kell. Ivan bácsinak ma este meccse van.

– Nem sietek sehova. Csak szombaton játszunk.

– Nekünk viszont mennünk kell – mondta Ryan.

– Miért? – kérdezte Ainsley.

– Igen, miért? – csatlakozott Ivan.

– Azért, mert mennünk kell – mondta Ryan. Fölkapta Ainsley-t, és elindult vele, de Ivan útját állta.

– Szeretném, ha elgondolkodnál a visszatérésen.

Ryanre hirtelen teljes súlyával nehezedett rá a hét összes eseménye: a hároméves évforduló, a névtelen informátor, a visszaesés az álmatlanságba. Épp elég kemény dolog az is, hogy évek óta először vett baseballütőt a kezébe, az pedig, hogy a hatalmas, hazafutást érő ütése egy temetőben landolt, csak súlyosbította a helyzetet. Klausztofóbiás érzése támadt.

– Állj félre az utamból – mondta.

– Csak gondolkodj el rajta!

– Nem lehet.

– Miért?

– Mert nem lehet. Félreállsz végre az utamból? – förmedt rá durván Ivanra.

Ivan arcára zavar, indulat és csalódottság elegye ült ki. – Rendben. Menj csak.

Ryan nyílegyenesen a Békás-tó felé tartott.

– Miért kell elmennünk? – kérdezte a karján ülő Ainsley.

– Majd később megbeszéljük.

Már majdnem elhagyták a terepet, amikor valaki a tömegből azt kérdezte: – Ki ez a fickó?

Ivan jó hangosan válaszolt, hogy Ryan is hallja: – Ez a fickó, hölgyeim és uraim, egy első ligás, Hírnév Csarnokába való beszari, aki nagyon könnyen feladja.

Ryannek földbe gyökerezett a lába. A jobbik esze azt súgta, hogy menjen tovább, de a józan belátást egy pillanat alatt elsöpörték a fájdalmas emlékek meg a furcsán kavargó érzelmek – nem

utolsósorban a düh. Letette Ainsley-t a kocogóútra, és meghagyta neki, hogy várja meg ott. Visszament Ivanhoz, és fenyegető közelségből farkasszemet nézett vele.

– Ne merészelj még egyszer beszarinak nevezni! Különösen a lányom előtt!

– Miért, mit fogsz csinálni?

Ryanben még hevesebben tombolt az indulat, csak azért nem lendült az ökle, mert gyerekek állták körül őket. Sarkon fordult, és visszament Ainsley-hez.

– Veszekedtetek Ivan bácsival? – kérdezte a kislány, amikor megint fölvette.

– Menjünk – mondta Ryan.

Elindultak az ösvényen. Ivan utánuk kiáltott.

– Nem fogtam vissza magam!

Ryan csak ment tovább.

Ivan még hangosabban folytatta: – Százötvennel dobtam a gyorslabdát, és te több mint száz méterre elütötted!

Ryan nem felelt.

– Még mindig megvan benned, ami kell, ember! Hallod, amit mondok? Még mindig megvan benned!

Ryan próbált nem odafigyelni. Mindennél erősebben munkált benne a készlet, hogy el, csak el innen! Megszaporázta a lépteit, már majdnem futott. Szerencsére Ainsley valahogy megérezte, hogy ez nem a legalkalmasabb pillanat a beszélgetésre. Ryanben az indulat helyét megbánás és zavar vette át. Lehet, hogy Ivannak igaza van, lehet, hogy még mindig megvan benne, ami kell. Ez nem számít, győzködte magát Ryan. Mert bármilyen irracionálisan hangzik, a Chelsea halála miatti büntudata középpontjában a baseball állt.

– Apu, ez fáj!

– Mi? – kérdezte a sietős léptekkel haladó Ryan.

– Túl szorosan fogsz.

– Ne haragudj, kicsim.

Engedett a szorításból – de csak egy kicsit, mert a szíve és az esze most tökéletes összhangban volt: mindkettő azt súgta, hogy Ainsley-t nem szoríthatja magához elég erősen.

13. fejezet

Emma aznap este hét óra körül ért oda a warwicki Toll Gate Középiskolába. A két szenátorjelölt ötfelvonásos vitasorozatának első fordulójára mind a kétszáz helyet előre lefoglalták, de Emmának az utolsó pillanatban mégis sikerült megcsípnie egy beugrót. Ehhez nagyban hozzájárult az is, hogy Brandon Lomax korábban a főnöke volt, az viszont talán még jobban jött, hogy Warwick csak néhány kilométernyire van a Block Island-i szorostól. Ott ugyanis annak idején számtalanszor vitorlázott Jenny Lomax-szel meg a szüleivel.

– Hölgyeim és uraim! – A moderátor zengzetes hangja betöltötte az iskola nagytermét. – Köszöntöm önöket az Egyesült Államok szenátusának tagságáért versengő jelöltek első televíziós vitáján. Jobb oldalamon a jelenleg hivatalban lévő Shelby Broadhouse szenátort láthatják, a bal oldalamon pedig Brandon Lomaxet...

Emma követte a tekintetével a tévékamerák mozgását. Fényárban úszott a terem, a nézőterre teljes csönd telepedett. Tapintható volt a feszültség. A sötétkék öltönyös jelöltek egy-egy fa pulpitus mögött álltak. A kék háttérfüggönyre a washingtoni Capitolium képét vetítették, a színpad két oldalán egy-egy amerikai zászlót helyeztek el.

Az ezüstös hajú, filmsztár külsejű Brandon Lomax, aki két cikluson át volt Rhode Island főállamügyésze, szálfagyenesen, a jövő ígéretét hordozó ember benyomását keltve állt a pulpitus mögött. A legújabb tévés közvéleménykutatás szerint az élen állt, de még csak szeptember volt, és a politikában sokszor igen gyorsan változnak a dolgok. Miközben a jelöltek lélekben fölkészültek az első vita kezdetére, Emma rádöbbsent, hogy milyen robbanásszerű hatása lehet a névtelen

tippnek. A Chelsea James halála miatti közfelháborodás már rég elcsitult ugyan, de ő tudta, hogy a sajtónak nem sok kell hozzá, hogy ismét fölkorlácsolja az indulatokat, és az esélyes szenátorjelölt ellen uszítsa a népet, világgá kürtölve, hogy részegen vezetett, és ő okozta a baseballsztár csinos feleségének halálát.

Ez aztán tényleg életet lehelne a halott ügybe...

Az első negyven perc a politikai vitákon megszokott mederben telt: a jelöltek lassan, de biztosan haladtak a vitatémák intelligens megvitatásától a régi, jól bevált taktika: a sárdobálás felé. Aztán robbant a bomba – vagy legalábbis petárda.

– Nem hozok szóba könnyű szívvel ilyen témát – mondta Broadhouse szenátor, mintha legalábbis a másik mocskolása érdemi vitatéma lenne –, de egy olyan ember, aki hatalmát és befolyását kihasználva kimossa magát az ittas vezetés vádjá alól, egyszerűen alkalmatlan arra, hogy Rhode Island állam választott szenátora legyen.

Emma ereiben meghűlt a vér. Azt hitte, egyedül ő tudja, hogy a névtelen informátor megnevezte Brandon Lomaxet. Nem állt szándékában eltitkolni semmilyen érdemleges nyomot, de felelőtlenség lett volna, ha nyilvánosságra hoz egy névtelen tippet, amelyről az ügyészség még nem állapította meg, hogy tényleg komolyan vehető-e, vagy csak alantas kampányfogás.

Lomax megőrizte a lélekjelenlétét. Emma árgus szemekkel figyelte az arcát, miközben beszélt.

– Szenátor úr, az eset, amelyet itt hamis színben állít be, ha jól emlékszem, huszonkét éve történt.

Huszonkét éve? Emma egyre kevésbé értette a dolgot.

Lomax folytatta: – Azért idéztek bíróság elé, mert Floridában megittam a strandon egy sört. Valami számítógépes gikszer miatt ez a Rhode Island-i nyilvántartásban ittas vezetésként jelent meg. Nem kértem szívességet senkitől. Egyszerűen éltem a jogommal, hogy tisztára mossam a nevemet, és töröltessek a nyilvántartásból egy adminisztrációs hibát. Ennyi a történet.

Emma megkönnyebbült – egészen addig, amíg közbe nem szólt a moderátor: – Ezzel együtt tény, hogy ön beszélt a nyilvánosság előtt arról, hogy életének egy bizonyos időszakában alkoholproblémái voltak.

– Igen – mondta Lomax. – Erre nem vagyok büszke, büszke vagyok viszont a támogatásra, amit sok évvel ezelőtt a családomtól és a barátaimtól kaptam, hogy lezárhassam életemnek ezt a fejezetét. Broadhouse szenátor úr pontosan tudja, mit sikerült legyőznöm. Tudja az igazságot. Az igazság pedig az, hogy több mint másfél évtizede nem ment le a torkomon a gyömbérsörnél erősebb ital. Broadhouse szenátor úr pedig valami furcsa véletlen folytán legalább ennyi ideje nem volt őszinte Rhode Island népéhez.

A vita szabályai tiltották a tapsot, Lomax fullánkos megjegyzését mégis nagy üdvívalgás fogadta. Előre betervezett, megkoreografált akció volt ez a helyzetet erősen túlreagáló, felállva tapsoló hívei részéről. Emma nem csatlakozott az ovációhoz, de a székeről ő is fölállt. Az egyre erősödő csatazajban kifurakodott az oldalfolyosóra, és a kijárat felé vette az irányt.

Eredetileg azért ment el a vitára, hogy utána beszéljen a kihívóval, de ezzel most várnia kell. Úgy érezte, el kell mennie innen, még hozzá minél messzebbre. A névtelen informátor állítása, hogy Lomax volt a cserbenhagyásos gázoló, önmagában is épp eléggé megviselte. Az, hogy Broadhouse szenátor fölhánytorgatta Lomaxnak az alkohollal vívott régi csatáját, duplán fájdalmas volt. Az idő előtti távozásra viszont maga Lomax készítette Emmát. Azt állította ugyanis, hogy több mint tizenöt éve nem ivott alkoholt. Emma tudta, hogy ez hazugság. Arcátlan hazugság.

Emma ugyanis első kézből tudott egy rövid ideig tartó, de veszélyes visszaesésről, és ennek semmi köze nem volt a mostani névtelen üzenethez. Vagy talán *nagyon is sok* köze volt hozzá. Emma ugyanis annak idején, Lomax beosztottjaként nemegyszer érezte, hogy a főnöke lehelete alkoholszagú.

És ennek éppen három éve.

14. fejezet

Ryan a parkból pizzázni vitte Ainsley-t, majd a játékboltba vezetett az útjuk – természetesen smaragdzöld nyakláncért mentek. Este nyolcra értek haza. Ainsley gyorsan megfürdött, fogat mosott, és pizsamába bújt. Ezután kisebb nézeteltérés alakult ki köztük, hogy alhat-e Ainsley a nyakláncában, de végül Ryan győzött, és a kislány bebújt az ágyába. Ryan leült melléje, és felváltva olvasták – immár zsinórban tizedszer – a kóbor kutyasos mesét. Ryan tudta, hogy csak idő kérdése, mikor áll elő Ainsley azzal, hogy saját kiskutyát akar. Most viszont a kislány már a nyolcadik oldalnál kezdett elbóbiskolni, és mire a tizenkettedik oldalhoz értek, Ryan úgy érezte, végképp „kiterült”. Lekapcsolta a lámpát, és homlokon csókolta Ainsley-t, aki erre pislogva kinyitotta a szemét.

– Apu, miért mondta Ivan bácsi, hogy beszari vagy?

A kérdés úgy érintette Ryant, mintha arcon találta volna egy balhorog. A gyerekek nem kertelnek, és aki ráadásul Chelsea gyereke, az igazán nem tehet róla, ha *ennyire* nem köntörfalaz. Ainsley nem csak kinézetre hasonlított az édesanyjára.

– Azt hiszem, csak azért mondta, mert haragudott rám.

– Miért?

Ryan alig látta a kislány arcát a Hello Kitty éjjeli lámpa árnyékában, de így is érzékelte, hogy Ainsley fürkész tekintettel vizsgálgatja őt.

– Ez elég hosszú történet – mondta.

– Nem sietek sehova.

Ryan elnevette magát. Nagyon gyorsan felnőnek...

– A mami miatt van? – kérdezte Ainsley.

Ryan mosolya lefagyott. Ainsley is roppant komoly arcot vágott.

– Bizonyos fokig igen.

Ainsley hátát az ágytámlának vetve fölült. – Az oviban most volt a Piros Szalag Hete. Tudod, amikor elmondják, hogy milyen rossz a drog.

Ez elég hirtelen témaváltásnak tűnt, de Ryan tudta, hogy Ainsley valahogy összeköti majd azzal, amiről addig beszéltek. – Az jó – mondta.

– Ismered Amanda Hearstöt?

– Nem.

– Amanda ötödikes. Nagyon okos. Ő az olvasópartnerem. Csütörtökön a második órában mindig együtt olvasunk.

– Ez nagyon szép, de hétköznapi este van, és...

– Amanda azt mondta, a mamit egy részeg ember ölte meg. Igaz ez?

Újabb balhorog... Ryan neki is esett tőle a szorítókötélnek. Beszélgettek már Ainsley-vel az autóbalesetről, és elmondta a kislánynak, hogy az édesanyja most a mennyországban lakik. Az ittas sofőrrel viszont még várni akart, amíg Ainsley egy kicsit nagyobb lesz. Ugyanakkor hazudni sem akart a kislánynak, és tény, hogy az olvasópartnere igazat beszélt.

– Igen, Amanda jól mondta. A rendőrség mindig is úgy gondolta, hogy egy részeg sofőr szorította le az útról a mami kocsiját.

– Szóval a mami azért halt meg, mert valaki túl sokat ivott?

Ryan megszorította Ainsley kezét. – Tudom, hogy ez nagyon igazságtalan. De igen, sajnos, ez történt.

Ainsley egy pillanatra elfordította a fejét, a kacs- és nyuszimintás tapétát szemlélte. Aztán megint az édesapjára nézett, és azt kérdezte: – Akkor te hogyhogy olyan sokat iszol?

– Ezt meg kitől hallottad?

– Clariciától.

– Azt mondta neked, hogy iszom?

– Nem pont nekem mondta. Csak hallottam, amikor telefonált Ivan bácsinak.

Ryan úgy érezte, kezd kicsúszni a kezéből a helyzet – csakúgy, mint amikor egy altatótabletta miatt kis híján elaludt a volánnál, és ittas vezetés gyanújával előállították. Hiába volt vétlen, a műsorában órákon át kellett magyaráznia a betelefonálóknak, hogy nem dobta oda a karrierjét a piáért.

- Claricia jót akart – mondta. – De nincs problémám az ivással.
- Egyáltalán nem iszol?
- Hát, azért olykor igen.
- Miért?

Jó kérdés. – A felnőttek néha isznak egy kicsit. Csak sajnos, még ők se mindig tudják, mikor kell abbahagyni.

Ainsley a párnájára dőlt. Ryan azt kívánta, bárcsak azt tudná mondani, amit kell, de a legjobban mégis azt szeretne volna, ha vége van már ennek a beszélgetésnek.

- Szeretlek – mondta.
- Én is szeretlek.

Ryan még ült egy kicsit az ágy szélén, hátha Ainsley kérdez még valamit. Szinte kibírhatatlan volt a csönd, de a kislány végül elaludt. Ryan nem akarta fölébreszteni, inkább ott maradt mellette. Elnehezült a szemhéja. Aludnia kellett volna, de minél jobban akarta, annál inkább elillant az álom. Az agya nem tudott leállni, még a mellette fekvő kislánya megnyugtató szuszogására sem. Ainsley már ellebegett az álmok birodalmába.

Még jó, hogy az álmatlanság nem ragályos.

Az orvosok azt mondták neki, hogy önmagában nem is betegség. Csak „szimptomatikus”. De vajon minek a tünete? Ryan ezt nagyon szeretne tudni. A felesége halálának a tünete? Vagy annak a gondolatnak a tünete, hogy a részeges rohadék, aki megölte Chelsea-t, még ma is nyugodtan meghatja esténként a magáét? Vagy annak a tünete, hogy bármennyire igyekszik, nem tud olyan apja lenni Ainsley-nek, amilyet érdemel, egy személyben *apja* és *anyja* pedig pláne nem?

Apu, miért iszol?

A felnőttek néha isznak egy kicsit.

Ezt a béna választ...! És Ainsley még csak iskola-előkészítőbe jár. Az igazán kemény kérdések csak később jönnek. Miért változik a testem? Ti a mamival tényleg azt csináltátok? Te hány éves korodban csináltad először? Mi közöd hozzá, hogy mit csinálunk a barátommal?

Bocs, Chelsea, engem egyszerűen nem olyan fából faragtak, hogy ezt egyedül bírjam.

Hajnali egy óra tizenkét perckor nem bírta tovább a plafont bámulni. Nem egészen öt órán belül rádióműsort kell vezetnie.

Lábujjhegyen kiosont Ainsley-től, és átment a másik szobába, a saját ágyába. Levetkőzött bokszeralsóra, becsusszant a takaró alá, és lehuntya a szemét, abban a reményben, hogy a saját szobájában talán könnyebben jön álom a szemére. Talán könnyebben rátalál az álom, ha nincs ott Ainsley, ez az angyali kislány, aki eszébe juttatja, milyen édesdeden aludt annak idején Chelsea mellett. De ez sem segített. Ezen az éjszakán is arra volt kárhoztatva, hogy legfőljebb egy-két kiadós ástás jelentse a pihenést.

És a sötétben ott állt a csábító, hívogató szekrény.

Ryan fölkapcsolta a villanyt. A doboz, amit keresett, a golfütők mögött állt. Előbányászta, letette a padlóra, és leült mellé ő is. Nem volt könnyű kinyitnia, de nem fizikai erőre volt szüksége hozzá. Hanem bátorságra.

Leemelte a doboz fedelét, és kezdetét vette az utazás.

A *Sports Illustrated* öt éves példánya volt legfelül. A címlapon a következő szalagcím virított: A LONGHORNS AZ ÚR! A képen Ryan és csapattársai egy kupacban ünnepelték a Texasi Egyetem országos bajnoki győzelmét. Ryant az omahai mérkőzéssorozat legértékesebb játékosává választották – tizenegy ütése volt, ebből három hazafutást érő –, és ezt senki sem jósolta volna meg előre. A rájátszás előtt ugyanis visszaesett az ütőtelteljesítménye. Megrendült az önbizalma, de mindent megpróbált, hogy kijöjjön a hullámvölgyből. Végül egy egyszerű beszélgetés fordította meg a folyamatot. Azóta is jól emlékezett az edzője szavaira, aki elbeszélgetett vele, mint férfi a

férfival. Elmondta, hogy ez a játék nem az ütőről és a labdáról szól. A baseball olyan, mint maga az élet, a gondolkodó ember játéka, a szellem sportja. Ryannek az egyetemen 0,305 volt az ütőátlaga, és ezzel a mutatóval sztár volt, de ez a mutató azt is jelentette, hogy tízből hétszer kudarc éri az alapponton. – Magad mögött kell hagynod a legutóbbi kudarcodat – mondta az edzője. – Ha erre nem vagy képes, akkor véged.

Ryan félretette a sportmagazint. Hívogatta a nyitott doboz, mint valami múltba vezető kapu. A kupac tetejére most egy kis fémtábla került, amely annak idején az öltözőszekrénye fölött díszelgett. Minden Longhorns-játékosnak ugyanez lógott a szekrénye fölött, sőt annyira a táblácska szövege jelentette a csapat krédóját, hogy a klubház falára is azt pingálták rá hatalmas betűkkel, így a játékoskijáróból előbukkanva azt látták meg először: A TEXAS LONGHORNS BÜSZKE, DIADALMAS HAGYOMÁNYÁT GYENGÉKRE, GYÁVÁKRA NEM BÍZZUK!

Fájdalmas felismerés volt, de Ryannek rá kellett döbbennie, hogy ő eljátszotta a bizalmat.

Könnyű lett volna Chelsea halálára fogni mindent, de valójában a hanyatlás már régen „meg volt alapozva”. Talán nem indult volna el az álmatlanság síkos lejtőjén, ha a temetés után beveszi az orvos által felírt altatókat. Ryan viszont félt a tablettáktól – illetve a saját személyiségétől, attól, hogy hajlamos a függőségre. Ezt ugyanis már az egyetemen észrevette magán. A cimboráival rendszerint a Bölény Biliárdszalonban kezdtek a Brazo Street és a hatodik utca sarkán, legurítottak egy-két korsó sört a marhabőr huzatú bokszbán. Aztán jött a Vak Disznó nevű kocsmá, majd a vele átellenben lévő Shakespeare Sörház (INNEN A CSÚNYA EMBEREKET IS ÁGYBA VISZIK, MÁR 1991 ÓTA), majd megint átmentek a túloldalra a Darwin Pubba (TERMÉSZETES KIVÁLASZTÓDÁS: A LEGRÉSZEGERB MARAD FENN), majd végül a The Drink nevű ivóhelyre, ahol a sportolók adtak az egészséges életmódnak. Túl sok volt a pia, és nagyon könnyen csúszott le. Szinte hihetetlen, hogy egyszer sem keveredett el a Fekete Macska Tetoválószalomba, hogy életre szólóan megörökítse egy feledhetetlen éjszaka emlékét... Végül összeszedte magát, és leállt a kocsmázással, de az ivászatok emléke elég volt ahhoz, hogy inkább az álmatlan éjszakákat válassza, mintsem az altatófüggőséget.

Ryan egész éjjel el tudott volna üldögelni az emlékeit tartalmazó doboz mellett, a múltba révedve. De ő inkább föltápaszkodott a padlóról, és elindult a földszintre. Ezt az utat már jó néhányszor megtette, többnyire éjszaka, és ilyenkor olyan irdatlan súllyal nehezedett rá a bűntudat, mint a Mount Everest-expedíció teherhordóira a hátukon cipelt felszerelés. Most azonban máshogy érezte magát.

A telefonhoz lépett, és tárcsázta Ivan számát. Nagyon késő volt, de ezt azonnal meg kellett tennie.

– Halló! – szólt bele álmosan Ivan.

– Én vagyok az – mondta Ryan.

– Hány óra van, haver?

– Készen állok. – Csak ennyit mondott.

Tudta, hogy Ivan már régóta szeretné hallani tőle ezt a két szót, és ő megfogadta, hogy csak akkor ejti ki őket a száján, ha nagyon komolyan gondolja.

– Hiszek benned – mondta Ivan.

Ryan csöndben elmosolyodott. Ő is hitt magában.

Emma egészen biztos volt benne, hogy kezd kialakulni nála a függőség.

Valaha képes volt reggel fogat mosni, lezuhanyozni, sminkelni, talán még reggelizni is – mindezt még azelőtt, hogy megnézte volna az e-mailjét. A BlackBerry azonban véget vetett ennek.

Még alig dörzsölte ki az álmot a szeméből, és máris az üzeneteit görgette le a képernyőn.

A többségükénél rövid volt a tárgymegjelölés („Re: Carver-ítélethozatal”), és a szokásos kapcsolataitól, kollégáitól érkeztek. A felülről harmadik üzenet viszont szokatlanul tűnt, a tárgymegjelölés mintha önmagában is külön levél lett volna. Emma azon vette észre magát, hogy

már ki is nyitotta, és már végig is futott a hideg a hátán: „Miért nem tartóztattad le? Csak nem fogod HAGYNI, HOGY EZT MEGÚSSZA?”

A feladó neve egy összevissza számsor volt. Emma nem pazarolta az idejét arra, hogy megpróbálja kideríteni, jelentenek-e valamit a számok. Inkább elolvasta az egész üzenetet.

Csak egy bekezdés volt. Elég volt egyszer átfutnia ahhoz, hogy megállapítsa: az ismeretlen nem csak szórakozik vele. Ráállíthatta volna a technikusokat, hogy próbálják lenyomozni az e-mailt, de alighanem a reptérről vagy valami üzletközpontból küldték, kinyomozhatatlan címről. Akárkitől jöhetett. Emma azonban tudta, hogy nem akárkitől jött. Hanem az ő informátorától. Aki most továbblépett, és már nem újságban elrejtett, kódolt üzenetet küldözget.

Fölhívta a főnökét, Glenda Garrisen főállamügyész-helyettes asszonyt, és beszámolt az új fejleményről. – Találkoznunk kell – mondta. – Most azonnal.

15. fejezet

A főnöke irodájába belépő Emma rádöbbsent, hogy a megbeszélésnek lesz egy harmadik résztvevője is: Brandon Lomax.

Glenda Garrisen vörösésbarna bőrfotelben ült az antik mahagóniasztal mögött. Kivételes képességű jogásznő volt, aki „Radcliffe-lánynak” mondta magát, pedig ez szigorúan véve nem volt igaz: 1976-ban iratkozott be a Radcliffe Egyetemre, és az egyetem egy évre rá a Harvard Collegeba utalta át az összes első diplomás női hallgatóját. Bárhol is volt az alma matere, azt senki sem vitathatta, hogy kulturált, kifinomult ízlésű nő. Az irodája falán múzeumba illő impresszionista alkotások lógtak, a padlót díszítő, felbecsülhetetlen értékű saruk szőnyegre pedig öt évet áldozott az életéből az, aki aprólékos munkával, kézzel megszötte. Az üvegvitrinekben sorakozó, bőrkötéses jogi kötetekben valósággal életre kelt a történelem, egyik-másik könyv még azelőtt látott napvilágot, hogy 1650-ben megválasztották volna Rhode Island első főügyészét. Glenda Garrisen irodájában egyetlen berendezési tárgy sem volt „kincstári”. Másoknál, akik elvileg nyomorúságos köztisztviselői fizetésből élnek, gyanús lehetett volna az efféle hivalkodó gazdagság, itt viszont a főügyésznő ujján csillogó, négykarátos gyémántgyűrű mindent megmagyarázott, még akkor is, ha az irodáját nem rakta tele a férje imádott csapatát megidéző Red Sox-dísztárgyakkal, fényképekkel, miegymással.

Glenda Garrisen látta, hogy Emma meglepett arcot vág – Gondoltam, ideje megadnunk a lehetőséget Brandonnak, hogy reagáljon a névtelen informátor állítására – mondta.

Emma ezzel egyetértett – elméletben. A Lomax családhhoz fűződő kapcsolata, illetve az egykori főnöke iránti tisztelet azonban óva intette. Mindezekén túl az is tény volt, hogy Glenda Garrisent Lomax nevezte ki a bűnügyi osztály élére – a saját egykori posztjára –, és ez volt az utolsó személyi döntése, mielőtt a szenátori kampánya miatt otthagyta az ügyészséget. Glenda dúsgazdag férje, Connie Garrisen hosszú évek óta ismerte Lomaxet, és bár a főügyésznő személyesen nem támogatta anyagilag a szenátorjelölt kampányát, a férje a négy legnagyobb adománygyűjtő egyike volt. Emma csak feltételezhette, hogy a főnöke mindezt végiggondolta, amikor odahívta Brandon Lomaxet.

Azt is csak feltételezhette, hogy Glenda Garrisen tájékoztatta a férfit arról, hogy jogában áll ügyvéddel képviseltetnie magát.

– Hol kezdjem? – kérdezte Emma.

– Igazából inkább én szeretném elkezdni – mondta Lomax. – Ez nem más, mint szintiszta sárdobálás. Egyszerűen be akarnak feketíteni.

– Nekem is kezdettől fogva gyanús volt az információ időzítése – mondta Emma.

– Kamu az egész – jelentette ki Lomax. – Miféle ép ésszel felfogható oka lehetne valakinek arra, hogy csak most, három év után álljon elő ezzel? És miért névtelenül kevernének gyanúba, ha nem botrányos hazugságról lenne szó, amelyet az ellenségeim agyaltak ki, hogy lejárássanak a választás előtt?

- Én is ugyanezeket a kérdéseket tettem föl magamnak – mondta Glenda Garrisen.
- Ahogy én is – mondta Emma. – A legutóbbi üzenet már komolyabb problémát jelent.
- Halljuk – mondta Lomax.

Emma a főnökére pillantott. Glenda Garrisen bólintott, hogy mondhatja. – Az e-mail olyan információt tartalmaz – kezdte –, amely lényegesen hihetőbbé teszi az ellened felhozott vádakat.

- Ez meg mit jelentsen? – kérdezte Lomax.

– Említ egy fontos részletet, amelyet csak az ismerhet, aki látta Brandon Lomaxet a bűncselekmény helyszínén.

Lomax Glenda Garrisenre pillantott. – Nem tudok reagálni, amíg nem mondasz konkrétumokat.

- Mondd csak el neki – utasította Emmát a főnöke.

– Az e-mail szerint az informátor látta, hogy Brandon Lomax megállt, kiszállt a kocsijából, és odament az összetört járműhöz. Aztán meglátta, hogy milyen súlyosak Chelsea sérülései, és elhárta magát. Ez a verzió egybevág a bizonyítékkal, amelyet három éve találtak a baleset helyszínén.

– Nem emlékszem, hogy főállamügyészként bármiféle hányadékról hallottam volna – mondta Lomax.

– Ez a nyomozati stratégia részletkérdése volt, és nyilván nem került a főállamügyész asztalára. A gyomortartalomról nem lehet ugyan meghatározni a véralkoholszintet, de nyálát is tartalmaz, és ebből a nyálból DNS-mintát tudtak venni, amelynek segítségével a rendőrség már elvégezheti a vizsgálatot. A DNS-mintát titokban tartották, mert az volt az adu ász. Csak akkor akarták kijátszani, amikor a fő gyanúsítottat már azonosították, kihallgatták és foglyává vált a történetnek, amit előadott.

Lomax, nincs erre jobb szó, atyai pillantást vetett Emmára. – Ez a terved velem, Emma? Azt akarod, hogy fogoly legyek?

– Dehogyan. Most, hogy ez a hányadékhistória kitudódott, úgy tisztázhatod magad a leggyorsabban, ha elvégeztetsz egy egyszerű DNS...

– Álljunk meg egy szóra – szólt közbe Glenda Garrisen. – Nem fogok DNS-mintát kérni a volt főállamügyésztől.

Emma csak kis szünet után, szavait gondosan megválogatva kérdezte meg – Ha szabad a mindkettőtök iránti maximális tisztelettel érdeklődnöm, miért nem?

– Először is biztos vagyok benne, hogy nem fog egyezni a két minta. Másodszor, ha DNS-mintát kérünk egy olyan embertől, mint Brandon Lomax, azzal azt üzenjük a sajtónak, hogy az ügyészség hitelt ad a névtelen informátor állításainak. Márpedig én ezt nem szeretném. Hiszen még ha nem egyezik is a két minta, a gyanú árnyéka az egész kampány alatt ott lebeg majd Brandon feje fölött.

- Tehát ez politikai döntés? – kérdezte Emma.

– Nem – jelentette ki határozottan a főnöke. – A tisztességes bánásmód és az ügyési diszkréció jegyében döntöttem így. Nem teszek tönkre embereket ok nélkül.

Emma hirtelen magán érezte mind a jelenlegi, mind a volt főnöke szúrós tekintetét. Ám nem volt hajlandó hagyni, hogy a személyes érzelmek – akár az övé, akár a főnökéé – a szakmai szempontoknál nagyobb súllyal essenek latba. – Rendben, nincs DNS-minta, de valamilyen irányban folytatnom kell a nyomozást. Mi a helyzet az alibivel?

- Hogyhogy mi a helyzet? – értetlenkedett Lomax.

– Van alibid? – kérdezte Emma. – Nem akarlak megbántani, de úgy lehetnél túl ezen az egészen a leggyorsabban, ha közölnéd, hol tartózkodtál Chelsea balesetének időpontjában. Akkor nem kell belekevernünk a dologba sem a labort, sem a rendőrséget. Mindössze annyit kérek tőled, hogy szolgáltatass valami objektív, ésszerű indokot arra, hogy rövidre zárjuk ennek a névtelen informátornak az ügyét.

- Azt kérdezed, hol voltam három éve? Azt se tudom, hol voltam három hetet!

- Nézd meg a feljegyzéseidet, a naptáradat, meg amit csak kell – javasolta Emma.

– Rendben – mondta Lomax. – Biztos vagyok benne, hogy elő tudok ásni valakit vagy valamit, aki, ami igazolja, hogy pontosan hol voltam. – Lomax most Glenda Garrisonre nézett, és így folytatta: – De azért ne tévesszük szem elől a lényegét. Amint azt már a kezdet kezdetén megmondtam, ez egy politikai célú lejáratozó kampány. Ami önmagában többnyire nem bűncselekmény, a bűnüldöző hatóság félrevezetése viszont az.

– Ebben tökéletesen igazad van – mondta Glenda Garrison.

– Tudom – mondta Lomax. – És Emma is tudja. Igaz, Emma?

Emma hirtelen úgy érezte magát, mint egy összeszidott tinédzser. – Igen. Tudom.

– Jól van. Akkor, ha mindhárman egy hullámhosszon vagyunk, talán átgondolhatnánk, hogyan ugrasszuk ki a bokorból ezt a szemétládát. Hogy kiderüljön, kicsoda ő valójában: egy névtelenségbe burkolózó szélhámos, aki megpróbálja besározni a nevemet.

– Van konkrét terved? – kérdezte Glenda Garrison.

– Igen, van – mondta Lomax. – És komoly szerep jut benne Emmának.

– Nekem? – csodálkozott Emma.

– Igen. Neked.

16. fejezet

Szombat délután Ryan időutazást tett a polgárháború utáni korbá.

Brandon Lomax tematikus adománygyűjtő rendezvényén vett részt a Marble House-ban, még hozzá nem másnak, mint Connie Garrisonnek, a PawSox tulajdonosának a személyes meghívottjaként. De ha bandzsított egy kicsit, nyugodtan gondolhatta azt is, hogy a gravírozott meghívó magától a házat építtető mágnás feleségétől, Alva Vanderbiltől jött, és az előkelő newporti társaság, amelynek ma ő is tagja, a nők szavazati jogára, a tömegek kizsákmányolására vagy valami effélére üríti pezsgőspoharát. Bármire, ami a rablólovagok szívének aznap éppen kedves.

Az Atlanti-óceán partján álló Marble House, amely a tizenkilencedik században „nyári laknak” épült, és az akkori árfolyamon is tizenegymillió dollárba került, egy olyan kor emlékműve, amikor a gyárosok örülten meggazdagodtak, az építésszel pedig teljesen elszaladt a ló. William K. Vanderbilt vasútmágnás költséget nem kímélve szerződtette Richard Morris Huntot, aki a New York-i Metropolitan Museum of Artot, valamint a Szabadság-szobor talapzatát is tervezte, hogy alkosson a nagy európai palotákat utánzó neoklasszicista remekművet. Az 1892-ben megnyitott „nyári lak” az építéséhez felhasznált tizennégyezer köbméter márványnak, a báltermet borító huszonkét karátos aranyfüstnek, valamint a több mint háromszáz európai mesterember keze munkájának köszönhetően Amerika legfényűzőbb háza lett.

Aznap délután Brandon Lomax leghűségesebb és legbőkezűbb támogatói gyűltek itt össze – és köztük sem akadt senki, aki hűségesebb és bőkezűbb lett volna, mint Connie Garrison.

– Ryan, úgy örülök, hogy eljöttél! – mondta Garrison, amikor meglátta.

– Köszönöm, hogy meghívtál.

Garrison kezét rázott Ryannel, majd barátilag köré fonta a bal karját. – Ez a legkevesebb, amit megtehetek a visszatérő hármastól!

Ryan elmosolyodott, de előző nap, az ebédnél bizony volt benne némi drukk. Sikerült úgy megbeszélnie a találkozót Connie titkárnőjével, hogy nem árulta el, miről van szó, de Connie már a helyszínből is kitalálhatta. Hiszen Ryan a sok remek bostoni étterem helyett a Huntington Avenue és a Forsyth Street sarkán lévő szendvicsboltot választotta – amely átellenben van a Boston Red Sox eredeti, Fenway Park előtti otthonával. 1903-ban itt, a Huntington Groundson rendezték az első „világ bajnokságot”, vagyis az Amerikai Liga és a Nemzeti Liga bajnokai közti országos döntőt. Egy évre rá itt láthatták a baseballrajongók a modern kor első „tökéletes mérkőzését” is, amelyen az egyik csapat dobója „lenullázta” az ellenfelet, és ez volt a világ első

(egyben utolsó) baseballpályája, amelynek középső harmadában, még a játéktéren belül, szerszámos kamra állt.

– Próbajátékot kérek – mondta az ebédnél Ryan. – Tisztában vagyok vele, hogy meg kell küzdenem a csapatba kerülésért, és semmire sincs garancia. Csak szeretném még egyszer megpróbálni.

– Erre csak egyvalamit tudok mondani – felelte a PawSox tulajdonosa. – Azt, hogy drukkolok neked.

Ezzel meg is állapodtak. Ryan megkapta a lehetőséget, és feltett szándéka volt, hogy mindent belead – még akkor is, ha a ma esti pezsgőzéssel vét egy kicsit a sportszerű életmód ellen.

– Remélem, nem baj – mondta Garrisen –, hogy mindenkinek elmondtam, miről beszélgettünk tegnap. A PawSox-család számára ez roppant izgalmas hír.

– Nagyszerű – mondta Ryan, bár a lelke mélyén jobban örült volna, ha Connie nem híreszteli el a dolgot fűnek-fának. Hiszen szeptembertől áprilisig sok minden történhet, és nem feltétlenül csupa jó dolog.

– Hadd mutassalak be pár embernek – mondta Garrisen.

– Belőlem ne csinálj gondot – felelte Ryan. – Biztos beszélned kell egy csomó emberrel, nem hiányzik neked, hogy engem is magaddal vonszolj. Érezd jól magad.

Garrisen búcsúzóul még rámosolygott, és barátságosan belebokszolt a bicepszébe. – Még látjuk egymást, tizenegyes!

Ryan játékosan tisztelgett, majd egy darabig követte a tekintetével a tömegbe vesző Garrisent. Már hordták körbe az előételeket, és Ryan megpróbált lecsapni valamire, amiben nincs halikra, nehogy úgy járjon, mint a *Segítség, felnőttem!* című filmben a kaviárt köpködő Tom Hanks.

Idegenek. Egy egész bálteremre való vadidegen ember...

A terem másik felében, egy kisebb társaságban beszélgető nő mintha ismerős lett volna, de háttal állt Ryannek, aki így csak egy-egy villanásnyi időre látta profilból, ha éppen odafordult valakihez. A nő spagettipántos, fekete koktélsruhát viselt, befont haja látni engedte karcsú nyaka lágy ívét. Ryan egy ideig nézte, majd a nő szembefordult vele.

Emma volt az.

És káprázatosan nézett ki.

Pezsgőt? – kérdezte a pincér. Emma levett a tálcáról egy poharat, és megköszönte.

Megállapította, hogy meglepően iható a buborékos lötyty, és kedves ötlet a hegedűszó is. Lomax adománygyűjtő estélyei ritkán voltak ilyen kifinomultan előkelőek. Könnyebb „a nép fiának” lenni a cserkészekkel palacsintázgatva vagy Johnstonban, a Rhode Island-i politikusok számára kihagyhatatlan Lombardi étteremben. Az egész államra kiterjedő, több millió dolláros kampányt folytató politikusoknak azonban muszáj megmutatniuk, hogy tudják értékelni a lakosság fennmaradó fél százalékának életformáját is – no meg a csekkfüzetüket. A politikai érzék azt diktálta volna, hogy az ember a választás utánig ne vegyen föl szmokingot, a régi Newport pompájával azonban nem lett volna összhangban a „félünnepélyes” öltözők. Alva Vanderbilt XIV. Lajos iránti rajongása lépten-nyomon tetten érhető volt a Marble House-ban: ezt hirdette az óriási korinthuszi oszlopok által fémjelzett, tíz tonna bronz és kristály felhasználásával épült, impozáns bejárat, a sárga sienai márvánnyal burkolt folyosók, és a versailles-i Kis-Trianon kastélyra emlékeztető, jó öt méter magas mennyezetű szobák is.

Emma az ilyen pillanatokban igencsak elgondolkodott a kormánytól kapott fizetésén...

Visszajött Doug. Hozott neki egy italt. – Ja, már kaptál?

Emma átvette tőle a poharat, a másikat pedig letette egy arra járó pincér tálcájára. – Köszönöm, hogy ilyen figyelmes vagy.

Emma Brandon Lomax lányának, Jennynek volt a vendége. Diákkorukban elválaszthatatlanok voltak, egészen addig, amíg Jenny az egyetem után férjhez nem ment, és New Yorkba költözött. Próbálták tartani a kapcsolatot, de ahogy teltek az évek, és Jenny háromgyermekes, háztartásbeli anyuka lett, úgy tűnt, egyre kevesebb a közös témája az egyedülálló, karrierjét építő Emmával.

– Megtaláltad már Jennyt? – kérdezte Emmához és Doughoz odalépve Brandon Lomax. Vele volt Connie Garrisen is.

Emma elmosolyodott. – Még nem.

– Pedig tudom, hogy nagyon szeretne már látni. Ki a kedves barátod?

Mire Emma bemutatta volna, Doug már javában rázogatta Lomax kezét, és úgy tűnt, némi nyomatékkel teszi hozzá a nevéhez a műsora címét: – Doug Wells, *Action News*.

– Akkor nem csoda, hogy ismerősnek látszott – mondta Dougot méregetve Lomax.

– Általában nem politikai témákkal foglalkozom – felelte Doug. – A bíróságról tudósítok. Így ismerkedtünk meg Emmával is.

– Doug itt *magánemberként* van jelen – mondta Emma, és maga felé fordította a férfit. – Igaz, Doug?

– Hát persze – felelte Doug, de Emma látta, hogy máris „riporter üzemmódba” kapcsol, és a radarja a szenátorjelöltet pásztázza. – Szóval Mr. Lomax, van valóságalapja a szóbeszédnek, hogy ha önt beválasztják a szenátusba, dr. Garrisen lesz az országos tiszti főorvos?

Lomax elkuncogta magát. – Nem mintha nem lenne rá alkalmas, de ezt hol hallotta?

Doug halovány mosollyal válaszolt: – Nem titok, hogy Rhode Island az egyik kulcsfontosságú állam, amelyre az elnöknek szüksége van ahhoz, hogy baráti többségű legyen a szenátus. Ezért úgy képzelem, az elnök nem lenne hálátlan az értékes támogatásért, amit dr. Garrisen az ön kampányához nyújtott.

– Egyelőre abszolút nem időszerű ilyesmiről beszélni. Tudja, milyen megbízhatatlanok az efféle pletykák.

Doug most Connie Garrisent vette célkeresztbe. – Ha már pletykákról esett szó, a bárpultnál azt beszélték, hogy Ryan James visszatér a PawSoxba.

Connie elmosolyodott. – Nos, ez a pletyka történetesen igaz.

– Tényleg? – szólt közbe Emma.

Doug ránézett, és felragyogott az arca, mert támadt egy remek ötlete. – Figyeli, ezt akár össze is kapcsolhatjuk az anyaggal, amit csinálunk!

– Miféle anyaggal? – kérdezte Lomax.

– Emma szeretné, ha a média foglalkozna a Chelsea James-üggyel, hogy kiugrasszuk, a bokorból a névtelen informátort – magyarázta Doug – Tegnap forgattunk egy rövid anyagot a részeg sofőr utáni hároméves hajszáról. Ma este kerül adásba. Gondoltam, utána leadhatnánk valamit Ryan James visszatéréséről.

– Az hatásos lehetne – vélte Garrisen.

– Igen – mondta kurtán-furcsán Lomax. – Remekül hangzik. Sok szerencsét hozzá. Érezze jól magát.

Azzal sarkon fordult, és Garrisent is magával húzva távozott.

– Ez meg mi volt? – csodálkozott Doug.

– Mi mi volt? – kérdezte Emma.

– Az, hogy Lomax így lekoptatott. Nekem úgy tűnt, az első pillanattól kezdve be volt rezelve, hogy egy riporterrel vagy. És amikor szóba hoztam a Chelsea James-ügyet, az szabályosan földúlt.

– Biztos csak tele van a feje mindenfélével. Hoznál nekem még egy kis pezsgőt?

– De hát tele van a poharad!

Emma egy hajtásra kiitta. – Csak volt.

Doug elmosolyodott, kivette Emma kezéből az üres poharat, és elindult a bárpult felé.

Emma, miután egyedül maradt, körbehordozta tekintetét az előkelő vendégseregen, és ki is szúrta Jenny Lomaxet, aki a bálterem másik felében beszélgetett egy nyugalmazott kongresszusi képviselővel. Emma nem rohant oda ész nélkül. Doug nagyon is fején találta a szöveget, Brandon Lomaxból valóban negatív energia áradt. Emma nagyon várta ugyan, hogy viszontláthassa Jennyt, de félt, hogy a fagyos hangulat a szenátorjelölt lányára is átragadt.

Kilépett a ponyvatető teraszra. Még nem szállt le az est, a lenyugvó nap utolsó sugarai csodaszép, bíborvörös fénybe vonták a pázsit végében álló, Alva Vanderbilt megrendelésére épült Kínai Teaházat. A teaház mögött az Atlanti-óceán nyúlt a végtelenbe. Emma a sziklás parton megtörő hullámokat nézte-hallgatta. Egy felszolgáló hozott neki egy újabb pohár pezsgőt. Átvette tőle, majd amikor megfordult, hogy visszamenjen a bálterembe, szó szerint belebotlott Ryan Jamesbe.

Az itala eláztatta a férfi ingét és nyakkendőjét.

– Jaj, istenem! – mondta Emma.

– Semmi gond – felelte Ryan.

Emma itatgatni kezdte a kilöttyent pezsgőt a koktélszalvétájával.

– Aú! – jajdult föl Ryan.

– Bocsánat. Fájt?

– Csináltam vagy ezer felülést. Megint edzésbe álltam.

Emma Ryan kezébe adta a szalvétát. – Edzésbe? Ja, igen. Most hallottam, hogy visszatér. Gratulálok.

A felszolgáló hozott egy vászonszalvétát, de Ryan már letett róla, hogy rendbe hozza magát. Kár lett volna a gőzért. Emma érezte, hogy most meg kell nevetetnie, még hozzá nagyon gyorsan.

– Nem semmi ez a ház, ugye? Tudta, hogy William Vanderbilt a felesége harminckilencedik születésnapjára építtette?

– Tényleg?

– Igen, és az asszony három év múlva elvált tőle. Hozzáment a szomszédhoz, és átköltözött a Belmont-kastélyba. A férfiak ezt egyszerűen nem fogják föl: ami nem csillog, az nem is ajándék. Csakis ékszerrel próbálkozzon!

– Ezt majd igyekszem megjegyezni – mondta Ryan, és máris mosolygott.

Tovaszállt a feszélyezett hangulat. – Együtt jött valakivel? – kérdezte Ryan.

Már három éve ismerte Emmát, de most került a legközelebb ahhoz, hogy a „családi állapotáról” érdeklődjön.

– Doug Wellsszel vagyok itt. Az *Action News* riporterével.

– Á, igen, tudom. Néha még nézem a providence-i adókat.

– És maga? – kérdezte Emma.

– Édes kettesben vagyunk Asti Spumantéval – viccelődött a ráömlött pezsgőre utalva Ryan.

Emma éppen elmagyarázhatta volna, hogy itt pezsgőt szolgálnak fel, az Asti Spumante pedig habzóbor, de Ryan elázott inge szempontjából érdektelen volt ez az apró különbség.

– Itt is van Doug – szólalt meg Emma, aki örült, hogy megint elterelheti a szót a kínos malőről. – Jöjjön, bemutatom.

– Nem, hagyja csak. igazából már indulnom is kell vissza Bostonba. A bébicsősznek forró randija van. Úgyhogy ma korán fekszem.

Emma nem volt benne biztos, hogy jól értelmezi a férfi arckifejezését, de Ryan már-már idegesnek látszott. Kíváncsi lett volna, hogy vajon akkor is ilyen gyorsan elpucolna-e, ha neki nem lenne kísértője.

– Hát, jó volt ismét... *összefutni* magával – búcsúzott mosolyogva Emma.

Elmosolyodott Ryan is, majd jó éjt kívántak egymásnak, és a férfi eltűnt a tömegben.

De hol az ördögbe' van Doug?

A hegedűs most abbahagyta a játékot, a vendégsereg elcsöndesedett, és Connie Garrison olyan pohárköszöntőt mondott, amelyhez képest az elnöki országértékelő beszéd rövidre fogott, lényegre törő felszólalásnak hatott volna. A szónok mellett ott állt a szenátorjelölt is, hamisítatlan Lomax-stílusban, zakó nélkül. Hiszen minden egyes beszéd egyben fotózásra alkalmas pillanat is, és ő nem akart szakítani a „Gyűrjük föl az ingünk ujját, és lássunk munkához!” imázssal – legalábbis a közelgő választásig.

Emma kiosont a folyosóra, mert le akart lépni, de félúton, a Gótikus Terem bejáratánál megállt. Ez a helyiség magánterület volt, a szenátorjelölt és kísérete öltözőjeként szolgált. Most azonban üres volt, mert Lomax hívei egytől egyig a beszédet hallgatták.

Emma észrevette, hogy Lomax az egyik székre terítette a kék zakóját, és kattogni kezdtek az agyában a fogaskerekek.

Nem volt más választása, mint elfogadni a főnöke döntését, hogy Lomaxet nem kötelezik DNS-vizsgálatra. Aggasztotta azonban, hogy ő is és Glenda Garrisen is – az utóbbi talán még jobban – hagyta, hogy a személyes érzelmei az ügyészi objektivitás útjába álljanak. Úgy gondolta, van értelme összevetni Lomax DNS-mintáját a baleset helyszínén talált DNS-sel még akkor is, ha esetleg nem tetszik majd neki az eredmény.

Dougnak pedig abszolút igaza volt: Lomax valóban izgatottnak tűnt, már annak a pusztá említésére is, hogy adásba kerül a Chelsea James-üggyel kapcsolatos anyag.

Belépett a Gótikus Terembe, és elindult a zakó felé. Támadt egy ötlete, de lépésről lépésre egyre világosabbá vált, hogy úgysem lesz bátorsága benyúlni Lomax zsebébe, és kihalászni a fésűjét. De aztán Lomax asztalon heverő holmija között meglátott valamit: egy hajkefét.

Pár ősz hajszál elég lesz hozzá, hogy a tudomány kiderítse az igazságot. Emma kihuzigálta a kefe sörtéi közül a szükséges mintát, és sietve a táskájába dugta.

– Emma!

Riadtan fordult hátra. A torkában dobogott a szíve.

Jenny Lomax állt előtte.

Mire elkezdhetett volna azon agyalni, hogy régi barátnője vajon látott-e valamit, Jenny odasietett hozzá, és nagy szeretettel átölelte. Nyilvánvaló volt, hogy nincs miért aggódnia. Jenny előhúzott csillogó retiküljéből egy lapos üveget, és teletöltötte Emma poharát.

– Vodka áfonyalével – mondta. – Valakinek muszáj földobnia ezt a bulit.

Emma elnevette magát. Bevillant a régi emlék, amikor két lázadó tinédzserként a sárga földig leitták magukat a Tanglewood-birtok pázsitján, a nyári zenei fesztivál alatt, mert Jenny túl sokat csempészett a cherry kólájukba az apja whiskyjéből.

– Csirió! – mondta Jenny.

– Rám fér – felelte Emma, akinek még mindig remegett a keze.

Kart karba öltve léptek ki a teraszra, hogy elvegyüljenek a tömegben, és lelkesen megtapsolják „ennek a nagyszerű államnak a következő szenátorát”.

Tíz órára szétszéledtek a vendégek. Brandon Lomax a Gótikus Teremben, a XIV. Lajos korát idéző karosszékekben pihent. A kampányfőnöke viszont még most is nagyon „pörgött”, képtelen volt leülni.

Mindketten tisztában voltak vele, hogy most már föl kell venni a közmondásos kesztyűt. Épp elég veszélyes volt az „ő az” üzenetet rejtő újságlap is. Igazán azonban a legutóbbi e-mail váltotta ki Lomax aggodalmát. Tudta, hogy az efféle botrány a választási győzelmébe kerülhet.

– Az a Doug Wells az *Action News*től komoly gondot jelent – szólalt meg. Közben az orrát masszírozta a két szem között, mintha a migrénnek próbálná elejét venni.

A kampányfőnök fáradt arccal bámulta a vörös selyemdrapéria mintázatát. Josef Weimer a Princetonon végzett, és politikai érzék, no meg ravaszság terén Otto von Bismarckkal is fölvehette volna a versenyt, a tévében viszont körülbelül annyira mutatott jól, mint egy pár virsli. A modern világban ez tökéletesen elégnek bizonyult ahhoz, hogy „másodhegedűsként” élje világát olyan emberek árnyékában, akikben megvan az összes politikusi adottság. Weimer immár másfél éve napi tizenkét órát dolgozott szabadnap nélkül, egyetlen cél érdekében-, azért, hogy Brandon Lomaxet szenátorrá válasszák.

– Az a fickó csak egy riporter – mondta Lomaxnek.

– Riporter, aki imponálni szeretne egy nőnek.

Josef elfordította a fejét. – Elismerem, hogy ez veszélyes kombináció.

– Wells nem fog leszállni erről a Chelsea James-nyomozásról. Emma talán meghátrál, de Wells nem. Azok után, hogy leforgatta ezt az anyagot, hogy Emmát három év után se hagyja nyugodni a megoldatlan Chelsea James-ügy, biztosan nem áll le. És ha Emma egyszer csak elveszti az érdeklődését, akkor ez a Wells csak még jobban beleásza magát. Az újságírók agya már csak így működik.

– Mit akar tenni?

– Ki kell derítenünk, hogy ki ez az informátor, mielőtt Wells rájön, hogy a rohadék engem vádol.

– Ha az ügyészség nem tudja lefűlelni, nem tudom, hogy találunk meg éppen mi – mondta Weimer.

– Nem érdekel, hogyan! – mondta Lomax. – Kezelje fontos prioritásként. Legyen ez az *első számú* prioritás, ért engem?

Olyan erőiesen – és olyan kétségbeesetten – adta ki ezt az utasítást, hogy beletelt pár másodpercebe, mire Josef Weimer összeszedte magát. Remegett a hangja, de muszáj volt föltennie a kérdést.

– Uram, nem akarok arcátlan lenni, de most a választási vereségtől félünk, vagy attól, hogy lecsuknak minket cserbenhagyásos gázolásért?

Lomax dermesztő pillantást vetett a kampányfőnökére. – Találja meg az informátort – mondta. – Még hozzá gyorsan.

17. fejezet

Az éjszaka közepén csinálta, egyedül, egy parkoló autóban. Koromsötét volt, és néma csönd. Nem mintha ez bármit is számítana, hiszen úgyis tudni fogják, hogy ő az...

A névtelenségét viszont nem szándékozott föladni.

Az *Action News* a tizenegy órás híradó közepe táján, az időjárás-jelentés előtt sugározta az Emma Carlisle-ról és a Chelsea James-ügyről készült anyagot. A végén Doug Wells közvetlenül a névtelen informátorhoz intézte szavait: „A hatóságok várják, hogy tárgyalhassanak önnel, az ön által megszabott feltételekkel. További információért kérem, keresse föl a Rhode Island-i ügyészség honlapját.”

Fél tizenkettőkor, a sporthírek után be is lépett a weboldalra egy iPhone-on keresztül, amely még mindig ahhoz a webes postafiókhoz kapcsolódott, ahonnan a névtelen e-mailt küldte Emmának. A rendőrség nem zárta le a postafiókot – hát persze hogy nem, hiszen hallani akarnak még felőle –, őt viszont annak alapján semmiképpen nem nyomozhatják le. Nem kellett ehhez a kis trükkhöz különösebb leleményesség, de ő azért határozottan úgy érezte, hogy jól átverte őket.

A képernyőn már föl is jött az ügyészség honlapja. A menüt a bal szélén találta meg, közvetlenül a főállamügyész címere alatt. Legalul, a „Média és tájékoztatás” menüpont alatt volt egy link a Chelsea James-nyomozásra. Máshogy nézett ki, mint a többi menüpont, nyilvánvaló volt, hogy újonnan biggyesztették oda. Ráklíkkelt, és eljutott egy másik weboldalra.

„Kérem, billentyűzze be a jelszavát!” – olvasta a felíratot.

Az első gondolata az volt, hogy nincs jelszava, de a lap alján található instrukció eloszlatta a homályt.

„A Főállamügyészség Bűnügyi Osztályának egyik ügyésze a hónap folyamán e-mailt kapott egy névtelen informátortól. A jelszó az az e-mail cím, amelyről az üzenetet küldték.”

Ügyes, gondolta. Jelszó nélkül senki sem láthatja – így a média sem –, hogy milyen konkrét instrukciókkal várják az informátort a bűnüldöző szervek. Olyan jelszót választottak, amelyet csak az informátor ismerhet.

Bepötyögte.

Újabb weboldal jött föl. Rövid, lényegre törő volt az üzenet: Emma Carlisle közölte, hogy találkozni akar vele. Megígérte, hogy egyedül lesz, rendőrök nélkül. Mindent részletesen leírt: hova menjen, mikor. De ő mindezt már tudta.

Nem azért látogatott el a honlapra, hogy információt gyűjtsön. Egyetlen okból csinálta végig ezt a színjátékot: azért, hogy a hatóságok tudjanak róla, hogy az e célra létrehozott weboldalukra belépett a névtelen e-mail feladója. Erre mindjárt akcióba lépnek a zsaruk, hiába ígérte Emma, hogy őket kihagyja ebből. Izgatottan várják majd, hogy hétfő reggel, a javasolt helyen megjelenjen az informátor.

Kilépett a netről, és kikapcsolta az iPhone-ját. Teljes sötétség borult rá. Kíváncsi lett volna, hogy vajon kire számít Emma a hétfő reggeli találkán...

18. fejezet

Brandon Lomax kezdett ideges lenni. Emma és a névtelen informátor találkozója hétfő reggel kilenc órára volt kitűzve. A visszaszámlálás megkezdődött: még harmincegy óra.

– Aludj, szívem – mondta a felesége.

Sarah ott feküdt mellette az ágyban. Harminckét évi házasság után nem sok kellett hozzá, hogy érzékelje a férje nyugtalanságát. Még éjfélkor, a sötétben, neki háttal, az oldalán fekve is észlelte, hogy Brandonnak nyitva van a szeme.

– Próbálok – mondta Brandon, de hiába próbálta.

Újra meg újra lejátszódott a fejében, ahogy a kampányfőnöke fölteszi azt a bizonyos kérdést, már attól félt, hogy egész éjszaka nem tudja lehunyni tőle a szemét. „Uram... most a választási vereségtől félünk, vagy attól, hogy lecsuknak minket cserben-hagyásos gázolásért?” Az ő válasza pedig – „Találja meg az informátort!” – nyilván titokzatosnak, sőt talán gyanúsak hatott. Pedig nem játszott semmiféle kisdéd játékot.

Az volt az igazság, hogy *nem tudta a választ*.

Három éve valóban visszaesett. És sajnálatos módon nem is kicsit. Problémája volt az alkohollal, és nem is csak egy-két italra vágott. Hanem tízre, tizenkettőre.

Miután Emma azt kérdezte, van-e alibije arra az estére, amikor Chelsea James meghalt, a feleségével visszajeleztek Glenda Garrisonnek.

– Brandon velem volt – mondta a főügyésznőnek Sarah Lomax. – Egész este.

Glenda tiszteletteljesen fogadta a bejelentést, nem akadékoskodott, és ez volt a szerencsájük. Sarah ugyanis jó feleség volt, de nagyon rosszul hazudott. Ha igazi keresztkérdéseket tesznek föl neki, hamar összeomlott volna a sztorija. Lomax gyűlölte magát, amiért ilyen helyzetbe hozta az asszonyt, de az is igaz, nem arról van szó, hogy olyan bűntényt akarnának eltussolni, amelyről egyértelműen tudja, hogy ő követte el. A szintiszta igazság ugyanis az volt, hogy Brandonnak fogalma sem volt róla, merre járt azon a bizonyos estén.

Az biztos, hogy ivott. Erre tisztán emlékezett. És mivel ezen kívül semmi emléke nem maradt, nyitva állt a szörnyű lehetőség, hogy akár ő is lehetett a részeg sofőr, aki leszorította az útról Chelsea-t.

– Drágám – szólalt meg a sötétben a felesége. – Öt óra múlva csörög az ébresztőórád. Kérlek, kapcsolj ki.

Brandon nagyot sóhajtott, majd a másik oldalára fordult, és arcon csókolta Sarah-t.

– Ezt meg miért kaptam? – kérdezte a nő.

– Tudod te azt.

Sarah egy kicsit elhúzódott tőle, mert eszébe jutott, hogy Brandon alibije érdekében hazugságra kényszerült. A férje egy kis ideig még a karjaiban tartotta, hogy megnyugtassa. Aztán ledobta magáról a takarót, és fölkelt az ágyból.

– Hova mész? – kérdezte Sarah.

– Mindjárt jövök – felelte a férje. Magára vette a házi köntösét, papucsba bújt, tapogatózva végigment a sötét folyosón, és belépett a dolgozószobájába. Miután becsukta maga mögött az ajtót, lerogyott az íróasztalnál álló viseltes bőrfotelbe, és a plafonra bámult.

Mi van, ha én voltam?

Az emberek többsége igencsak furcsállaná ezt a kérdést. Furcsállanak mindazok, akik még soha nem könyörögtek egy alkoholistának, hogy álljon föl a padlóról, és ne tegye tönkre az életét, akik soha nem nézték végig, ahogy a barátjuk a betegség rabja lesz, akik soha nem látták Brandon Lomaxet a mélyponton, hullarészegen.

Mi van, ha én öltem meg?

Jó szorosan lehunyta a szemét, így próbált megbirkózni ezzel a fájdalmas eshetőséggel. Sok embernek okozott fájdalmat azzal, hogy ivott – a feleségének és a lányának biztosan –, de pusztán érzelmi sebeket ejtett rajtuk. Az alkoholizmusa soha nem okozott fizikai sérelmet egyetlen élőlénynek sem, leszámítva a saját máját. Az újonnan fölmerült lehetőség fölszította benne az önutálatot, gyűlölte magát a gyengesége miatt.

És ebből kifolyólag egyre jobban vágyott egy italra.

Légy igazságos önmagaddal szemben, Brandon.

Ez mondaná most Sarah. Amolyan önségítő stratégia ez, hogy kezelni tudja a kikerülhetetlen tény: mindaddig, amíg választott tisztségviselő, az emberek legalább ötven százaléka utálni fogja. Ha lenyeli az összes rosszindulatú támadást, nincs esélye az itallal szemben. A felesége megtanította rá, hogy a bírálókra ügyet se vessen, a vádlóit pedig vonja kérdőre, és védje meg magát. Sarah tanácsa most is jól jött. Hiszen ezt a kérdést, hogy *Mi van, ha én öltem meg Chelsea-t?*, nem teheti föl úgy, hogy ne vizsgálná meg az érem másik oldalát is.

Mi van, ha az informátor hazudik?

A lelkét elárasztó bűntudat máris nem volt sehol, mintha csak elzárták volna a csapot. Egy csapásra ő lett az áldozat. Az önutálat utat engedett a kifelé irányuló indulatnak. És meg is volt rá minden oka, hogy dühös legyen. Hiszen Emma hétfőn reggel kilenckor találkozik az informátorral, ezzel a névtelenségbe burkolózó, gyáva féreggel, aki tönkre akarja tenni őt a hazugságaival.

Magához kell ragadnia az irányítást.

A szoba túlsó végében ütött egyet az állóóra. Tehát fél egy van. A kampányfőnökét napi huszonnégy órában hívhatja, de ez a munka nem politikai stratégiát igényel. Ez az ő személyes harca a túlélésért.

Lomax visszament a hálósobába, és vigyázva, nehogy fölébressze a feleségét, átöltözött a gardróbszobájában. Amikor ismét átsettenkedett a sötét szobán, Sarah fölült az ágyban. – Hova mész, szívem?

– Innék egy kis meleg tejet, de nincs itthon kétszázalékos. Negyedórán belül itthon vagyok.

Mintha csak ő lenne a Grincs, olyan villámgyorsan eszelte ki ezt a hazugságot. Abban nem volt biztos, hogy a kis Cindy Lou-Ki el is hitte, de mindenesetre nem forszírozta tovább a dolgot. Lomax fölkapta a kulcsomóját, kiment a kocsihoz, és elhajtott az onnan háromsaroknyira lévő vegyesboltig. Aprópó, el ne felejtse tejet venni! De előbb a lényeg az érmés telefon. Így nem lesz nyoma a hívásnak sem az otthoni telefonján, sem a mobilján.

Egy pillanatra még megállt, és elgondolkodott, hogy vajon helyesen cselekszik-e. Lehet, hogy a héten egyszer már túllihegte a dolgot, amikor megbízott egy magánnyomozót, hogy derítse ki, mit tud az informátorról Paul és Rachel Townsend. Arról viszont nem volt szó, hogy az a suttyó cowboy rendőrnek adja ki magát, és úgy jut be a házukba. Az informátor az első üzenetében még nem nevezte meg őt, de Lomaxnak már régóta rossz érzése volt azzal az estével kapcsolatban, amikor Chelsea meghalt. A baleset ugyanis a házuktól nem messze történt, és bár az este nagy része kiesett az emlékezetéből, annyi azért megmaradt benne, hogy abból a dél-bostoni bárból valahogy hazajutott Providence-be. Az évek során többször is elhajtott a baleset helyszíné mellett, és minden egyes alkalommal furcsán, sőt kísértetiesen ismerősnek hatott a hely. Egyszer-kétszer látta ott Chelsea öccsét is, aki bizonyítékok után kutatott.

Úgy gondolta, most, hogy az informátor immár név szerint vádolja őt, ideje magasabb fokozatba kapcsolni.

A tudakozót hívta, és a lincolni Sid Nightclub számát kérte. Helyközi hívás volt, de hozott magával épp elég negyeddolláros érmét. Női hang szólt bele, a háttérből kocsmazaj hallatszott. Élénk szombat esti forgalmat bonyolított le a night-club, a szerencsejátékosok ilyenkor ott tankoltak föl, mielőtt nekiestek volna a Twin River kaszinóban a nyerőgépeknek.

– Sal ott van? – kérdezte Lomax.

– Igen, egy pillanat.

Lomax a huszonkét év alatt, amíg ügyész volt, elég sok rossz hírű alakkal került kapcsolatba: a Providence Olneyville nevű, spanyol ajkúak lakta negyedében működő bandákkal, Valley Street-i drogdílerekkel, maffiózókkal, még bérgyilkosokkal is. Előfordult azonban, hogy nem emelt ellenük vádat. Ügyészi döntése mindig összhangban volt a törvénnyel és a tényekkel – egy esetet leszámítva. A két évtized alatt egyszer előfordult, hogy egy bizonytalan kimenetelű védelmipénz-szedési ügyet a „jóindulatú kétely” jegyében bírált el, és ilyenformán kedvezett egy barátja barátjának. Álmában sem jutott eszébe, hogy egyszer még bevasalja a szívességet, amivel tartoznak neki, de most volt annyi esze, hogy belássa: eljött az ideje. Valakinek le kell kapcsolnia ezt a névtelen informátort, mielőtt hétfőn személyesen találkozna Emmával.

Lomax nem maffiamódszerekkel történő leszámolásra gondolt; nem, azért még nem őrvült meg egészen. Ugyanakkor rafinált politikus lévén tudta, hogy mindennek van egy ára. Biztos, hogy ez az informátor is megvehető. Különösen, ha hozzáértő ember kínálja föl a kenőpénzt, aki tudja, hogy kell visszautasíthatatlan ajánlatot tenni...

– Itt Sal – szólalt meg a vonal másik végén egy hang.

– Én vagyok az, Sal. POTUS.

A POTUS mozaikszóval az Egyesült Államok elnökét (President Of The United States) jelöli az őrzésével megbízott titkosszolgálat. Sal Vanelli ezt a kis érdekességet *Az elnök emberei* című régi tévéorozatból szedte össze. Meghagyta Lomaxnek, hogy ezt a fedőnevet használja, ha őt kell hívnia.

– Hogy s mint van, barátom? – kérdezte.

– Nem valami jól – felelte Lomax. – Szívességet akarok kérni magától. Egy nagy szívességet.

19. fejezet

Reggel kilenckor Emma belépett a pawtucketi Modern Dinerbe.

Sokat gondolkodott rajta, hogy hol kéne találkoznia a névtelen informátorral. A Modern Diner nem csak a remek palacsintája miatt tűnt jó választásnak. Az étkezde az Oak Hill negyedben van, Pawtucket igazi „kékgyalléros”, munkások lakta részén, ahol a régi, de rikító színekre festett, favázás házakat parabolaantennák díszítik, és a járdákon még látható a Közmunkaügyi Hivatal emblémája, meg a járdaépítés évszáma: 1939. Ugyanebből a korszakból való a Modern Diner is, amely az eredeti Sterling Streamliner, a harmincas évek végén, negyvenes évek elején gyártott vasúti étkezőkocsi utánzata. És ami még fontosabb, amolyan helyi nevezetesség (a maga műfajában elsőként került be a történelmi emlékhelyek országos nyilvántartásába), így mindenki ismeri, és senki sem szimatol benne veszélyt.

Meg aztán Townsendéktől gyalog is könnyen megközelíthető. Emma ugyanis még nem vetette el egészen az elméletét, hogy Bébi az informátor, hiába nem mutatott ki egyezést az ujjlenyomat-vizsgálat.

– Egyedül jött? – kérdezte a pincérnő.

– Egyelőre igen – felelte Emma. – Várok valakit.

Az étkezde szokás szerint tömve volt, így a pincérnő azt javasolta, üljön le bárhová, ahol helyet talál. Emma, mielőtt elindult volna a boksok közti szűk folyosón, diszkrétén szemügyre vett minden egyes vendéget, így próbálta megállapítani, hogy megérkezett-e már az informátor. A

pultnál kávézó férfiről el tudta képzelni, hogy ő az. Rajta kívül csak ő volt egyedül. Amikor elhaladt mellette, fölnézett az újságjából, és Emma ekkor lopva megnézte magának közelebből is.

Ezt a férfit még soha nem látta, hozzá hasonlókat viszont már igen sokszor. Az ilyenek a tárgyalóterem túloldalán szoktak ülni a jól fizetett ügyvédjük mellett, kimosakodva, öltönyben-nyakkendőben igyekeznek törvénytisztelő polgár benyomását kelteni. Az esküdteket néha át is verik, Emma viszont hamar kiszúrta a szemfényvesztés apró jeleit: az előző nap vásárolt, csillogó-villogó, vadonatúj jegygyűűjüket, a fülcimpájukon tátongó lyukat, amelyből a tárgyalás előtt kivették a jókora gyémánt fülbevalót, meg a véreres szemüket, amely arról árulkodott, hogy éjszaka dolgoznak, és ritkán látnak nappali fényt. A pultnál ülő „üzletember” is egyértelműen másnak akart látszani, mint ami volt.

Emma beült az egyik boksza, és úgy helyezkedett, hogy tisztán lássa a fickót.

– Hozhatok valamit inni? – kérdezte a pincérnő.

– Jeges teát... nem, várjon! – Emmát megihlette a hely szelleme: megkívánta a régi menzaebédek fénypontját. – Legyen inkább kávé tej.

– És a barátjának?

– Tessék? – Emma megjed, hogy túl feltűnően mustrálgatta a pultnál ülő himpellért.

– Azt mondta, vár valakit – segítette ki a pincérnő.

– Ja, persze. Ő majd választ magának, ha ideér. – *Hacsak nincs még itt.*

A pincérnő otthagyt az asztalon két étlapot. Emma kezébe vette az egyiket, és úgy tett, mintha nézegetné, de közben szemmel tartotta a férfit, aki egyre inkább úgy nézett ki, mint az ő névtelen informátora.

Onnan hatvan kilométernyire északra, egy brookline-i kávézó előtt a férfi ideális parkolóhelyet talált. Persze talán nem az a legpontosabb kifejezés, hogy „talált”. Az történt ugyanis, hogy ötven dollárt adott a helyért egy nőnek, aki éppen pénzt dobált a parkolóórába. Azon a környéken egyébként is nehéz volt parkolni, és a férfinak most ennyi pénzt is megért, hogy arra a helyre állhasson be.

Egyszerűen „Checker” néven futott. A valódi nevét soha nem használta, még az ügyfeleinek sem árulta el. Azoknak aztán végképp nem.

Tudott a Pawtucketban esedékes találkozóról. Vajon komolyan gondolja bárki is, hogy az informátor odamegy? Ő csak egyvalamit tudott biztosan: azt, hogy a zsaruk ellepik a környéket, ott várakoznak a színfalak mögött. Checker ebből nem kért. Az ő stílusához jobban illett ez a meló.

Jól meghúzta a kávéját, majd visszatette a magas papírpoharat a tartóba, vigyázva, nehogy kilötyögjön a folyadék. Az hiányzott a legkevésbé, hogy a négy dollárért vett lötyty ráfolyjon a kétezer dolláros laptopjára, amely ki volt nyitva az anyósülésen, és javában dolgozott. A teleobjektívvel felszerelt digitális fényképezőgép pedig ott pihent a műszerfalon. Megvolt mindene, ami kell, beleértve a türelmet is.

Fogta a fényképezőgépét, és célra tartotta.

Emma továbbra is a pultnál ülő férfit figyelte, várta, hogy megmozduljon. Az ösztöne még mindig azt súgta, hogy ez a fickó lesz az.

A férfi, mintha érezné magán a tekintetet, lassan, magabiztosan feléje fordította a fejét.

Emma az étlap mögé bújt. Aztán előbányászta a táskájából a mobilját, és letette maga mellé az asztalra. Gyorstárcsázón hívhatja a felmentő sereget. A rendőrök riadókészültségben álltak, készen arra, hogy lecsapjanak, ha valami baj van.

A pincérnő kihozta a kávé tejet. Rhode Island állam hivatalos italának titka, persze, a cukorral édesített kávékivonatból készült, melaszszerű szirupban rejlik. A legrégebbi márka a „Napfogyatkozás” névre hallgatott, és Emmában felidéződött a kedves emlék, ahogy a nagymamája a reklámszlogent szavalja: „Elégedett cuppogás, itt a Napfogyatkozás!”

Lassan kortyolgatta a kávé tejet, és közben a férfit figyelte, aki fölállt a bárszékről, letett a pultra pár bankjegyet, és kezébe vette az aktatáskáját. Emma kíváncsi lett volna, hogy vajon mi lehet benne – talán újabb bizonyítékok Brandon Lomax ellen? Szaporábban vert a pulzusa, de a férfi nem az ő irányában indult el, hanem az ajtó felé. Emma követte a tekintetével, és amikor kilépett az ajtón, odacsusszant az ablakhoz. A férfi átvágott a parkolón, majd eltűnt a szeme elől. Talán mégsem ő az informátor.

Vagy csak eljlesztettem.

Már éppen hívni akarta az akciót irányító rendőrt, hogy állítson rá valakit a fickóra, amikor a tekintete az East Avenue túloldalán álldogáló alakra vándorolt. A férfi csuklyás pólót viselt, a csuklya alatt pedig baseballsapkát. Az arcát Emma nem látta, de minél tovább nézte, annál inkább hasonlított Bébire.

Aztán a fickó hirtelen sarkon fordult, és elrohant.

Emma fölpattant, és megpróbált a nyomába eredni, de a Modern Diner annyira hasonlított egy régi vasúti kocsira, hogy a szűk folyosón alig lehetett mozogni. Mire kiért a parkolóba, a Bébire emlékeztető férfi nem volt sehol.

Emma kinyitotta a mobilját, de végül mégse nyomta meg a gyorstárcsázó gombot. Nem riasztotta a rendőröket, hogy vegyék üldözőbe a fickót, akinek suta, koordinálatlan volt a mozgása, és baseballsapkát sem véletlenül viselt. Csak Bébi lehetett, és valamitől annyira megijedt, hogy futásnak eredt. Lehet, hogy az őt védő rendőrök mégse lapítottak olyan észrevétlenül, ahogy ígérték.

Emma hamar belátta, hogy ha ráküldi Bébire a zsarukat, az csak arra jó, hogy a fiú végképp kiakadjon.

Egyszer csak azon vette észre magát, hogy ott áll mellette a pincérnő, és a számlát lobogtatja. – Még lóg nekünk a kávé tej árával.

– Állom a cechet – mondta Emma, és már tárcsázta is a mobilján Ryan Jamest.

20. fejezet

Fuss, fuss, fuss!

Bébi azonnal futásnak eredt, amikor meglátta a Modern Dinerből kilépő zsarut. A férfi nem viselt egyenruhát, de Bébi tudta, hogy csak titkos ügynök lehet. Az aktatáska abszolút árulkodó jel volt, abban hordják a titkos ügynökök a fegyverüket, meg a lehallgató készüléket. Bébi ezt jól tudta. Hiszen látta a tévében.

Gyorsabban!

Erősen zihált. Szúrt az oldala is. A válla fölött hátranézett, hogy követi-e a titkosrendőr, de ekkor a kissé hepehupás járdán megbotlott, és elvágódott. A futás sosem volt az ő műfaja, de muszáj továbbmennie. Elhitették vele, hogy a találkozó célja éppen az, hogy ne gyűljön meg a baja a rendőrséggel. Nyilvánvaló, hogy ez hazugság volt. Az olyanok számára, mint ő, egy rendőrségi üldözésből nem süllhet ki semmi jó.

Az olyanok számára, akiknek titkaik vannak. Sötét titkaik.

Haza nem mehet. A zsaruk ott keresik majd először. Befordult egy sikátorba, amelynek a másik végén buszmegálló volt. A 99-es ajtaja már csukódott, amikor Bébi kiért a sarokra, de ő ököllel verni kezdte az induló busz ajtaját, és erre a sofőr megállt.

– Finomabban azzal az üveggel, haver! – mondta, miután kinyitotta neki az ajtót.

Bébi fölugrott a buszra, odavillantotta a sofőrnek a bérletét, majd leült.

Hevesen kalapált a szíve, de a dízelmotor ismerős zaja nyugtatólag hatott rá. Kinézett az ablakon, hogy követi-e még a zsaru, de nem látott senkit.

Leráztam.

Aztán belenyilallt a pánik. Körülnézett, hogy nem utazik-e a buszon aktatáskás titkos ügynök. Rajta kívül csak két utas volt. Az egyik egy fekete nő a kisbabájával, őt már sokszor látta ezen az

útvonalon. Miatta tehát nem kell aggódnia. A sétabotos öregember viszont nem állt minden gyanú felett. Hiszen Bébi már vagy ezerszer utazott ezzel a busszal egészen Providence-ig, de az öreget még egyszer sem látta.

Jobb, ha szemmel tartom.

A busz nagy fékcsikorgással megállt a következő megállóban. Bébi megborzongott, mert attól félt, hogy a Modern Dinerben látott ügynök valahogy utolérte a buszt, és föl akar szállni. De nem szállt föl senki. A bottal járó öregember viszont leszállt.

Hála Istennek!

A busz nagy robajjal továbbindult. Bébi már nem volt kifulladásra a futástól, de így is jól hallotta a saját légzését. Le kell küzdenie a szorongást. Fölhúzta a térdét a mellkasára, átkarolta a sípcsontját, és lassan hintázni kezdett előre-hátra. Az édesanyja megszidná, amiért fölteszi az ülésre a piszkos cipőjét, de neki ez a komfortzónája, és most jó úton halad a totális pánikroham felé, úgyhogy muszáj csinálnia valamit.

– Észak-Providence! – mondta be a következő megállónál a sofőr.

Bébi fölpattant az ülésről, és futva hagyta el a buszt. Mióta elhagyták Pawtucketot, nyomát sem látta a titkos ügynöknek, de biztos volt benne, hogy a zsaruk még mindig üldözik. Futott tovább, egészen Fisch doktor rendelőjéig. Mivel haza nem mehet, ahhoz az orvosához fordul, akiben a legjobban megbízik. Ő tudni fogja, mi a teendő.

Berontott az ajtón. A lábai olyan gyorsan vitték előre, hogy nem tudta kontrollálni a mozgását. Botladozva közeledett a recepció asztalához.

– Itt van Fisch doktor? – kérdezte kifulladásra.

Az asszisztensnőt szemmel láthatóan meghökkentette Bébi hatásos belépője. És egy kicsit mintha meg is ijedt volna.

– Nyugodjon meg, Dániel – mondta.

– Itt van a doktor úr? Beszélnem kell vele! Most azonnal beszélnem kell vele!

A rendelő ajtaja egyből kinyílt, és kilépett rajta Fisch doktor.

– Mi ez a kiabálás? – kérdezte.

Bébi odalépett, egészen közel hozzá, már amennyire a komplexusai engedték. Az orvos személyes tere nem forgott veszélyben. Bébi még krízishelyzetben sem mászott volna a képére, nem nézett volna farkasszemet vele közvetlen közletről.

Lehalkította a hangját, hogy az asszisztensnő ne hallja. – Beszélnem kell magával – mondta.

Az asszisztensnő azonban így is meghallotta. – Tíz perc múlva jön a következő páciense, doktor úr – szólalt meg.

– Rendben – mondta Fisch doktor. – Jöjjön be, Bébi. Susan, ne kapcsoljon be hozzám senkit.

Bébi belépett a rendelőbe. Tétován, bizonytalanul lépkedett, pedig sokszor járt már Fisch doktornál. Általában nem délelőtt jött, és most mások voltak a fényviszonyok. Erősebben sütött be a nap. Ez igencsak szokatlan volt a számára, és roppant zavaró.

– Üljön le, Bébi.

Az orvos egy fotelben foglalt helyet. Bébi nem szerette a komfortos karosszéket, amelyben a többi páciens ülni szokott. Viszolyogtató érzés volt, amikor a bőrhuzat az ujjá hegyéhez ért. Fisch doktor tudta, hogy a páciensei számára ez igen komoly kérdés lehet, ezért más ülőalkalmatosságokból is választhattak. Bébi az egyenes háttámlájú, karfa nélküli tölgyfa széket húzta oda. Merev vállal, összezárt lábakkal, két tenyerét a combján nyugtatva foglalt helyet.

– Mondja el, mi a probléma – kérte nyugtató hangon az orvos.

– Csináltam valamit.

– Valami jót? Vagy rosszat?

Bébi nem felelt. Nagyon nem stimmelt a világítás. Sokallta a fényt. Azt kívánta, bárcsak most is délután négy óra lenne, mint amikor jönni szokott.

– Jót csinált, vagy rosszat? – kérdezte ismét az orvos.

– Hát... rosszat.

– Rendben – mondta Fisch doktor. Akar beszélni róla?

Mintha egy nagy reflektorral világítanának be az ablakon. Mintha fehéren izzó fénnel vallatnának.

– Bébi, tud beszélni róla?

Honnan a francból jön ez a rengeteg fény?

– Bébi?

Az a rohadt délelőtti napfény! Az verődik vissza az ablaküvegről a parkolóban álló fehér furgonra, onnan pedig egyenesen az ő szemébe.

Lehet, hogy rendőrségi furgon?

– Bébi, most koncentrálnia kell, rendben?

A jelzés nélküli rendőrségi furgon, az veri vissza a fényt.

– Itt vannak – szólalt meg Bébi.

– Kik vannak itt? – kérdezte az orvos.

Most még erősebb lett a fény – legalábbis Bébi így látta. De nem mozdulhat. Nem tehet mást, mint hogy itt ül a székén, és elviseli.

– Bébi, mondja meg, hogy ki van itt.

Nem bírom tovább!

Bébi föl pattant, és nagy lendülettel az ablak felé indult.

– Bébi, ne ugorjon ki!

Fisch doktor akcióba lépett, és rávetette magát Bébire. Összekapaszkodva bukdácsoltak az ablak felé. A lendülettől neki is mentek, és már zuhogott is rájuk a ripityára tört biztonsági üveg. A doktor a padlóra zuhant, Bébi pedig ráesett.

Kivágódott az ajtó, és besietett az asszisztensnő. A velőtrázó sikolyára Bébi összerezzen.

Megpróbálta talpra segíteni a doktort, de az idős embernek kellett volna egy kis idő, a gutaütés szélén álló Bébinek pedig fogytán volt a türelme. Fisch doktor vérző homloka láttán pánikba esett.

– Ne nyúljon hozzá! – kiáltott rá halálra rémült arccal Susan.

Bébit csillapíthatatlan remegés fogta el. – Azt hiszem... a doktor úr azt hitte, ki akarok ugrani az ablakon. Pedig csak le akartam húzni a redőnyt.

– Menjen arrébb! Üljön le a sarokba!

Bébi tette, amit mondtak neki, Susan pedig odalépett a főnökéhez.

– Jól van, doktor úr?

– Hát... nem is tudom – felelte fájdalmas grimasszal az orvos. – Jaj, a fejem!

Susan megkérdezte Fisch doktortól, hogy hívják, és hány ujját mutatja. Bébi csak foszlányokat hallott a nő beszédéből. Próbált figyelni, erőlködött, hogy koncentrálni tudjon, de a kinti fény megint magára vonta a figyelmét. Most már a padlóra szóródott üvegdarabkákat világította meg, ragyogtak tőle, mint megannyi gyémánt. Nagyon nem volt jó ez így. A rendelő fényárban úszik, Fisch doktor a padlón hever, és az asszisztensnő olyasmiért hibáztatja, amit nem is akart megtenni.

És a jelöletlen rendőrségi furgon még mindig ott van a parkolóban. – Daniel, álljon meg! – Hallotta Susan kiáltását, de a lába már mozgott, az agyában megszületett az elhatározás. Kirohant a rendelőből.

Fuss, fuss, fuss!

21. fejezet

Ryan mobilja rezegni kezdett. Fölsimerte Emma számát, de mivel adásban volt, és egyedül vezette a műsort, nem tudta fogadni a hívását. Viszont nagyon kíváncsi volt, hogy mi történt a Modern Dinerben, ezért a következő reklámszünetben visszahívta. Most Emma nem vette föl.

– Harminc másodperc! – mondta a szerkesztő, egy Beatrice nevű fiatal nő.

– Gyerünk, vedd már föl, Emma!

Nyílt a stúdió ajtaja, és belépett az orvostól érkező Jock Grogan.

– Hála az égnek, hogy itt vagy! – mondta Ryan.

– Mi a franc ez? – fakadt ki kezét a szeme elé kapva Jock. – Mi ez, dumarádió vagy szolárium? Adjatok egy napszemüveget!

Ryan kikapcsolta a naplámpát. – Bocs. A fényterápiámhoz kell.

– A micsodádhoz?

Ryan orvosa azt az elméletet állította föl, hogy azért nem tud aludni éjszaka, mert reggel órákon át be van zárva egy ablaktalan stúdióba, és nem kap elég fényt. Arra most nem volt idő, hogy ezt részletesen elmagyarázza Jocknak.

– Mindegy – mondta. – Átvennéd egy kicsit a műsort? Telefonálnom kell.

Jock bólintott, és föltette a fejhallgatóját. Ryan pedig kilépett a folyosóra, és addig hívta Emmát, amíg a nő végül fölvette.

– Hogy ment? – kérdezte köszönés helyett Ryan.

– Azt hiszem, Bébi jött el – mondta Emma.

– Hogyhogy azt hiszi? Ő volt, vagy nem?

– Az utca túloldalán állt, és nem tudtam közelebbről megnézni, mert elfutott. De majdnem biztos vagyok benne, hogy ő volt az.

– Szóval azt mondja, Bébi az informátor?

– Az ügyészség honlapján az állt, hogy hétfőn reggel kilenckor találkozunk a Modern Dinerben. Bébi ehhez az információhoz csak úgy juthatott hozzá, hogy beírt egy jelszót, amit csak az informátor ismerhetett: a címet, ahonnan a Brandon Lomax-e-mailt küldték.

– A *milyen* e-mail? – csodálkozott Ryan.

Csönd.

– Azt akarja mondani, hogy Brandon Lomax volt a részeg autós, aki megölte a feleségemet?

Emma egy pillanatig még kivárt, és Ryan szinte fizikailag érezte, hogy visszakozik.

– Az az e-mail névtelen feladótól érkezett – mondta végül a nő. – Még messze vagyunk attól, hogy megállapítsuk, volt-e Brandonnak bármi köze a balesethez.

Ryan hátrahanyatlott a fotelben. Szinte el sem hitte, amit hallott. – Erről eddig miért nem szólt nekem?

– Mert nem mondhattam volna el senkinek. Ryan, ennek köztünk kell maradnia. Hibáztam. Kérem, kezelje felelősségteljesen ezt a dolgot.

Nyílt az ajtó, és Beatrice, a szerkesztő dugta ki a fejét a folyosóra. – Két perc! – mondta Ryannek. – A műsor címe már nem az, hogy *Ébresztő Jockkal*. Ketten csináljátok.

– Ez most fontos – mondta Ryan.

– A múlt héten beteget jelentettél. Most meg mi van? – Ryan tekintete azt jelezte, hogy az elnökkel és a római pápával beszél egyszerre.

– Rendben – mondta Beatrice. – De az utolsó rész már kettőtöké.

Az ajtó becsukódott. Ryan ismét beszélhetett.

– Én a maga oldalán állok – mondta –, úgyhogy az elszólás miatt ne aggódjon. Bébivel kapcsolatban tudok segíteni, de előbb szeretnék megtudni még egyet-mást Lomaxról.

– Nézze, jobb lesz, ha egy kicsit lassítunk – mondta Emma. – Egyelőre csak egy névtelen informátor állítja, hogy Brandon bűnös. És hogy teljesen őszinte legyek magához, alibije is van. A felesége azt mondja, hogy a baleset estéjén együtt voltak.

– Hát, én nem vagyok jogász, de szerintem a börtönök tele vannak olyan fazonokkal, akiknek csak a feleségük szolgáltatott alibit.

- Ez nagyon cinikus megjegyzés volt. Brandon és Sarah Lomax fantasztikus emberek.
- Tényleg?
- Tényleg.

– Mennyire fantasztikusak?

– A legkiválóbb emberek közé tartoznak, akiket valaha ismertem.

– Valóban? Pontosan mennyire áll közel hozzájuk?

– Arra céloz, hogy ez elhomályosítja az ítélőképességemet?

– Maga még nem gondolt erre az eshetőségre?

– És maga gondolt már arra, hogy esetleg Chelsea hibájából történt a baleset?

Ryannek tátva maradt a szája. Erről az oldaláról még nem ismerte Emmát.

A nő most sóhajtott egyet, mintha el akarná fújni az érezhető feszültséget. – Ne haragudjon. Ezt nem gondoltam komolyan.

Egyértelmű volt, hogy Ryan Emma elevenére tapintott, amikor megjegyzést tett a Lomax házaspárra, de tudta, hogy a nő az egyetlen szövetségese. Nem taszíthatja el magától.

– Semmi gond. Alighanem megérdemeltem. Hiszen már három éve odaadóan dolgozik ezen az ügyön, nem lett volna szabad kétségbe vonnom a szakmai korrektségét.

– Megszegtem a szakmám szabályait. Kérem, ne vonja kétségbe az ügy iránti elkötelezettségemet azért, amit mondtam.

– Nem fogom. De...

– De mi?

– Látni akarom azt az e-mailt. Három év után ennyi bizalommal lehet irántam.

– Rendben – mondta Emma, de roppant kelletlenül. – Futárral elküldöm kinyomtatva, de csak magának. Még Paul és Rachel sem láthatja.

– Rendben.

Ryan mobilja most csipogott, jelezve, hogy újabb hívása van.

Megnézte a kijelzőt. – Ha már Chelsea szüleinél tartunk, éppen az anyósom keres.

– Akkor majd visszahív? – kérdezte Emma.

– Nem, várjon egy percet. – Ryan fogadta Rachel hívását, és egyből tudta, hogy az anyósa föl van dülva, mert szörnyen hadart, és nem igazán lehetett érteni, mit akar.

– Lassíts, és vegyél mély lélegzetet – mondta Ryan. – Most pedig mondd el, mi a baj.

– Bébi most hívott a mobilján. Sírt, és olyan volt a hangja, mint egy riadt gyereké. Nem volt hajlandó elmondani, mi a baj. Csak annyit mondott, hogy nem jön haza, hogy nem jön már haza soha, és ne is keressük.

– Egy pillanat, Rachel. Emmával beszélek a másikon. Bekapcsollak téged is. – Ryan elmondta Emmának, amit addig hallott.

– Megmondta Bébi, hogy hova megy? – kérdezte aztán Racheltől.

– Nem. De most volt Fisch doktornál. A doktor asszisztense közvetlenül előtte hívott. Bébinek valamiféle... valami baj történt. Fisch doktor megsérült.

– Megsérült? – csodálkozott Ryan. – Hogyan?

– Az nem világos – mondta Rachel. – A doktor esküszik rá, hogy Bébi nem akarta bántani, csak úgy tűnt neki, hogy ki akar ugrani az ablakon. Bébi nagyon föl volt dülva.

– Miért? – kérdezte Ryan.

– Azt nem volt hajlandó elmondani Fisch doktornak – felelte Rachel.

Most Emma is közbeszólt. – Azt nem említette Bébi, hogy előtte a Modern Dinernél járt?

– Nem, nem. Legalábbis nekem nem. Hisztérikus volt, örütségeket beszélt. Azt mondta, valaki üldözi. Valami üzletember, akinek nagy bőr aktatászkája van.

– Ó – mondta Emma úgy, hogy arra Ryan egyből fölfigyelt. Rachel még beszélt, de csak önmagát ismételtegette. – Van még valami, Rachel? – kérdezte Ryan.

– Nincs. Azt hiszem, ez minden.

– Jól van. Próbáltad visszahívni Bébit?

– Persze. Egyszer kicsöngött, aztán a hangpostája jelentkezett, biztos kikapcsolta a telefonját.

- Ha újra jelentkezik, azonnal hívj minket! Majd kitalálunk valamit.
- Rendben.

Elköszöntek, és amikor Rachel eltűnt a vonalból, Ryan azonnal lecsapott: – Mi a helyzet azzal az aktatáskás fickóval?

Emma beszámolt neki a pultnál ülő férfiről, akiről az volt a benyomása, hogy nagyon szeretne tisztességes embernek látszani.

- Tehát egyértelműen Bébit látta az ablakból? – kérdezte Ryan.
- Úgy gondolom, igen.

Ryan a fejét csóválta. – Még mindig nem veszi be az agyam, hogy ő az informátor. Hiszen ugyan miért hallgatott volna ennyi ideig? És miért névtelenül jelentkezett?

- Ezek jó kérdések – mondta Emma.

Ryan mindkét kezével a hajába túrt. – És meg kell találnunk rájuk a választ.

- Bébit kell megtalálnunk.

Emmának igaza volt. Hiszen bármitől ijedt is meg, a menekülő Bébi most olyan, mint egy nagy gyerek. Az Asperger-szindró-mások torz világában élő, felnőtt méretű gyerek, aki elkeseredetten küzd, hogy egy lépéssel előrébb járjon, mint a szülei, Ryan, Emma, a rendőrök, és mindenki más, aki keresi őt – köztük talán Brandon Lomax is.

Sőt talán még az aktatáskás fickó is a Modern Dinerből.

Nyílt az ajtó. Megint Beatrice volt az. – Egy percen belül adásban vagy.

Ryan tiltakozni akart, de aztán támadt egy ötlete. – Kész is vagyok – mondta.

Beatrice kissé meglepetten mosolyodott el, mintha arra számított volna, hogy veszekednie kell.

– Jól van.

- Van egy ötletem – mondta Emmának, miután becsukódott az ajtó.

- És én vajon miért lettem ettől ideges?

– Ugyan már, ez egyszerűen tökéletes! Bébi egy lépést sem tesz a fülhallgatója meg a hordozható rádiója nélkül. Egész nap azt hallgatja. És az én műsoromat soha nem hagyja ki.

- Élő adásban fog beszélni velem?

- Úgy bizony – felelte Ryan. – A szerkesztői utasításhoz híven.

22. fejezet

Bébi meg sem állt Rhode Island egyik legrégebbi temetőjéig, amely több mint három kilométerre volt Fisch doktor rendelőjétől. A kedvenc búvóhelye felé vette az irányt.

A tizennyolcadik századtól működő Északi temető nyilvántartott történelmi emlékhely. Gyakorlatilag mindenkit itt helyeztek végső nyugalomra: a Brown Egyetem alapítóit éppúgy, mint az állam egykori kormányzóit, szenátorait. Bébi egy hatalmas, tizenkilencedik századi kőkriptá felé tartott, amely úgy festett, mint egy kisebbfajta kápolna. A Dawes család tagjait temették ide. Az utolsó temetésre 1921-ben került sor, a szomszédos sírok pedig még régebbiek voltak, így ezt a parcellát soha nem látogatta senki. Csak Bébi.

Istenem, add, hogy Fisch doktornak ne legyen komoly baja!

Bébinek kemény próbatételt jelentettek az ismeretlen helyek, különösen egy olyan stresszes esemény után, mint ami Fisch doktornál lezajlott. A Dawes család kriptája azonban mintha a második otthona lett volna. Bébi tizenegy éves kora óta járt a kriptába, ez volt az ő titka. Hatodikos korában bukkant rá, egy szörnyű nap után, amikor a szokottnál is brutálisabban szórakoztak vele az iskolában. Akkor azt kívánta, bárcsak meghalna, ezért azzal a szándékkal ballagott ki a sírkertbe, hogy temetkezési helyet választ magának. De hamarosan lenyűgözte, amit látott. Elkezdte memorizálni a sírköveken látható neveket, évszámokat, és eme morbidul különleges foglalatosság révén végül eljutott a temető legrégebbi részébe, ahol először pillantotta meg az impozáns Dawes-kriptát. Életében nem látott még ilyen csodaszép, csendes helyet, amely

ennyire távol esik a való világ káoszától, és ahol senki sem szórakozhat vele, senki sem terrorizálhatja.

Bébi jól érezte magát egyedül. Míg a többi gyerek átment játszani a barátaihoz, vagy iskola utáni foglalkozásokon vett részt, ő kiment a Dawes-kriptához, és roppant komplex fantáziavilágot teremtett magának. Tinédzser korában azt játszotta, hogy a kriptá egy város, és odaképzelt emberekkel, lényekkel népesítette be. Voltak köztük tévésorozat-szereplők, rajzfilmfigurák, és megelevenedett néhány halott is, akiknek nevét a sírokon olvasta. A középiskolás évek alatt ők voltak Bébi igaz barátai, akiket azért szeretett, mert pontosan olyanok voltak, amilyennek akarta őket. Itt eljátszhatta, hogy népszerű fiú, akinek kocsija van, meg barátnője. Amikor fiatal férfivá cseperedett, változott a fantáziavilága is: immár arról álmodozott, hogy sikeres felnőtt, és családos ember. Továbbra is egy tökéletes világban élt. Fantáziálni kezdett a jövőjéről, arról, hogy jobb élete lesz egy jobb városban, egy nővel, aki szereti őt, és munkája is lesz, amellyel irdatlan összegeket keres.

Egyvalami azonban változatlanul megmaradt a gyerekkorából: a kriptában őrzött baseballkártya-gyűjteménye. Hosszú órákon át memorizálta a lapok hátoldalán olvasható statisztikai adatokat, és anagrammákat gyártott a játékosok nevéből. Még most is megneveztette, ha eszébe jutott, milyen szépen sikerült kifacsarnia a baseball nagy híré feltalálójának, Abner Doubledaynek a nevét: „Nyuladra bedob-e?” – mondta ki hangosan.

Beállította a zsebrádióján a hangerőt. Imádott rádiózni. A világért se vált volna meg a készüléktől, amely mindössze húsz dollárjába került. Reggelente a derékszíjára csatolta, bedugta a fülhallgatót, és már indulhatott is a nap. A kis rádió időtlen időig működött egyetlen ceruzaelemmel. Bébi vehetett volna drágább, digitális rádiót, precízebb hangolóval, de azok a zenebolondoknak valók, akik sokszor váltanak csatornát. Bébi viszont legfőleg két-három adót hallgatott, és kizárólag sporttémájú, beszélgetős műsorokat. Most éppen az *Ébresztő, sportőrültek!* ment, de Jock Grogan egyedül tartotta a frontot.

– Na, tökfejek, visszatért a műsorba az intelligencia! – hallotta aztán Ryan hangját.

Bébi körülnézett, hogy hova ülhetne le a kriptában, hol hallgathatná meg kényelmesen a hátralevő tizenöt percet. Az esti eső után helyenként még vizes volt a márványpadló. Végül a festett üveg rózsablak közelében talált egy száraz zugot. Fölhúzta a térdét a mellkasára, és hallgatta, mit mond Ryan.

– Most egy különleges üzenet következik egy különösen kedves barátomnak. Aki a sógorom. Bébinek hívjuk.

Bébi megmerevedett.

– Bébi, ha hallgatsz az adást, tudd meg, hogy szeretünk, és hiányzol nekünk. Szeretnénk, ha hazajönnél. Nincs mitől félned. Elmegyünk érted bárhová. Úgyhogy ne habozz, cimbora. Hívjál föl minket.

Bébi kikapcsolta a rádiót, még jobban föl húzta a térdét, és a farkcsontján hintázva az alsó ajkát harapdálta.

Ryan azt mondja, menjen haza. Meg hogy nincs mitől félnie. *Ja, persze.* Akkor miért várt rá a Modern Dinerben az az aktatászkás zsaru? Persze Ryan ezt letagadná. Azt mondaná, az a fickó nem is zsaru volt. De Bébi tudta, hogy az volt. Egyszerűen tudta.

És most megsérült Fisch doktor.

Bébi teli torokból elüvöltötte magát. Hosszan elnyújtott, velőtrázó sikoly volt, abból a fajtából, amelytől égnek áll az ember haja – és amelynek hallatán az édesanyja, amióta Bébi az esztét tudta, mindig kézen fogta őt, és futva elindult vele az étterem vagy a mozi kijárata felé.

Most már jobban érezte magát. De még mindig nem tudta, mitévő legyen.

A titokra fény derül.

Ebben biztos volt. Belefáradt már, hogy együtt kell élnie ezzel a borzalmas, sötét titokkal, azt akarta, hogy kitudódjon. Különben miért vette volna föl a kapcsolatot Emma Carlisle-lal?

Nem tudom, mitévő legyenek.

Megint hintázni kezdett. Mintha nem is tudta volna akaratlagosan befolyásolni. A térde reflexszerűen jött föl a mellkasáig, a karja szorosan a sípcsontjára fonódott, és mozgásban volt az egész teste. Olyan erővel harapott bele az alsó ajkába, hogy érezte a szájában a kiserkent vér ízét.

Hamarosan fény derül a titokra.

Talán elő tudott volna állni az igazsággal addig is, csak egyvalaki miatt nem tehetette. Az apja miatt. Bébi tudta, hogy az apja szereti őt. De azt is látta, hogy Chelsea balesete óta a szülei nem a régiek. Persze súlyos tragédiát éltek át. Elvesztették a lányukat. Ugyanakkor a baleset óta az is beült Bébi agyába, hogy egy olyan nagydarab, robusztus ember, mint Paul Townsend, olyan fiút érdemel, mint Ryan James, nem pedig olyat, aki felnőtt férfi létére úgy dobja a baseball-labdát, mint egy nyápic kölyök, és arra is képtelen, hogy kézfogáskor a másik szemébe nézzon. Neki kellett volna meghalnia az autóbalesetben, nem Chelsea-nek.

Bébi nagyon, nagyon szorosan lehunyta a szemét, és végül erőnek erejével rávette magát, hogy hagyja abba az előre-hátra billegést. Az órájára nézett. Mindjárt tíz. Ryan műsorának pár perc múlva vége.

Bébi mély lélegzetet vett. Furcsamód az a gondolat, hogy betelefonáljon a műsorba, és élő adásban, ezrek füle hallatára mondja el a titkát, kevésbé volt riasztó a számára, mint hogy személyesen beszéljen Ryannel. Hiszen ha telefonál, itt maradhat a kedvenc búvóhelyén, ebben a jól ismert, biztonságot adó környezetben.

Kivette a fülhallgatóját, és a hangszórón keresztül hallgatta tovább a rádiót. Ryan még mindig locsogott az éterben, megnyugtató volt az ismerős hangja.

Bébi tudta, milyen számot kell hívnia. Annyiszor hallotta már Ryantól, hogy álmából fölkelte is fújta volna. Nagy levegőt vett, és bekapcsolta a mobilját.

A billentyűket lassan, egyesével lenyomva bepötyögte az *Ébresztő, sportőrültek!* stúdiójának számát.

23. fejezet

Emma az utolsó pillanatban kapcsolt az *Ébresztő, sportőrültek!*-re, még éppen hallotta Ryan Bébihez intézett felhívását. A kedvenc adói között volt néhány bostoni FM-csatorna, de az AM-hullámsávnak ezen a végén most járt először. A sporttémájú dumarádió nem az ő műfaja volt.

Bocs, Ryan.

Úgy tűnt, ez a bocsánatkérés napja. A saját, Chelsea-vel kapcsolatos, övön aluli visszavágása – „És maga gondolt már arra, hogy esetleg Chelsea hibájából történt a baleset?” – abszolút nem rá vallott. De Ryannek fogalma sem volt róla, mennyire fájt neki, amikor megkérdőjelezte az objektivitását, amikor Brandon Lomax kapcsán a képére kente az összeférhetetlenséget. Több okból is sebet ejtett rajta: azért is, mert számított neki, hogy mit gondol róla a férfi, azért is, mert szívügye volt, hogy kiderítse, mi történt valójában Chelsea-vel, és azért is, mert büszke volt saját professzionalizmusára. No meg azért is, mert valójában tényleg félt attól, hogy a Brandon Lomax iránti személyes érzelmei akadályozzák a munkáját. Nem is csupán a gyerekkori emlékekről volt szó, hiszen az egyetem után Lomax vette föl őt pályakezdő jogászként, és az ő szárnyai alatt lett a hivatal egyik legjobb ügyésze. Teljesen összefonódott tehát kettejük élete, személyes és szakmai síkon egyaránt.

– Visszajöttünk, sportőrültek! – szólalt meg a reklám után Ryan. – Rázzátok meg magatokat, izzítsátok be a telefonvonalakat, mondjátok el, ami a szíveteket nyomja!

Emma megállt a pirosnál, és figyelt. Furcsamód jól érezte magát attól, hogy a rádióban hallja Ryan hangját. Már a férfi hangja is elég volt hozzá, hogy megbocsásson neki, amiért megpiszkálta ezt a Lomax-ügyet. És ez aggasztotta. A Marble House-ban rendezett parti óta – amikor Ryan megkérdezte, kivel jött, és roppant csalódottnak látszott, amikor kiderült, hogy nincs egyedül – mintha nem lett volna egészen szilárd a talaj a lába alatt. Már bajba is került, amikor a telefonban kicsúszott a száján a Brandon Lomax-féle e-mail.

De talán direkt jó, hogy elkövette ezt a kis hibát.

Ryan ugyanis rákényszerítette, hogy egy kicsit jobban érzékelje a saját elfogultságait. Az alibivel kapcsolatban igaza volt: Sarah Lomax ugyan feddhetetlen jellemű asszony, de sok jó feleség hazudott már, hogy mentse a férjét. Most Brandon Lomaxnak is bombabiztos alibije van a feleségének, Sarah-nak köszönhetően. *Túláságosan* is bombabiztos.

– Még élnek a telefonvonalak – mondta a rádióban Ryan. – Oké, beszéljünk egy kicsit a sportot szponzoráló cégekről. A tévériporterek, ha a mérkőzés helyszínéről beszélnek, kötelesek minden egyes alkalommal kimondani a stadion teljes nevét: AT&T Park, Coors Field s a többi. És az ütőjátékosok hazafutásversenye sem Home Run Derby már, hanem State Farm Home Run Derby, és nem visszajátszás következik, hanem az Aflac biztosító által lehetővé tett visszajátszás. Ha ez így megy tovább, rövidesen efféléket fogunk hallani: „Az első Holiday Inn-ing végén vagyunk. A Budweiser dobódombon Josh Bennett. Dob egy Motorola csavart labdát...” És így tovább.

Emma nem figyelt oda. Azon rágódott, amit Ryan telefonon mondott neki, és próbált tárgyilagosabban gondolkodni Brandon Lomaxról. Hirtelen eszébe jutott egy furcsa beszélgetés, amelyet az ügy koordinátorával folytatott, közvetlenül azelőtt, hogy Lomax lemondott főállamügyészi posztjáról, és megkezdte politikai kampányát. Emma akkor úgy érezte, a szokottnál korábban szorgalmazták, hogy nyilvánítsa döglött aktának a Chelsea James-balesetet. És lehetséges, hogy nem is a koordinátor akart rá nyomást gyakorolni? Hanem Lomax, aki nem akarta, hogy az ügy parazsa fellángoljon a távozása után.

– Ott vagy, haver? Adásban vagy, itt az *Ébresztő, sportőrültek!*

A rádióban csak zöreij hallatszott.

Aztán megint Ryan szólalt meg – Kedves telefonáló, ki kéne kapcsolnod a rádiódat. Hallom, hogy megy a háttérben.

Csönd.

– Így már jobb – mondta Ryan. – No, mire vagy kíváncsi, cimbora?

A telefonáló végre megszólalt: – Szia, Ryan. Én vagyok az.

Ryan kővé dermedt. A mobilját végig szemmel tartotta, hátha Bébi hívja. Arra viszont nem számított, hogy a fiú betelefonál a műsorba. A szerkesztő úgy kapcsolta be hozzá, hogy nem is tudta, ki az.

– Egy pillanat, Bébi! Mindjárt beadunk a hallgatóinknak egy kis reklámot, és akkor nyugodtan beszélhetünk.

– Nem! Adásban akarok maradni.

Bébi metszően éles hangja megborzongatta Ryant, és aggodalommal töltötte el. – Jól van, Bébi. Csak nyugi. Adásban maradunk.

– Nehogy azt hidd, hogy hazudhatsz nekem! Nem kapcsoltam ki a rádiómat, csak lehalkítottam. Ha nem vagyunk adásban, azt tudni fogom!

Ryan hallotta a háttérben a beszélgetésük visszhangját. – Rendben – mondta. – De nagyon le kell halkítanod, Bébi. Amit mondunk, azt pár másodperc késéssel hallod a rádióban. Nem szeretném, hogy ez megzavarjon.

Beatrice, a szerkesztő villogó szemekkel, rákvörös arccal robogott be a stúdióba. Elhúzta a kezét a nyaka előtt.

Ryan tovább beszélt a mikrofonba. – Maradj velem, Bébi. A szerkesztőm azt akarja, hogy bontsam a vonalat, de én nem engedlek el. Tudom, hogy nem venné a lelkére, ha kárt tennél magadban.

Beatrice szúrósan nézett Ryanre, majd fölmutatta két ujját, és kiment. Ryannek eszerint már csak két percig álltak rendelkezésére az éter hullámai.

– Bébi, hol vagy most?

– Azt nem mondhatom meg – felelte remegő hangon Bébi.

– Miért nem?

– Mert nem!
 – És hova fogsz menni?
 – Nem... nem is tudom.
 – Mi lenne, ha hazamennél?
 – Nem! Azt nem lehet.
 – Miért nem lehet?
 – Mert... – Bébi hangja elcsuklott. Ryan hallotta, hogy sír.
 – Bébi, miért nem mehetsz haza?
 – Mert valami rosszat tettem.
 – Fisch doktornak nincs komoly baja. És tudja, hogy nem akartad bántani. Úgyhogy emiatt nem kell aggódnod.
 – Az jó. De én nem erről beszélek. Én olyasmit tettem, ami még ennél is rosszabb. Sokkal, de sokkal rosszabb.
 – Az sem számít – mondta Ryan. – Mindig hazajöhetsz, mindegy, hogy...
 – Nem! Nagyon tévedsz! Te ezt nem tudhatod, Ryan. Egyszerűen nem tudhatod!
 – Igazad van, Bébi. Tényleg nem tudom. Mi lenne, ha elmondanád?
 – Én... én próbálom.
 – Akarod, hogy műsoron kívül beszéljünk?
 – Nem! Így akarom!
 Ryan nem tudta, mit tegyen. Szerette volna, ha négyszemközt folytatják, de félt is, hogy Bébi akkor leteszi. Egyértelmű volt, hogy a fiú mindenki füle hallatára el akar mondani valamit, amit eddig magába fojtott.
 Rádöbbsent, hogy Bébi kész kilépni a névtelenségből.
 – Bébi, te voltál ott ma reggel a Modern Diner előtt?
 – Igen.
 – Honnan tudad, hogy oda kell menned?
 – Onnan, hogy tegnap fölhívtak.
 Ryan nem ezt a választ várta. Tudott az ügyészség honlapján lévő linkről és a jelszóról, amit csak a névtelen informátor ismerhet.
 – Valaki fölhívott telefonon?
 – Igen, a mobilomon. Az illető azt mondta, tudja, mit tettem, és ha nem akarom, hogy meggyűljön a bajom a rendőrséggel, hétfő reggel kilenc órára menjek a Modern Dinerbe.
 – És ki telefonált?
 – Nem tudom.
 – Szóval azt mondta, tudja, mit tettél. Ez mit jelent? Tudta, hogy névtelen üzeneteket küldesz Emmának?
 – Hát... nem. Illetve lehet, hogy ő erre gondolt. De én nem így értettem.
 – Hát hogy értetted?
 – Azt nem mondhatom el. Akkor gyűlölni fogsz.
 – Én soha nem foglak gyűlölni, Bébi. Én szeretlek téged. És szeret az édesanyád meg az édesapád is. Mi vagyunk a családot. Mi mindig szeretni...
 – Nem, nem fogtok! Gyűlölni fogtok! És gyűlölnötök is kell!
 – Bébi, mit csináltál?
 – Én... – Megint elcsuklott a hangja.
 Jól hallatszott, hogy zokog, és Ryan lelki szemei előtt látta az arcán lecsurgó könnyeket is. Félő volt, hogy Bébi kicsúszik a kezéből. Egyetlen embert ismert, aki meg tudta nyugtatni a fiút, ha így kiborult, és az az ember Chelsea volt. Bárcsak most itt lehetne!
 – Bébi, hallgatlak.
 – Én... Ezért tettem a sírjára a csokrot, meg az üzenetet, hogy nem baleset volt. Én tettem – mondta halkan Bébi.

– Mit? Mit tettél? – Ryan fölkészült a legrosszabbra. Megint zokogás hallatszott, majd Bébi velőtrázóan elüvöltött válasza, amely csontig borzongatta meg Ryant.

– Megöltem a nővéremet!

24. fejezet

Brandon Lomax hétfőn reggel nem volt rádió közelben. Szigorúan bizalmasan fogadta otthon dr. Calvin Overstreetet. Overstreet doktor általában nem járt ki házhoz, de egy szenátorjelöltet mégsem kaphatnak rajta, hogy pszichiáterhez megy. A kapcsolatuk már csaknem húszéves múltra tekintett vissza, és Overstreet ez idő alatt hallgatott Lomax alkohollal vívott harcáról, mint a sír.

– Megint megbotlott? – kérdezte az apró termetű, halk szavú, ápolt, őszes szakállú doktor.

Lomax az órájára pillantott. – Délelőtt tíz óra negyven van, és négy scotchot ittam. Ez botlás?

– Úgy néz ki, el kell indítanunk a programot.

– Francba a programmal! Nem ezért hívtam ide.

– Rendben. Akkor miben segíthetek?

Lomax nem válaszolt azonnal. Nagyon utált kétségbeesett benyomást kelteni, de most bizony kétségbe volt esve. Reggel ugyanis a névtelen informátor lefizetésére tett kísérlet rosszul sült el. Fölbérelte a Sal nevű gengsztert, akiről úgy gondolta, jártas a vesztegetés, zsarolás különféle módozataiban. De túl sok logisztikai probléma merült föl, mivel olyan célszeméllyel kellett találkoznia, akinek a kilétére csak akkor derülhetett fény, amikor fölfedi magát Emma előtt. A terv abban a pillanatban csődöt mondott, amikor Sal bement a Modern Dinerbe a pénzzel tömött aktatáskával, és a pultnál várakozott, ahol Emma jól láthatta. Szerencsére annyi esze azért volt a drogos suttyónak, hogy elhúzzon, mielőtt túlságosan fölkeltette volna Emma gyanúját. Kiforratlan, sületlen terv volt, és ez az ő gyenge pozíciójából adódott; rosszabb döntés volt, mint amikor magánnyomozót küldött Chelsea szüleihez. A tudás hatalom. Ha erős pozícióba akar kerülni, tudnia kell az igazságot arról az estéről, amikor Chelsea balesetet szenvedett.

– Az elveszett emlékek visszanyeréséről akartam beszélni magával – mondta Lomax.

– Ez érdekes. Gyerekkori emlékekről van szó?

– Nem. Hanem egy estéről... – kezdte Lomax, de aztán elhallgatott. Bármennyire megbízott Overstreet doktorban, abba még mindig nem akarta beavatni, hogy neki köze lehet Chelsea balesetéhez. – Egy nem túl régi estéről, amikor sokat ittam, és egyszerűen nem emlékszem semmire.

– Nos, ezt talán boncolgassuk egy kicsit. Azt állítja, nem emlékszik semmire, de arra esetleg emlékszik, hogy kivel volt?

– Azt tudom, hogy egyedül kezdtem azt az estét. Az ivást.

– És arra emlékszik, hogy mitől indult be? Mármint hogy mitől kezdett el inni?

Lomax gondosan megválogatta a szavait. – Fontos üzleti találkozóm volt Bostonban pár emberrel. És nagyon rosszul sikerült.

– És aztán?

– Kocsiba ültem, és elindultam hazafelé, Providence-be, de nem jutottam messzire. Az első dél-bostoni bárnál megálltam.

– Emlékszik a bár nevére?

– Nem. Mindegy volt, hogy hívják, csak be akartam rúgni valahol. Scotchot ittam, és onnantól kezdve nincs semmi emlékem.

– Mi a következő momentum, amit föl tud idézni?

– Az, hogy másnap reggel otthon ébredék.

– Az autója a kocsibejárón állt?

– Igen.

– Tehát elment a bostoni bárból, valahogy hazajutott kocsival Providence-be, és nincs róla semmi emléke.

A pszichiáter a probléma lényegére tapintott. – Tudom, hogy hihetetlenül hangzik – ismerte be Lomax.

– Nem, sőt gyakoribb, mint gondolná – mondta Overstreet doktor. – A Harvardon nemrég végeztek egy országos felmérést egyetemisták körében, és kiderült, hogy azok közül, akik isznak, ötvenegy százaléknak volt már emlékezetkiesése.

– De én magamnál voltam, amíg hazaértem.

– Az emlékezetkiesés és az eszméletvesztés két különböző dolog. Sőt mi több, kölcsönösen kizárják egymást. Az emlékezetkiesés olyan amnéziás időszak, amely alatt az ember aktívan végez különböző viselkedésformákat – például jár, beszél – de az agy nem képes átvinni az új információkat a rövid távú memóriából a hosszú távúba. Lehet valakinek úgy is emlékezetkiesése, hogy a külvilág csak enyhén ittasnak látja.

– Tehát nem különbözöm az átlagos egyetemistától? – kérdezte kesernyés öngúnnyal Lomax.

– Nem egészen erről van szó. A témában végzett egyik leghíresebb kísérlet laboratóriumi körülmények között vizsgálta az alkoholistákat. Az emlékezetkieséseik időtartama kilenc óra és három nap között mozgott.

– Laboratóriumi körülmények között nem igazán kerülhet bajba az ember.

– Nem, de a szakirodalom bővelkedik a vadabbnál vadabb történetekben, hogy mi mindent csinálnak az alkoholisták emlékezetkieséses időszakokban. Autót vezetnek, napokig utaznak, ingatlant adnak el, több partnerrel is közösülnek, piercinget, tetoválást csináltatnak, öncsonkítást követnek el. Sőt még gyilkosságot is.

Ez utóbbi vészjóslóan nyilallt Lomax szívébe. – És visszajönnek valaha ezek az emlékek?

– Az attól függ. A töredékes típusú memóriazavar esetén elő lehet hozni az emlékeket némi rásegítéssel, és az is előfordul, hogy az idő múlásával maguktól előjönnek. Az alkoholistáknál azonban nagyobb a valószínűsége az „en bloc” memóriazavarnak, amikor teljes mértékű az emlékezetvesztés.

– Tehát az én emlékeim örökre odalettek?

– Nem feltétlenül. De lehet, hogy olyan módszerekkel kellene próbálkoznunk, amelyek nem szokványosak.

– Mennyire nem szokványosak?

Overstreet doktor kivárt egy kicsit a válasszal, mintha ellenállásra számítana. – Hogy viszonyulna a hipnózishoz?

Lomax elnevette magát, de a pszichiáter arckifejezése láttán rögtön abbahagyta. – Komolyan beszél?

– Abszolút.

– És ha az nem válik be, akkor mi lesz a következő? Vudu mágia? Vagy valami szeánsz?

– Hadd mondjam el, hogy a hipnózt széles körben támogatja a tudományos közösség.

– Rendben, doktor. Bekapom a horgot. Mondja el, hogyan működik.

– Az első lépés az, hogy hinnie kell benne. Úgyhogy ha áldoz rám még egy kis időt, megvilágítanám a dolog hátterét.

Lomax az órájára nézett. Aznap a kampánya részeként a Rotary Klubban kellett ebédelnie. – Három perce van.

Overstreet doktor bólintott, majd professzorosan az állát kezdte simogatni, és Lomax érezte, hogy mindjárt jön a szokásos nagymonológ.

– A hipnózt eleinte az orvosi beavatkozások során jelentkező fájdalom csökkentésére alkalmazták...

Miközben a doktor egyre jobban belemelegedett a Charcot-ról, Freudról és a „hisztérikus” nőkről szóló fejtegetésébe, Lomax a saját gondolataiba merült. Nagyon jólesett volna neki még egy whisky... Azon töprengett, hogy a csudába süppedt bele ebbe a szörnyű ingoványba. Az alkoholizmus jelen volt a családjában, és Lomax biztos volt benne, hogy az apjától örökölte. Négy éve már azt hitte, legyőzte a betegséget, de akkor egy másik függőség hatalmasodott el rajta: a játékszenvedély. Mire észbe kapott, tengernyi adósságot halmozott föl, amit a tisztviselői

javadalmazásából soha nem tudott volna visszafizetni. Egy év múlva, amikor megjelentek a „díjbeszedők”, csupán néhány óra választotta el a totális erkölcsi és anyagi csődtől. Végül talált megoldást – de addigra újból inni kezdett.

– Manapság a hipnózisnak számos gyakorlati alkalmazása van...

A visszaesés, persze, nem az ő hibája volt. Azok a rohadékok taszították a mélybe, akik sarokba szorították a játékadósságai miatt. Ha ők nincsenek, biztosan nem rúgott volna be azon az estén, amikor Chelsea James kocsija letért az útról. Eleve nem is ült volna akkor este autóba... már amennyiben tényleg autót vezetett. Nem tudta, hogy így volt-e. Nem emlékezett rá. Viszont, ahogy a doktor az imént rámutatott, valahogy hazajutott kocsival a bostoni bárból.

Csak én lehettem!

– Mondja – hallotta Overstreet doktor hangját –, pontosan melyik napot próbálja fölidézni?

Lomax habozott. – Mekkora esély van a sikerre?

– Fennáll a veszély, hogy téves emlékek jönnek vissza. Az így fölidézett gyerekkori szexuális molesztálásoknál gyakran fölmerül ez a gyanú. Én mindenesetre úgy érzem, saját praxisomban eddig megbízható eredményeket sikerült elérnem.

Kopogtak az ajtón. Lomax szigorúan meghagyta a házvezetőnőjének, hogy ne zavarja őket, és a nő nem az a fajta volt, aki csak úgy figyelmen kívül hagyja az utasításait. Lomax elnézést kért, és ajtót nyitott. A kampányfőnöke állt ott izgalomtól elkerekedett szemekkel.

– Azonnal beszélnem kell önnel – mondta Josef Weimer.

– Éppen benne vagyok egy fontos ügyben. Ezért nem vettem föl a mobilt sem.

Josef közelebb hajolt Lomaxhoz, és lehalkított hangon folytatta. – Chelsea öccse betelefonált Ryan James rádióműsorába. Bevallotta, hogy ő volt a cserbenhagyásos gázoló, ő okozta a nővére halálát!

– Hála a jó istennek! – mondta felindultan Lomax. Nem tudott uralkodni magán. Átölelte Josefet, és a hátát lapogatta.

A kampányfőnök elhúzódott tőle, és leolvadt az arcáról a derű. – Ivott! – mondta suttogva, de nyers, rekedtes hangon. – Érzem a szagát!

– Inkább máskor folytassuk, Brandon? – kérdezte Overstreet doktor.

Lomax szája olyan széles mosolyra húzódott, hogy szinte fájt. – Nem, doktor – felelte, és jót kuncogott a kampányfőnök aggodalmas arckifejezése láttán. – Sőt ha jobban meggondolom, úgy néz ki, nem is lesz szükségem a szolgálataira.

25. fejezet

Emma egyenesen az ügyészségre hajtott. Szerette volna elhinni, hogy Bébi beismerő vallomása tisztára mossa Brandon Lomax nevét, de egyelőre kételkedett abban, hogy a fiú igazat mondott. Az ügy tisztázását a legmagasabb fórumon kezdte: Glenda Garrisenél, a bűnügyi osztály vezetőjénél.

– Volt egyáltalán Bébinek jogosítványa? – kérdezte a fő-ügyésznő.

– Tizenhét éves korában megszerezte, de saját autója soha nem volt, és a szülei se hagyták egyedül vezetni.

Glenda Garrison elgondolkodva nézett körül az irodájában. A tekintete az Emma háta mögötti falon lógó, múzeumba illő olajfestményen állapodott meg, mintha az impresszionista tájképtől várná a megvilágosodást.

– Megmondom, mire gondolok – szólalt meg végül. – A baleset estéjén csak Chelsea-nek és Ainsley-nek volt jegye a nagy meccsre, ugye?

– Így van. Ryan kihagyta Bébit a dologból, mert félt, hogy sok lesz neki a nagy tömeg és a zaj.

– Amennyire ismerem az ügyet, Bébi valószínűleg egy hazai meccset se hagyott ki az egész idényben.

– Ez is igaz. Nem akarom megbántani a férje csapatát, de a legtöbb meccsen nincs telt ház, és nem várhatók túl nagy izgalmak.

– Pontosan erre akarok kilyukadni. Bébi alighanem forrt a dühtől, amikor kiderült, hogy nem lehet ott az idény legnagyobb, egyben utolsó mérkőzésén. Nem látja, amikor az ő imádott PawSoxa, az éllovas összecsap a Nemzetközi Liga második legjobb csapatával, a Toledo Mud Hensszel.

Hogy ennyire képtelen van a főügyésznő, imponáló volt még annak ismeretében is, hogy éppen a férje a csapat tulajdonosa. – El tudom képzelni, hogy így volt – mondta Emma.

Glenda Garrisen folytatta: – Sőt Bébi annyira feldühödött, hogy amikor Chelsea elindult a kocsi a meccsre, kirohant a házból, elkötötte az apja kocsiját, és üldözőbe vette a nővérét. Hihetően hangzik?

– Úgy gondolom, igen. Hiszen Ryan, Chelsea és Ainsley akkoriban a Chelsea szülei fölötti lakásban laktak.

– Rendben – mondta a főügyésznő. – Na mármost a helyszínelők a keréknyomok alapján megállapították, hogy a kocsit összevissza imbolygott, és időnként az útpadkára hajtott. Mi arra következtettünk, hogy egy részeg sofőr hagyta azokat a nyomokat. A mostani vallomás fényében viszont fölvetném, hogy Bébi ülhetett az imbolygó kocsiban volánjánál, hiszen ő amúgy sem vezetett valami jól, ráadásul az Asperger-szindróma miatt „bekattanhatott”. Szóval Bébi tolt le az útról Chelsea-t.

– Véletlenül? – kérdezte Emma.

– Lehet, hogy véletlen baleset volt. Vagy az is lehet, hogy eszelős dühében szándékosan tette. Hiszen azt a szót használta, hogy „megöltem.”

– Ez igaz, de szerintem ebben a kontextusban ez azt jelenti, hogy ő okozta a halálát. Nem feltétlenül gyilkosságra gondolt. Nem vagyok az Asperger-szindróma szakértője, de Bébi vallomásának értékelésekor figyelembe kell vennünk a betegségét.

– Éppen ezért az a legkevesebb, hogy behozzuk kihallgatásra. Egyeztess a rendőrséggel.

– Sajnos senki sem tudja, hol van Bébi.

Glenda Garrisen ezt csöndben átrágta. – Adj a szüleinek huszonnégy órát, hogy behozzák. Feltétlenül mondd meg nekik, hogy ügyvéd is jelen lehet, ha óhajtják.

– És ha nem találják meg?

– Akkor ugyan mit tehetnénk? – kérdezte a főügyésznő. – Szerzünk egy letartóztatási parancsot.

Ryan majdnem az őrzőgő média polipkarjaiba sétált bele.

A rádió főbejárata előtt ott táborozott a fotósok, operatőrök, tévériporterek, újságírók, helyi sportbloggerek hada – úgy tűnt, Bébi rádiós vallomását mindenki hallotta, vagy legalábbis hallott róla. Az ablaktalan épületből kilépő Ryan hirtelen úgy érezte magát, mintha bebábozódott volna, és most látná meg először a napvilágot. Nem tudhatta, mi várja odakint: szél, eső, netán hó? Ennél a tébolynál még az is jobb lett volna, ha időközben atomtámadás éri a várost, és beköszönt a nukleáris tél. Szó szerint a küszöbön állt az abszolút káosz, és ez őt annyira készületlenül érte, hogy ösztönösen sarkon fordult, és visszament az előcsarnokba, hogy más taktikát agyaljon ki az épület elhagyására.

Megcsörrent a mobilja. Ivan hívta a kaliforniai hotelszobájából.

– Figyelj, haver, még meg se reggeliztem, és máris ostromolnak a riporterek! Igaz ez a dolog Bébivel?

Ryan megerősítette, hogy minden, amit Ivan hallott, igaz.

– És most mit fogsz csinálni? – kérdezte Ivan.

– Pawtucketba megyek Chelsea szüleihez – mondta. – A többi majd kitalálom.

– Nagyon bizarr ez a rádiós beismerő vallomás. Lehet, hogy érdemes lenne kikérned egy ügyvéd tanácsát.

– Én csak egy ügyvédet ismerek, és ő végrendeletekkel foglalkozik – mondta Ryan.

– Akkor hívd föl az enyémet. A sport és a szórakoztatóipar a területe, de náluk a hierarchia úgy néz ki, hogy egy akváriummal arrébb már a cápák vannak, azaz a büntetőügyesek, a peres ügyvédek.

– Kösz szépen – mondta Ryan. – Majd gondolkodom rajta.

Ivan megadta neki a telefonszámot. – És még egy dolog – mondta. – Abból ítélve, ahogy itt rám szálltak, ez biztos a sportrovatok vezető híre lesz, ha ugyan nem címlapsztori. A fotósokkal vigyázz! Minden trükköt bevetnek a sértegetésig, a gúnyolódásig, árnyékként követnek – bármit egy fotóért.

– Vettem.

– Én Los Angelesben leszek, amíg az Angels elleni meccssorozat tart. De ha szükséged van még valamire, hívj föl, hallod?

– Kösz, haver! Úgy lesz.

Ryan összecsukta a telefonját, és megnézte az ajtó melletti biztonsági monitort. A fekete-fehér videokamera, amelyet főleg az éjszakai lemezlovasok miatt szereltek föl, halszemoptikás képet adott a bejárat előtti területről. A csődület időközben csak tovább nőtt. Ryan belátta, hogy jobb, ha egyszerűen átgázol a tömegen, mielőtt még inkább eldurvul a helyzet. Elindult a kijárat felé, de az előtérben elé toppanó szerkesztő útját állta.

A kifulladás Beatrice mindkét kezében egy-egy magas sarkú cipőt tartott, mivel mezítláb robogott le a lépcsőn a második emeletről. – Ugye, nem nyilatkozol a sajtónak?

– Eszemben sincs – felelte Ryan.

– Akkor jó – mondta Beatrice, és a hangja furcsamód megkönnyebbülésről árulkodott. Belebújt a cipőjébe, majd gyengéden Ryan alkarjára tette a kezét, mintegy nyomatékosítva, hogy mennyire szívén viseli a sorsát. Csakhogy Beatrice nem volt az a fogdosós-érzelgős típus, úgyhogy nem hatott őszintének a gesztusa. – Csak azt akartam elmondani, hogy tudom, milyen nehéz most neked. A műsorban szabad kezet kapsz, nyugodtan tedd, amit tenned kell.

– Köszönöm. Lehet, hogy szükségem lenne pár nap szabadságra.

– Nem! – vágta rá hevesen Beatrice, de aztán észbe kapott. – Úgy értem... nem gond. Másrészt viszont nem kell kimaradnod a műsorból csak azért, mert ez egy sportrádió. Ha Bébi újra telefonál, nyugodtan beszélj vele. Adásban. Persze csak ha úgy érzed, hogy az a legjobb megoldás.

Mármint Bébi szempontjából, vagy a hallgatottság szempontjából?

– Ezt észben fogom tartani – mondta Ryan.

– Nagyszerű. Akkor most menj nyugodtan, de a riportereknek egy szót se!

Világos volt, hogy Beatrice megorrontotta a nagy lehetőséget: hogy a csatorna egyedülként számolhat be egy nagy érdeklődést kiváltó, folyamatosan alakuló sztorról. Ryan legszívesebben megmondta volna neki, hova tegye az együttérzését, de hirtelen rádöbrent, hogy amíg Bébi szökésben van, a rádió az egyetlen kommunikációs eszköz, amely megbízhatóan a rendelkezésére áll. Így aztán magába fojtotta az érzéseit, és kinyitotta az ajtót. Jöjjön, aminek jönnie kell.

Kattogtak a fényképezőgépek, mikrofonokat dugtak az arcába, és minden irányból záporoztak a kérdések.

– Beszélt már a rendőrséggel?

– Hol van a sógora?

– Hogy ölte meg?

Ryan legalábbis ezeket hallotta, többet nem tudott kivenni az egymást túlharsogó riporterek kakofon ordibálásából. Csak rakta a lábait egymás elé, és a tömeggel együtt az épület melletti parkoló felé közeledett.

– Sajnálom – mondta –, de ezekről a dolgokról nem beszélhetek.

A kérdések azonban csak jöttek, és ő egyre nehezebben tudott haladni. Százszorta nagyobb volt a felhajtás, mint amivel baseballjátékosként valaha is szembesült. Az újságírók „hírtértékskáláján” az, hogy valakit az egyetemi bajnoki döntő legértékesebb játékosává

választanak Omahában, sehol sincs ahhoz képest, hogy egyik fontos szereplője az éter hullámain zajló, zaftos bostoni botránynak...

Már csak három méterre volt a kocsijától. Kinyitotta az ajtót a távirányítós kulcsával, és tovább nyomult előre, de a fotósok visszanyomták. Ivantól már hallott paparazzós sztorikat, de most látta őket először akcióban. Egymást letaposva-kicselezve hajszolták a nagy címlapfotót az egykori baseballsztárjelöltről, akinek csillaga a felesége tragikus halála után leáldozott, és akit most egy sokkoló vallomás taszíthat még mélyebbre.

– Hé, seggfej? Bébi meg is dugta az asszonyt?

Ryan a hang irányába fordult, és megvető, haragos pillantására máris villant a vaku. Régi, jól bevált lesifotóstrükk ez, hogy a fölhergelt híresség a gép lencsájébe nézzen, méghozzá az önkontroll elvesztéséről árulkodó, indultatos arccal, amely aztán a bulvárlapok címlapján végzi. Ivan erre is figyelmeztette, Ryan mégis beleesett a csapdába.

Beugrott a kocsijába, és nagy gumifüstölés kíséretében elhagyta a parkolót.

Fölhívta Emmát a mobilján. A nő, persze, mindent hallott. Ryan azt se tudta, hol kezdje, aztán csak ennyit mondott:

– Egyvalaminek azonnal a végére kell járnunk... A telefonhívásnak.

– Miféle telefonhívásnak?

– Amikor megkérdeztem Bébitől, hogy miért ment oda a Modern Dinerhez, azt a választ vártam, hogy az ügyészség honlapjáról szerezte az információt. De ő azt mondta, tegnap fölhívta valaki, hogy menjen oda, különben meggyűlik a baja a rendőrséggel. Tehát nem ő lépett be a weboldalra, nem ő írta be a jelszót – azaz nem ő küldte magának az e-mailt.

– Két gondolat ezzel kapcsolatban... – mondta Emma.

– Hallgatom.

– Először is Bébi hazudik. Fél, hogy bajba kerül, amiért félrevezette a rendőrséget, ezért kitalálta ezt a sztorit, hogy fölhívta valami idegen a semmiből.

– Halljuk a másodikat – mondta Ryan.

– A Modern Dinerben volt egy fickó, aki fölkelte a figyelmemet. Közvetlenül azelőtt ment el, hogy megláttam a túloldali járdán Bébit. Semmi konkrét, csak ösztönös megérzés...

– El kéne olvasnom azt az e-mailt – mondta Ryan.

– Elküldtem a címére futárral.

– Köszönöm, hazaugrom érte. Pawtucket felé pont útba esik.

26. fejezet

A benyitó Ryan kis híján rálépett az Emma által küldött borítékra, amit a futár bedobott a levélnyíláson. Föltépte, és ott helyben, állva olvasni kezdte.

Az első sor eléggé megrázó volt: *„Miért nem tartóztattad le? Csak nem fogod HAGYNI, HOGY EZT MEGÚSSZA?”* A feladó interneten használt neve egy összevissza számsor volt. Ryan tovább olvasott:

Először jeleztem, hogy tudom, ki az. Másodszor már azt is elárultam, hogy kicsoda. Hát nem láttad XXXXXXXX képét?

A név ki volt satírozva. Emmának tehát még arra is volt gondja, hogy „kiszerkessze” a Brandon Lomaxre történő utalásokat, hátha Ryantól máshoz is eljut a levél. Az e-mail így folytatódott:

Hát mi kell még nektek, ti seggfejek? Na, talán ez segít: HÁNYADÉK! Tudod, mire gondolok. Az a rohadék XXXXXXXX olyan részeg volt, hogy elokádtta magát, amikor kiszállt, és meglátta, mi történt Chelsea-vel. De a zsaruk titokban tartották ezt a zaftos kis apróságot, igaz? Egy szót se olvastam a lapokban arról, hogy hányadékot találtak volna a tett helyen. Azt viszont kurvára nem hiszem el egy percre se, hogy a helyszínelőitek ne vették volna észre. Szóval... AKKOR MOST MÁR HISZEL NEKEM?

Ennyi volt.

Ryan letette a papírlapot. Abban, hogy hányadékot találtak a baleset helyszínén, volt logika, hiszen nyilván ezért volt olyan szilárdan meggyőződve róla a rendőrség, hogy a vétkes sofőr ittas volt. A hányadékmintában nyilván kimutatták az alkoholt, de hogy tudták-e bizonyítani, hogy a sofőr vérében is volt alkohol, az már más kérdés. Ryan nem egészen értette, miért nem hozták nyilvánosságra ezt az információt. Olyasmiről már hallott, hogy taktikai okokból tartanak titokban egyes bizonyítékokat, és az e-mail írója fején találta a szöveget: az eltelt három év alatt valóban nem említették nyilvánosan, hogy hányadékot találtak volna a tetthelyen.

Emma akkor kezdett arra gyanakodni, hogy Bébi lehet az informátor, amikor Townsendék teraszán meglátta, hogy Bébi tollal bekarikázott a *New York Times*-ban bizonyos szavakat, és odaírta a lap szélére az anagrammáikat. Ryan hajlott rá, hogy egyetértsen Bébi apjával, aki szerint Bébi biztosan nem hallgatta volna el a részeg sofőrt leleplező bizonyítékot. Ezzel az e-maillal azonban egészen más volt a probléma.

Egyszerűen nem úgy hangzott, mintha Bébi írta volna.

Ryan bedugta a papírlapot a kabátzsebébe, majd ismét kocsiba ült, és Pawtucket felé menet tett még egy kis kitérőt.

Negyedóra múlva már ott ült Bébi neuropszichiáterének, Fisch doktornak a rendelőjében.

– Köszönöm, hogy időt szakított rám, doktor úr – mondta.

– Nagyon szívesen. Szóval, mit kellene elolvasnom?

– Ezt – mondta Ryan, és az asztalra tette a kinyomtatott e-mailt.

Fisch doktor kézbe vette a papírlapot, de nem kezdte el mindjárt olvasni. Azért ő lett Bébi neuropszichiáttere, mert szelíd, kedves ember volt, aki időt szánt arra, hogy megismerje a pácienseit és a családjukat. A jelek szerint most is arra figyelt először, hogy Ryan kissé nyúzott.

– Hogy alszik mostanában, Ryan? – kérdezte.

– Körülbelül úgy, ahogy az ilyenkor várható.

– A Brown Egyetemen egy kollégám kognitív viselkedésterápiával kezeli az álmatlanságot, és igen figyelemreméltó eredményeket ért el. Esetleg érdemes lenne kipróbálnia.

Mindig, mindenki tudta „a” gyógymódot: ki a birkaszámlálásra esküdött, ki a melatoninra. Még a rádió recepciósa is megtette tétjét: azt mondta, kávébeöntés kell. Ryannek ennél mindenképpen szimpatikusabb volt Fisch doktor javaslata...

– Köszönöm, feltétlenül utánanézek a lehetőségnek. Most viszont nagyra értékelném, ha vetne egy pillantást az e-mailre.

Az orvos elolvasta a szöveget, majd fölnézett: – Mit segíthetek ez ügyben?

– Az a kérdésem, meg lehet-e állapítani, hogy Bébitől származik-e ez az e-mail, vagy sem?

Fisch doktor levette a szemüvegét. Nem kellett még egyszer elolvasnia a levelet. – Az Asperger-szindrómások közül nagyon tehetséges írók kerülnek ki. A kézírással sokszor hadilábon állnak, de ha tudnak gépelni, akkor ez nem számít.

– Nagyon jó lenne, ha általánosságban beszélgethetnék erről, de sajnos most konkrét válaszra van szükségem: úgy néz ki ez a levél, mint amit Bébi is írhatott?

Az orvos nem válaszolt azonnal. Láthatóan kényelmetlenül érintette, hogy konkrét kérdést tesznek föl neki egy páciensével kapcsolatban.

– Doktor úr, megértem az aggodalmát, tisztában vagyok vele, hogy köti az orvosi titoktartás. De én Chelsea férje voltam, és Bébi ma betelefonált a rádióműsoromba, és világgá kiáltotta, hogy ő ölte meg a nővérét.

– Erről tudok. Tíz perce beszéltem Bébi édesanyjával.

– Akkor bizonyára érti, hogy sürget minket az idő.

– Igen, értem – mondta az orvos. Egy kis ideig még fontolgatta a dolgot, azon vívódott, mennyit mondhat el anélkül, hogy elárulná Bébit. Végül összekulcsolta az ujjait az asztalon, és olyan hangon szólalt meg, mintha a bíróságon tenne tanúvallomást.

– Ha Bébi tekintélyes személyhez szól, az elvártnál is formálisabb nyelvi regiszterben beszél. Profán szavakat a kontextustól függetlenül nagyon ritkán használ, írásban pedig soha. Ezenkívül

hajlamos a túlzott mértékű központosításra. Pontosvesszőt például gyakrabban alkalmaz, mint a neurotipikus emberek, és sokszor hibásan.

– Van még valami?

– Azt hiszem, az ön céljaira ez elegendő.

Ryan magához vette a papírlapot, és az orvos kommentárjának fényében újraolvasta az e-mailt.

– Én itt semmit sem látok abból, amit ön elmondott – szólalt meg végül. – Ez a szöveg laza, amolyan kocsmai duma. Helyenként eléggé durva. Se nem hivatalos, se nem túlközpontosított.

– Egyetértek – mondta Fisch doktor.

– Tehát a véleménye...?

– Köztünk legyen szólván, ezt az e-mailt nem Bébi írta. Hacsak..

– Hacsak?

– Hacsak nem segítettek neki.

Ryant gondolkodóba ejtették az orvos szavai. Megköszönte Fisch doktornak a fáradságát, és távozott a rendelőből. A liftben, ahol egyedül volt, lázasan járt az agya.

Arra, hogy Bébi összedolgozik valakivel, addig valamiért nem gondolt. Határozottan megfontolandó elképzelés, hogy bűntársa van.

És ezt az elképzelést talán Bébi legrégebbi barátjával kellene megvitatnia – Tom Balesszel.

27. fejezet

Emma egyedül vacsorázott. A menü mikróban pattogatott kukoricából és egy mandarinból állt, desszertnek pedig egy kanál zsírszegény Chunky Monkey fagylaltot evett cukormentes csokoládészósszal. Más ételt nem talált otthon, ahhoz pedig túlságosan stresszes volt és fáradt, hogy gondot csináljon magának a táplálkozásból.

A főnökével folytatott megbeszélés után azonnal próbálta hívni Ryant, illetve Bébi szüleit, de nem vették föl. Emmát ez nem lepte meg. Jellemző ugyanis, hogy ha valaki beismer egy bűncselekményt, a családtagjai kerülnek az ügyész, hogy zárni tudják a sorokat. Emma így kénytelen volt a hangpostára rámondani a Garrisen főügyésznő által szabott határidőt: „Sajnálom, hogy ilyesmit kell közölnöm, de Bébi beismerő vallomása miatt letartóztatási parancsot kell kiadnunk, ha huszonnégy órán belül nem jelentkezik önként. Természetesen vele jöhetnek, és hozhatnak ügyvédet is.”

Emmával nem sűrűn fordult elő, hogy gyűlölte a munkáját, de ez egyértelműen e ritka pillanatok egyike volt.

Lerogyott a fagylaltos tálkával a kanapéra, majd fogta a távkapcsolót, és a helyi híradóra kapcsolt. Bébi volt a vezető hír, a helyszíni tudósító pedig az ő kedves barátja, Doug Wells. A képernyőn Chelsea-t, illetve a baleset helyszínét megörökítő archív fotók villantak föl, miközben Doug emlékeztette a nézőket, hogy „a tragikus balesetben életét vesztette a bostoni rádiós műsorvezető és egykori PawSox-sztár, Ryan James felesége, kétéves kislányuk, Ainsley viszont életben maradt”.

Ezután Emma fényképe jelent meg – méghozzá kivételesen egy jó kép.

Jár a fiúnak pár jutalompont, amiért próbál a kedvemben járni.

Doug így folytatta: – A nyomozók mindvégig arra gyanakodtak, hogy Chelsea Jamest egy ittas sofőr szorította le az útról, de sokáig se gyanúsított, se értékelhető nyom nem volt, nemrég azonban, a baleset harmadik évfordulóján Emma Carlisle ügyész tippet kapott egy névtelen informátortól. Ma pedig robbant a bomba, amikor az *Ébresztő, sportőrültek?*-be, Boston leghallgatottabb sporttémájú talkshow-jába, amelynek egyik műsorvezetője Ryan James, betelefonált a sógora, aki Chelsea öccse.

A képernyőn most Ryan reklámfotója látszott, és teljes egészében bejátszottak a magnóra vett beszélgetést, amelynek csúcspontját Bébi drámai vallomása jelentette: „Megöltem a nővéremet!”

Gyötrelmes volt ezt újra hallani, de azok a képsorok, amelyeken a kocsijához igyekvő Ryan átverekedte magát a szó szerint tébolyult médiacsődületen, még nagyobb fájdalmat okoztak Emmának. Láttá Ryan szemén, hogy mennyire sebezhető érzelmileg, és a férfi a végén szinte fölnyársalt valakit a mélységes megvetést tükröző tekintetével. Helyszíni hangfelvétel nem volt, csak Doug alámondott szövegét lehetett hallani, de Emma tudta, hogy egy olyan emberből, mint Ryan, csak egy nagy fogásra vadászó fotós válthatott ki ilyen indulatokat. Amikor nagy érdeklődést kiváltó ügyekben járt el, néha ő is került ilyen helyzetbe, csak az ő fejéhez vágott sértésekben többnyire a „picsa” szó szerepelt. És az emberek még a *jogászokat* szidják, hogy milyen erkölcstelenek!

– Daniel Townsend még szabadlábon van – mondta most a stúdióban a műsorvezetőnő, és a képernyőn megjelent Bébi színes fényképe. – Huszonhárom éves, magassága 180 centiméter, testsúlya 75 kiló, haja színe barna. A rendőrség figyelmezteti a lakosságot, hogy a férfi veszélyes, fegyver van nála. Maradjanak az *Action Newszal*, itt figyelemmel kísérhetik a fejleményeket.

– Veszélyes, és fegyver van nála? – kérdezte Emma önkéntelenül a képernyőtől. – Bébi veszélyes...?

Azonnal levette a tévé hangját, majd fölvette a telefont, és jól leteremtette Dougot ezért az utolsó félmondatért.

– Bocs – mondta a férfi –, majd megnézem az infót még egyszer. De szinte biztos vagyok benne, hogy a rendőrség így írta le a fiút.

– Hát, akkor ez hiba volt. Bébi nem erőszakos bűnöző! Hiszen az egész világ füle hallatára, élő adásban tett beismerő vallomást!

– Apropó, erről beszélni is akartam veled – mondta Doug.

– Emlékszel még az ajánlatomra, hogy foglalkozom a Chelsea James-üggyel, és cserébe kapok valamiféle kizárólagos közlési jogot?

Emma tudta, hogy most a riporter Doug Wellsszel beszél, nem azzal, aki járni akar vele.

– Nem *valamiféle* kizárólagos közlésről volt szó – mondta. – A megállapodás a névtelen informátor következő üzenetére vonatkozott.

– Aha. Ezzel azért lehetne vitatkozni.

– Mire akarsz kilyukadni? – kérdezte Emma.

– A következőre gondoltam: esetleg rábeszélhetnéd Ryan Jamest, hogy ha Bébi megint betelefonál a műsorába, adáson kívül fogadja a hívását.

– De Bébi adásban akar lenni.

– Tudom. Hallottam, hogy ezt mondta. Viszont ha adásban beszél Ryannel, akkor senkinek sincs kizárólagos közlési joga.

– Egy pillanat – mondta Emma. – Szóval azt akarod, hogy beszéljem rá Ryant, hogy műsoron kívül fogadja a következő hívást, és így a rendőrség ne hallja egy cserbenhagyásos gázolás gyanúsítottjának szavait, utána pedig adjam le neked a sztorit, hogy csak a tiéd legyen?

– Hát, ha így fogod föl, akkor nem akarom. De a megállapodás, az megállapodás.

Emmának tátva maradt a szája. – Most elköszönök – mondta nyugodt, egyenletes hangon. – Remélem, mire reggel fölbredek, hajlandó leszek elfelejteni, amit most mondtál.

Dúlva-fúlva letette a telefont, de nem háboroghatott tovább Doug kisded játékain, mert megszólalt a csengő. Emma ajtót nyitott.

Brandon Lomax volt az. Nem volt jókedvében.

– Bejöhettek? – kérdezte pár másodpercnyi csönd után. Emmát annyira meglepte, hogy őt látja, és még mindig annyira a Douggal folytatott döbbenetes beszélgetés hatása alatt állt, hogy elfeledkezett a jó modorról.

– Hát persze – mondta, és betessékelte a férfit. A nappaliban lévő kanapéhoz vezette, de Lomax ragaszkodott hozzá, hogy Emma üljön le, ő pedig állva maradt – azaz hatalmi pozícióban. Az atyai tekintély pozíciójában. Emma újra tizenhét évesnek érezte magát, mintha csak ott ülne mellette a legjobb barátja, Jennifer is, és a két „nyári nővér” az üres sörösuveg miatt szorulna, amit Mr. Lomax a vitorlásán talált.

– Ma igencsak zavaró hírt kaptam – mondta a férfi.
– Ahogy mindannyian.
– Nem a rádióban tett vallomásról beszélek – mondta kissé éles hangon Lomax. – Hanem a kingstoni bűnügyi laborról.

Ez úgy mellbe vágta Emmát, mintha egy fél téglával dobták volna meg. – Mit hallottál?

– Azt, hogy valaki odaküldött egy tőlem származó hajmintát, hogy vessék össze a Chelsea James-baleset helyszínén vett DNS-mintával. Nem tudsz erről véletlenül valamit?

Emma lenyelte a torkában ülő csomót. Tudta, hogy nincs más út, mint az őszinteség. – Én küldtem be a mintát.

– Értem – mondta kurtán Lomax. – És mondtak már valamit?

– Nem. A labor el van havazva, és mivel nem kiskorú szexuális zaklatásáról van szó, és nem is erőszakos bűncselekményről, nem kapunk elsőbbséget. És hivatalosan még ismert gyanúsítottunk sincs.

Lomax elkezdett föl-alá járkálni. Ezt csak akkor csinálta, ha már majd fölrobbant a dühtől. – Hadd spóroljak meg neked egy telefont – mondta. – Értesülesem szerint a minta, amit beküldtél, kizárólag hajszálakból áll. Talán elloptad a fésűmet?

Emma nem felelt. Már az is szörnyű érzés volt, hogy ilyesmivel vádolják.

– Persze, persze, jogodban áll hallgatni – mondta a férfi. – Amint azt te is tudod, a haj önmagában elég bizonytalan DNS-forrás, ha a minta nem tartalmaz hajgyökeret.

Lomaxnak igaza volt. Emma a nemi erőszak miatti eljárások során megtapasztalhatta, hogy fésűből, keféből származó, kiszakadt hajszálak alapján csak ritkán sikerül rábizonyítani valakire a tettét.

Lomax már nem járkált, és Emma érezte magán a súlyos pillantását. – Úgyhogy talán nem lep meg hogy a vizsgálat eredménye nem meggyőző.

Emma a szőnyeget nézte. – Ezt honnan tudod?

– Egy újságírótól. Hát nem így a legszebb? Valaki a laborból kiszivárogtatta a sztorit, és egy újságíró fejbe kólintott a hírrel, hogy Emma Carlisle – az én drága kis Emmám – a DNS-emet vizsgálattja.

Emma elgyötörten lehunyta a szemét. Pontosan erre a forgatókönyvre figyelmeztette Glenda Garrison: hogy ha a bűnügyi laborból kiszivárog valami, akkor Brandon Lomaxet cserbenhagyásos gázolás gyanúsítottjának bélyegzik. Ezen csámcsognak majd az újságok, és kisiklatják a kampányát. – Megírják a sztorit? – kérdezte.

– Szerencsére józan újságíróval van dolgunk, aki csak akkor ír meg valamit, ha két különböző forrásból hallja. Mi cáfoljuk a dolgot, és amennyire tudom, nincs hitelt érdemlő megerősítés. Úgyhogy sikerült mérsékelni a kárt. Egyelőre.

– Annyira sajnálom! – mondta Emma.

– Hogy tehetél velem ilyet?

Lomax nem indulatosan tette föl a kérdést. Csak a mélységes csalódottság sütött belőle – és Emmát ez valósággal összetörte. – Úgy éreztem, hogy... hogy muszáj megtennem.

– Hogy *muszáj*? Tizenegy éves korod óta ismeresz! A lányomnak tekintettelek!

– Éppen ezért nem volt könnyű. De muszáj volt végeznem a munkámat.

Lomax kesernyésen fölkacagott. – Az, hogy DNS-mintát veszel tőlem a tudtom nélkül, hogy rosszabbul bánsz velem, mint egy közönséges bűnözővel, hogy egy oknyomozó riportertől kell megtudnom az egészet... az nem a munkád! Ha DNS-minta kellett, elég lett volna szólnod, Emma. Örömmel adtam volna.

Emma alig tudott megszólalni. – Sajnálom.

– Azzal már elkéstél – mondta élesen Lomax, és az ajtó felé indult.

Emma utána sietett. – Kérlek, ne menj el így!

A férfi kinyitotta az ajtót, majd megállt. – Most azonnal átmegyek a kórházba. A labor holnap kora reggel levesz tőlem egy rendes DNS-mintát. Mindent meg fogok tenni, ami volt főállam-

ügyészként módomban áll, hogy negyvennyolc órán belül a kezében legyen az eredmény. Legkésőbb.

– Erre nincs szükség – mondta Emma.

– A jelek szerint van – felelte a férfi, és még ridegebb lett az arca. Becsapta Emma orra előtt az ajtót.

28. fejezet

Bébi szó szerint visszahúzódott a Dawes-kripta sarkába.

Mióta betelefonált Ryannek a műsorba, szinte meg se moccan. Fájt a háta, görcsölt a lába, vécére kellett mennie. Tudta, hogy az apró kellemetlenségek aligha jelentenek méltó büntetést a titkáért, amelyetől végre megszabadult. De már vége. Elvégeztetett.

És most?

A kripta színpompás, festettüveg ablakán a nappali fény utolsó morzsái szüremlettek be. Nem volt már messze a sötétség. A nap 6:58-kor nyugszik, két perccel korábban, mint tegnap, és két perccel később, mint holnap. De a téli napforduló felé közeledve nem mindig napi két perccel tolódik előbbre a napnyugta. Ha még egy hónapig itt marad, október 13-án már 6:06-kor besötétedik majd másnap 6:05-kor. Ha pedig karácsonykor is itt lesz, akkor december 26-án és 27-én egyaránt 4:21-ig lesz világos. Az efféle számadatokat Bébi könnyedén memorizálta, és kapásból fújta.

Itt kell aludnod, Bébi. A sötétben.

Furcsamód nem volt kifogása a dolog ellen – leszámítva a hideget. Egész Új-Angliában napsütésesek, voltak a nappalok, és egyre hűvösebbek az éjszakák, ez az időjárás ilyenkor két héten belül elhozza a csodálatos őszi szinkavalkádot. Bébi nappal nem fázott a csuklyás pulóverében, éjszaka viszont, amikor a hőmérséklet négy-öt fokra süllyedt, a kripta annyi meleget és komfortérzetet adott, mint egy félkész, fűtetlen pince.

Bébi nagy nehezen talpra állt, és a falnak támasztotta a hátát. A négyszögletű kripta nyitott tere nagyjából akkora volt, mint otthon a hálósobája. A festettüveg ablakok a háta mögött és a feje fölött, az oromfalban voltak, a kripta kovácsoltvas kapuja pedig a szemközti falon nyílt. A hosszú oldalfalak mentén kriptafülkék sorakoztak, középen pedig fehér márványpad állt, amelyre két-három ember tudott volna leülni.

A kriptán átvágó Bébi félcipője nyikorgott a csiszolt betonpadlón. Kiment egy gyors pisilésre. Amikor visszajött, mintha még sötétebb lett volna. A zár fel volt törve, de Bébi jól behúzta a kaput, és felkészült rá, hogy ott tölti az éjszakát.

A magány nem zavarta. Kisiskolásként, majd tinédzserként számtalan órát töltött itt egyedül, elégedetten. Mindig is egyedül volt a legboldogabb, ha el tudta foglalni magát valamivel. Az unalom volt a fő ellensége. A baseballkártyáit most nem hozta magával, és ez óriási különbség volt a régi szép időkhöz képest. A kripta ugyan már jó ideje nem képezte a napirendje részét, de a kártyái így is hiányoztak. Bébi nem viselte jól a szokatlan helyzeteket, különösen, ha fáradt volt, és éhes. Érezte, hogy kezd úrrá lenni rajta a szorongás, és ez sokkal jobban megijesztette, mint az, hogy egyedül kell töltenie az éjszakát egy temetőben. A nap utolsó sugarainak fényénél azzal próbálta lefoglalni az agyát, hogy a kriptafülkék kőhomlokzatába vésett neveket, évszámokat memorizálta: Robert Dawes, Leslie Dawes, több nemzedékre való halott Dawes egy másik évszázadból. Valószínűleg évtizedek óta nem is gondolt rájuk senki.

Aztán észrevett valamit. A kapuhoz legközelebbi oszlopköz fülkéi fölött nem volt emléktábla. Évekkel azelőtt járt utoljára a kriptában, azóta el is feledkezett a titkos rejtekhelyről: a Barbara Dawes nyughelye melletti üres fülkéről. Iskolás korában mindig oda dugta el a baseballkártyáit.

Talán még mindig ott vannak!

Szinte egyetlen ugrással szökkent át a kriptá túlsó végébe, és megragadta a falfülke fedelét. Olyan volt, mint egy fogantyú nélküli fiók. Két kézzel feszegette jobbra-balra, míg végül kimozdította a helyéből, és bekukucskált a fülkébe.

– Hú! – kiáltott fel önkéntelenül.

Ott lapultak az ő kincsei, egy csomó vagány dolog, amire szüksége volt: kabát, zseblámpa, gyertya, gyufa, néhány műanyag zacskó. Még ennivaló is: fél doboz vaníliás gofri. És még jó! Legbelül pedig, jóval a többi holmi mögött, régi, barna cipődobozt pillantott meg.

A kártyáim!

Bébi megütötte a főnyereményt. És kopogott a szeme az éhségtől. Összeszedte a zsákmányt, és lepakolta a márványpadra. A félhomályban már alig látott, ezért kipróbálta a zseblámpát. Nem volt benne elem. Előhúzott a skatulyából egy gyufát, és meggyújtotta vele a gyertyát. Bőven elég fényt adott.

Miközben a kártyákat rakosgatta, befalta az összes gofrit.

Akkurátus, egyenes oszlopokba rendezte a lapokat, minden oszlop egy csapat volt. Először betűrendben rakta sorba a csapatokat – Baltimore Oreoles, Boston Red Sox, és így tovább –, majd a legutóbbi szezonban elért eredményeik szerint, amelyeket fejből tudott. Ha valamelyik régi kedvence akadt a kezébe, elmosolyodott, de a kártyák láttán az is tudatosult benne, hogy sokkal régebben járt itt utoljára, mint gondolta. Legalább száz felfordított kártyalap hevert a padlón, és a legújabb is ötéves volt már.

A vaníliás gofri viszont nem lehetett ötéves...

A gondolataiba merült Bébi, aki éppen az 1999-es Boston Red Sox elsőbázisra jutási átlagát számolgatta, egyszer csak lépteket hallott.

Elfújta a gyertyát, összeszedte a kártyákat, és elbújt egy sötét sarokban. Valaki babrált a vaskapu reteszével. Úgy tűnt, tudja, hogy a zár fel van törve, mert a kapu máris kivágódott. Bébi a lélegzetét is visszafojtotta, de az utolsó csepp erejére is szüksége volt, hogy ne kattanjon be. Szívből remélte, hogy a betolakodó egyszerűen elmegy. Az ajtó becsukódott, és a behatoló holdfénycsíkban emberi árnyalak nyúlt el hosszan a kőpadlón.

A sziluett közelebb lépett, megtalálta a márványpadon a gyufát, és meggyújtott egy szálát.

Bébi gyámoltalanul nyöszörögni kezdett.

A férfi ránézett, és olyan hangon szólalt meg, hogy Bébi ereiben meghűlt a vén

– Mi a francot keresel a házamban?

29. fejezet

Ryan, Paul és Rachel kivonult a konyhába a kései vacsorához.

Ryan aznap korán elhozta Ainsley-t az óvodából, és egy órákor már Pawtucketban voltak. Mindig belesajdult a szíve, ha meglátogatta az apósáékat, ha látta a barna homokkőből épült régi házat meg az emeleti lakást, ahol a házasságukat kezdték Chelsea-vel. Még furcsább érzés volt, hogy akciótervet kell készíteniük Bébi felkutatására, össze kell szedniük, kit kell föl hívni, hol kereshetik a fiút. Délután Rachel otthon maradt Ainsley-vel, Ryan és Paul pedig kocsival körbejárták a várost, útba ejtve az összes valószínűsíthető helyet: a McCoy Stadion környékét, a Modern Dinert, a könyvtárat, sőt még Bébi kedvenc sportszuvenírboltját is, pedig az már nem is Pawtucketban volt, hanem Warrenben. Bébit azonban nem találták sehol, és hiába kérdezősködtek, nem is látta senki.

– Én sajtbургert kérek! – szólalt meg Ainsley. A kajás szatyorban kotorászott, amelyet Ryan az autós gyorsétteremből hozott.

– Akkor sajtbургert kapsz – mondta Ryan.

– De buci nélkül – jelentette ki Ainsley.

Ez furcsának tűnt, de Ryannek nem volt ellene kifogása. – Rendben. Buci nélkül.

– És hús nélkül – mondta a kislány.

– Tehát akkor... egy szelet sajtot kérsz?

– Nem! *Sajtbургert* kérek. De buci nélkül. És hús nélkül.

Újabb Ainsley-féle lecke az élet nagy összefüggéseiről: az élet egy sajtburger, de vannak, akik csak a sajtot eszik ki belőle. Ryan megengedte, hogy Ainsley vacsora közben nézze a *Spongya-Bobot*, hogy ők, felnőttek tudjanak beszélgetni.

Miután pedig lefektette a kislányt, még egyszer megcsörgette Tom Bales mobilját. Egész nap próbált utánajárni a Fisch doktor-féle büntárselméletnek, de Tom nem vette föl a telefonját – és ettől még gyanúsabb lett. Egyelőre azonban az volt a legfontosabb, hogy megtalálják Bébit. Az volt a terv, hogy különválnak az apósával, és ha kell, egész éjszaka folytatják a keresést. Ryannek még volt egy listája, Pawtucket déli és Providence északi részén akart fölkeresni néhány helyet. Nyolckor már vette volna a kabátját, de Paul megállította.

– Rachel mondani akar neked valamit – szólalt meg az apósa, aki mellett ott állt a felesége.

Rachel kényszeredett arccal habozott, mielőtt megszólalt volna.

– Igazából mutatni akarok valamit – mondta végül, és bevezette Ryant Bébi szobájába. Paul követte őket.

Rachel fölkapcsolta a villanyt, és Ryant mellbe vágta, hogy mi mindent halmozott föl Bébi az évek során. De még nagyobb hatással volt rá az, hogy milyen szépen el van rendezve a rengeteg holmi. Az egyik falat teljes hosszában eltakarták a plafonig fölkapacolt fém széfdobozok. Egytől egyig föl voltak címkézve, a címkéken évszámok látszottak Ryan közelebb lépett, és találomra elolvasott pár címkét: *Baseball Daily News* 1995-2000, *Japán Baseball Daily* 2004-2006, PawSox-programfüzetek 1989-1996, *Red Sox Magazine* 2001-2005, és így tovább, ábécé szerint. A szoba másik fele pedig úgy nézett ki, mint egy szuvenírbolt. A fal Red Sox-játékosokat ábrázoló poszterekkel volt kitapétázva, köztük egy aláírt, életnagyságú Ivan Lopez-képpel. A polcokon takarosan elrendezett ereklyék sorakoztak, a Boston Red Sox-pórától (pedig Bébinek soha nem volt kutyája) a kitűzőig, amely minden idők leghosszabb profi baseballmeccsének, a 33 inningen át tartó PawSox-RedWings-összecsapásnak állított emléket.

Az éjjeliszekrényen, közvetlenül Bébi párnája mellett, ott volt a Ryan és csapattársai által aláírt baseballlabda abból a szezonból, amikor a Texas Longhorns bajnokságot nyert. Ettől Ryan gondolatai egy pillanatra egészen más irányba terelődtek.

– Ezt találtam, amíg ti a várost jártátok Paullal – zökkentette ki merengéséből Rachel.

Ryan leült az anyósa mellé az ágyra. Az ajtónál álló Paul a falnak dőlt. Rachel ölében egy régi szivardoboz volt. A fedelén Bébi jellegzetes, bizonytalan kézírásával egyetlen szó állt: *Chelsea*.

Rachel kinyitotta a fadobozt. Ryan belenézett, és először nem is tudta, mire vélje a dolgot. A doboz majdnem tele volt, de semmi felismerhető nem tartalmazott. Ryan csipkézett szélű műanyag- és fémdarabkákat látott, amelyek közé üvegszilánkok és lepattogzott festék is keveredett.

– Bébi kijár a baleset helyszínére – szólalt meg Rachel. – Nem tudom pontosan, hogy milyen gyakran, de azt hiszem, elég sokszor. Órákat is eltölt ott, ha kell, addig keresgél, amíg talál valamit, például Chelsea kocsijának egy apró darabkáját, amit nem takarítottak el. Egy darabka a hátsó lámpából, egy darabka a lökhárítóból, egy üvegszilánk a ripityára tört szélvédőből – bármi. És ebben a dobozban tartja, amit ott összeszed.

– Tom erről már mesélt nekem – mondta Ryan, és Rachel felé fordult. Az anyósa gyengéden végigsimított Bébi gyűjteményén, mintha neki még többet jelentene, mint a fiának. Nagyon nincs az rendjén, hogy egy anyának el kell temetnie a lányát...

– Mi történt valójában akkor este? – kérdezte Ryan.

Rachel még mindig az emlékszilánkokat nézte a dobozban. – Chelsea-nek és Ainsley-nek vettél jegyet a meccsre – mondta. – De Bébinek nem.

Ez már lerágott csont volt. – Helyesen döntöttem – mondta Ryan. – Ha utólag belegondolunk, lehet, hogy Bébi ennek köszönheti az életét. Ha ott ül Chelsea mellett, ő is meghalhatott volna.

– Igen – mondta Rachel, és végre Ryanre nézett. – Még jó, hogy a hátsó ülésen ült.

Ryan nem volt biztos benne, hogy jól hallotta-e. Kellett hozzá egy kis idő, hogy ki tudja préselni magából a szavakat.

– Azt akarod mondani... – Meg kellett állnia, hogy levegőt vegyen. – Azt mondod, Bébi ott volt?

Rachel megint lesütötte a szemét, a szivardobozt nézte. – Amikor Bébi megtudta, hogy ő nem mehet, kitört a harmadik világháború. Súlyos rohamot kapott a sokktól, hogy lemarad az idény utolsó meccséről. Úgyhogy amikor Chelsea hazajött az iskolából, könyörögtem neki, hogy vegye az ölébe a meccsen Ainsley-t, és hadd legyen Bébié a másik jegy.

Ryan még mindig alig hitt a fülének. Egyszerűen nem vette be az agya, amit hallott. – Tehát Bébi ott volt a kocsiban, amikor a baleset történt?

Rachel bólintott. – Chelsea megkérte, hogy üljön hátra, és szórakoztassa Ainsley-t.

Ryanben forrt a fölháborodás, úgy érezte, becsapták, elárulták. Nehezen tudott így gondolkodni, de egy kérdés azért áttörte az érzelmek falát: – Látta a kocsit, amelyik leszorította Chelsea-t az útról?

– Nem. Csip-csip-csókat játszott Ainsley-vel, így csak Chelsea reakcióját látta. Chelsea félrerántotta a kormányt, és elvesztette az uralmát a kocsi fölött. Mire Bébi fölocsúdott, nekimentek a tölgyfának.

– A temetésen Bébi nem úgy nézett ki, mintha bármi baja lenne.

– Nem sérült meg. Ahogy Ainsley sem. Chelsea-t a szélvédőt átütő faág ölte meg. Amikor Bébi meglátta az első ülésen azt a rengeteg vért, kiborult, és kiugrott a kocsiból. Otthagya Chelsea-t és Ainsley-t, és egészen hazáig rohant.

– És ez miért volt titok? Miért nem hallottam róla egészen eddig?

Rachel hangja remegni kezdett. – Bébi nem akarta, hogy bárki megtudja, hogy ő is a kocsiban utazott. Szégyelli, hogy Chelsea sérülései láttán elvesztette az önuralmát.

– Nagyszerű! Mi meg három éven át kínlódtunk, hogy kiderítsük, mi történt pontosan!

– Ne dühöngj! Tudod, milyen labilis Bébi. Felelősnek érezte magát Chelsea haláláért. Szerinte megmenthette volna az életét, ha megőrzi a nyugalmát, és mentőt hív hozzá.

– Ezt Bébi mondta?

– Igen.

Ryan Paulra nézett. Mindig is nyilvánvaló volt a számára, hogy Paul és Rachel nem egyformán kezelik Bébít. Amire most fény derült, az nem magyarázott meg mindent, de más fénybe kerültek a dolgok.

– Bébi akkor este hisztérikus állapotban ért haza – szólalt meg Paul. – Azt kiabálta, hogy Chelsea meghalt, én meg... – Elcsuklott a hangja.

– Semmi baj – mondta Rachel.

Paul leült a felesége mellé az ágyra, és jó erősen megszorította Rachel kezét. Ryan Chelsea halála óta most először látott tőlük ilyen intim gesztust.

– Nem tudtuk, mit csináljunk – mondta Rachel. – Bébi a büntudatán kívül semmit sem tudott volna hozzátenni a nyomozáshoz. Ezért... úgy döntöttünk Paullal, hogy kihagyjuk az ügyből. Senki sem tudta, hogy ő is ott ült a kocsiban, és mi nem hagytuk, hogy a rendőrök szót váltsanak vele. Tudom, hogy ez borzalmasan hangzik, de a lányunkat akkor már elvesztettük. Nem hiányzott, hogy Bébi az újságban lássa a nevét, hogy gyávának nevezzék, amiért elfutott a baleset helyszínéről, és szégyenében valami szörnyűséget műveljen magával.

Paul lehajtotta a fejét. – Az eszemmel legalábbis így gondoltam – mondta. – De a lelkem mélyén nem tudtam megbocsátani Bébinek, hogy elvesztette a fejét, és nem tette meg Chelsea-ért mindazt, amit én tettem volna. Így éreztem egészen mostanáig. De most, hogy fennáll a veszélye, hogy őt is elveszítjük, már tudom, hogy milyen bolond voltam. Szeretem Bébít. Őszintén szeretem. Nem az ő hibája volt, hogy Chelsea meghalt. Nem is kellett volna ott lennie a kocsiban...

Rachel most halkan sírni kezdett, Paul pedig átkarolta a vállát.

– Nem hibáztathatjuk Bébít pusztán azért, mert ő olyan, amilyen – mondta Rachel.

– Így van – mondta Paul. – Azt soha nem szabad.

Ryan adott nekik egy kis időt, de végül muszáj volt megkérdeznie: – Úgy gondoljátok, hogy Bébi vallomása ezt jelenti? Ezért telefonált be a műsoromba, ezért mondta el ország-világnak, hogy megölte a nővérét?

Rachel letörölt egy könnycseppet.

Paul szólalt meg – Én néha kemény vagyok Bébivel, de ismerem a fiamat. Szerintem pontosan erről van szó. És erre gondolt akkor is, amikor azt üzenté, hogy „nem baleset volt”.

Ryan fölállt. – Rachel, nem lesz baj, ha magadra hagyunk?

– Nem – felelte színpogva Rachel. – Hova mentek?

– Mégis, hova mennénk? – nézett az apósára Ryan. – Folytatnunk kell a keresést Paullal.

Checker egyedül volt a hotelszobájában.

Az ő szemszögéből nézve átütő sikert hozott ez a nap. Megérte olyan sokáig várakozni a kocsiban, pontosan azt kapta, amiért odament. Nem tartotta magát szakavatott fotósnak, de aznap tényleg szép munkát végzett. Tulajdonképpen csalódást okozott neki, hogy egyelőre várnia kell.

Fölkelt az ágyból, a mosdóhoz lépett, és megmosta az arcát. Eleget látta már a tévéhíradókban ezt a Bébít, aki Ryan James sógora. Valami azt súgta, hogy nem fog olyan simán menni a dolog, ahogy egyesek hiszik. A fénykép még jól jöhet. Checker ugyanis szeretett fogadásokat kötni, és most arra tett tétet, hogy Ryan Jamest még egyszer szembesíteni kell a rideg valósággal, úgy, hogy rádöbbenjen: az igazság keresése nem veszélytelen.

Checker az ajtóhoz lépett, és lekapcsolta a villanyt. Csak a laptop LCD képernyője világított a sötétben. Kikereste a digitális fényképalbumából a legjobb fotót, amit aznap készített. Csatolta egy e-mail piszkozatához, és a „címezett” rubrikába beírta Ryan James rádiócsatornájának e-mail címét. A tárgymegjelölés eltartott egy kis ideig, már oda is valami lórúgás erejű szöveget akart írni. Aztán beugrott a megoldás. Bepötyögte, de még nem kattintott rá a „Küldés” gombra. Vetett még egy pillantást a mellékelt fotóra. Az utca túloldaláról kapta lencsevégre a célszemélyt, de így is eltéveszthetetlenül látszott, hogy ki az, pláne, hogy a háttérben ott tornyosultak a nagy híré Brookline Academy palotaszerű épületei.

Az iskola egyenruháját viselő Ainsley James volt a képen, ifjú élete egyik ritka pillanatában, amikor, úgy tűnt, nincs a közelében felnőtt.

Az üzenet szövege ennyi volt: „Balesetek előfordulnak.”

Checker nagyon szerette volna egyből elküldeni, de tudta, hogy az akció kulcsa a megfelelő időzítés. És Checker türelmes ember volt. Tudta, hogy a tétlen várakozás nem tart örökké. Minden bizonnyal eljön a megfelelő pillanat, és ő pontosan tudni fogja, hogy mikor.

Elmentette az e-mailt a „Piszkozatok” mappába, és kikapcsolta a komputert. Sötétség borult a szobára.

30. fejezet

Emma kedden déli egy órakor jött el a bíróságról. A Glenda Garrison által szabott huszonnégy óras határidő már lejárt, de Bébi még nem adta föl magát.

Kiadták ellene a letartóztatási parancsot.

A főügyésznő utasítására továbbra is a szigorú „no comment” szabály volt érvényben, így a kocsija felé tartó Emma kénytelen volt kikerülgetni az újságírókat. Már az autóban ült, és éppen hajtott ki a parkolóból, amikor megcsörrent a mobilja. Fölsimerte a Rhode Island-i Egészségügyi Minisztérium Törvényszéki Laboratóriumának telefonszámát. A DNS-vizsgáló részleg vezetője, Bob Entwistle volt a vonalban.

– Rossz hírem van – mondta a férfi.

Emma megállt a pirosnál. – Az este már hallottam – mondta. – Nem állt össze megbízható DNS-profil a hajszálakból.

– Már nem ez a probléma. A ma reggeli mintával ez megoldódott.

Emma alig aludt, mert egész éjjel a lakásáról távozó Lomax ígérete járt a fejében, de így is nehezen tudta elhinni, hogy a férfi állta a szavát. – Tehát Brandon Lomax tényleg adott DNS-mintát?

– Igen, sőt azt mondta, egyenesen magával közöljem az eredményt.

– És most azt mondja, rossz híre van?

– Attól tartok, igen – felelte Entwistle.

– Szóval egyezést talált?

– Nem, nem erről van szó – mondta a férfi, és a mindentudó szakemberek jellegzetes kuncogásával kísérte a szavait. – Ha mindent félreteszünk, és egyetlen ügyre koncentrálunk, elég gyorsan tudunk dolgozni, de ha ilyen hamar eredmény születne, az már krimibe illő lenne.

Emma megkönnyebbült, de zavarba is jött. – Akkor mi a rossz hír? – kérdezte.

– Hát, mint tudja, három éve nyálat vontunk ki a baleset helyszínén talált hányadokból, így hoztuk létre az eredeti DNS-mintát.

– Igen, tudom, és nagyon szép munka volt.

– De még mennyire! – mondta Entwistle. – Nem minden laborban van meg a DNS kivonásához szükséges felszerelés, és ha nem lobbiztam volna a paramágneses részecskékkel működő DNS-kivonó műszerért, amely szupertiszta DNS-t izolál az STR-analízishez, nem is lett volna mintánk.

Emma a szemét forgatta. Úgy látszik, a természettudósok, ha szorult helyzetbe kerülnek, az úrkutatók kézikönyvébe illő szakkifejezésekkel kezdenek dobálózni.

– Nyugi, Bob. Nem gúnyolódtam. Tényleg szép munka volt.

– Ja – visszakozott Entwistle. – Akkor köszönöm. Így viszont még kínosabb, hogy rossz hírt kell közölnöm. Ugyanis annál a mintánál nem jutottunk el a DNS-profil meghatározásáig. Sajnálom, de gyakorlatilag kihűlt ügy volt, gyanúsított sehol. Tudja, mennyi dolga van a labornak a folyamatban lévő nyomozásokkal, meg a már elítélt bűnözőkkel, és...

– Bob, nincs semmi baj – nyugtatta meg Emma. A fickó már túlzásba vitte a szabadkozást. – Szóval azt akarja mondani, hogy Lomax ujjlenyomata nincs benne a DNS-nyilvántartásban?

– Így van.

Ez egyben magyarázatot adott arra is, hogy miért totojáztak annyit, amikor Emma bevitte a hajmintát. – Tehát meg kell keresniük az állami adatbankban az eredeti mintát, meg kell határozniuk a DNS-profilt, és össze kell hasonlítaniuk Brandon Lomax DNS-ével. Ez mennyi időt vesz igénybe?

– Hát, itt van a probléma – mondta Entwistle.

– Hetek, hónapok?

– Nem találjuk az eredeti mintát.

Emmára rádudált valaki hátulról. Pedig figyelte a lámpát, látta is, hogy zöldre vált, de Bob Entwistle szavai hatására mintha leállt volna az agya: nem továbbította a lábának a parancsot, hogy nyomja meg a gázpedált.

– Elveszett? – kérdezte a kereszteződésen áthaladva.

– Azt nem mondanám, hogy elveszett. Csak... nincs meg.

– Az hogy lehet?

– Nem tudom.

– Ha viszont nincs minta, és korábban meghatározott DNS-profil sincs a komputerben, akkor Brandon Lomax DNS-ét – vagy bárki másét – nem lehet összehasonlítani a helyszínén talált mintával.

– Ez így van – mondta kelletlenül a férfi.

Emma mélységesen tisztelte a laborban dolgozó szakembereket, de olykor akadtak ügyek, amelyek fájdalmasan emlékeztették rá, hogy az USA államai közül Rhode Islanden hozták létre utoljára a DNS-adatbankot. – Akkor mit tehetünk? – kérdezte.

– Megnézem még egyszer – mondta Entwistle. – Mivel a balesetben ittas vezető is szerepelt, elképzelhető, hogy valaki elküldte a hányadékmintát véralkoholszint-vizsgálatra.

– De hát hányadékból nem lehet megbízhatóan megállapítani a véralkoholszintet!

– Tudom, csak elméleteket gyártok. Azt is meg fogom nézni, hogy a minisztérium nem bízott-e meg a DNS-vizsgálattal valami külsős labort akár ebben az ügyben, akár egy másikban. Nem kizárt, hogy elkeveredett a minta.

Emma megállt a következő lámpánál, és a mögötte haladó kocsis híján beleszaladt. Az lett volna a hab a tortán.

– Ha kérhetek magától egy szívességet, derítse ki minél gyorsabban – mondta Entwistle-nek.

– Úgy lesz. Mondom, biztos csak elkeveredett a minta.

– Persze – hagyta rá Emma, és arra gondolt, hogy egy volt főállamügyésznek talán igencsak jól jöhet ez a keveredés...

Ryan a reggeli talkshow után azonnal kiment Cambridge-be. Ha Bébi barátja, Tom nem veszi föl a telefonját, majd ő megkeresi a fiút.

Ryan ugyanazzal a metróval ment, mint az előző héten, amikor az MIT-n találkoztak, de a megállóból ezúttal nem a campus felé indult, hanem a másik irányba, Tom lakására. El kellett volna terveznie a Tommal esedékes beszélgetést, de még a reggeli műsor foglalkoztatta, mert ekkora gyöker még soha nem telefonált be az *Ébresztő, sportőrültek?* –be. A Kensington Avenue-n lépkedő Ryan fejében újra meg újra lejátszódott a beszélgetés.

– Jó reggelt, öreg cimbor! Hogy s mint?

Öreg cimbor! Hát minek nézi őt ez a fickó? Robert Redford-nak, aki éppen a nagy Gatsbyt játssza?

– Itt Doug Wells a providence-i Action News hírcsatornától – folytatta a betelefonáló. – Van egy közös barátunk, Conradt Garrison.

Garrisent senki sem szólította Conradtnak, pláne nem a barátai. *Úgy ismered te Connie-t, ahogy én a malesi herceget!*

– Ugye, tudsz róla, hogy adásban vagyunk? – kérdezte Ryan.

– Abszolút – felelte Doug. – Hallottam, hogy visszatérsz a baseballpályára, és azért hívtalak, mert el akartam mondani a hallgatóidnak, hogy a providence-i *Action News* lépésről lépésre követni fogja a visszatéréseidet.

Ryan utálta, ha valaki azért telefonált be, hogy egy másik médiumot reklámozzon. Most különösen zavaró volt a dolog, mert a műsorban még nem hozta szóba a visszatérését.

– Ez kedves tőled, Doug. Köszönöm, hogy hívtál.

– És még valami.

– Kezdünk kifutni az időből, Doug.

– Gyors leszek. Szívből együtt érzek veled és a sógoroddal.

– Köszönöm.

– És Bébi, ha hallgatod az adást, tudom, hogy a családtagokkal sokszor nehéz megbeszélni mindazt, amit magadba fojtasz. Néha az ember inkább olyasvalakivel beszélgetne egy kicsit, aki nem ítélkezik fölötte. Szóval, Bébi, ha hallasz engem, hívj föl a tévénél vagy otthon, és akár műsoron kívül is...

Ryan bontotta a vonalat.

Seggfej!

Tom Bales az MIT-től néhány saroknyira, egy két hálósobás lakásban lakott. Ryan fölment a lifttel, és bekopogott. Fialat, jóképű fickó nyitott ajtót. A szakadt farmeres, mezítlásos fiú „ÉS ARRA AKARSZ KILYUKADNI, HOGY...?” feliratú pólót viselt. Ryan egyetemista kora óta nem látott ilyen szempárt: komoly pénzt tett volna rá, hogy a srác reggeli óta már szívott füvet vagy effélét.

Neki is mondta már egy-két barátja, hogy kipróbálhatná az álmatlanság ellen...

– Tom itthon van?

– Milyen Tom?

– Tom Bales.

– Ja, a lakótársam! – nevette el magát a fiú. Valami okból ezt roppant viccesnek találta. Ahogy a nappaliban, a kanapén vihorászó barátnője is.

– Itthon van Tom?

– Á, nincs. Figyelj, te Ryan James vagy, igaz? A sportmuksó a rádióból.

– Az vagyok. Hallgatod a műsort?

A fiúnak remegett az ajka, mint egy túlhajszott lónak. – Á, ne-em. Csak Tom összehozott a sógoroddal, ő segített a számítógépes agyával a dolgozatírásban. Termikus plazma kiáramlása és cirkulációja a Föld belső magnetoszférájában. Bébi remek volt. Ez lehet minden idők egyik legrészletesebb tanulmánya az ionizált...

– Nem akarok udvariatlan lenni – szólt közbe Ryan –, de tényleg meg kéne találnom Tomot.

– Őszintén szólva úgy két napja nem láttam.

– Mi?

– Hát, nála ez nem szokatlan. Ha belemerül valamelyik projektjébe, nonstop melózik a laborban, és ott alszik a padlón két órát. Vagy annyit se.

Ez mintha ismerős lenne...

– És az nem lehet, hogy a barátnőjénél van?

A fiú most már harsányan hahotázott.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Ryan.

– Szűz Tomnak barátnője? – Gúnyos vihogás. – Dumája, az van, de nem hiszem, hogy egyszer is láttam volna lánnyal.

Ryan előtt fölillant a múltkori találkozásuk záróképe: a Tommy Bahama-lány után eredő Tom.

– Üzenni szeretnék neki – mondta. De erre a fiúra nem akarta rábízni, hogy átadja. – Nem gond, ha hagyok egy cetlit a szobájában?

– Csak nyugodtan.

A fiú a folyosóról nyíló első hálósobára mutatott, majd visszament a nappaliba, és folytatták a vihorászó lánykával, amit abbahagytak.

Ryan kis híján hátrahőkölt, amikor benyitott a szobába. Pedig nem volt olyan régen, amikor még nap mint nap láthatta, milyen elrugaskodott módon tudják berendezni lakóhelyüket az egyetemisták, de amit most látott, az minden képzeletet felülmúlt. Az öt méter széles LCD képernyő majdnem az egész falat beborította. Ryan vetítővászonból már látott ekkorát, de LCD-ből még soha. Hallotta, hogy a japán sportkocsmákban vannak ilyenek, meg is nézte, milyen márkájú. De nem volt rajta márkajelzés. Közelebből is megvizsgálta a művet. Megállapította, hogy nem gyári modell. Tom maga építette.

Egyre jobban értette, miért barátkozik Bébi Tommal...

Most a fiókos szekrény fölötti tükörré tévedt a pillantása. A hatalmas, tölgyfa keretes tükör üveglapjának nagy részét a Tom által fölragasztott fényképek foglalták el. Ryan nem tudott uralkodni a kíváncsiságán: közelebb lépett.

Tipikus egyetemi fotók voltak: Tom és a haverjai éppen jól érzik magukat. Ám a fiú lakótársa, úgy tűnt, igazat beszélt: Ryan nem látott olyan fényképet, amelyen Tom kettesben lett volna egy lánnyal. Aztán Bébit pillantotta meg az egyik fotón, amely szíven ütötte.

Bébi szokás szerint nem mosolygott. Még csak bele se nézett a gép lenscéjébe. Tomnak viszont fülig ért a szája. És a képen látható harmadiknak is. Egy lánynak, akiről Ryan le se tudta venni a szemét.

Chelsea volt az.

Ryan hátralépett, nagy levegőt vett, majd nagyot fújt. Nem is tudta, miféle érzelmek kavarnak benne. De azt tudta, hogy sürgősen ki akar menni Tom szobájából.

Ráfirkantotta egy cetlire a telefonszámát, meg azt, hogy „Tom, hívj föl AZONNAL!”, letette Tom párnájára, majd kifelé menet még vetett egy utolsó pillantást Chelsea-re.

31. fejezet

Bébi délig aludt. Ez nem is volt meglepő, hiszen hajnalig hevert éberen. Moccanni se mert, még a szemét se merte behunyni.

Alapos fejmosást kapott a váratlan vendégtől, amiért megette a vaníliás gofriját. De hát honnan tudhatta volna, hogy a fickó már hat hónapja ott lakik a Dawes-kriptában – az ő kriptájában? A fagyos éjszakában mindvégig abban reménykedett, hogy a férfi reggelre elmegy. De arra ébredt, hogy az idegen ott ül törökülésben a padlón, és az ő baseballkártyáit vizsgálja. A kártyák szépen, csapatonként oszlopba voltak rendezve, úgy, ahogy Bébi az este otthagyta őket.

– A tiéd? – kérdezte a férfi.

A hideg padlón fekvő Bébi felkönyökölt. Először látta meg napvilágnál a férfit, és ha a szemkontaktust kerülte is, nem tudta megállni, hogy meg ne bámulja. Az idegen szakadt farmert viselt, régi katonai kabátot, amely nagy volt rá, és az egyik lábán fekete, a másikon fehér félcipőt. A zsíros, fekete, torzonborz haja az egyik oldalon vállig ért, a másik oldalon csak a füle közepéig, nyilván önkezeléssel vágott bele. A dús, ronda szakálla jóformán az egész arcát elfedte, érzelmek kifejezésére csak a keskeny szeme és a mélyen barázdált homloka maradt. Nyilvánvalóan hajléktalan volt, és Bébi ettől furcsán érezte magát; hiszen annak idején az iskolában sokat ugratták azzal, hogy ő is így végzi majd.

– Hé, kérdeztem valamit! – szólt rá a férfi. – A tiéd ez a sok kártya?

Bébi bólintott.

– Van köztük egy csomó Red Sox-játékos. Sox-drukker vagy?

– Igen – felelte halkán Bébi.

– Nagy kár. Én a jenkitet komálom. Azt hiszem, ki kell hogy nyírjalak.

Bébi erre torkaszakadtából üvölni kezdett, és elpucolt a sarokba.

– Hé! – kiáltott rá a hajléktalan.

– Ne ölj meg! – ordította Bébi.

– Vicceltem, te idióta!

Bébi összehúzta magát, és nyüszített, mint egy sebzett állat.

– Hagyd már abba! Nem öllek meg!

Bébi csak üvöltött tovább, szinte levegőt se vett. Mivel a gránitfalak visszaverték a hangját, szinte elviselhetetlen volt a zaj. A krypta lakójának fogalma sem volt róla, hogyan állíthatná le Bébít. Kétségbeesésében sorban fölszedegette a földről az oszlopokat, és a kis kártyahalmokkal dobálta az üvöltő fiút.

Bébi védekezően maga elé kapta a két kezét, és még hangosabban jajveszékelt. Aztán a ráhulló kártyalapokról arra asszociált, hogy a Fenway Parkban ül, és esik a hó. Az üvöltés halk nyöszörgéssé szelődött, és újra tudott összpontosítani. A nyöszörgésből végül csak szipákolás maradt.

A hajléktalan férfi döbbenet nézte Bébít, aki pár perc alatt eljutott a totális hisztériától a csendes merengésig. Hamarosan rendezgetni kezdte a kártyáit, mintha a heves kitörés meg se történt volna. Figyelemre méltó és furcsamód lenyűgöző volt, hogy milyen gyorsan és koncentráltan dolgozik.

A hajléktalan közelebb húzódott, hogy jobban lássa, de Bébi észre se vette.

– Most mi szerint rakod őket sorba? – kérdezte a férfi.

– A megnyert meccsek aránya szerint.

– Melyik év alapján?

– A baseballbajnokságok története alapján.

A férfi nagyot nézett. – Tudod az összes első ligás csapat eredményeit attól kezdve, hogy csatlakoztak a ligához?

– Igen... legalábbis tegnapelőttig. A tegnapi újsághoz nem jutottam hozzá.

A hajléktalan eltátotta a száját. – Mindennap újra kiszámolod?

– Igen.

– Hát, az nem semmi. Ki az első?

– A New York Yankees. A meccseik 56,7 százalékát nyerték meg, ha visszamegyünk egészen 1901-ig, amikor New York Highlanders néven megalakultak.

– Á, az én embereim a Bronxból! – mondta mosolyogva a hajléktalan. – Figyelj, akkor te ezt az egészet az én kedvemért csinálod, igaz? Mer' én Yankees-drukker vagyok.

Bébi abbahagyta a kártyák rendezgetését. A messzeségbe révedt, és zavart kifejezés ült ki az arcára. Soha meg se fordult a fejében, hogy bárki más kedvéért csinálná, amit csinál. – Hát, így is fel lehet fogni – mondta végül, és ismét a kártyákra összpontosította a figyelmét.

– Ki a második?

– Ha a New York-i és a San Franciscó-i időszakukat is beszámítjuk, a Giants 53,9 százalékkal.

– És aztán?

– A Dodgers 52,4 százalékkal, a brooklyni és a Los Angeles-i éveket is beszámítva. Negyedik a St. Louis Cardinals 51,7 százalékkal. Az én Red Soxom az ötödik 51,5 százalékkal, ha azt az időszakot is beszámítjuk, amikor Boston Americans volt a nevük. Nem sokkal marad le tőlük a Chicago Cubs 51,3 százalékkal, majd a Cleveland...

– Jól van, jól van...!

Bébi ezt meg se hallotta. A komfortzónájában volt, buzgón számolta a százalékokat egy tizedesjegyig, és rakta pontos sorrendbe a kártyákat. Úgy tizenöt percig tartott a művelet, és a legkevésbé sem zavarta, hogy egy hajléktalan a hallgatósága. Kiskorában sem volt gond, ha valaki átjött hozzá játszani – egészen addig, amíg a másik kisfiú meg nem unta, hogy Bébi csinálja, amit akar, ő meg csak nézi.

– És az utolsó helyen – jelentette be végül Bébi – a Tampa Bay Rays áll, ha beszámítjuk azt az időszakot is, amikor Devil Rays volt a nevük.

A hajléktalan megtapsolta. – Elképesztő!

Bébi vállat vont. – Azért nem annyira.

– De, komolyan mondom! Menő csávó vagy.

– Komolyan... szerinted tényleg menő vagyok?

– Az hát. Nem hazudok, haver!

Bébi elmosolyodott, de még most se nézett a férfi szemébe. – Akarod megnézni még egyszer?

– Persze. Akármeddig elnézném.

– Tényleg? Akármeddig?

– Jó, azért nem akármeddig. Úgy értettem, hogy nagyon sokáig.

– Oké – mondta Bébi, akiben föl se merült, hogy a férfi esetleg csak azért mondja ezt, mert beszélgetni akar, vagy udvariasságból. – Mi lenne, ha most a hazafutások száma szerint raknám sorrendbe a csapatokat, a legjobbtól kezdve?

– Az fantasztikus lenne!

Bébi összekeverte a kártyákat a padlón, és lelkesen újra kezdte az egészet.

– Hé, mi a neved? – kérdezte a hajléktalan.

Bébi föl se nézve válaszolt. – Mindenki Bébinek szólít.

A hajléktalan várta, hogy esetleg Bébi is visszakérdez. Őt azonban annyira lekötötte, amit csinált, hogy nem érdekelt a másik neve.

A kripta lakójának szeme megakadt a padlón heverő baseball-kártyák egyikén, amelyen minden idők leghíresebb Red Sox-játékosa volt látható. – Én pedig Carl Yastrzemski vagyok – mondta.

Bébi kővé dermedt. – Tényleg?

– Dehogy, te hülye! De azért szólíthatsz Yaznek.

– Oké, Yaz.

Bébi végzett az első oszloppal, és nagy műgonddal megigazgatta a lapokat, hogy nyílegyenes legyen a sor.

– Figyelj, árulj már el valamit, Bébi!

– Mit?

– Én elég sok fura arccal találkozom a hidak alatt, meg itt-ott. De te... téged nemigen tudlak hova tenni.

– Pervazív fejlődési zavarban szenvedek.

– Miben szenvedsz? – kérdezett vissza nevetve a hajléktalan.

– Pervazív fejlődési zavarban – ismételte Bébi pedáns, szertartásos hanghordozással.

– Oké. Ha te mondd. És miért bujkálsz ebben a kriptában?

– Mert megöltem a nővéremet.

Bébi érzelemmentes hangon, habozás nélkül vágta rá a kérdésre a választ, mintha most, hogy egy élő rádióműsorban bevallotta, ez is csak egy közismert tény lenne.

– Biztos megérdemelte – mondta Yaz.

– Nem érdemelte meg.

– Megint csak vicceltem, oké? A humorérzékedet még dolgoznod kell egy kicsit, tudod? – Bébi nem válaszolt. Buzgón rakosgatta a második oszlopot, látszott az arcán, hogy minden idegszálával arra összpontosít. – Szóval, hogy csináltad? – kérdezte most Yaz.

– Mit hogy csináltam?

– Hogy ölted meg a nővéredet?

Bébi fölneézett, de a tekintete a férfi cipőjére szegeződött, nem az arcára. – Tényleg tudni akarod?

– Igen. Tényleg tudni akarom.

Bébi letette a baseballkártyákat, és tépdésni kezdte a szemöldökét. – Rendben. Akkor elmondom.

32. fejezet

Sötétedés után Ryan és Emma ott ült Townsendék házában.

Ryan ötlete volt, hogy elmondjon a nőnek mindent, amit Chelsea szülei arról az ominózus estéről tudtak. Délután találkoztak egy kávéra, és ő elmondta, amit Paultól és Racheltől megtudott: hogy Bébi ott volt Chelsea kocsjában, és a baleset után esztét veszve hazarohant anélkül, hogy mentőt hívott volna. Paul nem lelkesedett az ötletért, hogy mindez az ügyészség tudomására jusson, legalábbis addig, amíg Bébi ellen még letartóztatási parancs van érvényben, de Ryan meggyőzte az apósát, hogy az a legjobb, ha őszinték Emmához.

Az, hogy Rachel hajlandó-e szemtől szemben találkozni Emmával, már egészen más kérdés volt.

– Visszajöhetnek később is, ha most képtelen rá – mondta Emma. Kettesben üldögéltek Townsendék nappalijában, Ryan a kanapén, Emma a fotelben. Paul pedig a hálósobájukban győzködte a feleségét, hogy helyes, amit tesznek.

– Adjunk neki még egy kis időt – javasolta Ryan.

Újra csönd telepedett rájuk, csak a falióra ketyegett kitartóan – emlékeztetve őket, hogy az idő nem nekik dolgozik.

– Nagyon nehéz lehet ez Rachelnek – mondta Emma. – Nem mintha bagatellizálni akarnám, amin maga meg Paul keresztülment, de amikor egy anya elveszíti a gyermekét, az iszonyatosan nehéz.

Ryan ara gondolt, mennyi örömet szerzett neki az utóbbi három évben Ainsley. Gyakorlatilag ő volt az egyetlen öröme az életben.

– Tényleg, hogy van Rachel? – kérdezte Emma. – Tudom, hogy önnek sok dolga van, de azért próbál egy kicsit odafigyelni rá?

– Próbálunk mindannyian.

Emma most észrevette a kisasztalon heverő Bibliát. – Ez Rachelé?

– Igen – felelte Ryan. – Nem túlzottan vallásos, de úgy tűnik, nehéz időkben a Bibliához fordul. Így volt ez akkor is, amikor Chelsea meghalt.

Emma kezébe vette a bőrkötéses Bibliát, amelyben több oldalt is selyem könyvjelző szalag jelölt. Kinyitotta a könyvet az egyik jelzett oldalnál, magában olvasott belőle egy keveset, majd hirtelen megmerevedett.

– Mi az? – kérdezte Ryan.

– Tudja, mit olvas az anyósa? – kérdezte Emma.

– Hát, pontosan nem.

– Tollal meg van jelölve egy bekezdés. Jeremiás, 31:15. – Emma hangosan felolvasta: – „Jajszó hallatszik Rámában, sírás és keserves jajgatás: Ráchel siratja fiait és nem akar vigasztalódni fiai miatt, hiszen már nincsenek többé.”

Ryannek eszébe jutott, mit mondott Rachel Chelsea balesetéről: hogy attól félt, Bébi szégyenében kárt tesz magában, ha kihallgatja a rendőrség. Félt, hogy a lánya után a fiát is elveszíti.

Emma becsukta a könyvet, és letette az asztalra.

– Elnézést, hogy megvárattam – mondta a szobába belépő Rachel. Paul is ott volt mellette.

Ryan szemügre vette az anyósát, és látta, hogy próbál erős lenni, elsősorban mégis egy anyát látott maga előtt, aki úgy szenved, mint még soha életében. És Ryan ekkor rádöbbsent valamire. Rádöbbsent, hogy bármennyire szerette Rachel Chelsea-t, az ő gyönyörű, okos lányát, akinek mindene megvolt az életben: örömet lelte a tanításban, jogot tanult, volt egy csodálatos kislánya, meg egy férje, akiről tudhatta, hogy örökké szeretni fogja... szóval bármennyire szerette őt, minden fogyatékosságával, különlegességével együtt ugyanúgy szerette Bébit is. Ha nem jobban...

Ryan megpuszilta az anyósát, Emma pedig kezet fogott vele. Rachel leült Ryan mellé a kanapéra, Emmával szemben. Paul a felesége mellett foglalt helyet.

Emma szólalt meg – Mindkettőjüknek köszönetet szeretnék mondani, amiért hozzájárultak, hogy Ryan megossza velem a Bébivel kapcsolatos új információkat.

– Ez már csak természetes – mondta Paul.

– Ryan úgy gondolta, ez a legjobb, amit tehetünk – tette hozzá óvatosan Rachel.

– Így is van – mondta Emma. – Most viszont, mivel teljesen őszinte volt hozzám, én is az leszek magához. Talán tud nekem segíteni.

– Mindenképpen megpróbálom – mondta Rachel.

Emma letette az aktatáskáját a kisasztalra, és kinyitotta.

Mielőtt belefoghatott volna, Ryan megszólalt: – Emmával ezen már végimentünk. Vannak benne elég meglepő dolgok. Még sokkolóak is. Amit most hallani fogtok, azt ne tényként kezeljétek. Ezek inkább nyomok. Ha fölzaklat benneteket valami, szóljatok Emmának, hogy tartsunk szünetet.

Rachel bólintott, bár látszott, hogy Ryan szavaitól nemhogy megnyugodott volna, inkább még jobban szorongott. A férje megfogta a kezét, de Ryannek feltűnt, hogy Paul keze is remeg egy kicsit.

Emma elővette az első névtelen üzenet fénymásolatát: a hároméves újságét, amelyben az aláhúzott szavakból álló mondat volt.

– Ez volt az első tipp, amit kaptam – mondta Emma. – Ryan-nel az elején abban egyeztünk meg, hogy nem mutatjuk meg önöknek, mert tudtuk, milyen nehéz lenne, ha újra látnák a Chelsea haláláról szóló újságcikket.

– Rendben – mondta Rachel. – És most azért mutatja meg mégis, mert...

– Mert az őszinte véleményükre vagyok kíváncsi – mondta Emma, és letette a fénymásolatot a Townsend házaspár elé.

Rachel elfordította a fejét, majd ismét Emmára nézett.

– Ne haragudjon... – mondta Emma. – ...ha egy kicsit belenéz a cikkbe, és összeolvassa a négy aláhúzott szót a számozás szerinti sorrendben, összeáll egy mondat: „Én tudom, ki tette.”

Rachel az újságra pillantott. – Mit akar tudni?

– Azt, hogy származhat-e ez az üzenet Bébitől.

– Azt nem tudom.

– Ránézésre mit gondol, lehet ez az ő műve?

A házaspár összenézett. Végül Paul szólalt meg – Te ezt jobban tudod, mint én, szívem.

Rachel jobban megnézte magának a fénymásolt újságlapot. Aztán Ryanre pillantott, aki bátorítón nézett rá, jelezve, hogy nem lesz semmi baj, ha őszintén válaszol.

– Én azt mondanám, igen – szólalt meg Rachel.

– Miért? – kérdezte Emma.

– Azért, mert Bébi hadilábon áll a kézírással. A számokat különösen csúnyán írja. Nekem úgy tűnik, mintha az aláhúzott szavak számozása az ő kézírása lenne.

– Van még valami, ami miatt úgy gondolja, hogy Bébitől jöhetett az üzenet?

– Az egész elgondolás, hogy számozott szavakból áll össze a mondat. Ez Bébi vall. És az is logikus, hogy a harmadik évfordulón magára akarja terelni a gyanút.

– Hogyhogy magára akarja terelni a gyanút? – csodálkozott Ryan.

– Szerintem így értette azt, hogy „én tudom, ki tette”. Bébi ezzel azt akarta mondani, hogy ő volt.

– Érdekes, hogy ezt mondja – szólalt meg Emma, és előhúzta a táskájából a következő dokumentumot. – Ez pedig a második üzenet. Ezt nyilvánvaló okokból nagyon bizalmasan kezeltük. Most azért osztom meg mégis önökkel, mert nem látok rá más módot, hogy kiderítsem, mi történik a fiukkal. És azért, mert Ryan megnyugtató, hogy ez az információ négyünk közt marad.

– Természetesen – mondta Paul.

Emma megmutatta nekik az üzenetet, és Rachel arcára egyből kiült a döbbenet, amikor meglátta a fényképet meg a kódolt, kétszavas mondatot: „Ő az.”

– Brandon Lomax? – szólalt meg Rachel, és a döbbs hangjába már némi indulat is vegyült.

– Nem tudjuk, hogy ő volt-e – mondta Emma. – Lehet, hogy csak szórakozik valaki. Vagy téved.

– El sem hiszem, hogy... – kezdte Paul.

– Rachel, Paul – szólt közbe Ryan. – Kérlek benneteket, hogy ne legyetek esküdtek, bírák és hóhérok egy személyben! Haladjunk lépésről lépésre. Emma csak annyit szeretne tudni, hogy úgy néz-e ki ez a második üzenet, mint ami Bébitől is származhat?

Rachel tovább tanulmányozta az újságlapot, a feszült arcvonásain látszott, hogy erősen gondolkodik. – Őszintén szólva nem tudom eldönteni. A szavak aláhúzásán meg az egyes és a kettes számon kívül nincs kézírás. Tulajdonképpen csak a kettes szám marad.

– Értem, mire gondol – mondta Emma. – Épp elég hamisítási ügyben jártam már el, tudom, hogy nincs komoly írásszakértő, aki határozott szakvéleményt adna egy függőleges és két vízszintes vonal meg egy kettes szám alapján. Részben ezért nem erőltettem a hivatalos írásszakértői elemzést.

– Emma csak arra kíváncsi, hogy mi a benyomásotok – mondta Ryan. – Így írja Bébi a kettest?

– Ezt nehéz lenne megmondani – felelte Rachel. – Bébi nemigen tud mindig egyformán leírni valamit. Elképzelhető, hogy ez az ő kézírása, de az üzenet nem vág egybe a rádiós vallomásával. Bébi szerint Bébi volt a tettes.

– Ez igaz – mondta Ryan. – De ez a rövid mondat, hogy „Ő az”, jelentheti azt is, hogy Brandon Lomax tolt le Chelsea-t az útról, de Bébi elsősorban önmagát tartja felelősnek a nővére haláláért.

– Ez is egy lehetséges olvasat – mondta Emma. – És elvezet minket a harmadik tipphez, amit kaptam.

Elővette a kinyomtatott e-mailt, és megvárta, míg Rachel töviről hegyre elolvassa. Azt is, hogy Lomax odament a kocsához, és amikor meglátta, hogy Chelsea-nek milyen súlyos sérülései vannak, elhánnya magát.

Rachelnek kellett egy kis idő, hogy összeszedje magát. Paul átkarolta.

– Sajnálom, hogy ezt rázúdítottam önökre – mondta Emma.

– Semmi baj – felelte Rachel.

Emma adott neki még egy kis időt, majd föltette a kérdést: – Gondolja, hogy Bébi...

– Semmiképpen!

– Bocsánat – mondta Emma –, csak azt akartam kérdezni, hogy ön szerint írhatta-e ezt Bébi?

– Nem, nem – jelentette ki határozottan Rachel, majd még egyszer megismételte: – Nem!

– Úgy néz ki, hihetetlenül biztos vagy a dolгодban – jegyezte meg Paul.

– Biztos is vagyok.

– Bébi bizonyára jól bánik a számítógéppel – mondta Emma.

– Igen, itthonról dolgozik a barátjának, Tom Balesnek, aki az MIT-n tanul.

– Tehát képes rá, hogy ingyenes e-mail címet csináljon magának, és fiktív felhasználónéven, nyilvános komputerről írjon e-mailt? Így ugyanis nem tudják lenyomozni a feladót.

– Vagy esetleg Tom segíthetett neki ebben – vetette föl Ryan. – Próbáltam beszélni erről Tommal, de nem hív vissza.

Rachel a fejét rázta. – Tom jó fiú. A véleményemnek amúgy sincs köze ahhoz, hogy mit tud Bébi és Tom a számítógéppel. Egyszerűen elolvastam, ami ide van írva, és meg tudom állapítani, hogy ez nem Bébi. Se a szavak, se a nyelvtan, se a stílus nem emlékeztet semmire, amit Bébi valaha leírt.

– Ez fontos – mondta Emma.

– És én ezt soha nem hagytam volna... – szólalt meg Paul.

– Hogy érti ezt?

– Úgy, hogy ha Bébi azonosítani tudta volna azt a részt, kényszerítettem volna, hogy menjen be a rendőrségre. De amikor hazarohant a baleset helyszínéről, megesküdt, hogy senkit és semmit nem látott.

– Ez az egyetlen oka, hogy jó lelkiismerettel tudtuk őt védelmezni Paullal, és a saját érdekében megkíméltük attól, hogy kihallgassák.

Ryan látta, hogy Emma kérdései kezdik megviselni az apósáékat, különösen Rachelt. – Azt hiszem, elsőre ennyi elég lesz – mondta.

Rachel megkönnyebbülten felsóhajtott. – Remélem, segít valamit, amit elmondtunk.

– Nagyon is sokat – felelte Emma.

Paul és Rachel föllállt, és jó éjszakát kívánt. Ryan és Emma megvárták, amíg a folyosó végén becsukódik a hálósobájuk ajtaja.

– Mit gondol? – kérdezte Ryan.

– Két lehetőség van – felelte Emma. – Az egyik az, hogy Bébi látott valamit akkor este, de hazudott az apjának...

– A másik az – vette át a szót Ryan –, hogy valaki más hazudott.

– Valaki más?

– Még beszélnem kell egy atomtudóssal – mondta Ryan.

33. fejezet

Yaz már-már ott tartott, hogy felköti magát.

Reggeltől estig baseball. Aztán éjszakába nyúlóan még egy kis baseball. Ez a Bébi soha nem unja meg, hogy folyton ugyanarról hadovál? Ha lett volna a keze ügyében egy pisztoly, amit szopogathat, Yaz agyveleje már rég beterítette volna a kriptá falát...

Keresett egy kényelmes sírkövet, és letelepedett rá a holdfényben. Bement a városba ennivalóért, és röpké fél óra alatt meg is fordult. Elképesztő, mi minden landol egy Subway szendvicsbolt kukájában! Yaz harapott még egyet az épp hogy megcsócsált pulykás szendvicsből, majd visszatette a kabátzsebébe, és elindult a kriptá felé.

Bébi nyilván ott várja majd. Egész délután tesztelte, hogy biztosan nem fog-e elszaladni. Azt mondta neki például, hogy kussoljon, vagy levágja a fülét. Bébi kussolt. Aztán megparancsolta, hogy álljon öt percig fél lábon, különben elvágja a torkát. Bébi engedelmesen fél lábra állt. Mielőtt pedig elhagyta a kriptát, meghagyta neki, hogy üljön szépen a sarokban, amíg visszajön, különben kiirtja az egész családját. A fiú erre már sírva fakadt, de azonnal bevonult a sarokba.

Ez már-már túlságosan is simán megy.

A kriptá a régi temető legimpozánsabb síremlékei közé tartozott. A telihold és a terebélyes tölgyfák ágai kísérteties, horrorfilmszerű hangulatot teremtettek, és Yaz ezt imádta. Elfordította a törött reteszt, és a vaskapu nyikorogva kinyílt. A kriptában szuroksötét volt, ezért mielőtt belépett volna, gyufát gyújtott. Bébi, persze, ott kuporgott a sarokban, ahol hagyta.

– Jó fiú vagy, Bébi – dicsérte meg.

Bébi meg se mozdult.

– Éhes vagy?

Bébi a világért se nézett volna rá – *ez a fickó soha nem néz senkinek a szemébe?! –*, de azért bólintott. Yaz odalökte neki a félig megevett pulykás szendvicset. Bébi ügyetlenül nyúlt hozzá, és a jókora húsdarab leesett a földre.

– Öt másodperces szabály! – mondta Yaz. Azt a gyerekes viccet próbálta elsütni, amely szerint ha öt másodpercen belül föl vesszük a földről az ételt, még meg lehet enni. Bébi azonban inkább parancsra tekintette, amit mondott, és várt néhány másodpercig, mielőtt föl vette volna a húst.

Ez a fajon mindent sző szerint vesz!

Bébi megszaglászta a pulykahúst, és harapott belőle egy nagyon kicsit.

– Jó, mi? – kérdezte Yaz.

Bébi vágott egy grimaszt, és beleharapott egy még kisebbet.

Yaz gyertyát gyújtott a kriptá közepén álló padon. Aztán leült, és nézte, ahogy Bébi eszik. – Nem tudok neked olyat mondani, amit ne csinálnál meg, igaz? – kérdezte. Bébi csöndben rágtá az ételt. – Igen, uram! – gúnyolódott Yaz. – Fogadni merek, hogy akár embert is ölnél a kedvemért, jól mondom? – Bébi a padlót bámulta.

Yaz fölállt, és odalépett a kamraként szolgáló üres falfülkéhez, ahol Bébi baseballkártyáitól a vaníliás gofriig mindent tartottak. Yaz leemelte a fedelet, kivett a holmijából egy régi pokrócot, és a padlóra terítette.

– Olyan vagy, mint egy gyerek. Egy ártatlan, hiszékeny kisgyerek. – Yaz elkuncogta magát, majd komoly arccal folytatta: – Gyere csak ide, Bébi!

Bébi még jobban összekucorodott a sarokban.

– Gyere ide, kisfiam – mondta Yaz, és összeszűkül a szeme a gyertyafényben. – Gyere ide, és feküdj le a pokrócra. Most!

34. fejezet

Éjfélkor Brandon Lomaxnek döntést kellett hoznia. Újabb tizenhat órás munkanapot hagyott maga mögött: egymás után mondta a beszédeket, és barátságosan üdvözölt boldog-boldogtalant. A providence-i főhadiszálláson már csak ő meg a kampányfőnöke maradt. A telefonterem hátsó sorában ültek, Lomax a rá jellemző öltözkében, zakó nélkül, felgyűrt ingujjal, meglazított nyakkendővel nyugtatta fáradt lábait egy ütött-kopott fémasztalon. A háta mögötti piros-fehér-kék transzparensen ott virított az eredeti (de azóta elvetett) kampányszlogenje: „A (LO)MAXimumot a szenátusba!”

– Eddig mit tudnak? – kérdezte Lomax.

– Szerintem semmit – felelte Josef Weimer. – De a médiánál soha nem tudhatja az ember.

Lomax fölhajtotta az utolsó korty hideg kávéját, és az asztalokon sorakozó telefonokra pillantott. – Ész nélkül csörögne az összes, ha bárkinek tudomása lenne egy elveszett DNS-mintáról, amely bizonyítaná, hogy közöm van a Chelsea James-balesethez.

– Vagy azt, hogy nincs köze hozzá – mondta Josef.

– Igen, de az, ugyebár, nem lenne hír.

– Hát, igen. És itt fölvetődik a kérdés: kiszivárogtatjuk-e az infót, hogy önként DNS-mintát adott?

– Azt hiszem, ez csak hasznunkra válhat – felelte Lomax.

– Hiszen aki bűnös, az semmiképpen nem tesz ilyet önként.

– De így is attól függ, hogyan csúri-csavarja a dolgot a média – mondta Josef.

– Mi a legrosszabb, amit mondhatnak?

Josef kis szünet után válaszolt: – Rázós az ügy, mert amikor ezt a bizonyítékot begyűjtötték, ön volt a főállamügyész. Egyes riporterek fölvetetik, hogy a minisztérium nem készített DNS-profilt a bizonyíték alapján, mert ön ezt megakadályozta. Vagy olyan spekulációt is el tudok képzelni, hogy a minta nem mostanában tűnt el, hanem évekkel ezelőtt, amikor még ön volt a főállamügyész. Hogy szándékosan tüntette el a bizonyítékot, nehogy kiboruljon a bili, miután távozik a posztjáról.

– Ez nevetséges.

– Valóban?

A két férfi farkasszemet nézett egymással. – Igen – mondta higgadtan Lomax.

Josef pislogott egyet. – Aztán ott van még a Garrisen-kapcsolat.

– Mi van vele?

Josef óvatosan fogalmazott, nehogy még jobban magára haragítsa a főnökét.

– Connie Garrison az ön egyik legnagyobb támogatója, és könnyen ő lehet a következő országos tisztí főorvos, ha önt bevásárlják a szenátusba. A felesége pedig az ügyészség bünygyi osztályának vezetője. És lehet, hogy válaszolnia kell majd néhány kérdésre azzal kapcsolatban, hogy a vezetése alatt álló intézményben csak úgy eltűnik egy DNS-minta.

– Az nem a vezetése alatt álló intézményben tűnt el. A DNS-bankot az egészségügyi minisztérium tartja fenn.

– A média nem mindig fogékony az efféle nüanszokra.

Lomax ezt jól megrágtá. – És ha nem szívárogtatunk ki semmit, az hogy sülnhet el?

– Amíg Emma Carlisle nem hozza nyilvánosságra a névtelen informátor üzenetét, amelyben megnevezi önt, Brandon Lomaxnak semmi köze a Chelsea James-sztorihoz. A médiának marad Chelsea zavart elméjű öccse, aki a rádióban bevallotta, hogy megölte a nővérét.

– Azt hiszem, ennyiben hagyjuk a dolgot – mondta Lomax.

– Én is így gondolom. A fiú az egyetlen gyanúsított. A rendőrség gőzerővel keresi.

– Igen, és a srác az Asperger-szindróma miatt könnyen kiborulhat. Akkor pedig az sem kizárt, hogy valamelyik zsarunak elsül a keze, és Bébinek azok lesznek az utolsó szavai, hogy „Megöltem a nővéremet!” És ez nem is feltétlenül lenne rossz hír.

Josef hitetlenkedve nézett Lomaxre.

– Mi van?

– Jobban örülnék, ha ezt nem hallottam volna.

– Ugyan már! Nem gondoltam komolyan.

Josef felsóhajtott. – Ezt egyre nehezebben tudom megítélni.

– Miért, mit gondol, mit tervezek? Fölbérelek valami maffiózót, hogy iktassa ki a fiút?

– Nem – mondta Josef, és fölállt. – De kérhetnék öntől egy szívességet?

– Mi lenne az?

– Hogy ha arra kerülne sor, engem még előtte rúgjon ki.

Lomax nem volt biztos benne, hogy bujkált-e Josef szája szegletében valami halovány mosoly, vagy sem. Mindenesetre egy kampányfőnök számára elég veszélyes dolog azzal viccelődni, hogy a főnöke rúgja ki, mielőtt bérnyilkost fogad...

– Majd maga bezár – mondta Lomax, és fölállt. Fogta a zakóját, és kiment a főbejáraton. A kocsija ott állt a járdánál. Beszállt, és szinte végig zöldhullámban jutott el a Benefit Streeten lévő házáig. Egyedül a vegyesbolt előtt kellett megállnia a lámpánál, ahonnan pár napja fölhívta Sal Vanellit az érmés telefonról.

Apropó, bérnyilkos...

Lomaxnak eszébe jutott, hogy mióta Sal elbaltázta a dolgot a Modern Dinerben, ahol a névtelen informátort kellett volna lekapcsolnia, még nem is beszélt vele. A fülében csengett Josef Weimer rosszmájú megjegyzése, és a szenátorjelöltet hirtelen előntötte a pánik hulláma. Sal Vanelli totálisan elcseszte a feladatát. Meg kell szakítania vele a kapcsolatot – méghozzá most azonnal.

Befordult a parkolóba, megállt az üzlet előtti telefonfülkénél, és tárcsázta annak a bizonyos bárnak a számát. – Itt POTUS – mondta, és kissé hülyén érezte magát, hogy így konspirál, mint valami gyenge kémfilmben.

– Üdv, főnök. Nyilvánvaló okokból nem akartam fölhívni, de nagyon sajnálom, hogy úgy elcsesződtek a dolgok.

– Felejtse el. Nem probléma.

– Hadd tegyem jóvá...

– Nem, nem! Éppen ettől féltém. Nem tartozik nekem semmivel.

– Biztos? Mert rafkós fazon vagyok ám. Az igazat megvallva ebben az ügyben is összeraktam már, hogy mi merre hány méter, és úgy látom, ráférne magára egy kis segítség.

Lomax megdermedt. Pedig úgy vigyázott, nehogy túl sokat mondjon el Sal Vanellinek... – Hogy érti ezt? – vontá kérdőre.

– Az, ugye, elég világos, hogy ez a Bébi az informátor, akiről a hírekben beszélnek. Vele kellett volna találkoznom a Modern Dinerben. Le kellett volna fizetnem, hogy tartsa a száját, igaz?

Lomax nem felelt.

– Most meg locsog-fecseg összevissza a rádióban. Ma meghallotta, amikor az a fazon az *Action Newstől* betelefonált az *Ébresztő, sportőrültek?* –be?

– Hallottam róla.

– Szóval én a maga helyében aggódnék. Mert amíg Bébi a rádióban beszél a sógorával, addig követni tudja, hogy mit mond. De mi van, ha elfogadja Doug Wells ajánlatát? Onnantól kezdve magának fogalma se lesz róla, miket beszél Bébi a médiának. Az pedig nem éppen kóser.

– Mire akar kilyukadni?

– Én azt mondom, fokozzuk egy kicsit a tempót. Valaki meglátogathatná ezt a Doug nevű fickót.

Lomaxnak összerándult a gyomra. – Nem! Azt semmiképpen!

– Nem kerül magának semmibe.

– Azt mondtam, nem! Ne menjen el hozzá!

– Oké. Nem vitatkozom magával. De ha meggondolja magát, tudja, hol ér el.

– Tudom – mondta Lomax, és letette a kagylót.

35. fejezet

Yazre nagyon ráfért volna egy kis jeges borogatás.

Lüktetett a sajgó bal szeme. Az az ütődött Bébi, ha bekattan, erős, mint egy bivaly. Jámbor, hiszékeny, szófogadó gyerek – amíg hozzá nem ér az ember. De a legkisebb fizikai kontaktus is úgy hat rá, mintha elektrosokkot kapna. Yaz mindössze annyit tett, hogy oda-vissza végighúzta az ujjá hegyét Bébi alsó ajkán. Bébi erre rúgkapált, ütött-vágott, mint egy vadló. A legkeményebb ütések Yaz arcát érték. Nem volt tükre, de biztos volt benne, hogy földagadt és belilult a képe.

Ez a kis elmebeteg faszkalap...!

Yaz még egy csíkot tépett a piszkos pokrócából, és rögtönzött kötelet csavart belőle. Bébi bokája és csuklója már meg volt kötözve egy tucatnyi pokróccsípkel, de Yaz ezt az utolsót még jobban meghúzta, mint a többi.

– Ez majd megfog – mondta.

Bébi mordult egyet, de már megtört, elpárolgott a harci kedve.

Yaz tartott egy kis szünetet, hogy összeszedje a gondolatait. Készen állt a terve, már csak a végrehajtás volt hátra. Az ötletet a nagymonológból merítette, amit Bébi a nővére haláláról előadott. Mint kiderült, a balesetet egy részeg sofőr okozta. Yaz számára nem volt világos, honnan tudja Bébi az illető nevét, és a név amúgy se mondott neki semmit. A kocsí volt a lényeg aki nagy Mercedes Benzszel jár, az biztosan gazdag. Yaz lelki szemei előtt dollárjelek villództak. Ittas vezetés. Halálos baleset helyszínének elhagyása. Az is lehet, hogy gondatlanságból elkövetett emberölésnek minősül. Ha ő a társadalom köztisztviselője álló tagja lenne, aki drága Mercedesszel jár, és az ő bőrére menne a játék, biztos jó nagy dohányt köhögne ki a szemtanúnak, hogy ne mondja el a rendőrségnek vagy az újságnak, mit látott.

Tíz rongyot. Legalább.

Yaz kiment a tavacskához, és teletöltögette az üres vizesüvegeket. Már jóval elmúlt éjfél. Hát létezik ennél jobb időpont, ha az ember otthon akar találni valakit? Visszament a kriptába, és adott Bébinek egy kis vizet. Aztán bekapcsolta a fiú mobiltelefonját, és fölhívta az országos tudakozót. Bébi száz százalékgig biztos volt benne, hogy kell leírni a fickó nevét. A tudakozó három új-angliai telefonszámot is talált ezen a néven, Yaz azt választotta, amelyiknél ismerős volt a körzetszám.

A központos felajánlotta, hogy harmincöt centes különdíj ellenében azonnal tárcsázza neki a számot.

– Miért is ne? – mondta halovány mosollyal Yaz. – Hamarosan gazdag leszek. – Amiatt nem aggódott, hogy Bébi jelenlétében beszél. Úgy látta, a srác éppen fajok szerint csoportosítja a vizesüvegben nyüzsgő organizmusokat...

A harmadik kicsengés után fölvettek.

– Halló, Chelsea James gyilkosával beszélek? – mondta Bébi telefonjába Yaz. Elővette a leghivatalosabb hangját.

Kattanás.

Yaz elmosolyodott. Élvezte a dolgot. Most már saját kezűleg tárcsázta a számot. Tudta, hogy a magot elvetette. A fazon most éppen összeszarja magát. Maximum hat kicsengést adott a nyomorult puhánynak, hogy fölvegye.

Ötször csengett ki.

– Halló.

– Láttam magát okádni – mondta Yaz. – Tudom, hogy maga volt.

Most ő tette le... és várt. Biztos volt benne, hogy egy ilyen nagy embernek van valamilyen hívásszűrője, és a telefonja kijelzi, hogy milyen számról keresték. Megnézte a mobil képernyőjén, mennyi az idő. Hajnali 1 óra 17 perc. Biztos volt benne, hogy 1:20-ig visszahívják.

Másfél perc múlva meg is csörrent a telefon. A célszemély volt az.

– Tud figyelni? – szólt bele Yaz.

– Mit akar?

Yaz úgy érezte magát, mint aki dzsinnt talált a lámpásában.

– Pénzt – mondta.

– És én mit kapok cserébe?

– Hallgatást.

– Mennyit akar?

– Tízezer dollárt.

A férfi ezt egy kicsit átgondolta. – Holnapra meg tudom szerezni.

– Nagyszerű – mondta Yaz. – Találkozzunk...

– Pawtucketban, az I-95-ös autópálya hídján alatt.

Yaz egy pillanatra elgondolkodott, ideálisnak tűnt a helyszín. – Azt jól ismerem – mondta.

– Holnap este tizenegykor.

– Ott leszek – mondta Yaz. – Öröm volt önnel üzletet kötni. – Összecsukta a telefont. Az üzlet megkötött.

36. fejezet

Ryan az életét kockáztatta.

Aznap reggel úgy döntött, tart egy kis különedzést, és kocogva tette meg az utat a rádióba. Sajnos olyan útvonalat választott a South Endben keresztül, hogy a Tremont Street és a Worcester Street találkozásánál át kellett mennie a zebrán, márpedig itt az autósok nem a gyalogátkelőkre vonatkozó szabályokat tartják szem előtt, hanem a darwini törvényt: a legéletrevalóbb marad meg. Egy gyorshajtó BMW-s kis híján kiterítette Ryant a zebrán. A rendszámát nem tudta leolvasni, csak a matricát: AZ ÉLET TÚL RÖVID AHHOZ, HOGY NE LEGYÉL OLASZ!

Bostonban gyalogosnak lenni még hajnali 5 óra 20 perckor is veszélyes dolog.

Emma már várta a rádióban. Abban állapotok meg, hogy a műsor előtt megbeszéli a Bébire vonatkozó stratégiát. Ryan nagy meglepetésére Emma melegítőben volt.

– Csak azt ne mondja, hogy Providence-től idáig futott? – mondta a nőnek.

– Csak azt ne mondja, hogy úgy nézek ki, mint aki Providence-től idáig futott!

Ryan elmosolyodott. Még soha nem látta Emmát ilyen lezser öltözkében. Úgy gondolta, nagyon jól áll neki.

– Nem néz ki rosszul – mondta.

– Nem nézek ki rosszul? Ezt most úgy érti, hogy se jól, se rosszul, vagy inkább úgy, mint abban a hetvenes évekbeli filmben, a *Super Flyban*, hogy „Óhohó, nem is rossz a csaj!”?

Ryannek nyílt a szája, de nem jöttek a szavak. Chelsea-nél soha nem hibázott, ha a „hogyan nézek ki?” kérdés került terítékre. Emmától viszont nem számított erre.

– Ryan, térjen már magához! Csak ugrattam, oké? Kocsival vagyok. Ha innen egyenesen a konditerembe megyek, még odaérek fél tízre a bíróságra. Úgyhogy vágjunk bele.

– Persze, persze.

Ryan kivett a konyhai hűtőből két üveg vizet, és bevezette Emmát a stúdióba. A kis helyiségnek utcára néző ablaka nem volt, a folyosóra és a vezérlőteremre viszont nyílt egy-egy hatalmas belső ablak. A hangszigetelt fal drappszürke volt, a szőnyeg pedig alighanem több kiömlött kávé nyelt el az évek során, mint hangot.

– Foglaljon helyet – mondta Ryan, és átengedte Emmának a székét. Eltette az útból a mikrofonrudat, és félretolta az asztalon heverő fejhallgatóját is, hogy több helyük legyen. Műsorvezető társa rendszerint 5:59-kor érkezett meg a hatkor kezdődő adásra, úgyhogy maradt még egy kis idejük. Viszont Ryan így már nem tudott lezuhanyozni műsorkezdés előtt, és a parányi helyiségben ez kissé feszélyezte. Előkapott a sporttáskájából egy tiszta pólót, villámgyorsan fölvette a másik helyett, majd kidobta a piszkos pólót a folyosóra, és becsukta az ajtót.

Emma megütközve nézett rá.

– Elnézést – mondta Ryan. – A vetkőzőszámért...

– Az hagyján. Viszont kidobott egy szennyes pólót a folyosóra.

– Akarja, hogy... visszahozzam?

Emma furcsán nézett rá, és Ryan nemigen tudott olvasni a szeméből.

– Szegény Ainsley – jegyezte meg a nő.

– Micsoda?

– Semmi, semmi – mondta mosolyogva Emma. – A szerkesztőjének még mindig nincs ellene kifogása, hogy közvetlen felhívást intézzon Bébihez?

– Nincs – felelte Ryan, miközben leült Jock Grogan székébe. – Az első három perc az enyém.

– Az rengeteg. Mikor próbálta utoljára Bébi mobilját?

– Most reggel, mielőtt kiléptem volna a házból. Egyből a hangposta jelentkezett, azaz vagy lemerült a készülék, vagy ki van kapcsolva.

– Akkor még mindig a műsor a legjobb esélyünk, hogy elérjük Bébit – mondta Emma, majd témát váltott. – Egyébként sajnálom, hogy Doug Wells hülyét csinált magából a tegnapi műsorban.

– Tévériporterek... Ugyan mit mondhatna erre az ember?

– Hát, nekem bőven volt mondanivalóm a számára. Szeretném, ha tudná, hogy semmi közöm nem volt az akciójához. Sőt megmondtam neki, hogy soha többé nem akarom látni.

– Tényleg? – csodálkozott Ryan.

– Igen. És most, hogy ezt megbeszéltük, talán foglalkozzunk azzal, hogy ha Bébi megint telefonál, maga azt mondja neki, amit kell. Készített jegyzeteket?

– Nézze, én egy félbemaradt baseballjátékos vagyok, az *Ébresztő, sportőrültek!* műsorvezetője. Az egyetem óta nem vettem papírra semmit.

Emma elővett az aktatáskájából egy jegyzetömböt. – Annyira örülök, hogy eljöttem.

– Én is – mondta Ryan.

Emmának mintha feltűnt volna valami a hangjában, de elsiklott fölötte. – Kaphatnék egy tollat?

Ryan adott neki egyet, és a következő negyedórán kidolgoztak egy forgatókönyvet mondatról mondatra, szóról szóra. Emma segített Ryannek rendezni a gondolatait, és közben a maga finom módján abban is segített, hogy rendbe rakja a Bébivel, a vallomásával meg a rá leselkedő veszéllyel kapcsolatos érzéseit.

Mire megérkezett Jock Grogan és a szerkesztő, Ryan készen állt. Kezébe vette a forgatókönyvet, föltette a fejhallgatóját, és beállította a mikrofont. A hangmérnök csinált egy gyors hangpróbát, és a szerkesztő jelzésére Ryan belevágott.

– Jó reggelt, nagyfejűek! Itt Ryan James a semmihez sem hasonlítható Jock Grogannel, kezdődik az *Ébresztő, sportőrültek!*, Boston numero uno sporttalkshow-ja.

Ryan az üvegen át Emmára pillantott, aki hangszórón át hallotta az adást. A nő bátorítóan bólintott, Ryan pedig a forgatókönyvük szerint folytatta:

– A műsor elején komoly húrokat pengetünk. Aki tegnapelőtt is hallgatta a műsort, az fültanúja lehetett egy igen figyelemreméltó telefonbeszélgetésnek, amelyet a sógorommal folytattam. A sógorom különleges ember, Bébinek hívjuk. Három éve, amikor a feleségem, Chelsea autóbalesetben meghalt, azt hittem, vége az életemnek. De nem csak nekem volt nehéz. Keményen kijutott Chelsea kisöccsének is.

Ryan itt szünetet tartott. Nehezebbnek bizonyult a dolog, mint hitte. Megint Emmára pillantott. A nő a maga finom jelzéseivel ismét érzékeltette, hogy bízik benne, és Ryan ebből több erőt merített, mint Emma gondolta volna. Egy csapásra el tudott szakadni a forgatókönyvtől.

– Amikor ilyesmi történik az emberrel... én mondom nektek, leírhatatlan. Először olyan, mint egy villámcsapás. Ez nem lehet igaz! Mindjárt fölébredek ebből a rossz álomból! De aztán kiderül, hogy mégsem álom, és ettől olyan dühös leszel, hogy meg tudnád...

Ryan most már abszolút fittyet hányt a forgatókönyvre, szívből beszélt. Nem volt visszaút.

– Szóval meg akarod találni a rohadékot, aki ezt művelte, és azt akarod, hogy megfizessen. De aztán rádöbben, hogy a feleségedet nem hozhatja vissza semmilyen igazságszolgáltatás, semmilyen bosszú – ki-ki nevezze, aminek akarja. És ekkor lyukad ki a vödör fenekére. Időnként még levegőt is alig kapsz. Tudod, hogy térdén állva kéne hálát rebegned Istennek, amiért a kislányod él, de azt kérdezed magadtól: ugyan miért hagyta a Teremtő, hogy ez a baleset egyáltalán megtörténjen? Miért kellett elvennie tőled Chelsea-t? És nem csupán arról van szó, hogy elvesztetted azt, ami az életedben a legjobb volt. Még büntudatot is érzel, amiért előttem ott áll az egész élet, Chelsea pedig már csak a szívedben él. És ez nagy igazságtalanság, mondhatni a sors gonosz tréfája. Mert a szíved fagyos.

Ryan itt levegőt vett, de munkált benne valami, ami nem hagyta, hogy leálljon.

– Szóval nap mint nap úgy ébredsz, hogy gyűlöled azt a jéggé fagyott izét, amely azért valahogy tovább dobog, rákényszerít, hogy együtt élj a fájdalommal, és hallgasd az elcsépelelt bölcsességeket, hogy az idő minden sebet begyógyít. De az időnek visszája is van, nem csak színe. Öregszel, és öregsenek az emlékeid is. Kezded elfelejteni, milyen a feleséged hangja, és ekkor újra előnt az indulat, és hirtelen újra elkezdesz fuldokolni.

Kis szünetet tartott, hogy összeszedje magát. – Bocs. Erre alighanem azt mondjátok, hogy komplett zagyvaság. Csak azt próbálom kinyögni, Bébi, hogy beszéltem édesanyáddal. Elmondott nekem mindent. Tudom, miért gondolod azt, hogy megölted a nővéredet. De én most azért vagyok itt, hogy elmondjam neked, hogy te semmi rosszat nem tettél. Chelsea halála – Ryan hangja itt megremegett – nem a te hibád volt. Egyszerűen nem a te hibád volt.

Ryan nagyot nyelt. Nehéz volt ezt hangosan kimondania, de nem azért, mert nem hitte el. Ahogy a saját hangját hallgatta, az olyan volt, mintha Ryan beszélgetne Ryannal, mintha a saját nehéz fejébe próbálná egyszer s mindenkorra beleverni, hogy ő se tett semmi rosszat, nem ő okozta Chelsea halálát, és semmit nem tehetett volna azért, hogy megmentse.

Az éter hullámain néma csönd volt, amíg Ryan agyába befészkelte az igazság.

Végül a műsorvezető kollégája szólalt meg – Ryan?

Jock Grogan arcán látszott, hogy azt hiszi, Ryan csak elbambult, vagy elvesztette a fonalat. Nem értette meg, mi történt. Ryan megint Emmára nézett, aki még mindig nézte-hallgatta őt. A nő szeméből áradó együttérzés azt sugallta, hogy ő megértette. Lehet, hogy ehhez éppen egy olyan nő szívére-lelkére van szükség, aki nap mint nap erőszakos bűncselekményekkel és azok áldozataival foglalkozik. Ryan egy villanásnyi időre ismét a konyhában volt Ainsley-vel, a napba

bámult – a földhöz legközelebbi csillagba –, és Emma azt suttogta, hogy a válasz mindig közelebb van, mint gondolnánk.

Ryan mozgósította belső erő tartalékait, hogy be tudja fejezni. – Bébi, mindannyian azt akarjuk, hogy gyere haza. Kérlek, gyere haza!

Nem tudott tovább beszélni. Intett Jocknak, aki átvette a műsor vezetését.

– Ryan, veled vagyunk mindannyian, pajtás. Reméljük, rendeződik a dolog. Na jó, cimborák... Beszéljünk a sportról.

A Red Sox nyerősorozata most végtelenül távol esett a Ryant foglalkoztató gondolatoktól. Levette a fejhallgatóját, és eltolta maga elől a mikrofonrudat. Ismét Emmára esett a pillantása, és találkozott a tekintetük. A nő mintha mondani akart volna valamit neki, és Ryan is nagyon szeretett volna mondani valamit Emmának.

Emma rávillantott egy talányos mosolyt, majd sarkon fordult, és sietve elment. Ryan úgy látta, túlságosan is sietett...

Fölállt, és elindult a nő után, de Beatrice, a szerkesztő elkapta a folyosón. Fülig ért a szája, izgatottan csillogott a szeme.

– Ez fantasztikus volt, Ryan! Nagyszerű rádiós teljesítmény! Ryan hallotta, hogy az előtérben csilingel a lift. Emma elment, és ő ezt hagyta.

– Igen – mondta. – Remek volt.

37. fejezet

Yaz nem akarta elengedni Bébit sehova.

Az esti telefonbeszélgetés igen jól alakult. Kifejezetten büszke volt az alakítására. Úgy látszik, a zsarolás az ő sportja! És tízezer dollár a tarifa. Lehetett volna keményebb is, de azt világosan megmondta, hogy ha nem kapja meg hiánytalanul az összeget, azonnal a sajtóhoz fordul, és kitálal mindent. Kitűzték a találkozó idejét és helyét ma este tizenegykor, az I-95-ös autópálya hídjá alatt, a Seekonk folyónál veszi át a kápét.

Az hiányzott a legkevésbé, hogy Bébi elkezdjen rinyálni, hogy haza akar menni.

– Ez csak trükk – mondta neki.

Együtt hallgatták meg Bébi rádióján az *Ébresztő, sportőrültek!*-et, kristálytisztán hallották Ryan Bébihez intézett szavait. Yaznek ezután komoly kármentő tevékenységet kellett folytatnia. Úgy vette észre, hogy Bébi szereti, ha a dolgok ismétlődnek, ezért úgy óránként egyszer „fölmeligítette” ugyanazt a párbeszédet, így próbálta átmosni a fiú agyát.

– Igen, uram – mondta –, a sógora együttműködik a rendőrséggel.

Bébi a térdét fölhúzza, hátát a kőfalnak támasztva kuporgott a kripta sarkában. A szeme szigorúan a padlóra meredt, örült, hogy a jó magaviseletére” való tekintettel eloldották a kötelékeit.

– Ha hazamész, ott már várni fognak a zsaruk – mondta neki Yaz. – És tudod, mit fognak csinálni?

Bébi a fejét rázta.

– Mi az, teljesen hülye vagy? Hiszen betelefonáltál a rádióba, és elmondtad országnak-világnak, hogy megölted a nővéredet! Le fognak tartóztatni, és jól sítire vágunk! Voltál már börtönben, Bébi?

– Nem – cincogta Bébi.

– Hát, én igen. És láttam ott sok ilyen fickót, amilyen te vagy. Tudod, mi történik a sítten az ilyen fiúkakkal, Bébi?

Bébi pislogott kettőt, és a szokottnál jóval élénkebben mozgott a szemhéja.

– Az igazi nagymenők meggyízű Kool-Aid üdítőport lopnak a konyháról – magyarázta Yaz. – Csak neked. Szereted a Kool-Aidet?

– Azt mindenki szereti, nem?

– Hát, ha szereted, az jó. Mert akkor imádni fognak. Tudod, nem italt kevernek a porból, hanem a szádra kenik. Csillogó, élénkpiros színű lesz tőle az ajkad. Nem nagyon tetszett, amikor hozzáértem a szádhhoz, ugye?

– Nem – felelte határozottan Bébi.

– Tudom én, hogy nem tetszett. De mondom neked valamit. A börtönben minden este le kell vetkőznöd, és be kell menned a zuhanyzóba egy rakás pucér férfi közé. És mit gondolsz, mi történik, ha egy ilyen szépfiú, mint te, anyaszült meztelenül, csodaszép, meggypiros ajakkal bevonul a zuhany alá?

– Lemosom a számról a Kool-Aid port.

– Dehogyan mosod! – nevetett Yaz. Aztán komoly lett az arca. – Mert ha lemosod, kiverik belőled a szart is. Azok közül a pucér fazonok közül egyik-másik nagyon régóta van ám bent! És kell nekik a te szép, meggypiros ajkad. Állatira kell nekik.

– Hallgass már! – mondta Bébi, és befogta a fülét.

Yaz elmosolyodott. – Semmi baj. Nem nyúlok hozzád többé. Nem nyúlok hozzád egy ujjal sem. Ha itt maradsz a kriptában, és nem mész sehova, biztonságban vagy. Ez hogy hangzik?

Bébi nem felelt. Sőt attól kezdve egész nap nem szólt egy szót sem. Csak hallgatta a rádióját, megette a Yaztól kapott maradék pulykás szendvicset, és amikor Yaz úgy ítélte meg, hogy itt az ideje, kiment, hogy elvégezze a dolgát.

Szürkületkor Yaz meggyújtotta a padon a gyertyát. Lassan teltek az órák – részben azért, mert nem tudott mit csinálni, de azért is, mert már nagyon várta az estét. A zsarolás gondolatára adrenalinfröccsel reagált a szervezete. Volt némi gyakorlata a szélhámoskodásban. Évekkel ezelőtt, amikor még nem volt hajléktalan, le is csukták csalásért. Akkor a Medicaid-programmal trükközött, amely ingyenes orvosi ellátást biztosít a rászorulóknak. Most látta csak, mennyire a vérében van még mindig ez a játék.

Tudta, hogy nem késhet el a találkozóról. Csak Bébi mobiltelefonján tudta megnézni, hány óra, de vigyáznia kellett, nehogy lemerüljön a készülék. Időnként bekapcsolta, majd kikapcsolta, de csak akkor, amikor már nem bírta tovább. Este 10 óra 40 perckor aztán elérkezett az idő.

– Elmegyek – mondta.

Bébi nem szólt semmit.

– Tudom, hogy nem vagy olyan bolond, hogy megszökjél – mondta Yaz –, de a biztonság kedvéért meg kell hogy kötözzek.

Bébi nem tanúsított ellenállást, amikor Yaz a pokrócából tépett csíkokkal összekötözte a bokáját meg a csuklóját. Yaz úgy gondolta, ez alighanem elég lesz ahhoz, hogy a fiú ne menjen el sehova. Ha sikerül elérnie, hogy Bébi féljen, az elegendő biztosíték.

Yaz most a padhoz lépett, amelyen ott hevert a baseballkártyapakli. A gyertya fényénél átnézte a lapokat, és végül meg is találta, akit keresett: Carl Yastrzemskit.

– Íme, a névrokonom – mutatta meg Bébinek. Aztán a gyertyaláng fölé tartotta a kártyát.

– Ezt ne csináld! – szólt rá Bébi.

A kártyalap sarka megfeketedett, majd lángra kapott.

– Ne, ne! – kiáltotta Bébi.

Yaz visszahúzta a kártyát, és elfújta a lángot, de a lap sarka már leégett.

– Ez meg miért csináltad? – vont a kérdőre dühösen, könnyek között Bébi.

Yaz közelebb lépett hozzá. Próbált szemkontaktust létesíteni, de Bébi nem volt hajlandó a szemébe nézni, vagy talán inkább képtelen volt rá.

– A kártyáidat magammal viszem – mondta Yaz, és a katonai kabátja mély zsebébe süllyesztette a paklit. – Ha nem vagy itt, amikor visszajövök, elégetem őket mind egy szálal!

– Nem, ne égess el őket! Nem megyek sehova!

Yaz elmosolyodott. – Jó kutya vagy, Bébi. A végén még hempergőzni is megtanítalak. – Elfújta a gyertyát, és elindult az éjszakába. Bébi magára maradt az elsötétült kriptában.

Ryant este fél tizenegy körül meglátogatta Ivan Lopez. A Red Sox portyája véget ért, és Ivan most nyolc napig Bostonban tartózkodott.

Ha holszezon lett volna, Ryan talán fogad egy bébiszittert, és elmennek a Beantown Pubba, amely éppen szemközt van Samuel Adamsnek és a Függetlenségi Nyilatkozat két másik aláírójának végső nyughelyével. Ez az egyetlen hely, ahol az ember a „kihűlt” Sam Adamstól egy kőhajításnyira kortyolhatja a behűtött Sam Adams sört. Így viszont a két sportember alkoholmenteset kortyolgatott a nappaliban, miközben Ryan beszámolt Ivannak a fejleményekről.

– Szóval ma nem hallottál felőle? – kérdezte a barátja.

– Nada – felelte spanyolul Ryan. – Utána már a szokásos módon csináltuk végig a műsort Jockkal. Ha jelzett a lámpa, hogy valaki vonalban van, mindig arra gondoltam, hogy talán Bébi az. Utána Chelsea apjával töltöttem a napot, furikáztunk, nézelődtünk. Még Providence keleti részén is jártunk, a Sabin Point világítótorony közelében. Ül arrafelé a villanydróton egy földrajzilag eltájtolt papagájszapat, és Bébi szereti nézni őket – na nem közelről, persze, mert a vijjogásuktól néha bekattan. A madarakat most is láttam, de Bébist nem. Komolyan mondom, kezdek kifogyni az ötletekből.

– Nem próbáltad beszervezni a környékbelieket, hogy csoportosan keressétek?

– Az remek ötlet lenne, ha nem adtak volna ki letartóztatási parancsot. Nem hiszem, hogy a szomszédok szívesen keverednének bele egy körözött bűnöző felkutatásába.

– Értem – mondta Ivan. – Én viszont még legalább két napig nem vagyok kezdő dobó, úgyhogy holnap tudok neked segíteni.

– Kösz – mondta Ryan. Őszintén hálás volt Ivannak, amiért ezt fölajánlotta.

– Most viszont nem mesélnél arról az elefántról, amelyik berontott ebbe a porcelánboltba?

– Miféle elefántról?

– A döglött elefántról. Vagy nem az búzlik ennyire?

– Vagy úgy – mondta Ryan. – A Summer Safari illóolaj szagát érzed. Állítólag segít leküzdeni az álmatlanságot. Aromaterápia.

Ivan úgy nevetett, ahogy csak az ember legjobb barátja tud. Ryan azt már el se merte mondani neki, hogy egyes álmatlanok a koszos zoknijuk szaglászására esküsznek...

– Szóval aromaterápiára vágysz – mondta Ivan. – Akkor férközz egy nő közelébe, hogy beszívhasd a parfümjé illatát! Itt az ideje, haver!

Ryan a messzeségbe révedt, és közben a sörösüvegéről hámozta le a címkét. – Mi a véleményed Emma Carlisle-ről? – kérdezte.

Ivan nagyot nézett. – Milyen értelemben?

– Csak úgy emberileg. Mi a véleményed róla?

– Történt valami, amíg nem voltam itt?

– Olyasmi nem, amire gondolsz. Csak kezdem jobban megismerni.

– Tényleg? Na, halljuk, haver!

Ryan sóhajtott egyet, nem igazán tudta, hogy magyarázza el. – Elég fura. Úgy fél éve elmentem vacsorázni a Bostoni Sörfőzdébe. Egyedül ültem a bárpultnál, a sportcsatornát néztem. A szemem sarkából megláttam Emmát. A barátaival volt. Dartsoztak, és úgy nézett ki, mindjárt rekordot dönt: ő trafál a legtöbbször a céltábla közepébe négy Cosmopolitan koktél után. Akkor láttam először úgy, hogy egyszerően csak önmaga volt, hogy semmi köze nem volt... tudod. Gondoltam, odamegyek hozzá, és mondok valamit. De aztán meggondoltam magam, mondván, hogy most jól érzi magát, én viszont a munkája vagyok. Úgyhogy csöndben figyeltem pár percig, hátha előbb-utóbb észrevesz.

– És mi történt?

– Megint eltalálta a tábla közepét, mire egy fickó odament hozzá, és megölelte-megcsókolta. Én meg elmentem. De azért furcsa ez az egész. Néha azon kapom magam, hogy arra az estére

gondolok, és mióta Chelsea elment, most először, hogy is mondjam... eszembe jut, hogy hátha... Érted, miről beszélek?

– Egészen biztos vagyok benne, hogy értem.

– És nem gondolod, hogy ez furcsa, mármint hogy ő az ügyész, meg minden?

Ivan ezt átgondolta. – Válaszolok erre a kérdésre – mondta végül –, de csak akkor, ha megígéred, hogy nem érted félre, és nem fogsz rám berágni.

– Rendben. Ez így fair.

– Ha elindulsz ezen az úton – mondta Ivan –, egyvalamire nagyon vigyázz.

– Mire gondolsz?

– Nehogy valaha is úgy érezze, hogy ő az életed legszörnyűbb napjának a két lábon járó mementója.

Ryannek hirtelen eszébe jutott, hogy Emma reggel milyen sietve távozott a stúdióból. Az ő egyenes adásban előadott lelkizése után gyakorlatilag futva tette meg az utat a liftig.

Ryan megemelte a sörösüvegét. – Kösz, Ivan. Egész okos fazon vagy te. Néha.

Ivan is megdöntötte az üvegét Ryan felé. – Nagyon szívesen, haver. Mindig.

Yaz, amikor meghallotta a sztrádán elsüvítő kocsik zaját, tudta, hogy közel jár a pénzátadás helyszínéhez. Ismerős volt neki ez a zaj, hiszen mielőtt rátalált a Dawes-kriptára, a híd alatt lakott, amely átviszi az államközi autópályát a Seekonk folyó fölé.

Tízezer dollár. Nem is rossz zsebpénz! Tíz rongyért megrendelhet majd egy jó kis verést az összes rohadéknak, akik miatt tönkrement az élete. Lassú, fájdalmas verésekre gondolt. A volt felesége lesz az első. Az a szuka úgyse mosolygott soha, minek az ilyennek fog? Utána a kis Puerto Ricó-i csődör következik a listán, aki döngette az asszonyt. Akkumulátorsavat kap a golyóira, biztos úgy is megvesznek majd érte a nők! Aztán ott van a felesége válóperes ügyvédje – na, ő az a fickó, aki ténylegesen kirakta az utcára. Neki valami kreatív megoldás dukál. Yaz még mindig látta lelki szemei előtt, ahogy az a faszkalap önelégülten feszít a tárgyalóteremben, látta a csokomyakkendőjét, a nagy hasán feszülő piros nadrágtartóját, a nadrágja övtartó pántjaiba dugott hüvelykujját. Jóformán ki se vette onnan. Hüvelykujj nélkül viszont nehéz mutatvány lesz... Yaz imádta ezt a játékot. Újra a régi fényében tündökölt az öreg szélhámos, aki művészi, igen, szó szerint művészi szinten űzte az ipart...

Közvetlenül a híd alatt megállt. A három kilométeres gyaloglástól kissé zihált, és bármennyire várta a nagy pillanatot, egy percre meg kellett állnia, hogy kifújja magát. Sötét volt a betonkolosszus árnyékában, de a városból azért jutott oda némi fény, csak Yaz szemének még meg kellett szoknia. A híd alatt nemigen változott semmi. A régi, kitört kerekű bevásárlókocsija pontosan ott volt, ahol hagyta, itt is, ott is elszórt kartondarabok hányódtak, megannyi hajléktalanhajlék elrongyolódott maradványai.

Az egyik hatalmas betonpillér mögül előlépett egy férfi. Yaz ereiben már-már túltengett az adrenalin.

– Azt hiszem, hajszálpontosan érkeztem – mondta.

A férfi nem felelt. Szótlatlanul lépkedett Yaz felé.

– Elhozta a pénzt? – kérdezte Yaz.

Semmi. A férfi már csak tíz méterre volt tőle, és egyenletes léptekkel, érezhetően magabiztosan közeledett. Yaz a sötétben nem látta az arcát, de azt igen, hogy sokkal nagyobb darab ember, mint amilyenre számított.

– Ajánlom, hogy itt legyen a lóvé – mondta Yaz, de az elcsukló hangja elárulta a nyugtalanságát.

A férfi csak jött felé. Yaz nem látott nála se szatyrot, se aktatáskát, semmit, amiben a pénzt hozhatta volna, és a nyugtalansága félelemmé erősödött. Az ösztöne azt súgta, hogy fusson, de mire megmozdulhatott volna, a férfi odaért hozzá, és ráhúzott egyet a baseballütővel, amelyet a karja, vagy talán a felsőteste addig eltakart. A villámgyorsan lesújtó ütő elkaszálta Yaz mindkét lábát.

Yaz felüvöltött fájdalmában, és a földre zuhant. Úgy érezte, eltört a térdkalácsa.

– Ne, kérem, ne! – könyörgött.

– Hol a haverod? – kérdezte a férfi.

Yaz határozottan nem ezt a hangot hallotta a telefonban. Most már tudta, hogy ez a fickó egy felbérelt profi, és ő igen nagy bajban van.

– Miféle haverom? – kérdezte.

A férfi erre megint rávágott a baseballütővel, ezúttal a bal sípcsontját érte az ütés. Yaz velőtrázó üvöltéssel kísérte a lába recsenését. A férfi ezután ráállt a törött sípcsontjára, és Yaz már-már görcsben rángott a fájdalomtól.

– Akinek a mobiljáról telefonáltál – mondta a férfi. – Az a Bébi nevű.

– A régi temetőben bujkál – felelte könnyek között Yaz. – Van ott egy kriptá, nem látogatja senki.

A férfi a bordái közé vágott az ütővel. – Hazudsz!

– Nem! – mondta Yaz. A fájdalomtól alig tudta kipréselni magából a szót. Az ütestől megrepedtek a bordái, és ripityára tört Bébi mobiltelefonja. – Egy Dawes nevű család kriptája. Bébi ott van. Menjen gyorsan, meg fogja találni. Esküszöm!

Yaz nem látta, hogy jön a kegyelemdöfés. Összefolyt a tudatában a következő néhány másodperc. Tompa puffanást hallott, és valami forróságot érzett a halántékán, majd arccal a földre zuhant. Még látta, hogy a baseballütő közvetlenül előtte a földön landol, és hallotta a támadója távolodó lépteit.

Aztán elsötétült előtte a világ.

39. fejezet

Bébi megszabadult kötelékeitől. Nem is bizonyult nehéznek. Yaz, mivel kötele nem volt, egy régi szövettakaróból tépett keskeny csíkokat, de a pokróc anyaga már foszladozott, és rothadásnak indult. Bébi lábában bőven volt annyi erő, hogy elszakítsa a bokáját rögzítő csíkokat, és nem tartott sokkal tovább a csuklója kiszabadítása sem.

Ahhoz viszont még mindig nem volt bátorsága, hogy elhagyja a kriptát.

A boltíves bejáraton besütött a holdfény, a barokkos, kovácsoltvas kapu hosszú árnyéka egészen a márványpadig nyúlt. A világos és sötét foltok olyan csodaszép, művészien kimunkált mintázatot alkottak a kőpadlón, hogy Bébi ehhez foghatót talán még nem is látott. A lágyan ívelő görbék, a szimmetrikus forma, a precíz vonalvezetés mintha csak hangsúlyozni akarta volna, hogy a vaskapu inkább dekoratív, mintsem védelmi célokat szolgál. Bizonyos fokig a gyerekkori labirintusos játékokra emlékeztette Bébit, amikor úgy kellett eljutni a kijáratig, hogy az ember nem emeli föl a ceruzát a papírról, és egyszer sem fordul vissza zsákutcából. Bébi visszavonult a sötét sarokba, és tízcentis tökmagnak képzelte magát, aki a padlóra kirajzolódó, gazdagon díszített útvesztőben lépdelt a kijárat felé.

De nem mozdult. A kriptá volt az ő menedéke, az egyetlen biztonságos hely egész Rhode Islanden, amit ismert. Yaz figyelmeztette, és igaza volt: a rendőrök amint meglátnák, egyből letartóztatnák. Az a lehetőség pedig, hogy elhagyja Pawtucketot, nem létezett a számára. Össze se tudta számolni, hány családi vakációt tett tönkre az évek során. Mindig ugyanaz történt: a szülei abban a reményben, hogy ő már kinőtte a szorongásait, bepakolták a családot a kocsiba, bejelentkeztek éjszakára egy út menti motelbe – majd még lefekvés előtt ki is jelentkeztek, és elindultak hazafelé, mert Bébi kiborult.

Ez meg mi volt?

Bébi riadóztatta minden idegszálát. Megesküdött volna rá, hogy valami zajt hallott a kriptán kívülről.

Már megint!

Ropogó hang volt, mint amikor a kavicsos úton lépked valaki. Bébi jó szorosan lehunyta a szemét, és feszülten figyelt. Néma csönd volt, de ő biztosra vette, hogy az előbb hallott valamit. Muszáj volt megnéznie, honnan jön a zaj. Négykézláb indult el a kőpadlón a kapu felé, vigyázva, hogy a védelmező, sötét árnyékban maradjon, a holdfény tiszta, világos csíkján kívül. Lehasalt, igyekezett láthatatlanná válni. A vasrácsok közt kikukucskálva kémlelte a temetőt.

Kihagyott egy ütemet a szívverése. Egy férfi közeledett.

Yaz?

Szívből remélte, hogy ő az. A férfi az ösvény mellett, a fűvön jött, mintha rájött volna, hogy a talpa alatt ropogó kavics elárulhatja. Fehér fényű zseblámpával tájékozódott a sírkövek között.

Bébi nem emlékezett rá, hogy Yaznek lett volna olyan zseblámpája, amely működik is. Lehet, hogy most talált egyet.

A lámpa most elaludt. Miért kapcsolta le Yaz, amikor még oda se ért a kriptához? Yaz nem tenne ilyet. És a sziluettjéből ítélve ez az ember sokkal nagyobb darab, mint Yaz.

De hiszen ez nem is ő!

Bébinek gyorsan kellett gondolkodnia. El kell bújni – de hova? A krypta belső tere egyszerű, négyszögletes helyiség. Az élők számára igencsak szűk itt a hely. A két hosszú fal mentén viszont bőven van hely a holtaknak – no meg annak, aki nem akar most azonnal meghalni.

Bébi odasietett a titkos búvóhelyéhez, az üres falfülkéhez, ahol régen a baseballkártyáit tartotta. A bejáráshoz legközelebbi oszlop tövében volt a rejtett zug, közvetlenül a *Daisy Dawes, szül. 1847. aug. 9., megh. 1935. ápr. 21.* felirat alatt. Bébi levette a csiszolt gránittáblát, amelyet egy másik Dawesnak szántak. A kriptába koporsóban is temettek halottakat, nem csak urnában, így volt hely bőven.

Bébi nagy levegőt vett, összeszedte a bátorságát, és bemászott a falfülkébe.

Odakint fölerősödött a léptek zaja. Bébinek csak pár másodperce maradt, hogy visszahúzza a gránittáblát a helyére. Kővé dermedt. Azelőtt soha nem zavarta, hogy kriptában van, de egy falfülkében feküdni, ahova halottat temetnek, egészen más volt. Hiszen így már nem csupán a holtak között volt, hanem egy közülük.

Zörrent a vaskapu.

Itt van!

Bébi egész testében remegett. Nagy erőfeszítés árán maga elé képzelte az édesanyját, és az ő bársonyos hangját hallotta: „Csak kellemes dolgokra gondolj!”

Máris ő volt Christopher Plummer *A muzsika hangjában*. És nem holtak heverték körülötte, hanem a Trapp család tagjai. A kapu pedig azért zörrent meg, mert megjött Rolf. És Rolfról mindenki tudja, hogy egy ostoba fajankó.

Bébi óvatosan visszahúzta a gránittáblát a helyére, elzárva a falfülkét a betolakodó elől. A tábla széle menetes volt, így szépen becsusszant a helyére, és rögzítőcsavarok nélkül is stabilan ott maradt. Odabent a legsötétebb éjszakánál is sötétebb volt, de a négy sarokba fűrt, üres csavarlyukakon jött be annyi levegő, hogy Bébi ne fulladjon meg. Sőt ha egy kicsit tekergette a nyakát, az egyik lyukon még ki is látott.

Nyikordult a kapu. A kőfalak visszaverték a férfi cipősarkának kopogását. Bébi igyekezett nyugodtabban lélegezni, és várt.

A csavarlyukon keresztül látta a zseblámpa pásztázó fénycsóvját. A férfi az átellenben lévő sarok felé indult, ahol Bébi addig meghúzta magát, és megvizsgálta a hátrahagyott kötelékeit. A zseblámpa fénye ezután a krypta közepére, a márványpadra vetődött. A férfi hunyorogva szemügyre vette a leégett gyertyát, majd leült a padra. És Bébi ekkor meglátta nála a fegyvert. A férfi határozottan pisztolyt tartott a kezében.

Yazzel valami rossz dolog történt. Bébi ebben most már biztos volt.

Megfordult a fejében, hogy menekülőre fogja a dolgot, de aztán rájött, hogy ez esztelen gondolat. Leküzdötte a késztetést, és mozdulatlanul feküdt a falfülkében.

A férfi fölállt a padról. Végigpásztázta a zseblámpával a kriptát, egyik végétől a másikig, egymás után világította meg a halott Dawesok függőleges sorait. A fénycsóva végül elhaladt Bébi

előtt is, és ő egy másodperc törtrészára összerezett, mert a fehér fény lézersugárként vágott be a négy csavarlyukon.

De a férfi nem vette észre őt.

Vagy mégis?

Most hangosabban kopogtak a cipősarkak. Az idegen közelebb jött hozzá.

Bébi visszafojtotta a lélegzetét. A kopogás megszűnt. Bébi a fejétől alig egyméternyire, mindjárt a gránittábla túloldalán egy pár cipőt pillantott meg. Aztán az elképzelhető legszebb hangot hallotta: a kapu nyikordulását. *Elmegy!* Bébi újra levegőt vehetett.

Összetéveszthetetlen, fémes kattanással csukódott a kapu. A férfi egyértelműen távozott. Bébi túljárt az eszén, és a veszély elmúlt. Épphogy megmenekült a halál torkából. Még mindig nem mert megmozdulni. Nem hagyhatja el túl korán a búvóhelyét. Ezt a hibát követte el a Trapp család is, és ez csaknem végzetesnek bizonyult. Márpedig neki aligha sietnének a segítségére éneklő apácák. És hiába is akarnának segíteni, úgyse bízná bennük.

Magam vagyok. És soha nem mehetek haza.

40. fejezet

Doug Wells arra ébredt mély álmából, hogy csattan valami a hálósobája ablakán. Az éjjeliszekrényen 3:40-et mutatott az óra.

Doug ahhoz túl fáradt volt, hogy nyújtózkodva megkeresse a villanykapcsolót, ahhoz meg pláne, hogy fölkeljen, és megnézzze, mi lehetett az. Szilárdan eltökélte, hogy egy perccel sem fog kevesebbet aludni csak azért, mert az a hülye liba Emma már megint visszautasította – ezúttal egyszer s mindenkorra. Egészen idáig mesésen ment a dolog: aludt, mint a tej. És ezen nem fog változtatni az sem, ha nekirepül az ablaknak egy nyomorult denevér, vagy faág karcolja a ház falát. Doug feje a párnába fúródott, a szemhéja lassan lecsukódott, és érezte, hogy kezd ellebegni az álmok birodalmába.

Újabb csattanás – még hozzá olyan hangos, hogy Doug egyből fölült az ágyban, mintha rugóra járna.

Mi a franc ez?

Feszülten figyelt, de néma csönd volt. Szeretett volna tovább aludni, de az a második koppanás nem úgy hangzott, mintha minden rendben lenne. Kikászálódott az ágyból, és a sötét szobán átvágva az ablakhoz lépett. Le volt húzva a redőny. Nem tudta, miért – hiszen soha nem félt amiatt, hogy egyedül él –, de kétszer is meggondolta, hogy fölhúzza-e. Végül gyors mozdulattal megtette.

Az üvegre rátapadt a szuroksötét éjszaka.

Fölkapcsolta a lámpát – és amit a fényénél meglátott, abba beleborzongott. Ott volt az orra előtt, az ablaküvegen. Egy odaragasztott papírdarab. Egy levélke. Kézzel írott cédula. Közelebb hajolt, és elolvasta.

„Nyissa ki az ajtót. Beszéljessünk el újra. Bébi.”

Dougnak bizsergett, viszketett a bőre. Nem egészen értette, mit jelent az, hogy „újra”, de aztán arra gondolt, hogy Bébi nyilván az ő rádiós akcióját tekinti az első beszélgetésüknek, amikor betelefonált Ryan James talkshow-jába. Lám, bejött a húzása.

Nesze neked, Emma!

Doug odaszaladt a szekrényhez, és előkapta a házi köntösét, de mindjárt félre is dobta. Abban nem keltene valami erőtől duzzadó benyomást. Kotorászni kezdett a szekrényben, „igazi” ruhát keresett: inget, nadrágot. Száguldozott az ereiben az adrenalin. Ez aztán a nagy dobás! Persze a módszerébe beleborzongtak volna a professzor urak az újságíró-iskolában. Ők arra tanítják a világ leendő riportereit, hogy soha ne legyenek szereplői a sztorinak. De a szakma legnagyobbjai között is akadt olyan, aki figyelmen kívül hagyta már ezt a szabályt – és nem is csak a közelmúltban. És talán érte kritika Woodwardot és Bernsteint, amiért eladták Hollywoodnak *Az elnök emberei*

filmjogait? Mondták valaha Dan Rathernek, hogy a Demokrata Párt 1968-as elnökjelölő gyűlésén, amikor szembeszállt a chicagói rendőrséggel, félre kellett volna húzódnia, a kamerán kívülre? Sőt még a mindig roppant erényes *New York Times* is együttműködött a bűnüldöző hatóságokkal, amikor leköszölte az Unabomber terjengős kiáltványát.

Most Doug Wellen a sor.

Cipőt húzott, és futva indult a bejárati ajtó felé.

Kissé furcsának tűnt, hogy Bébi nem kopogott be. Persze lehet, hogy kopogott, csak ő arra nem ébredt föl. De a lényeg, hogy Bébi itt van, és az *Action News* hírcsatorna feltörekvő ifjú sztárja, vagyis ő majd csak úgy issza a sztori kulcsfigurájának a szavait. Doug elfordította a tolózárát, és ajtót nyitott.

Akkorát kapott, mintha egy dühöngő bika rohant volna neki.

Bebukfencezett az előszobába. Az ajtó becsapódott. Mire fölcusdott volna, már ott lovagolt rajta egy irdatlan nagydarab ember.

– Ne mozdulj! – mondta a hivatlan vendég.

Doug érezte, hogy pisztolycsövet nyomnak az állához. Ha a támadó meghúzza a ravaszt, a golyó szétzúzza az állkapcsát, átszakítja az agyát, majd a feje búbján át távozik.

– Ne lőjön! – könyörgött a száját alig mozgatva Doug.

– Akkor ne állj ellen.

A férfi játszi könnyedséggel fordította a hasára, egyrészt azért, mert bivalyerős volt, másrészt pedig azért, mert ő buzgón engedelmeskedett. A fickó hátrarántotta Doug két kezét, és műanyag bilinccsel egymáshoz erősítette őket. Túl szoros volt a bilincs, a keskeny, rugalmas műanyag pánt Doug csuklójába vágott.

– Most pedig szép lassan állj föl.

Doug szót fogadott. Fölfigyelt rá, hogy a férfi akcentussal beszél. Talán orosz?

– A hálósobába megyünk.

A hálósobába... Doug fejében ezernyi gondolat kergette egymást, és egyik sem volt valami kellemes.

Most a tarkóján érezte a pisztoly csövét. Így, hogy hátra van kötve a keze, és egy fölfegyverzett orosz grizzlymedve liheg a nyakába, a harc ki van zárva. Lassan lépkedett a folyosón a hálósoba felé. Az orosz ott volt a sarkában. A nyitott ajtóban megállította Dougot.

– Befelé! – rendelkezett.

Doug belépett az ajtón, a pisztolyt mintha odaragasztották volna a koponyája tövéhez. Amikor az ágy lábához ért, az orosz rászólt, hogy álljon meg.

Doug lehunyta, majd lassan kinyitotta a szemét. Kezdett kiszáradni a torka. Nem éppen erre gondolt, amikor eldöntötte, hogy beleveti magát ebbe a sztoriba, és maga is a szereplője lesz.

– Mit akar? – kérdezte.

– Pofa be.

A válasz fölért egy késszúrással. A férfi ijesztően éles hangon reagált, éreztette, hogy itt nincs helye semmiféle alkunak.

– Fordulj meg. Szép lassan.

A gondolattól, hogy ott áll majd szemtől szemben a támadóval, Doug pulzusszáma kívül került minden műszer értékskáláján. Hiszen azt csak egy gyilkos hagyja, hogy az áldozata meglássa az arcát! Olyan lassan fordult meg, hogy kis híján elvesztette az egyensúlyát. Nem akart odanézni, de az orosz arca – hála istennek! – felismerhetetlen volt, teljesen eltorzította a fejére húzott nejlonharisnya. Lehet, hogy mégsem akarja megölni?

Az jó lenne.

– Térdelj le – mondta az orosz.

Az viszont nem jó.

Doug lassan, szemmel láthatóan vonakodva térdre ereszkedett. A férfi cipőjét nézte.

– Látom, nagyon várod, hogy beszélhess Bébivel.

Doug nem tudta, mit mondjon erre. Halvány fogalma sem volt, hogy mi lehet itt a jó válasz.

– Vagy már beszéltél is vele? – kérdezte az orosz.
 – Nem. Soha.
 – Hazudsz. Ezért írtam azt a papírra, hogy *újra*. Ha még nem beszéltél vele, tudnod kellett volna, hogy a levél kamu.
 – Azt hittem, Bébi szerint az volt az első beszélgetés, amikor betelefonáltam a rádióba.
 – Ügyes... De én még mindig azt mondom, hogy hazudsz.
 – Pedig ez az igazság.
 – Mit mondott neked Chelsea James autóbalesetéről?
 – Semmit! Soha nem beszéltem vele. Esküszöm!
 A férfi torkon ragadta Dougot. A riporter ádámcsutkáját mintha satuba fogták volna, a tüdeje levegőért esedezett.
 – Kapsz még egy utolsó esélyt: mit mondott neked Bébi?
 Az orosz engedett a szorításból, és Doug köhécselve kapkodott levegőért. – Esküszöm – mondta két köhögés között –, hogy soha nem beszéltünk egymással.
 – Nagyon szeretnék hinni neked. Tényleg.
 Doug fölnézett. Az orosz egy kötelet tartott a kezében.
 – Most mit fog csinálni?
 – Hallottál már a csavarófáról?
 Doug reszketegen rázta a fejét. Az orosz odalépett az ágy melletti asztalkához, fölemelte, és darabokra törte a padlón. Aztán fölvelt egy törött asztallábat, a másik kezében pedig a hurkot tartotta.
 – Hadd mutassam meg, milyen.
 Doug nyakába dobta a hurkot. Ott lógott a kötél, mintha a bitófa alatt állna. Az orosz most átdugta az asztallábat a hurkon, és gyors mozdulattal elfordította, mire a hurok megfeszült.
 – Soha nem láttam Bébít! – kiáltotta Doug. – Elmondanék mindent, ha lenne mit! De soha nem beszéltem azzal a fickóval!
 – Lássuk, öt perc múlva is ezt mondod-e? – Az orosz még egyszer elfordította az asztallábat. Doug feje hátranyaklott, és a szó szoros értelmében szorulni kezdett a nyakán a hurok.
 Beszélni próbált, könnyörögni szeretett volna – de nem jött ki hang a torkán.
 Már nyögni sem tudott, csak sípoló hangokat adott. Elhomályosult a látása. Újabb fél fordulat. Doug ezt már nem bírta ki. Kicsavarodott a teste, összecsuklott a térde, és a padlóra zuhant. Az orosz hátulról megragadta, és miközben tovább szorította a nyakát a csavarófával, a térde Doug gerincoszlopába fúródott. Valósággal odaszögezte a hason fekvő Dougot a padlóhoz, teljesen ki volt neki szolgáltatva. A vértolulástól úgy lüktetett a feje, mintha iszonyatos homloküreggyulladás kínozná. A szeme kidülledt, az arca tűzforró volt, és céklavörös. És a saját kétségbeesett hörgése mellett mintha egyszer csak valami mást is hallott volna...
 Az orosz kiabált vele.
 Doug hegyezte a fülét, próbálta kivenni, mit mond, hogy válaszolhasson, hátha azzal véget vethet a kínjainak. De összefolytak a szavak.
 A csavarófa szorítása tovább erősödött. Doug a vér ízét érezte a szájában.
 Az orosz tovább kiabált, de Doug mintha már nem is kiabálást hallott volna. Hanem inkább... énekszót. Az orosz teli torokból énekelt neki valamit.
 Aztán Doug szeme lecsukódott, és a nóta véget ért.

41. fejezet

Ha hajnali 4:25-kor megcsörren az ember telefonja, az nem jelenthet jót, pláne ha a rendőrségtől keresik. Emma egyből fölült az ágyban, amikor meghallotta Adler hadnagy hangját. Összevert holttestet találtak Pawtucketban, az 550-es híd alatt.

– Melyik híd alatt? – kérdezett vissza Emma. Neki, aki egész életét Rhode Islanden élte le, semmit sem jelentett az utcák neve – és pláne nem a hidak száma. Ő az ismert épületek, tereptárgyak alapján tájékozódott: „A Dairy Queennél jobbra fordul, aztán megy úgy másfél kilométert, és meglátja azt a vörös téglás épületet, amelyikben A&P supermarket volt, de már vagy tíz éve bezárt...”

– Ahol az I-95-ös átmegy a folyó fölött – felelte Adler. – A régi Slater-textilgyártól délre.

– Így már megvan – mondta Emma.

Még pirkadat előtt ért oda a tethelyre, és áldotta az eszt, hogy magára vette a nagykabátját. Hivatalosan még nem jött el az ősz, de hajnali ötkor, a szeles folyóparton olyan érzése volt, mintha már a tél is beköszöntött volna.

A Seekonk a Pawtucket-vízesésnél ered, a hídtól úgy ötven kilométernyire északra. A történelmi jelentőségű Blackstone táplálja, amely bízvást tekinthető az ipari forradalom bölcsőjének, de a két évszázad alatt beleömlött rengeteg festék, nehézfém, lakk, oldószer amolyan ipari szennycsatornává változtatta. A gengszterek előszeretettel tréfálkoztak azon, hogy úgy lehet a leggyorsabban „eltüntetni” valakit, ha beledobják a Blackstone-ba – élve. A folyó megtisztítására komoly lépéseket tettek, mióta egy kongresszusi jelentés – Emma akkor még kislány volt – erősen szennyezettnek, fürdésre alkalmatlannak minősítette a folyót. Igaz, a hajléktalanokat semmiféle figyelmeztetés nem riasztotta el.

Emma a Seekonk keleti partján haladó gyalogúton lépkedett. A feje fölött, a hatsávós autópályán életveszélyes volt az utazóközönség összetétele: együtt dübörögtek úti céljuk felé a hajnali ingázók és a hajnalig bulizók. A folyón a Brown Egyetem tűhegyes, kétpárevezős hajója szelte a habokat árral szemben, a lapátok ritmikus csöndben merültek a vízbe újra meg újra. A levegőben egy tévéstáb helikoptere körözött, ez a társaság ért ki elsőként a helyszínre. Emma tudta, hogy fél órán belül a magas, tányérantennás fémtornyok fagyos erdejévé változik a környék, hála a Providence-ből vagy akár Bostonból érkező helyszíni tudósítóknak.

Meglepő, hogy Doug Wells még nincs itt.

Egyelőre azonban csak a rendőrség dolgozott a tethelyen. A folyópartra vezető útvonalakat az autópálya mindkét oldalán egyenruhás rendőrök őrizték, és sárga szalagkordon zárta le. Emma a szalagnál megállt, és egy kis ideig a helyszínelőket nézte, akik a híd alatt heverő holttesttel foglalatostkodtak. Olajozott gépezetként működött a csapat: tamponos mintavétel, fényképek, bizonyítékgyűjtés.

– Ez itt nem peep show! – szólt rá Emmára az egyik zsaru. Emma úgy reagált a gúnyos megjegyzésre, hogy belengette az igazolványát. Így átjutott a külső ellenőrző ponton. Most, hogy beért a régi híd alá, mintha még néhány fokkal hidegebb lett volna. A folyón és a két folyóparti utcán átívelő, csaknem 30 méter széles, 200 méter hosszú, megfáradt, konzolos acélszerkezetet legfőbb ideje lett volna lecserélni, de a Rhode Island-i hajléktalanoktól, akik a jelek szerint nem bánták, hogy 172 000 autó robog el a fejük fölött naponta, jeles osztályzatot kapott.

Emma elkapta Adler hadnagy tekintetét, aki egyből föl is ismerte őt.

– Azonosították már az áldozatot? – kérdezte.

Adlernek a kinézete és a viselkedése is rutinos nyomozóra vallott, aki a kelleténél jóval több gyilkosságot látott már. Ökölbe szorított kézre emlékeztetett ez az állandóan feszült, dühös ember, akinek a hosszú évek óta űzött láncdohányzástól olyan volt a felső ajka, mint a cserzett bőr.

– Nem – felelte. – Elég nyilvánvaló, hogy hajléktalan. Nagyon rosszak a fogai, és én arra tippelek, hogy nem csak azért, mert spórolt a fogselyemmel. Alighanem drogos volt.

– És mennyi ideje halott?

– Párja...

Emmának ezt le kellett fordítania magában. Adlernek az a fajta „ró-dájlini” kiejtése volt, amelyet még a bennszülöttek is nehezen értenek.

– Pár órája... akkor, gondolom, a fején és a nyakán kívül még nemigen állt be a hullamerevség?

– Hát, nemigen.

Emma vetett egy pillantást a letakart holttest felé, amelyet a helyszínelők éppen rá akartak emelni a hordágyra. – A halál oka? – kérdezte Emma.

– Tompa trauma. Úgy halántékon csapták, hogy ripityára tört a feje.

– Gyilkos fegyver van?

– Van. Mindjárt a holttest mellett ott hevert egy baseballütő. Vérvomok is voltak rajta, meg emberi haj.

A „baseball” szó úgy hatott Emmára, mintha nyakon öntötték volna jeges vízzel. Egy csapásra világossá vált, hogy miért éppen őt hívták a tetthelyre. – Értem – mondta.

Adler még hozzátette: – Elég gondatlan dolog itt eldobni az ütőt. Ha nem akarta magával vinni, legalább dobta volna be a folyóba.

– Az emberek fura dolgokra képesek, ha pánikba esnek – mondta Emma.

– Pláne ha valami ilyen autista szindrómájuk van.

Emma igyekezett nem túlságosan hátrahőkölni. – Értem, mire akar kilyukadni. De ha egy hajléktalan baseballütővel vernek agyon, az még nem jelenti azt, hogy csakis Ryan James sógora lehetett a gyilkos.

– Ebben egyetértünk magával, csak hogy ezen a bizonyos baseballütőn véletlenül ott van Ivan Lopez autogramja. Én pedig minden reggel hallgatom Ryan talkshow-ját. Ivan a legjobb haverja.

Még egy vödör jeges víz. Emma tudta, hogy ez igaz. – Van még valami, ami ebbe az irányba mutat? – kérdezte tétován.

– Az áldozat kabátzsebében baseballkártyákat találtunk. Egyik-másik alighanem elég értékes, sokat adnának értük a gyűjtők. Például van egy Carl Yastrzemski első idényéről, annak leégett a sarka. Ez akár az indítékra is utalhat.

– Az indítékra?

Adler vállat vont, és kifejtette elméletét. – Egy olyan srác, mint Bébi, alighanem elég magányos, nincs valami sok haverja. Na most ez a srác elszökik otthonról, és csak a legféltettebb kincseit viszi magával: a baseballkártyáit, meg egy aláírt ütőt. Betelefonál Ryan rádióműsorába, világgá kürtöli, hogy megölte a nővérét, aztán nem tudja, hova bújjon. Összehaverkodik a híd alatt valami hajléktalannal. A hajléktalan ellopja tőle a baseballkártyáit, Bébi pedig kiloccsantja az agyát az ütővel.

– Logikus – mondta Emma. *Már-már túlságosan is...* – Tanú van?

– Eddig két hajléktalan emberkével beszélünk. De ők a túlparton voltak. Nem láttak semmit, és csak a jóisten tudja, hogy a forgalom zajától hallhattak-e bármit is.

– Ujjlenyomat...?

– A kártyákon és az ütőn tiszta ujjlenyomatokat találtunk – felelte Adler.

– Bébi benne van az adatbankban – mondta Emma. – A labor a hó elején levette az ujjlenyomatát a BlackBerryről.

– Azt jó tudni. Majd rákeresünk. Az áldozatnál volt egy mobiltelefon is, feltehetően lopott. De a baseballütő darabokra zúzta. Nem tudom, találunk-e rajta idegen ujjlenyomatot, de a technikus mókusok le fogják nyomozni a gazdáját. Ha Bébié, az csak erősíti az elméletemet. Szerintem még reggeli előtt meglesz a válasz.

– A szavaiból ítélve nemigen számít meglepő fordulatra – jegyezte meg Emma.

– Ahhoz túl sok évet húztam le – mondta Adler, és a folyót kémlelte. – A meglepetésekkel én már leszámoltam.

42. fejezet

Bébi halálra volt rémülve.

A falfülkében egy szemhunyásnyit sem aludt. Órák teltek el, mire a gránittábla csavarlyukain besütött az első halovány napsugár. De ő még ekkor is várt. Ha teljesen biztos akar lenni a

dolgaiban, csak akkor jöhet elő, ha már végképp nem bírja tovább. Végül a húgyhólyagja hagyta cserben. Kitolta a gránittáblát, és előmászott a rejtekhelyéről. Nagy megkönnyebbülésére egyedül volt, a pisztolyos embert nem látta sehol.

Gyorsan lépett ki a kapun, hiszen szólította a természet, majd miután elvégezte a dolgát, sietve visszament a kriptába. Nem akart elmenni sehova, de kopogott a szeme az éhségtől. Előző nap Yaz megrohmozta a kedvenc olasz étterme előtt a kukát, és szajrézott is vacsorára egy félig megevett strombolit meg egy kis fokhagymás kenyeret, de reggelire nem maradt semmi. Bébi csak abban bízhatott, hogy Yaz bármelyik percben fölbukkanhat egy vekni kenyérrel vagy pár müzliszelettel – attól függ, mit osztanak aznap a hajléktalanmenhelyen. Úgy érezte azonban, hogy ennek vajmi kevés a realitása. Azok után, hogy az este fölbukkant az a gyanús külsejű alak, egyvalami nem lehet kétséges: Yaz zsarolási akciója visszafelé sült el. Most tehát vagy menekül, vagy pedig máris komoly bajba került. Akár így, akár úgy, a Dawes-kriptába már nem jön vissza. És ami még rosszabb, Bébi azzal is tisztában volt, hogy neki is el kell tűnnie onnan, mielőtt megint arra téved a pisztolyos ember.

Lerogyott a sarokba, és azon tűnődött, hogy mitévő legyen. Nagyon nagy hiba volt, hogy megbízott Yazben. Nem lett volna szabad mesélnie neki Chelsea balesetéről. De azok után, hogy három éven át magába fojtotta az igazságot, muszáj volt elmondania valakinek, mit látott – és kit látott. Yaz egyszerűen kéznél volt. Az, hogy ezzel zsarolni lehet valakit, meg se fordult Bébi fejében, amíg Yaz vissza nem jött a vizesüvegekkel a tavacsjától, és föl nem hívta azt az embert.

Miért kellett ilyet tenned, Yaz?

Bébi nagy levegőt vett. Tudta, hogy igyekeznie kell, de még nem volt kedve útnak indulni. Inkább föltette a fejhallgatóját, és bekapcsolta a zsebrádiót.

Ryan hangját hallotta.

– Szerintem a Patriots az idén tizenhat meccsből tizenhármát megnyer, és ez bőven elég lesz a Keleti Divízió megnyeréséhez.

Bébi más adóra kapcsolott. Egyrészt azért, mert utálta, ha az emberek a baseballidény legizgalmasabb részében az amerikai futballról beszéltek, de főként azért, mert úgy érezte, nem áll még készen arra, hogy Ryan hangját hallja – legalábbis amíg ki nem találja, hogy mitévő legyen.

– Hírek mindenről, mindig! – harsogta a bemondó a következő adón.

Bébi már tovább forgatta volna a keresőt, amikor „vezető hírünk” fölkelte a figyelmét: – Ma hajnalban Pawtucketban holtan találtak egy hajléktalan férfit, a jelek szerint brutális gyilkosság áldozata lett.

Bébi kővé dermedt.

– Az egyelőre azonosítatlan fehér férfi harmincöt év körüli, fekete haja az egyik oldalon hosszabb, mint a másikon. Régi katonai kabátot viselt.

Yaz!

– A holttestet az I-95-ös autópálya hídjá alatt, a Blackstone partján találták meg. A rendőrség szerint a férfit baseballütővel agyonverték. A kabátzsebében régi baseballkártyákat is találtak. Az úton és a kártyákon talált ujjlenyomatok a jelentések szerint egyeznek Daniel Townsend pawtucketi lakosával.

– Mi? – Bébiből valósággal kirobbant a szó.

– Townsend az egykori PawSox-sztár, Ryan James sógora. Ryan James, akinek felesége három éve autóbalesetben elhunyt, jelenleg egy népszerű bostoni rádiós talkshow házigazdája. Daniel Townsend – aki Bébi néven ismert – szökésben van, mióta pár napja betelefonált James műsorába, és bevallotta, hogy ő ölte meg a nővérét. Akinek információja van Daniel Townsend tartózkodási helyére, illetve feltételezett áldozata kilétére vonatkozóan, az vegye föl a kapcsolatot a rendőrséggel. Most pedig közüti helyzetjelentésünk...

Bébi kikapcsolta a rádiót. Üvölni szeretett volna, de megőrizte az önuralmát, és csöndben emésztetni kezdte a hallottakat.

Yaz tehát meghalt, semmi kétség. És ő, Bébi az első számú gyanúsított. Hogy a baseballkártyákon rajta van az ujjlenyomata, ez teljesen logikus. Azt meg tudja magyarázni a

rendőröknek. De az ütőre hogy került oda? Ebben a rádió tévedett. Ez egészen biztos. Igen, tévedtek, és kész! Ezek a riporterek folyton összekavarnak mindent.

Bébi lehunyta a szemét, és nem érzett mást, csak fájdalmat. A zsaruk nyilván nagyobb erővel keresik, mióta betelefonált Ryan műsorába. Épp elég baj az is, hogy ő ölte meg Chelsea-t. Ha most még Yaz meggyilkolását is a nyakába varrják, akkor égre-földre keresni fogják. Ott lesz a fényképe az újságokban, a tévében, az interneten. Még az is lehet, hogy abban a bűnügyi műsorban, az *America's Most Wanted*ban az ő szökése lesz a fő téma. Talán még vérdíjat is kitűznek a fejére, busásan megjutalmazzák azt, aki elkapja – élve vagy halva.

Anya ezt nem éli túl.

Szerette volna fölhívni az édesanyját, de tudta, hogy őt ebbe nem rángathatja bele. Biztos megpróbálná rábeszélni, hogy adja föl magát, de akkor börtönbe kerülne, és a börtönben nagy, pucér emberek várnák a zuhanyzóban, mert meggyipiros lenne az ajka a Kool-Aidtól...

Ne nyúljatok hozzá!

Bébi két ökölbe szorított keze a hajába markolt, és a száján olyan hang jött ki, amely valahol félúton volt a nyöszörgés és az üvöltés között. Fogalma sem volt róla, hogy mit csináljon, de gyorsan kellett cselekednie. A világnak, vagy legalábbis a rendőrségnek hallania kell, hogy ismerkedett meg Yazzel, és azt is, hogy semmi köze a meggyilkolásához. A mobilját Yaz elvette, de az édesanyja rászoktatta, hogy a pénztárcájában mindig legyen telefonkártya. Tehát csak keresnie kell egy telefonfülkét.

Ideje újra fölhívni Ryant.

43. fejezet

Nyílt a stúdió ajtaja. Ryan, miközben tovább beszélt a mikrofonba („mintha a srác túl sok hot dogot falt volna be a Fenway Parkban...”), a szerkesztő arcáról próbálta leolvasni, hogy mi a helyzet.

– A hármason – formálta némán a szavakat Beatrice. – Bébi az...!

– Hoppá, elvesztettük Mike-ot Worcesterből! – mondta Ryan, miközben egy gombnyomással „lelőtte” a telefonálót. Már attól is szaporábban vert a pulzusa, hogy bekapcsolta a másik vonalat.

– De már itt is van Bébi... honnan is, Bébi?

– Hagyd ezt abba! – mondta Bébi. – Tudod, hogy nem mondhatom el.

Ryan valóban tudta. Emma még a műsor előtt beszámolt neki telefonon a híd alatt talált holttestről, és Ryan minden reklámszünetben kirohant a hírszolgálat asztalához, hogy megtudja, mi a legújabb fejlemény. A gyilkos fegyveren talált ujjlenyomat volt a leglesújtóbb hír. Ryan egyből Pawtucketba akart menni az apósáékhoz, de Emma rábeszélte, hogy maradjon. A nő ösztönösen ráérezett, hogy Bébi telefonálni fog.

– Bébi, mindjárt beadok egy kis reklámot, és akkor nyugodtan beszélgethetünk.

A szerkesztőt kis híján megütötte a guta. Heves integetéssel, fejrázással jelezte nemtetszését.

– Nem! – kiáltotta Bébi. – Azt akarom, hogy mindenki hallja, amit mondok! Különösen a rendőrség. Adásban akarok maradni!

Ryan még sohasem hallotta ilyen páni félelemmel átítatott hangon beszélni Bébit. – Rendben – mondta. – Úgy csináljuk, ahogy akarsz. Csak nyugodj meg egy kicsit, és ne tedd le a telefont.

– Nyugodjak meg? Mégis, miért kéne megnyugodnom? Valaki megölte Yazt!

– Ki az a Yaz?

– Aki leégette a baseballkártyám sarkát!

– Segíts nekem egy kicsit. Arról a Yazról beszélsz, akit hajnalban találtak meg a folyóparton?

– Arról hát! És az én baseballkártyám voltak a zsebében. Elvitte az összeset!

– És téged ez földühített?

– Megégette Carl Yastrzemskit! Téged talán nem dühítene föl?

Annyira, hogy megöljem?

Logikusan ez a kérdés következett volna, de Ryan így, adásban nem merte föltenni. Az üvegen át a szerkesztőre pillantott, akinek a testbeszéde jelezte, hogy annyi műsoridőt kap, amennyit csak akar.

– Kezdjük az elején – mondta Ryan. – Hogy ismerkedtél meg Yazzel?

– Éppen ezt próbálom elmondani, oké? Megpróbálok mindent megmagyarázni.

– Akkor csak rajta. Hallgatlak.

– Otthonról a titkos búvóhelyemre mentem. Régóta nem jártam már ott. De sajnos kiderült, hogy Yaz ott lakik. Hajléktalan volt.

– És hol van az a hely?

– Ezt fejezd be, Ryan! Mondtam, hogy ez az én titkom!

– Ne haragudj. Ígérem, hogy többször nem fog előfordulni. Szóval a titkos búvóhelyeden találkoztál Yazzel?

– Úgy van. És össze... illetve azt nem mondanám, hogy összebarátkoztunk, de mindenesetre beszélgetni kezdtünk. Kíváncsi volt, hogy miért bujkálok, úgyhogy meséltem neki Chelsea-ről.

Ryan hátán már Chelsea nevének pusztá említésére is végigfutott a hideg. – És mit mondtál neki?

– Meséltem a balesetről.

– Mit meséltél róla?

– Mindent, Ryan. Elmondtam Yaznek mindent.

Ryan ismét válaszüthöz érkezett. Eszébe jutott egy lehetséges indíték. – És Yaz kinevetett, Bébi? Gúnyolódott rajtad?

– Nem, egyáltalán nem.

– Akkor talán nem hitt neked?

– Dehogynem, elhitt mindent. Mert igaz is volt, amit mondtam. Éppen ez a probléma.

Ryan nem igazán tudott mit kezdeni ezzel a megjegyzéssel. – Nem értem – mondta. – Miért volt az probléma, hogy hitt neked?

– Yaz ötlete volt, nem az enyém.

– Mi volt Yaz ötlete?

Bébi hangja elcsuklott, és összefolytak a szavai, mintha nem tudná elég gyorsan kimondani őket. – Nekem eszembe se jutott, hogy ezzel zsaroljak valakit, de Yaz telefonált a mobilomról, és aztán megkötözött, és elment, hogy átvegye a pénzt, a tízezer dollárt, de nem jött vissza, és akkor jött az a fickó a pisztollyal, és engem keresett!

– Hé, hé, egy kicsit lassabban! – mondta Ryan. – Bébi, beszéltem a szüleiddel. Tudom, mi történt akkor este.

– Nem tudod!

– De igen. Elmondták, hogy te is ott voltál a kocsiban. És amikor megláttad, mi történt Chelsea-vel, annyira megijedtél, hogy egyenesen hazaszaladtál. Pánikba estél. De nincs semmi baj. Abban a helyzetben sokan pánikba estek volna. Megértem, miért gondolod azt, hogy te ölted meg Chelsea-t, de nem te ölted...

– Te ezt nem érted! És nem érti anya meg apa sem! Senki nem ért semmit!

Ryan nagy levegőt vett, attól félt, hogy Bébi mindjárt leteszi. – Igazad van – mondta. – Nem érthetjük meg, amíg el nem magyarázod nekünk. Úgyhogy vágj bele. Miről nem tudunk?

– Arról, amit Yaznek elmondtam.

– El akarod mondani most nekem is?

– Igen, igen! De akkor ne játssz a műsorvezetőt! Fogd be a szád, és figyelj rám. Engem soha nem hallgat meg senki! Csak Yaz hallgatott meg, őt pedig...

Ryan hallotta Bébi hangján, hogy a fiú sír, vagy legalábbis a sírás kerülgeti. – Ne tedd le, Bébi! Mondd el, mit meséltél Yaznek.

Bébi fölsóhajtott. – Amikor megláttam, mi történt Chelsea-vel, tudtam, hogy nagyon súlyosan megsérült, de azt már nem tudtam, hogy mit csináljak. Úgyhogy berohantam a parkba, és

elbújtam a fák között. Nem tudom, mennyi ideig voltam ott, de nem úgy történt, ahogy anyának mondtam. Nem futottam egyenesen haza.

– Hát mit csináltál?

– Ott ültem a fák között. Mert nem tudtam, mit csináljak. A kocsit összetört, nekiment egy nagy tölgyfának. Egy faág áttörte a szélvédőt. Chelsea ajtaja tárva-nyitva volt. Borzalmasan vérzett. Ainsley meg visított a hátsó ülésen. Nem tudtam... nem tudtam, mit csináljak.

– Semmi baj – mondta Ryan. – Mondd el, mi történt ezután.

– Megállt az az autó.

Ryan kővé dermedt. Ez újdonság volt. – Miféle autó?

– Ugyanaz, amelyik majdnem nekünk jött az úton. Az előttünk haladó fickó valahogy furán ment, Chelsea pedig már nem tudott mit csinálni, és...

– Te láttad azt a kocsit?

– Igen. És az az ember visszajött. Megállt az út szélén, és kiszállt. Eszelősen odarohant Chelsea kocsijához. Benézett a nyitott ajtón, és egyből látta, milyen szörnyen néz ki Chelsea. Ott helyben elhánnya magát.

Ryan nem akarta félbeszakítani, de Bébi valamiért magától is szünetet tartott. – Jól vagy? – kérdezte Ryan.

– Igen – felelte még vigasztalanabb hangon Bébi. – Most jön a neheze. Chelsea... tudod, még nem halt meg. Még élt.

Amit Ryan most érzett, az már túlment a fájdalom határán. – Tudom – mondta. – Még akkor is életben volt, amikor a mentő bevitte a kórházba.

– Látnod, épp erről van szó. Ha előbb jön a mentő, talán egészen másképp alakul minden.

Ryan tudta, hogy ez igaz. Tudta, hogy ez az egyik nagy „ha”, amely egész életében gyötörni fogja. De nem akarta rálőcsölni a terhét Bébire. – Nem a te hibád, hogy...

– Fogd be, Ryan! És figyelj ide! Én voltam ott, egyedül én tudom, kinek a hibája! Sötét volt, de a fickó reflektora éppen Chelsea-re világított, úgyhogy láttam mindent. Még élt, ezt meg tudtam állapítani. Alig volt eszméletén, de azért előkotorta a táskájából a telefonját. A kezében volt, amikor a részeg fickó odament hozzá.

– Hogy micsoda? – Ryan képtelen volt fölfogni, amit hallott.

– Hát nem érted? Chelsea próbált segítséget hívni, de nem tudott tárcsázni. Csúrom vér volt az arca, valószínűleg nem is látta a telefont.

Bébi most már határozottan sírt. Ryant sem választotta el ettől sok. – Maradj velem – mondta. – Mit csinált ezután az a férfi?

– Azt, amit nekem kellett volna. Mert nekem akkor nem volt saját mobilom, mert anya szerint túl sokat játszottam rajta. De el kellett volna vennem Chelsea telefonját, és hívnom kellett volna a 911-et.

– Azt mondd, a férfi elvette a telefonját?

– Igen. Kivette Chelsea kezéből. Ezt kellett volna tennem nekem is, Ryan. Ha nem futok el gyáván az erdőbe, ha megőrzöm a lélekjelenléteimet, ott maradok, és segítek Chelsea-n, akkor életben maradt volna. Még a részeg fickónak is volt ennyi esze, aki a balesetet okozta. Nem ő ölte meg. Hanem én. Ő visszajött segíteni. Én voltam olyan idióta, hogy berezeltem, és elszaladtam, ahelyett hogy időben segítettem volna Chelsea-n!

Ryannek már attól is elakadt a lélegzete, hogy végighallgatta ezt a történetet. Lehet, hogy Chelsea-t megmenthették volna, ha Bébi időben segítséget hív? Hagyhatta volna, hogy ilyen irányba terelődjenek a gondolatai, de abban a pillanatban csak részvétet érzett Bébi iránt, semmi mást. A dühének más volt a célpontja.

– Jól látnád a férfit, aki elvette Chelsea telefonját? – kérdezte.

– Igen – felelte halkán Bébi. – Jól láttam.

– Tudod a nevét?

– Azt nem mondhatom meg.

– Bébi, nagyon sokat segítene, ha...

– Nem mondom meg a nevét! Yaznek megmondtam. Ő pedig egyet telefonált, és nézd meg, mi lett vele!

– Veled ez nem fog megtörténni – mondta Ryan. – Mondd meg szépen a férfi nevét, és gyere haza, hogy biztonságban légy.

– Nem jöhetek haza! A rendőrség úgyse hinne nekem! Börtönbe zárnának, és a börtönben Kool-Aidet kennének a számra!

Kool-Aidet? Bébinek, úgy látszik, kezd elborulni az agya... – Ne izgasd föl magad – mondta Ryan. – Bízzál bennem. Haza kell jönnöd! Nem bujkálhatsz tovább.

– Nem én öltem meg Yazt!

– Tudom, hogy nem te ölted meg. És ha mindezt elmagyarázod a rendőröknek, biztos vagyok benne, hogy ők is meg fogják érteni.

– Jaj, ne, egy rendőrautó! Most fordult be a sarkon! Engem keresnek, tudom, hogy engem! Te küldted őket?

– Nem.

– Lenyomoztad, hogy honnan hívlak! Emma Carlisle-nak dolgozol? Hogy tehetél ilyet? Megbíztam benned! Még új búvóhelyem sincs!

– Bébi, ne...

Ryan nem folytatta. Már késő volt.

Bébi letette.

44. fejezet

A rádióból távozó Ryan szinte repült Pawtucketba. Két perc után azonban visszafordult az úton, és Brookline felé vette az irányt, hogy elhozza az óvodából Ainsley-t. A gyorsforgalmira visszafelé vezető út az útpítések, terelések miatt valóságos labirintus volt, és valahogy az elegáns Newbury Streeten kötött ki a lányával, ahol olyasfajta dugóba keveredtek, hogy Ryan egy Monty Python-jelenetben érezte magát. Az utca egyik végén egy kizárólag testfestéket viselő fiatal nő tiltakozott a szőrmeboltok ellen, a másik végén pedig azt a városszerte tapasztalható trendet kárhoztatták a tüntetők, hogy a fagyaltoscocis nem a jól ismert csilingeléssel jelzik érkezésüket, hanem hangszóróból dübörgő gőzorgona-muzsikával.

Van valami, ami ellen Bostonban nem tüntetnek?

– Apu, kaphatok egy fagyit?

– Most nem, Ainsley.

– Akkor elmondom a nagyinak, hogy mutattál az utcán egy pirosra festett, pucér nőt.

Ryan a fékbe taposott, kiszállt, és hozott két tölcser lágy fagyit csokirúddal. A fagyaltoscocisból végig diszkóhangerővel bömbölt az „Islands in the Stream” a Bee Geestől, valami hátborzongató instrumentális feldolgozásban.

Lehet, hogy a tüntetőknek valahol igazuk van...

Fél óra múlva már az I-95-ösön robogtak. Ryan útközben megeresztett egy telefont az *Action News* hírsatorna igazgatójának. Minél többet gondolkodott ugyanis Doug Wells előző napi húzásán, annál dühösebb lett. Hivatalos panaszt tett az igazgatónőnél, aki meglepően együtt érzőnek mutatkozott – Doug ugyanis, mint kiderült, nem jelent meg az aznap reggeli megbeszélésükön, és telefonon is hiába kereste.

Biztos ég a pofája, azért nem mer mutatkozni...

Ryan letette a telefont, és gondolataiba merült. Ainsley-t időközben megbabonázta a *Shrek 24* vagy valami efféle film, amit a hordozható DVD-lejátszón nézett. Már rég átérték Rhode Island államba, amikor megcsörrent Ryan mobilja. Emma volt az.

– Mikor akart föl hívni? – kérdezte a nő. – Sohanapján?

– Ne haragudjon. Pawtucket felé autózom. Még emészttem a dolgot.

– Arra itt vagyok én. Tud beszélni?

Ryan belenézett a visszapillantóba. Ainsley fülhallgatóval a fején nézte a filmet. Ryan félretette a telefont, és azt kérdezte tőle: – Ainsley, ki is lesz a férjed a Wurster ikrek közül? Timmy vagy Jimmy?

Nem jött válasz. A Wurster fiúk az őrületbe kergették Ainsley-t. Ha erre nem visít, akkor kizárt dolog, hogy hallotta volna a kérdést.

– Oké – mondta a telefonba Ryan. – Tudok beszélni.

– Jól van. Hallottam, mit beszéltek Bébivel, ha ezt akarta volna kérdezni.

– Hallgatta az adást?

– Nem, a bíróságon voltam. De a rendőrség figyeli a műsorát, és meghallgattam a hangfelvételüket. Nem én voltam az egyetlen, aki úgy gondolta, hogy Bébi újra telefonálhat.

– És most mit gondolsz?

– Azt, hogy a rendőrség föl fog szeretni a telefonjukra egy kütyüt, hogy ha Bébi megint betelefonál a műsorba, le tudják nyomozni, honnan hívja.

– Nem hiszem, hogy a csatornának bármi kifogása lenne ez ellen. Mindannyian szeretnénk megtalálni Bébít, mielőtt baja esik. De nem is ez a lényeg. Arról mit gondolsz, amit Bébi mondott?

– Előbb szeretném tudni, hogy mit gondolsz maga – felelte Emma.

Normál esetben Ryan nem hagyta volna, hogy valaki ilyen könnyen visszadobja neki a labdát. De most azon kapta magát, hogy szeretné elmondani Emmának, mit érez.

– Három éven át... – kezdte, de elcsuklott a hangja. Szörnyen zavarba jött.

– Semmi baj. Mondja csak el – biztatta Emma.

Ryan nagy levegőt vett. – A mentősök akkor azt mondták, hogy Chelsea még élt, amikor kiértek a helyszínre. És az orvosok ugyan nem mondták meg kerek perec, de kimondatlanul is ott lógott a levegőben, hogy meg tudták volna menteni Chelsea-t, ha hamarabb bekerül a kórházba. Nem az ütközés ereje ölte meg. Hanem elvérzett, mert minden perc számított volna.

– Tudom – mondta Emma.

Ryan a kilométerórára pillantott. Túl gyorsan hajtott. Kihúzódott a lassúbb sávba.

– Miután Chelsea meghalt, hazavittem a kórházból minden holmiját. Mobiltelefont nem találtam. Pedig *mindig* nála volt a mobilja, különösen, amikor Bostonba ment. Három éven át majd megőriztem a gondolat, hogy éppen aznap nem vitte magával. Még a telefonszámláját is megnéztem. Ez az egyik dolog, ami készületlenül éri az embert a felesége halála után. A temetés megvolt, a rokonok, barátok éltek tovább az életüket, a mobilszámlák, hitelkártya-kivonatokat meg csak jönnek, és az ember pontosan rekonstruálhatja, mit csinált a felesége élete utolsó napjaiban.

– Biztos vagyok benne, hogy ez iszonyatosan nehéz.

– De nem ez a lényeg – mondta Ryan. – Hanem az, hogy megnéztem Chelsea telefonszámláját, és kiderült, hogy utoljára délben, órákkal a baleset előtt használta a mobilját. Ezért mindig is azt feltételeztük, hogy valamikor aznap délután elvesztette, mert a készülék soha nem került elő. Gondoltuk, ez is egy balszerencsés momentum a sok közül, ami Chelsea halálához vezetett.

Ha nem veszte el a mobilját, fölhívhatta volna a 911-et, és akkor időben odaér a mentő, és ő nem hal meg a műtőasztalon!

– De a telefonja nem veszte el – mondta Emma.

– Pontosan! Bébi egy pillanat alatt megdöntötte ezt az egész teóriát. A saját szemével látta, hogy Chelsea-nél ott volt a telefon. Az a részeg vette ki a kezéből.

– Tehát amikor Bébi azt mondta, látta, hogy a férfi tárcsázza a 911-et...

– Bébi teljesen félreértette, amit látott. Azt hitte, a férfi segíteni akar. De a telefonszámlán nem volt nyoma, hogy Chelsea telefonjáról hívták volna a 911-et. Egy később arra haladó autós hívott mentőt a saját mobiljáról.

– Ami azt jelenti, hogy a fickó elvette Chelsea telefonját, és...

– És nem csinált semmit – mondta Ryan. – Ott állt részegen, most szorított le egy másik kocsit az útról, ott volt az orra előtt egy nő, aki már alig élt... és ő úgy döntött, *nem segít rajta*.

– Nyilván rájött, hogy felelnie kell majd az ittas vezetésért. És akár hosszú időre is lecsukhatják halálos közúti baleset okozásáért.

– Tehát elvette Chelsea telefonját, és elment. Gyáván megfutamodott.

– Hagyta meghalni Chelsea-t – tette hozzá Emma.

Ryan most pillantotta meg az első pawtucketi kijáratot jelző táblát. Fölhajtott a hídra, amely alatt megtalálták Yaz holttestét.

– Nem – mondta. – Nem „hagyta meghalni”, hanem megölte. Mert egy halott és egy kétéves gyerek nemigen tud tanúskodni a bíróságon.

Ryan megint a tükörbe pillantott. Ainsley még mindig a filmet nézte, de mintha érzékelte volna, hogy az apukája ideges.

– Ryan! – szólalt meg Emma.

Ryan megpróbált úrrá lenni az indulatain. – Igen?

– Itt most új meccs kezdődik.

– Ebben igaza van.

45. fejezet

A hátsó ajtón belépő Ryan egyből fölismerte a csiricsáré hawaii pólót. Townsendék konyhaasztalánál ott ült Bébi barátja, Tom Bales.

– Hogy s mint, cimbora? – szólalt meg a fiú.

A nagymamáját kereső Ainsley elrobogott a hálószoza felé. Ryan a konyhapulthoz lépett, Tom szemébe nézett, és azt mondta neki: – Én is ugyanezt akartam kérdezni tőled.

Tom egy grillezett sajtos szendvics maradékát pusztította éppen. – Most adtam le a reggeli műszakot.

– Mit csináltál reggeli műszakban?

– Kerestem Bébit.

Ryan egy fél lépéssel közelebb ment hozzá, hogy Tom intenzívebben érezze a közelségét. – Hétfő óta hívogatlak! Még a lakásodra is elmentem, és beszéltem a betépve vigyorgó haveroddal. Hol a francba' voltál?

Tom elmosolyodott. – Emlékszel arra a kis barnára, akit a fűvön heverészve kiszúrtam, amikor a múlt héten dumáltunk?

– A Tommy Bahama-hátizsákos lányra?

– Aha, dögös csaj, nem? Nagyon összemelegedtünk.

Ryannek eszébe jutott, hogy a lakótársa „Szűz Tomnak” nevezte a fiút. – Azt akarod mondani, hogy három napig egyfolytában a Tommy Bahama-lánnyal voltál?

Tom most még bárgyúbban vigyorgott. – Hát, nem szeretek hencegni a hódításaimmal.

– Nem hiszek neked – mondta fapofával Ryan.

Tomot meglepettette ez a hangnem. – Pedig igaz – mondta, és előhúzta a mobilját. – Vannak meztelen képek, meg minden. Ezt nézd meg!

Ryan elfordította a fejét, nem volt szüksége további bizonyítékokra. A fiú szakasztott úgy nézett ki, mint egy szédült, diadalittas kamasz, aki övére tűzte az első skalpot. – Rendben, elhiszem. Tedd el azokat a képeket.

Tom csalódottnak látszott, hogy Ryan nem akar osztozni vele a sikerben. Visszagyömöszölte a mobilját a zsebébe.

Rachel lépett be a konyhába Ainsley-vel a hátán. – Tom nagyon kedves volt, besegített, amíg te a rádióban voltál.

– Nagyon derék – mondta Ryan, és még egyszer megnézte magának Tom aznapi ingét. Ez a darab a kék, a zöld, a sárga és a narancssárga különböző árnyalataiban pompázott, és ananászokat, bikinis nőket, meg más „hawaii” dolgokat lehetett látni rajta. – Téged Bébi már jó messziről ki fog szúrni, az biztos.

– Én is kaphatok olyat? – kérdezte Ainsley.

Ryan szívből remélte, hogy a grillezett sajtra gondol, nem a hawaii ingre.

– Persze, csinállok neked – mondta Tom.

– Ujjé!

Ryan részéről ez rendben volt. Átment Chelsea édesanyjával a dolgozószobába, hogy négy szemközt tudjanak beszélni. Rachel leült a kanapéra, Ryan pedig vele szemben a puffra.

– Mikor aludtál utoljára? – kérdezte Ryan.

– Elég furcsa, hogy ezt te kérdezed tőlem.

Rachelnek ebben volt némi igaza, de Ryan nem tudott nem aggódni az anyósáért. Valahányszor látta, az asszony egyre kevésbé volt a régi önmaga, fogyott, sápadt, leromlott...

– Úgy gondolod, hogy Bébi ölte meg azt az embert? – kérdezte Rachel.

– Nem. Tényleg nem. Rachel erre nem szólt semmit.

– És te? – kérdezte Ryan.

Rachel abba az irányba fordította a fejét, ahol Ryan ült, de nem igazán nézett rá, inkább mintha átnézett volna rajta. – Furcsa dolog ez – szólalt meg végül üresen kongó hangon. – Az első gondolatom az volt, hogy ez lehetetlen. Lehetetlen, hogy az én Bébim baseballütővel agyonverjen egy hajléktalant. De aztán elkezdtem gondolkodni. Hiszen az évek során mindannyian voltunk szemtanúi olyan esetnek – te is, Ryan –, amikor Bébi ijeszten kiborult.

– Én soha nem láttam olyat, hogy Bébi bántott volna valakit.

Rachel most végre a szemébe nézett. – Én egyszer láttam.

Ryan szinte félve mondta ki a szót: – Folytasd.

– Azon az estén történt. Bébi kijött a szobájából PawSox-sapkában meg kesztyűben, készen állt a nagy meccsre. Megmondtam neki, hogy ő nem megy, mert csak Chelsea-nek és Ainsley-nek van jegye. Hát, ne tudd meg... Kezelhetetlen volt.

– Mit csinált?

– Én... én nem hiszem, hogy bántani akart volna.

– Megütött?

Rachel a fejét rázta. – Nem, csak félrelökött az útjából. Illetve nem – hogy „lökött”, az nem a legjobb szó. Megragadott, és a falhoz vágott. Nem esett bajom, de őszintén szólva azt hittem, eltörte a karomat. És ez volt az a pillanat, amikor végre rádöbbsentem, hogy Bébi felnőtt férfi. A gyerekes korlátai ellenére olyan erős, hogy komoly kárt tud tenni egy másik emberben.

– Bébi nem ölte meg azt a hajléktalant – mondta Ryan.

– Tudom, hogy ebben igazad van. De egyre csak azon töprengek, hogy vajon ki ölte meg Chelsea-t. Bébi magára vállalta a felelősség egy részét, amikor betelefonált a műsorodba. De én talán nem vagyok felelős azért, ami történt? Chelsea aznap nagyon stresszes volt, amikor hazajött. Azt mondta, délután tantestületi értekezletük volt, ahonnan feldúltan távozott az egész tanári kar. Én pedig ahelyett, hogy megnyugtattam volna, gyakorlatilag ráparancsoltam, hogy vigye el a meccsre Bébist is. Ki tudja, mi folyt a kocsiban, amikor Chelsea nekiment a fának?

Ryan közelebb húzta a puffot az anyósához, és megfogta a kezét. Arra, hogy közölje vele, hogy a lányát gyakorlatilag meggyilkolták, nem ez volt a megfelelő pillanat, de azt sem hagyhatta, hogy Rachel tovább eméssze magát.

– Soha ne jusson eszedbe magadat okolni azért, ami történt! – mondta neki. – Chelsea-t egy részeg autós ölte meg. Nem Bébi, és pláne nem te!

Ryan nem érezte, hogy mélyenszántó gondolatok hagyták volna el a száját, de látta az anyósán, hogy a szavainak komoly hatásuk van. Rachel arca komplex érzelmeket tükrözött: mintha azt mondta volna, hogy „Köszönöm”, és egyúttal azt kérdezte volna: „Eddig miért nem vette a fáradságot *soha senki*, hogy megfogja a kezemet, a szemembe nézzen, és elmondja ezt nekem?” Előrehajolt, és az öleléséből Ryan tudta, hogy nagyon hálás neki.

Végül elengedték egymást. Rachel letörölte a könnyeit. – Most mi lesz Bébivel?

– Remélem, továbbra is szorgalmasan vadássza a telefonfülkéket, amikor megy a műsorom, és előbb-utóbb rábeszélem, hogy jöjjön haza.

– Van nála telefonkártya. Chelsea balesete óta ehhez paranoiásan ragaszkodtam. Arra az esetre, ha egyszer elvesztené a mobilját.

– Azt jól tetted.

– De hogy győzzük meg a rendőrséget arról, hogy Bébi nem gyilkos?

– A gyilkos fegyvert lesz a legnehezebb megmagyarázni. Ugyanis egy Ivan által aláírt ütő volt az. És rajta van Bébi ujjlenyomata.

– Az ütője, amit Ivan aláírt, eltűnt – mondta Rachel.

– Biztos vagy ebben?

– Abszolút. A polcon tartotta, közvetlenül az ágya fölött. De most nincs ott, és hiába tettem tűvé a házat, nem találtam sehol.

Ryan a mobiljáért nyúlt.

– Kit hívsz? – kérdezte Rachel.

– Emmát. Megkérem, hogy küldje ide a rendőröket.

– Minek?

– Valakinek el kellett lopnia azt az ütőt, hogy agyonüthesse vele a hajléktalan fickót. És a rendőrök jobban kiszúrják az erőszakos behatolásra utaló jeleket, mint mi.

Rachel gyengéden megfogta a veje kezét, és összecsuksa a telefont. – A helyedben nem reménykednék abban, hogy betörés nyomaira bukkannak.

– Miért nem?

– Egyszer, még középiskolás korában, Bébi elszökött itthonról. Hajnali háromkor jött vissza, és az ajtó be volt zárva. Pánikba esett, ököllel betörte az ablakot, és az üveg fölhasította a karját. Huszonvalahány öltéssel kellett összevarrni, hogy ne vérezzen el. Azóta soha nem zárjuk ki Bébit.

– Tehát amióta Bébi egyszer megszökött, egyszer sem zártatok be az ajtót?

– Úgy van. És riasztónk sincs. Egyszer beszereltettük, talán öt éve, de csak két napig volt itt. Amikor először megszólalt, Bébi teljesen kiborult. Úgyhogy ennél jobban, sajnos, aligha könnyíthettük volna meg annak a dolgát, aki el akarta vinni a baseballütőjét vagy bármi mást.

– Rendben, akkor közelítsük meg máshogy a kérdést. Chelsea halálának évfordulója óta, amikor Emma az első üzenetet kapta, ki járt a házban? Kiről tudtok?

– Paul és én, ez természetes. Meg te, meg Ainsley.

– Takarítónő, szerelő?

– Nem. Senki. Csak Tom.

Tom! – Ő hányszor volt itt?

– Kétszer. Az évforduló napján, amikor megkértem, hogy keresse meg Bébit. És ma.

– Amikor először itt járt, bement Bébi szobájába?

– Nem tudom. Nem igazán emlékszem, de elképzelhető.

– És innen hova ment?

– Gondolom, vissza Cambridge-be.

– Bébi aláírt ütőjével vagy a nélkül?

– Ugyan már! Nem gondolod komolyan, ugye, hogy Tom olyasmit tenne, amivel fájdalmat okoz Bébinek?

– Napok óta kerül engem. Azt mondja, az új barátnőjével volt, de a hírekből biztosan tudta, mi a helyzet. Legalább visszahívhatott volna!

– Tudom, hogy került téged. Minket is került Paullal.

– És neked ez nem gyanús?

– Egyáltalán nem. Tom és Bébi barátsága nagyon különleges. Tom azért került minket, mert azt akarta, hogy ha Bébi fölhívja, őszintén mondhasa neki, hogy nem beszélt se a szüleivel, se senki mással. Bébi és Tom között mindig is így működött a dolog. Bébi Tomhoz fordul, ha a családtagjaihoz nem fordulhat, ezért Tomnak nagyon fontos, hogy távolságot tartson tőlünk.

– Ez logikus.

– Hát persze. Ne gondolj ilyeneket Tomról.

Ryan agyán átvillant valami, és ez a valami ugyanolyan rikító színekben pompázott, mint Tom hawaii pólói. Tom Chelsea iránti rajongása... Amiről néha azt gondolta, hogy nem pusztán múltó ifjonti hevület.

– Én már nem tudom, mit gondoljak – mondta.

46. fejezet

Checker nem aludt, de kimerülten hevert az ágyon.

A hotelszobája ajtaján tolózár és lánc is volt. A villanyt lekapcsolta, a redőnyt lehúzta, mégsem sikerült kikapcsolnia az agyát, és lehunynia a szemét. Bérgyilkosság után rendszerint egy teljes napig aludt, különösen ha egy olyan helyen ebédelt, mint a providence-i „Kis-Olaszország”. Most viszont hiába volt tele a hasa az Angelo's Civita Farnese étterem hagyományos, parádicsomszószos menüjével, nem tudott megnyugodni.

Hiszen Doug Wellsnek tulajdonképpen nem kellett volna meghalnia.

A csavarófa, avagy *garrote* Checker egyik specialitása volt. Azt nem mondhatta volna, hogy sokat tanult a spanyoloktól, de el kellett ismernie, hogy Franco tábornok rezsimjének kedvenc kivégzési módszere igazi gyöngyszem. Checker sokszor alkalmazta, és az eredmények őt igazolták. A *garrote* szépsége abban rejlik, hogy nem feltétlenül halálos. El lehet vinni a delikvenst a halál torkába, majd engedni a szorításból, és újraéleszteni. Miután magukhoz tértek, *mindig* köpnek.

Ha magukhoz térnek.

Hát igen, Doug Wellsszel most messzebb ment a kelleténél, túlteljesítette a főnök parancsát. Persze az ügyfelek nem mindig tudják, mi a jó nekik, ő, Checker viszont pontosan tudja, hogy kell bánni a kotnyeles újságírókkal. A fenyegetőzés ezeknél nem működik: likvidálni kell őket. A végtelenségig tudta volna sorolni a hazai példákat. Ott van az a murmanszki tévériporter, aki kritizálta a helyi politikusokat. Meg az a két újságíró Togliattiból, akik túl közel férkőztek az ottani maffiához. Vagy az orosz származású amerikai Paul Klebnikov, a *Forbes* magazin orosz nyelvű kiadásának főszerkesztője, aki túl sokat tudott az orosz oligarchákról. A legismertebb orosz újságíróról, Anna Politkovszkajáról pedig még a fejüket homokba dugó amerikaiak is hallottak. Azt a nőt se tartotta vissza se a fenyegetés, se a mérgezési kísérlet, tovább kritizálta a csecsen háborút, mintha mi sem történt volna. Végül fényes nappal lőtték agyon a ház bejáratánál, ahol lakott. A holttestét a liftben találták meg és mellette ott hevert a gyilkos fegyver is – ez utóbbi nagyon jellemző a pökhendi moszkvai bérgyilkosokra.

Doug Wells kivégzését azonban nem a pökhendi arrogancia diktálta. Doug Wellsnek mennie kellett. Pont. Ezzel együtt az ügyfél a főnök, és a főnök nem volt boldog, amint azt a Checkertől kapott regisztrálatlan iPhone-on egyértelműen közölte is.

Az SMS szövege ennyi volt: „Túl messzire ment.”

Checker nem is próbálta megmagyarázni a döntését. Egyszer még hálás lesz neki a főnök, amiért túllőtt a célon, és tette, amit tenni kellett: likvidálta Wellst. A holttestet pedig – legalábbis egyelőre – úgyse találja meg senki. Checker volt annyira profi, hogy erről gondoskodjon.

Ezt válaszolta a főnök üzenetére: „Van az úgy, hogy elcsesződik a dolog.”

„Nem azért fizetem a nagy lóvét, hogy elcsesződjön.”

„Az egyes melóval nem volt gond.” Azaz a zsaroló likvidálásával.

„Azt én is meg tudtam volna csinálni. A fazonnak nagyobb volt a töke, mint az agya.”

Jellemző. Miután megvan a meló, az ügyfél mindig azt képzei, hogy ő jobban csinálta volna. Checker nem állt le vitatkozni.

„Kettes meló: egyelőre oké” – írta vissza.

A kettes meló az volt, hogy Bébire kellett terelnie a gyanút, hogy ő ölte meg a zsarolót. Bébi baseballütőjére gyerekjáték volt rátennie a (kesztyűs) kezét, utána pedig már csak ott kellett hagynia az ütőt a tetthelyen, miután egy hazafutást érő ütéssel fejbe kólintotta a hajléktalant.

Gyorsan jött a válasz: „Hármas meló: egyelőre szintén elbaltázva.”

Checker ezt a szívére vette.

A hármasként az volt, hogy meg kellett ölnie Bébit úgy, hogy öngyilkosságnak látszon: mintha a zavart elméjű fiatalembert, aki valami fejlődési zavarral küszködik, agyonnyomta volna szörnyű tetteinek súlya. Sokáig minden stimmelt: Checker biztos volt benne, hogy a halálos csapás előtt kiverte a zsarolóból az igazságot. Ahhoz sem férhet kétség, hogy megtalálta a megfelelő kriptát, és az is egyértelmű volt, hogy Bébi ott rejtőzködött. A történet folytatását azonban a fiú sarokba dobált kötelékei mondták el: Bébi kiszabadította magát, és elpucolt. Most a város utcáin kószál valahol, volt annyi bátorsága, hogy reggel betelefonáljon a sógora rádióműsorába, és könnyen lehet, hogy a következő élő adásban már neveket is mond.

Átbaszott egy kis retardált pöcs...

„Meglesz az is” – válaszolta a főnöknek.

„Hát legyen is!” – hangzott a végső szó.

Checker fölkapcsolta a lámpát, majd ismét hanyatt vágta magát az ágyon, és a plafonon lévő hatalmas tükörben bámulta magát. Mert ilyen hotelben szállt meg. A khakisínű nadrágját még nem vette le, de a cipőjét már igen, és bár egyedül volt, tetszett neki, hogy az ujjatlan trikóban jól látszanak a domborodó izmai.

Kétszáz fekvőtámasz, ötszáz felülés – minden reggel. És ennek semmi köze nem volt a fitnesshez. Az évek során jó néhány kurva menekült el az ágyából fölrepedt ajakkal vagy monoklival, amiért nem rajongták körül eléggé a csodaszép testét. Checker, így vagy úgy, de mindig megkapta, amiért fizetett.

És megkapták az ügyfelei is.

Az igazi neve Vlagyimir Berija volt. Nem Oroszországból származott, hanem Grúziából, avagy Georgiából, ahogy itt mondják – de ez a volt szovjet tagköztársaság nem tévesztendő össze az USA déli államával. Vlagyimir – bár ez nem volt igaz – előszeretettel mondogatta az embereknek, hogy a sztálini idők hírhedt KGB-főnökének, Lavrentyij Berijának a leszármazottja. Lavrentyij végül ugyanarra a sorsra jutott, mint a korai szovjet korszakban a Politbüro számos tagja: összeesküvés vádjával bíróság elé állították, és a kivégzőosztag még aznap agyonlőtte. Vlagyimirt azonban Lavrentyij karrierjének eleje izgatta, nem a hirtelen jött vége. Lavrentyij Berija ugyanis a szovjet titkosrendőrség, a Cseka grúziai főnökeként kezdte.

Vlagyimir azzal hízelgett magának, hogy tud egyet-mást a grúz, illetve szovjet történelemről, és mivel választott életpályáján, a szervezett bűnözésben idővel szüksége lett egy „művésznévre”, Csekának nevezte magát. Amikor pedig a sors úgy hozta, hogy Rhode Islandre került, mindenki azt hitte, hogy a „Checker” szót mondja ottani kiejtéssel.

Besétált a fürdőszobába, forró vizet paskolt a széles arcára, és bekente a pofaszakállát szappanhabbal. Krémet, gélt soha nem használt. Nem kellett neki semmi más, csak egy kis szappanhab meg egy borotvakés, és borotválkozás közben a kedvenc *muзикáját* hallgatta. Vlagyimir zenei ízlése még az ellenkultúra melegágyának számító Providence-ben is szokatlannak hatott. A tradicionális grúz polifon dallamokat kedvelte ugyanis, különösen a Szvaneti régió dalait. Legnagyobb kedvencei azok voltak, amelyeket eredeti formájukban énekeltek, olyan szünetekkel és hangzatokkal, amelyek a nyugati zenében egyszerűen nem fordulnak elő, például „semleges” terccel, amely nagyjából a dúr terc és a moll terc között helyezkedik el. De Vlagyimirt az efféle részletek nem érdekelték. Neki csak a hatás számított, és a kívánt hatást mindennél jobban ki tudta váltani egy régi grúz munkadal meg a borotvakés. Ha kenyértörésre került sor, bedugta a fülhallgatóját, átengedte magát a zenének, majd, miközben véghezvitte varázslatát a borotvakéssel – vagy a garrotéval –, ő maga is teli tüdőből énekelt, „szerződéses” áldozatai pedig a lidércnyomásos *a capella* előadás hangjaira távoztak az élők sorából.

Doug Wellsre legalábbis elsöprő hatást gyakorolt a produkció, az biztos...

Bébinek Vlagyimir a borotvakést tartogatta – de előbb még el kell kapnia azt a kis rohadékot. És le kell majd küzdenie a választott munkaeszköz által kiváltott késztetést, nem szabadhatja össze túlságosan. Hiszen az a cél, hogy öngyilkosság látszatát keltse a dolog.

A BlackBerryje megint csipogni kezdett, jelezve, hogy újabb üzenet érkezett. Vlagyimir letörölte az arcáról a szappanhabot, és az éjjeliszekrényhez lépett. Az üzenet egyetlen telefonszámból állt, amely különbözött attól, amelyikről az SMS-eket küldték. Akik Checkerrel kommunikáltak, minden lehetőséget megragadtak, hogy tegyenek egy kis „kerülőt”, és így nehezebb legyen lenyomozni őket.

Vlagyimir tárcsázta a számot.

Az oroszországi bűnszövetkezetek nem a mintaszerű szervezettségükről híresek, de Checker olyan hatékonyan dolgozott, hogy néha még a maffia is bízott rá magas szintű melókat. A Bébi-hadművelet volt az első akció, amit elbaltázott. És azt már tudta, hogy az ügyfél ennek nem örül.

Most mi lesz?

A férfi, aki fölvette a telefont, idegenes akcentussal beszélt. Tehát az ügyfél közvetítő útján kommunikál vele, ezzel is védi magát.

– Új terv – mondta a férfi.

Vlagyimir leült az ágy szélére. – Halljam.

– Hogy öngyilkosságnak látszon, azt felejtsd el. Csak iktasd ki Bébit.

Ezzel világossá vált, hogy mire kell a közvetítő: közvetlen parancsot kapott, amelyben elhangzott a célszemély neve is. Hiszen itt már nem sokra mentek volna azzal, hogy „egyes meló” meg „kettes meló”.

– Vedd úgy, hogy már meg is van.

– És a nagypofájút is, azt a Ryan Jamest. Eleget dumált már a rádióban. A főnök fél, hogy előbb-utóbb valaki benyögi a nevét.

Vlagyimir a kisasztalon heverő laptopjára és fényképezőgépére pillantott. A játszma olyan fázisba jutott, ahol már kevés lesz a James kislányáról készült fotó, meg az olyasféle üzenetek, hogy „balesetek előfordulnak.” Az amúgy sem volt valami eredeti duma: „Tony Watertownból” adta az ötletet, amikor Vlagyimir egyszer meghallgatta Ryan talkshow-ját.

– Meg fogom értetni vele, hogy mi az ábra – mondta Checker, és lapjával a combjához ütögette a borotvakését.

47. fejezet

Este tizenegy óra körül Ryan jóéjt-pusztit nyomott Ainsley homlokára. A kislány mélyen aludt a nagyszülei vendégszobájában, és Ryan érezte a lehetetlen a rágógumiízű fogkrém szagát. Ainsley az ágy fejéhez nyomta a lábujjait, a feje pedig az ágy lába felé mutatott, ami azt jelentette, hogy már régen ellebegett az álmok birodalmába. Ryan tudta, hogy csak éjfélre ér vissza Bostonba, és nem látta értelmét, hogy Ainsley-t is magával hurcolja.

– Mondd meg Ainsley-nek, hogy holnap még délelőtt visszajövök, és elviszem ebédelni – hagyta meg Rachelnek.

A fedett utcafronti teraszon álló anyósa fázósan keresztbe fonta a karját.

– Biztos nem lesz baj, hogy nem megy holnap iskola-előkészítőbe?

– Nyugalom – mondta Ryan. – Nálunk most családi válsághelyzet van. A Brookline Academyn pedig akkor is igazolt a hiányzás, ha a szülőknek el kell rohanniuk a gyerekekkel a Neiman Marcusba, mert aznap jár le az akció.

– Tényleg?

– Nem – mosolyodott el Ryan.

Rachel játékosan a kezére csapott, és halovány mosollyal díjazta a poént. Mióta Bébi eltűnt, Ryan most először látta nyomát, hogy az anyósának humorérzéke is van.

– Vezess óvatosan – mondta Rachel, és ennek az ő családjukban különleges jelentése volt. Arcon csókolta Ryant, majd bement a házba.

Ryan a keresztutcában parkolt, onnan úgy másfél saroknyira. A Townsend-ház előtti parányi pázsit járókövein lépkedve kijutott a fákkal szegélyezett mellékutcára. A feje fölött széllelés

borzolta a faleveleket. Pár levél a lába elé hullt, de ahhoz még korán volt, hogy a Rhode Island-i vörös juharok megadják magukat az őszenek.

Ryan a zsebébe sülyesztette a kezét, hogy előkotorja a kocsikulcsát, majd megtorpant, és hátrapillantott a válla fölött. Mintha lépteket hallott volna, de nem látott senkit. Előtte terebélyes öreg fák borították sötét árnyékba a járdát. Göcsörtös gyökereik a hosszú évek alatt többméteres szakaszokat is fölpúposítottak. A lelógó ágaik pedig az utcai lámpák fényének is útját állták, így Ryannek emlékezetből kellett megtalálnia a kocsiját.

Megint lépteket hallott. Felgyorsított, mire a háta mögött kopogó cipősarkak mintha fölvettek volna a ritmust. Lelépett a járdáról, majd az útpadkáról is, mintha át akarna menni a túloldalra. A háta mögött is irányt váltottak a cipősarkak, immár nem betonon, hanem aszfalton kopogtak. Ryan ekkor visszament a járdára, és hallotta, hogy ugyanezt teszik a kopogó cipősarkak is.

Egyértelműen követték.

Megállt, és hátrafordult. A fák alatt, a vaksötétben nem látott senkit, de érezte, hogy van ott valaki.

– Rachel, te vagy az? – Biztos volt benne, hogy nem, de gondolta, ez a kérdés talán nem hangzik annyira paranoiásan, mint egy ideges „Ki van ott?”

Nem érkezett válasz.

Ryan a mobiljáért nyúlt. Amikor fölpattintotta a fedelét, iszonyatos erejű ütés érte a két lapockája között, és arccal a járdára zuhant. A kezéből kirepült a telefon, a tüdejéből kiszaladt az összes levegő. Miközben levegő után kapkodott, és kinnal-keservvel megpróbált félig föltérdelni, egy még nagyobb csapás újból földre küldte. Ezúttal már olyan kába volt, hogy nem tudta tompítani az esést. Az álla a betonnak csapódott. A vére sós ízét érezte a szájában.

– Miért... csinálja... – kezdte, de egy teljes mondatot képtelen volt összerakni.

A támadó megragadta a kiterült Ryan haját, és hátrarántotta a fejét.

– Egyetlen mozdulat, és fültől fülig átvágom a torkodat.

Ryan kővé dermedt. Acélpenge ért a nyakához. A férfi idegenes kiejtéssel, talán orosz akcentussal beszélt. És ami még fontosabb, nem úgy hangzottak a szavai, mintha a levegőbe beszélne.

– Csigavér – mondta Ryan.

– Pofa be! – felelte a férfi. – És ezt tekintsd figyelmeztetésnek.

– Mire figyelmeztet?

– Arra, hogy nincs több rádiós telefonálgatás a sógoroddal.

– Ezt nem tudom befolyásolni.

– Dehogynem! – mondta a férfi, és még jobban hátrarántotta Ryan fejét. – Ha telefonál, leteszed. Maradsz a sportnál, vagy eltűnsz az éterből. Fölfogtad?

– Maga nem... – De Ryan nem tudta befejezni a mondatot, mert a férfi még jobban a nyakára szorította a pengét.

– Igen vagy nem, nagypofájú? Fölfogtad, vagy nem?

– Igen.

– Hát ajánlom is – mondta az idegen, és odacsapta Ryan homlokát a járdához.

Ryan keményen küzdött, hogy ne veszítse el az eszméletét, de máris alig volt magánál. Nem látott semmit, nem hallott semmit, és lassanként az éjszakánál is sötétebb lett körülötte a világ.

48. fejezet

Emma már hálóingben ejtőzött a kanapén, és a késő esti David Letterman-show-t nézte, amikor megszólalt a csengő.

A tíz legfőbb ok, amiért nem nyitunk ajtót este fél tízenkettő után...

Újabb csengetés. Emma magára vette a házi köntösét, és kinézett a kukucskálón. Megkönnyebbült, de meg is lepődött, amikor meglátta Ryant.

– Bejöhetek? – kérdezte a férfi, miután Emma ajtót nyitott. Emma nem tudatosan habozott, csak meghökkentette a Ryan homlokán éktelenkedő zúzódás. – Mi történt magával?

– Szakmai ártalom. Valakinek nem tetszik a műsorom.

Emma karon fogta Ryant, és a kanapéhoz vezette. Ryan nem is annyira leült, inkább rázuhant a túltömött kispárnákra. A férfi külseje láttán Emma el is felejtett aggódni amiatt, hogy ő hogy néz ki: a kedvenc, régi köntöse volt rajta, smink semmi, hosszú, barna haját zacskózáró csipesszel tűzte föl.

– Hogy történt?

Ryan már kezdte volna, de Emma a szavába vágott: – Ebből diónyi dudor lesz – mondta, és gyengéden megérintette a férfi homlokát. – Hozok egy kis jeget. De közben azért folytassa. Mi történt?

Ryan másodszor is belevágott, Emma pedig kiment a konyhába, és kotorászni kezdett a fagyasztóban, végül egyik kezében literes jégtömlővel, a másikban egy tasak mirelit zöldborsóval tért vissza.

– Én személy szerint a zöldborsóra szavaznék – mondta –, de ha maga is úgy van a zöltségekkel, mint a férfiak többsége, akkor csinálhatjuk jéggel is.

Ryan majdnem elnevette magát, de úgy érezte, most egy bágyadt mosoly is fájna.

– Feküdjön le – mondta Emma, és segített föltenni Ryan lábát a kanapéra. Ryan leengedte a fejét a párnára, Emma pedig gyengéden a homlokára helyezte a hideg zöldborsós tasakot.

– Mennyi ideig volt eszméletlen? – kérdezte.

– Talán pár percig. Az utolsó emlékem az, hogy egy fickó orosz akcentussal azt mondja, ne beszéljek többet Bébivel a rádióban.

– A rendőrséget hívta?

– A mobilom elrepült valahova, amikor megtámadtak. Meg amúgy is az volt az első gondolatom, hogy meg kell néznem Ainsley-t meg a nagyszüleit, úgyhogy visszasántikáltam a házhoz. Rachelnek és Ainsley-nek nem volt semmi baja, Paul pedig még nem jött haza, Bébit kereste, de elértük őt a mobilján, és megtudtuk, hogy jól van. Ez az akció kizárólag ellenem mint műsorvezető ellen irányult, nem a családom ellen.

Emma most leemelte a homlokáról a zöldborsót, és megnézte a dudort. – Ó, jaj, ez szörnyen fájhat.

– A stúdióban azt fogják hinni, hogy részegen elestem – mondta Ryan.

– Mondja meg nekik, hogy Rhett Butler látta el a baját.

– Mi?

– Ez a Carlisle család házi vicce. A családban a nagymamám volt az egyetlen déli, aki Atlantából származott. Egyszer szilveszterkor berúgott, és elkezdett föl-alá parádézni a házban, mint Scarlett O'Hara, míg végül elesett, és betört az orra. Attól azt mondogattuk rá, hogy „elfújta a szesz”.

Ryan elnevette magát, majd felnyögött. Most a bordájába nyilallt belé a fájdalom. – Kérem, ne nevetessen!

– Nem gondolja, hogy orvoshoz kéne mennie?

– Úgy gondoltam, előbb magához kéne eljőnnöm.

– Hozzám? Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de inkább hasonlítok Clarence Darrow-ra, mint Florence Nightingale-re.

– Én csak arra gondoltam, hogy talán tud adni valami tanácsot erre a verőlegényre vonatkozóan. Az ügyészeket biztos elég sűrűn megfenyegetik. Szóval, mit csináljak?

Emma visszatette a mirelit borsót a helyére. – Menjen be a rádióba, és kürtölje világgá, hogy megfenyegették.

– De a fickó kifejezetten megmondta, hogy mostantól csak a sportról beszéljek.

– A tanácsomat kérte. Ügyészként tényleg agancsot akasztottam már egy-két ijesztő alakkal. A fenyegetésnek az a legjobb ellenszere, ha azonnal nyilvánosságra hozzuk.

– Tényleg úgy gondolja, hogy ez a tanács most is érvényes?

– Abszolút. Minél többen tudnak a fenyegetésről, annál nehezebb beváltani.

– Oké – mondta Ryan. – Szóval reggel hatkor azzal kezdem az *Ébresztő, sportőrültek?* –et, hogy elmondom, mi történt velem az este.

– Pontosan. És ne fukarkodjon a részletekkel. Ha akarja, bemehetek a stúdióba én is.

– Ez alighanem jó ötlet. Az első probléma persze az, hogy jutok be Bostonba. Miután így fejbe kólintottak, nem biztos, hogy vezetnem kéne. Pawtucketből taxival jöttem.

– Talán be kéne mennie a balesetire.

– Ha reggelre rosszabbul leszek, elmegyek orvoshoz. De őszintén szólva nem szeretem a baleseti kórházakat.

– Hát persze – mondta a nő. *Pláne nem a pawtucketit. Istenem, mekkora idióta vagy néha, Emma!*

Ryan fölült a kanapén, mintha megérezte volna, hogy Emma csöndben szidja magát. – Azt hiszem, mennem kéne – mondta.

Visszaadta Emmának a mirelit zöldborsóját, és miközben az olvadozó hüvelyes zöldség gazdát cserélt, Emma az ütésnyomon kívül valami egészen mást is észrevett Ryan arcán: azt a kifejezést, amit először a Marble House-ban, a kampányrendezvényen látott, másodszor pedig egy napja, amikor Ryan a stúdióban, az üvegen át rápillantott. Ez az arckifejezés, ez a tekintet egyáltalán nem arról szólt, hogy a férfi együttérzésre vagy igazságtételre vágyna. Emma nem tudta, hova vezet ez az egész, de hirtelen eszébe jutott, hogy eddig túlságosan is kedves volt a Doug Wells-féle fickókhoz...

– Nem lenne valami baráti gesztus, ha ilyen állapotban kitenném az utcára – mondta.

– Visszataxizhatok Pawtucketba.

– A mirelit kukoricát még ki se próbáltuk.

Ryan a fájdalommal dacolva fölnevetett.

– Hozok egy párnát meg egy takarót – mondta Emma.

Az ágyneműtartóhoz lépett, majd gyorsan megágyazott a kanapén. Amikor végzett, találkozott a tekintete a kanapé mellett álldogáló Ryanével – és egy darabig nem fordította el a fejét egyikük sem.

– Mi az? – szólalt meg végül Emma.

– Köszönöm.

– Nincs mit.

– Nem csak ezt köszönöm. Hanem mindent. A három évet. Köszönöm.

Emmának már a nyelvén volt a válasz, de nem mondta ki. A szokásos szöveg („ez a munkám”) Ryan esetében nem stimmelt. A valóságnak még csak a közelében sem járt.

– Pihenjen – mondta. – Fél ötkor csörög az óra.

– Ez vicces – mondta Ryan, miközben a párnára hanyatlott a feje.

– Mi vicces?

– Az, hogy ma éjjel még az sem kizárt, hogy elalszom.

A nő elmosolyodott, és leoltotta a villanyt. – Jó éjt, Ryan.

– Jó éjt, Emma.

49. fejezet

Hatkor Ryan már a mikrofon előtt ült, és ezúttal Emma is a stúdióban foglalt helyet, miután Jock Grogan az *Ébresztő, sportőrültek!* első részére átengedte neki a székét.

– Van a kedves hallgatók között Bruins-drukker?

Emma furcsán nézett rá, de Ryan egy mosollyal megnyugtatta.

– Mivel texasi fiú vagyok – folytatta Ryan –, soha nem álmodtam arról, hogy jégghokis leszek. A baseball viszont a véremben volt. A nagyapám az Alpine Cowboysban kapdosta el a labdákat a félprofi baseball fénykorában, amikor Texas államban úgy állt a helyzet, hogy ha egy városban kettőnél több helyen lehetett tankolni, akkor ott már volt csapat. Az apám biztosan szívesen

elmesélné, hogy az örege gyerekkorában kivitte az istállóba, kitömte a kesztyűjét pekándióhéjjal, és addig dobálta neki a gyorslabdákat, amíg olyan kemény lett a kis keze, hogy a nagy Nolan Ryan hátszeles dobását is megfogta volna.

– Ha viszont az ember Új-Angliában él – folytatta lélegzetvételnyi szünet után –, megtanulja ugyanúgy szeretni a jégkorongot is, mint a baseballt. A legöregebb rókák még emlékezhetnek a Boston Bruins kőkemény játékosára, Eddie Shore-ra. Egyszer, egy réges-régi meccsen Shore-nak nem tetszett, hogy az egyik torontói játékos föltartotta a kék vonalnál, és azzal egyenlítette ki a számlát, hogy hátulról brutálisan belement egy Ace Bailey nevű játékosba. Bailey-nek a jéghez csapódott a feje, és koponyatörést szenvedett. Akik ott voltak, azt mondták, olyan hangot adott, mint amikor a dinnye szétloccsan a kövezeten. A Bailey tiszteletére rendezett jótékonyági mérkőzésből alakult ki a mai NHL All-Star meccs, és Ace Bailey bekerült a Hírnév Csarnokába. A jégre viszont már nem tért vissza. Eddie Shore aljas durvasága véget vetett egy látványos karriernek.

Ryan most kis hatásszünetet tartott. – Ma reggel, amikor fölébredtem, egy kicsit úgy éreztem magam, mint Ace Bailey – folytatta. – Van is a homlokomon egy szép lila dudor. Jockkal pár percen belül fogadjuk a hívásaitokat, és a sporttörténelem legaljasabb durvaságairól fogunk veletek beszélgetni. Most viszont hadd meséljem el nektek, hogy intéztek el az este engem.

Beatrice, a szerkesztő ekkor hirtelen fölmutatta két ujját. Több lámpa is jelezte, hogy hívó van a vonalban, de a nő arckifejezése nem hagyott kétséget afelől, hogy ki van a kettesen.

– Úgy néz ki, ez a sztori most várhat – mondta Ryan. – Van egy hívásunk, amit fogadnom kell. – Azzal megnyomta a kettes gombot. – Bébi, te vagy az?

– Igen – mondta Bébi. – Mondd meg a rendőröknek, hogy ne fáradjanak, úgyse tudnak lenyomozni. Egy telefonfülkéből beszélek, de mire ideérnek, árkon-bokron túl leszek.

– Emiatt ne aggódj – mondta a mikrofonba Ryan. – De...

– Segítened kell nekem – mondta feszülten Bébi. – Éhes vagyok, fáradt vagyok, és már nem tudom, hova bújjak.

– Tudok segíteni – felelte Ryan.

– Csak annyit kéne tenned, hogy megmondod a rendőröknek, hogy ne keressenek.

– Azt nem tehetem, Bébi.

– Nem én öltem meg Yazt!

– Tudjuk. Ezért kéne hazajönnöd.

– Nem lehet! Meg fog ölni!

– Ki fog megölni?

Bébi iszonyúan hadart, alig lehetett érteni. – Ő! Az a fickó! Aki megölte Yazt. Hát mi másért keresett volna a... – De még idejében észbe kapott.

– Hol keresett hiába? – kérdezte Ryan.

– Nem árulhatom el a búvóhelyemet. Lehet, hogy még vissza kell mennem oda.

Ryan szeretne volna tovább firtatni a búvóhely hollétét, de most volt egy még fontosabb kérdése. – Bébi, van ötleted, hogy ki lehet az az ember, aki keresett?

– Nincs.

– Nem oroszos akcentussal beszélt?

– Nem hallottam a hangját.

– Ugyanaz az ember, akit a balesetnél láttál?

– Nem. Egészen más.

– És ha azt az embert, mármint a részeg autóst, aki elvette Chelsea kezéből a telefont, újra látnád, tudnád azonosítani?

– Igen. Ezt legutóbb már elmondtam. Ezért került olyan nagy bajba Yaz a zsarolás miatt. Pontosan tudom, hogy néz ki az illető. A nevét is tudom.

– Megmondod nekem?

– Nem! Azt akarod, hogy úgy végezzem, mint Yaz?

Ryannek eszébe jutott, hogy talán túlerőlteti a dolgot, talán nem kéne így hajtani arra, hogy Bébi megmondjon valamit, amit nem akar – de nem tudta megállni. – Meg kéne mondanod a nevét, Bébi.

– Nem lehet! Meg fog ölni!

– Ha bemondod a nevét a rádióban, akkor nem. Ha már kibújt a szög a zsákból, semmi értelme, hogy megöljön téged.

– Biztos vagy ebben?

Ryan Emmára pillantott, de már tudta, mit gondol erről a nő. – A nyilvánosságához kell fordulnod. A fickó azért ölte meg Yazt, hogy titokban maradjon, a neve. Úgyhogy fecsegd ki a titkát, és akkor már nem tehet semmit.

– Oké – mondta Bébi. – Szóval...

– Szóval? – sürgette Ryan.

– Szóval... úgy hívják, hogy...

– Hogy?

Bébi egy kis szünetet tartott, érezhető volt, hogy lázasan jár az agya.

– Mondjad csak! – biztatta Ryan.

– Úgy hívják, hogy... „Nini, orra cseng!” – mondta Bébi, majd letette. Néma csönd lett az étterben.

Ryan biztos volt benne, hogy a hallgatói valahogy úgy értelmezik Bébi utolsó szavait, hogy „Menj a sunyiba!” Ő azonban tudta, hogy értse.

– Most reklám következik – mondta. – Utána Jock fogadja a hívásaitokat. Velem pedig holnap reggel találkoztok, sporttársak.

Kikapcsolta a mikrofont, és Emmára nézett.

– Van egy kis házi feladatunk – mondta.

– Feladatunk?

– Igen. Hogy áll az anagrammákkal?

50. fejezet

Brandon Lomax volánt markoló keze remegett. Nagyon jólesett volna egy ital, de nem volt hajlandó „megitatni a szörnyet”. Fontos volt, hogy tiszta legyen a feje – és nem is csupán azért, mert az autópályán robogott Boston felé.

Bébi ki fogja mondani a nevét. Ezt határozottan érezte.

Reggel fél hétkor telefonált a kampányfőnöke, és beszámolt róla, hogy mit hallott az *Ébresztő, sportőrültek!*-ben. Ryan James nagyon ki akarta szedni Bébiből a részeg sofőr nevét, de a fiú Isten kegyelméből meghátrált, és valami olyasmit mondott Ryannek, hogy csengessen az orrával, vagy mit csináljon. De csak idő kérdése, hogy Bébi mikor szedi össze a bátorságát, és böki ki a nevet.

És akkor neki, Brandon Lomaxnak vége.

Megcsörrent a mobilja. A felesége, Sarah kereste az abszolút privát vonalán.

– Úgy tudtam, stábértekezletre mész – mondta.

– Hát... öö...

– Az igazat, Brandon...! Elrohansz itthonról azzal, hogy van valami kora reggeli értekezlet, ami teljesen kiment a fejedből. Aztán húsz perc múlva hív a kampányfőnököd, hogy hol vagy. Mi folyik itt?

Bukta... Semmi értelme tovább hazudozni. – Beszélnem kell Ryan Jamesszel. Mint férfi a férfival.

Sarah ezt nem vitatta, de a hangja elárulta, hogy vannak fenntartásai. – Biztos ezt akarod tenni?

– A névtelen üzeneteket nem hozom szóba. Azokról már tudom az igazat, de ez a zsarolásos história nevetséges. Bébi ezt biztos csak kitalálta.

– Nem gondolod, hogy...?

– Mit nem gondolkodok?

– Nem lehet, hogy a zsaroló a stábodból hívott föl valakit? És ez a valaki a nevedben beszélt a tudtodon kívül?

Lomax a következő kijáratot jelző táblára pillantott. Már közel járt a célhoz. – Josefre gondolsz?

– Ez csak egy elmélet. Josef rengeteg munkát fektetett abba, hogy te nyerj. Erre jön Bébi a névtelen üzeneteivel, és pillanatok alatt odaveszhet minden.

– Nincs minden elveszve! – csattant föl Lomax, nyersebb hangon, mint szeretne volna. – Éppen ezért kell beszélnem Ryannel. Hogy tisztázzam ezt a dolgot.

– De Ryan nyilván mindent tud az üzenetekről, amelyek szerint te voltál a részeg sofőr. Ha Bébi nem is mondta el neki, Emma alighanem igen. Mit csinálsz, ha a fejedre olvassa?

– Tudom kezelni ezt a dolgot, Sarah.

– Én nem vagyok ebben olyan biztos, szívem. Ha az a válaszod erre a kérdésre, hogy hullarészeg voltál, és semmi emléked nincs arról az estéről, akkor nem tudod kezelni. Én a feleséged vagyok, és még abban sem vagyok biztos, hogy...

Lomax várta, hogy a felesége befejezze a mondatot. Ha nem az autópályán száguldott volna éppen, még a szemét is lehunyta volna, hátha úgy nem fáj majd annyira. – Még abban sem vagy biztos, hogy te magad hiszel-e nekem? Ezt akartad mondani?

– Nem arra gondolok, hogy hazudsz. Lehet, hogy csak elfojtasz valamit, mármint tudat alatt valamiért, aminek semmi köze az alkoholhoz. Nem tudom. Egyszerűen nem tudom.

Lomax érzékelte, hogy a felesége szenved ettől, de nem volt hajlandó megmásítani a döntését. – Rendben lesz minden, ne félj. Majd hívlak, ha eljöttem Bostonból. Szeretlek – tette még hozzá, majd elköszönt, és letette.

Megnézte a GPS képernyőjét. Közeledett ahhoz a ponthoz, ahol az államközi autópálya és több más főútvonal is párhuzamosan halad a vasúti vágányok ugyanolyan széles sávjával, és itt a közlekedésnek ez a zsúfolt ütoőere véget nem érő útépitési munkálatokba torkollott. A műszerfalból beszélő géphang nyugat felé irányította, Ryan Jamesnek a South End városrészben lévő háza felé. Lomax kikapcsolta a GPS-t, és lehajtott a 20-as kijáraton. Egy bizonyos dél-bostoni bár járt a fejében, de nem inni akart.

Az emlékeit akarta visszakapni.

Dél-Bostont az ott lakók csak Southie-nak nevezik. A városrész történelmében komoly szerepet játszik az ír katolikus közösség, és bár a közelmúltban albánok, litvánok és más etnikai csoportok is megtelepedtek itt, ma sem szokatlan, hogy a kézzel pingált „Üdvözljük Dél-Bostonban!” falfelirat angolul (WELCOME TO SOUTH BOSTON) és írul (FÁILTE GO mBOSTON DHEAS) is olvasható. A belvároshoz közelebbi, keleti oldalon lezajlott némi dzsentrisedés, a nyugati oldal viszont szegény, szűkölködő környék maradt. Dél-Bostonban vannak Amerika legrégebbi önkormányzati lakótelepei, és az egész város hat legveszélyesebb lakótelepe közül három is itt található. Ezek egyike a West Broadwayn van, nem messze a The 6 House nevű bártól.

Lomax az utca túloldalán parkolt le, és kibámult a vezetőülés melletti ablakon. A bár bejárata fölötti ponyvatetőről még lógtak a tavalyi karácsonyi égők, de már nem világítottak. A 6 House bezárt.

Itt kezdődtek a bajok – még három éve, Chelsea James balesetének estéjén. A 6 House akkor Triple 0 néven futott, ez volt a törzshelye a dél-bostoni születésű James „Whitey” Bulgernek, aki a massachusettsi állami szenátus elnökének a bátyja volt, és hírhedt keresztapa. Bulger, mielőtt védelmi pénz szedéséért vád alá helyezték volna, kedvenc szeretőjével és mintegy negyvenmillió dollárral elmenekült az országból. Az ír-amerikai maffia a Bulger-éra után is markában tartotta a helyi fogadóirodákat és a szerencsejátékot. És Lomax egykor szinte szó szerint érezte a nyakán ennek a maroknak a szorítását. Azon a bizonyos estén a bár elsötétített ablaka mögött ült egy asztalnál, és azért könyörgött, hogy adjanak még időt az adóssága rendezésére. A két pénzbeszedő „Southie” akcentussal beszélő, izomkolosszus verőlegény volt, akik mintha *A tégl*a című Scorsese-

filmből léptek volna elő, és bár a jó öreg Triple 0 már rég nem volt sehol, Lomax tisztában volt azzal is, hogy ugyanitt vette kezelésbe a kuncsorgó adósokat Bulger keménykezű pénzbeszedője, Stephen „Lövész” Flemmi. Lomax akkor kalapban és napszemüvegben érkezett, és erősen fohászkodott az égiekhez, hogy senki se ismerje föl benne Rhode Island volt főállamügyészét. Nagyon pimaszul, fölényesen bánt vele a két nagyokos.

Első gorilla: Mondd meg a lányodnak, hogy szöpjön le, és akkor kvittek vagyunk.

Második gorilla: Hogy mi? Ne mondd, hogy „Nyald ki – dobd ki” Jenny nem csinálja meg neked ingyen!

A két rohadék a képébe röhögött, adtak neki még „egy huszonnégy órát”, és kísérták. Ő meg ott maradt egyedül az asztalnál, és törhette a fejét, hogy hogyan teremtsen elő az összeget. Rendelt egy scotchot. Aztán még egyet. Meg még egy párat. Végül pedig egy egész üveggel. Ez volt az utolsó emléke.

A bár pusztán látványa azonban semmi újat nem rázott ki a szelektív memóriájából. Még mindig fogalma sem volt, hogy került ő meg a kocsija Dél-Bostonból Providence-be Chelsea balesetének estéjén.

Beindította a motort, és elindult nyugat felé, a South End negyed irányába. A Broadway hídon kelt át a síneken és a 93-as autópályán túlra. A *Boston Herald* épülete előtt elhaladva eszébe jutott, milyen nagy napjuk lenne az újságíróknak, ha újabb Rhode Island-i politikust sittelnének le. A volt providence-i polgármester, Buddy Cianci paradicsomszösszal és rossz parókákkal fémjelzett korszaka rég elmúlt már, a médiának friss hús kellett.

Szarban vagyok, gondolta a piros lámpánál veszteglő Lomax.

Emlékezetkiesés ide vagy oda, a logika – ha az elveszett DNS-minta már nem is – arra mutat, hogy ő volt a részeg autós. Ugyan mi másért várt volna Bébi három évet, miért csak most lépett kapcsolatba Emmával? Hiszen az ő arcát csak mostanában lehet lépten-nyomon látni a tévében meg a lapokban, mióta szenátorjelölt lett. Bébit nyilván az készítette arra, hogy jelezze Emmának „Én tudom, ki tette”, hogy folyton Brandon Lomaxet látta. Másrészt viszont Lomax forrásai szerint az első üzenetet követő e-mail – amelyben szó esett ugyan a helyszínen talált hányadékról, de nyoma sem volt a fiú stílusára jellemző pedantériának – nem származhatott Bébitől.

Mindezekből pedig adódott a közmondásos hatvannégyezer dolláros kérdés: ha nem Bébi szegezte rá az ujját, akkor vajon kicsoda?

Lomax leparkolt, és gyalog folytatta útját a járdán. A Braddock Park a South End városrészben tipikusnak mondható, fás utca, ahol még annak is meg kell néznie a házszámot, aki ott lakik, nehogy valaki másnak a szakasztott ugyanolyan, tizenkilencedik századi, vörös téglás házába állítson be. Az egyforma, kiugró utcafronti ablakfülkéknek köszönhetően egységes, karakteres a környék. Egyedi jelleget kölcsönöznek a házsornak az ajtók, ablakok díszítőmotívumai meg a kovácsoltvas mellvédek, korlátok is, a parányi kertek és az erkélyek jóvoltából pedig még bajosabb az összkép. Lomax azonban minderről tudomást sem véve mászta meg a lépcsőt, amely a James-rezidencia emeleti bejáratához vezetett.

Becsöngetett, és várt. Nem nyitott ajtót senki. Pedig Ryan még a műsor közben bejelentette, hogy aznapra végzett, és amikor Lomax betelefonált a rádióba, a recepció megerősítette, hogy a szokottnál korábban elment.

Lomax már újra meg akarta nyomni a csengőt, amikor bentről lépteket hallott. Kattant a zár, és kinyílt az ajtó. Vonzó, gyöngyöző homlokú, barátságos, de fáradt arcú latin-amerikai nő nézett rá a küszöb túloldaláról. Lomax feltételezte, hogy a házvezetőnő lehet.

– Segíthetek? – kérdezte a nő.

– Ryan Jamest keresem.

A nő hirtelen mintha ideges lett volna valamitől. Lomax arra gondolt, hogy biztos fölismerte őt a kampányplakátjairól vagy a híradóból.

– Mr. James nincs itthon.

Lomax már föl akarta tenni a következő logikus kérdést, de torkára forrt a szó, és egészen más vágányra terelődtek a gondolatai. Hirtelen rádöbbsent, hogy a nő nem azért ideges, mert ráismert. Hanem attól fél, hogy ő is ráismerhet.

– Maga Connie Garrisonnek dolgozik – mondta Lomax, amikor végre beugrott neki, hol látta már a nőt.

– Igen.

– Maga is ott volt – mondta Lomax.

– Tessék?

– Igen. Három éve maga is ott volt Connie Garrisonnel.

A nő félszegen elmosolyodott. – Három év hosszú idő, uram.

– Maga határozottan ott volt – erősködött Lomax, és valósággal rázúdultak az emlékek, mintha átszakadt volna a gát. – Én nem vezethettem, mert részeg voltam, és taxit se mertem hívni, nehogy a média megneszelje, hogy a Rhode Island-i főállamügyész részegen tántorgott ki egy dél-bostoni bárból. Úgyhogy fölhívtam Connie-t, hogy vigyen haza. Tudtam, hogy úgylát dél felé tart, mert megy a PawSox-meccsre. A kocsimban vártam. Amikor Connie végül odaért, vele volt a házfőnök is. És az maga volt.

– No sé – mondta a nő, mintha egy csapásra elfelejtett volna angolul. Lomax azonban tudta, hogy csak a munkaadója iránti lojalitás vezérli.

– Köszönöm – mondta, és ezt nagyon komolyan gondolta. Sarkon fordult, és elindult lefelé a meredek lépcsőn.

– *Señor*, megmondjam Mr. Jamesnek, hogy kereste?

– Nem kell – mondta Lomax. – Innen már elboldogulok.

51. fejezet

Legszívesebben szétverném Connie fejét – mondta Ivan.

Ryan utcai ruhában ült a párnázott fekvő padon, és a padlószőnyegen felüléseket végző Ivant nézte. A munka előtt kondizó tömeg már lezuhanyozott, és szétszéledt a belvárosi irodaházakba. Ryan gyakorlatilag kettesben maradt Ivannal. Elmondott a barátjának mindent, és a legvégén azt a felfedezését is megosztotta vele, hogy a „Nini, orra cseng!” Connie Garrison nevének anagrammája.

Ivan felült, és megtörölte izzadt arcát. – Komolyan mondom, legszívesebben elintézném. Nagyon csúnyán.

– Arra semmi szükség – mondta Ryan.

– Mit fogsz csinálni?

– Még mindig Emma Carlisle a nyomozást felügyelő ügyész.

– És?

– Éppen a stratégiát dolgozza ki.

– És?

– Megígértem Emmának, hogy nem veszem a saját kezembe az ügyet.

– És?

– Ne nézz így rám! És miért mondod folyton, hogy „és?”

Ivan fölállt, és a súlyzótartó állványhoz lépett. – Foghatod a dominikai véremre, ha akarod – mondta, miközben megmarkolta a huszonöt kilós súlyzót –, de engem nem érdekel, mit ígértél Emmának. Én azt a kérdést teszem föl, amit neked is föl kell tenned magadnak, haver.

– Éspedig?

Ivan kinyomta a súlyzót a feje fölé, és a tükörfal felé fordulva Ryan tükörképéhez beszélt. – Mi ígértél Chelsea-nek?

Brandon Lomax a Louisburg Streetre hajtott, Connie és Glenda Garrison házához.

A Beacon Hill negyed egy régebbi kor Bostonját idézte. Gyéresebb lett a forgalom, keskenyebbek az utcák, és, bár a környéket csak egy rövid séta választja el Boston központjától, alig hallatszott ide a város zaja. Az utcán parkoló autókat leszámítva tizenkilencedik századi falura

emlékeztet itt minden: a vörös téglás házak, a macskaköves terek, az eldugott kertek, a kecses ablakfülkék. A virágládák ezernyi színben pompáznak. A járdára szilfák vetnek árnyat, este pedig gázlámpák világítják meg az utat. A 18-19. század fordulójának föderalista stílusában épült, takaros sorházak egyáltalán nem hivatkoznak – hiszen eredeti tulajdonosaik, a bostoni „brahminok” mértékletességükről voltak híresek, még akkor is, ha Charles Bulfinchcsel terveztették meg az otthonukat –, de nincs még egy bostoni városrész, amely olyan kulturális örökséggel és „pedigrével” büszkélkedhetne, mint a Beacon Hill. Henry James nyilván túlzott, amikor a Mount Vernon Streetet „Amerika egyetlen tisztességes utcájának” nevezte, de aki ott sétálgat, óhatatlanul azt képzei, hogy mindjárt szembejön Oliver Wendell Holmes vagy Louisa May Alcott, vagy akár Edgar Allan Poe-n is átbucskázhat, aki annyira berúgott, hogy kidobták egy partiról. Aki ellátogat a Beacon Hillre, szabályos időutazást tesz.

Brandon Lomax is esélyt kapott rá, hogy visszaforgassa az idő kerekét, ha csak három évvel is...

– Válaszokat kell kapnom – mondta.

Még a kocsiból fölhívta a kórházban Garrisent, és közölte vele, hogy szigorúan négyszemközt kell beszélniük. A kórház falaiban nem bízott. Garrisenék háza úgy négyszáz méterre volt a Massachusettsi Közkórháztól – aligha Connie volt a kórház első főigazgatója, aki a Beacon Hillen lakott –, és Glenda Providence-ben volt a munkahelyén. A két férfi így zavartalanul beszélgethetett a diófa burkolatú dolgozószobában, ahol a régi szép időkben számtalan üveg drága scotchnek hágtak a nyakára.

– Mire véljem ezt az ellenséges hangot? – kérdezte Garrison.

– Végre eszembe jutott, mi történt. Három éve. Azon az estén, amikor Chelsea James meghalt. Garrisen arcáról nemigen lehetett leolvasni semmit, de a hallgatása épp elég beszédes volt.

– Ma reggel láttam a házvezetőnődet – mondta Lomax.

– Clariciára gondolsz?

– Ryan Jamesnél takarított. És amikor megláttam, mintha villanyt gyújtottak volna a fejemben. Eszembe jutott, hogy megmentettetek Clariciával. Kivonszoltatok a volán mögül, és lefektettetek a hátsó ülésre. Arra is emlékszem, hogy közben végig vitakoztatok. Azt mondtad neki, vigye haza a kocsidat a Beacon Hillre, mert te elviszel engem Providence-be. Claricia nagyon dühös volt rád. Emlékszel, mit mondott?

Garrison nem felelt.

– Azt mondta: „Uram, túl sokat ivott ahhoz, hogy autót vezessen!”

– Hát, tényleg túl sokat ittál – mondta Garrison.

– Ne szórakozz velem! Akkor én is azt hittem, hogy hozzám beszél. De most már tudom, hogy rólad volt szó.

– Rólam?

– Igen. Te is ittál! És mégis hazavittél Providence-be.

– Akkor hogyhogy másnap reggel ott állt a kocsid a házad előtt?

Lomax magabiztos mosolyt villantott Garrisenre. – *Honnan tudod*, hogy a kocsim ott állt másnap reggel?

– Csak feltételeztem...

– Nem! Pontosan tudtad, mert te parkoltad le. Hazavittél a kocsimon, aztán fogtál egy taxit. De Providence felé menet valami szörnyű dolog történt.

Garrison szeme összeszűkül. – Azzal vádolsz, hogy én öltem meg Chelsea Jamest?

Lomax ügyéshi gyakorlatát kamatoztatva „kihallgató üzemmódba” helyezte magát, és föltette az első keresztkérdést:

– Mikor hallottál először arról, hogy Emma Carlisle névtelen üzenetet kapott?

– Amikor a média beszámolt róla. Ugyanakkor, mint bárki más.

Lomax elnevette magát. – Azt nem hiszem. A sajtóközlemény általánosságokra szorítkozott.

– Így én is csak általánosságokról tudtam.

– Na, ne mondd! Hiszen a feleséged a bűnügyi osztály vezetője, úgyhogy szerintem te a kiváltságosok közé tartoztál, akik tudták, hogy az üzenet egy régi újságkivágás formájában érkezett. Tudtad, hogy aláhúzott és megszámozott szavakból állt össze. És a tartalmától – attól, hogy „Én tudom, ki tette” – pánikba estél.

– Miért estem volna pánikba?

– Mert attól féltél, hogy az informátor téged azonosít, mint a Chelsea balesetét okozó sofőrt.

– Már megint ittál, Brandon?

– Nem – felelte Lomax. – Nagyon is tiszta a fejem. Tudom, hogy te vetted át a névtelen informátor stílusát, és küldted el Emmának a fényképemet a második kódolt üzenettel: „Ő az.”

– Ez nevetséges.

– Te küldted a névtelen e-mailt is, amelyben azt írtad, hogy én hánytam össze részegen a baleset helyszínét. Ismertél minden apró részletet, mert igazából te hánytál oda, nem én.

– Persze – mondta Garrisen. – És nyilván én semmisítettem meg a DNS-mintát is.

Lomax itt kis szünetet tartott, mert ezen még nem gondolkodott. – Elég logikus volt, hogy a gyanúsítottaknak DNS-mintát kell majd szolgáltatnia, ha azonosítják – mondta végül. – Úgyhogy igencsak kapóra jött neked, hogy az a hároméves DNS-minta eltűnt, pont most, amikor kezdett felforrósodni körülötted egy kihűlt ügy. Glenda segített?

– A feleségemet ne rángasd bele!

– Igazad van. Ez nem volt szép tőlem. Hiszen a DNS-mintákat az egészségügyi minisztérium kezeli. Te pedig a Massachusettsi Közkórház főigazgatója vagy. Talán neked is módodban állt eltüntetni.

Garrisen arca rákvörös lett, de nagy levegőt vett, és megőrizte a nyugalmát. – Ha én voltam a részeg sofőr, akkor se volt rá okom, hogy egy barátomra tereljem a gyanút magam helyett.

– Könnyű célpont voltam, igaz? A sajtó örömmel feszít keresztre egy ilyen fickót, mint én, aki még nálad is ismertebb közszereplő. És tudtad, hogy a baleset estéjére nincs alibim, mert a hátsó ülésen hevertem kipurcanva, miközben te vezettél.

– A barátjával nem tesz ilyet az ember.

– Kímélj meg ettől a szövegtől – mondta Lomax. – Úgyse veszem be. Senki se megy szívesen börtönbe halálos baleset okozásáért, különösen, ha a világ egyik leghíresebb kórházának főigazgatója, aki az országos tiszti főorvosi posztra kacsingat. A kétségbeesett ember kétségbeesett dolgokat művel.

Farkasszemet néztek egymással, és végül Garrisen szólalt meg előbb.

– A vita kedvéért tételezzük fel, hogy így van: megneveztem Brandon Lomaxet, a volt főállamügyészt, mielőtt Chelsea öccse megnevezhetett volna engem, akinek a felesége, Glenda Garrisen, történetesen az ügyészség bűnügyi osztályának vezetője. De vajon nem ez lett volna a legjobb módja, hogy hiteltelenítsem a névtelen informátort?

– Miről beszélsz?

Garrisen kényszeredetten elmosolyodott, egyértelműen azért, hogy csillapítsa valamelyest Lomax haragját. – Aki tárgyilagosan végiggondolja az elméletedet, az nem mondhat mást, mint hogy Connie Garrisennek abszolút nem állt szándékában gyanúba keverni Brandon Lomaxet.

– Az üzeneteidben engem nevezte meg!

– De csak azért, hogy hazugnak állítsam be az igazi informátort, és azt a látszatot keltsem, hogy csak az ügyészségen akar bosszút állni. Talán egy elítélt vádlott dühös rokona vagy egy áldozat családtagja, akinek az ügyészség csalódást okozott. Mindenképpen olyan ember, aki bosszúból hamis vádakkal illette előbb a volt főállamügyészt, majd Glenda Garrisen férjét. Aki ilyen nyilvánvalóan elfogult, és így változtatgatja a sztoriját, annak a szavahihetősége zéró. Az ilyen embernek senki sem hiszi el, hogy akár Brandon Lomax, akár Connie Garrisen benne volt a dologban.

Lomax árgus szemekkel figyelte Garrisent, majd lassan végigpásztázott a tekintete a szobán. Garrisenék régi dolgozószobájához rengeteg emléke fűződött,

köztük egy nemrég sorra került adománygyűjtő rendezvény emléke, ahol megjelentek a kampánya leggazdagabb Rhode Islanden kívüli támogatói.

– Túl sokat vársz a barátodtól – mondta Lomax. – Chelsea James családja nagyon megszenvedte a dolgot, te pedig arra kérsz, hogy leplezzek el egy bűncselekményt.

Garrison rávillantott egy kurta mosolyt. – Nem csak magamért teszem.

– Ezt hogy érted?

Garrison közelebb hajolt, hogy ezzel is nyomatékosítsa a szavait. – Arra mérget vehetsz, hogy soha senki nem tudja meg, milyen állapotban támolyogtál ki abból a dél-bostoni bárból. És miről is motyogtál a hátsó ülésen, hogy nyakig ülsz az adósságban, és szorongat az ír maffia? Nálam az a kis titkod is biztonságban van.

Ez nem volt valami finom célzás.

Garrison letelepedett a magas támlájú bőrfotelébe, és egyenletes ritmusban hintázott vele. Szemmel láthatóan magabiztosabb lett. – Erre akár tósztot is mondanék, de tudom, hogy már nem iszol.

Lomax szívesen elfogadta volna a szíves kínálást, csak azért, hogy Garrison arcába lötyyinthesse a scotchot. Ugyanaz az érzés horgadt föl benne, mint három éve, amikor a két verőember sértő megjegyzést tett a lányára, majd azt mondták, hogy szurkolja csak le a pénzt. Akkor nem volt abban a helyzetben, hogy bárkinek bármit is az arcába lötyyintsen. Az történt, hogy másnap ismét elment Dél-Bostonba, és átadta az okiratot, amellyel átruházta a hitelezőire nagy büszkeségét és örömét, a vitorlását. Most viszont Garrison, az ő úgynevezett barátja próbálja szembesíteni a realitásokkal.

– Egyvalamit nem értek – mondta Lomax. – Ha Bostonból hozzánk mész, csak a második providence-i kijáratnál kell letérned az autópályáról. A baleset viszont Pawtucketban történt.

– Korábban mentem le. Beszélnem kellett Chelsea-vel.

– Még a meccs előtt?

Garrison most nagyon komoly arcot vágott. – Mielőtt az a néember tönkretett volna.

Lomaxet meglepte a válasz. Garrison őszintesége arról árulkodott, hogy a magabiztossága a tetőfokára hágott – azaz még jobban a markában tartja, mint azt ő gondolná.

– És miért akart volna rosszat neked Chelsea?

Garrison előrehajolt, mintha a világ legjobban őrzött titkát akarná elmondani neki. És el is mondta.

52. fejezet

Ryan kicsinek érezte magát.

A Brookline Academy iskola-előkészítőjében éppen „mozgás-kultúra”-órát tartottak az udvaron: a tornaóra, a táncóra és a szünet furcsa keveréke hallgatott erre a roppant elegáns névre. Ryan kettesben volt a teremben Sloan Walshsal,

ötévesekre és liliputikra méretezett kissekéken üldögéltek. Chelsea annak idején szívesen segített legjobb barátnőjének a teremdíszítésben, és Ryan megesküdött volna rá, hogy itt-ott még mindig látható a keze nyoma. Az egyik falat ujjal festett önarcképek ékesítették, a másikat őszi színekre festett, papírból kivágott falevelek. A plafonról házilag készített habszivacs csillagok és bolygók lógtak, középen pedig ott volt a Nap, és erről Ryannek eszébe jutott a jó tanács, amit a kislánya adott neki a maga ártatlan módján: a válasz közelebb van, mint gondolnánk.

– Van egy olyan érzésem, hogy nem Ainsley-ről akarsz cseverészni velem – mondta Sloan.

Ryan mindig is kedvelte Sloant, és az előző évben, amikor ő volt Ainsley óvónője, végképp megszilárdult az iránta érzett tisztelete, mert Sloan keményen a sarkára állt az egymással versengő szülőkkel szemben. A születésnap zsúrok ugyanis kezdtek átalakulni amolyan „Na, ki tudja ezt überelni?” jellegűvel folyó vetélkedővé, a szülők a gyerekeik valóságos szentélyévé változtatták a termet. Miután az egyik anyuka élő hattyúkkal, cserepes pálmafákkal és egy profi rendezvényszervezővel jelent meg (az utóbbi úgy nézett ki, mint Martin Short az Örömapában), Sloan küldetésének tekintette, hogy segítsen az igazgatónőnek, és helyreállítsák azt az óvodai környezetet, amit Chelsea is kívánt volna Ainsley-nek.

– Connie Garrisonról van szó – mondta Ryan. – Mi sokszor beszélgettünk Chelsea halálának napjáról, és az utóbbi időben egyre inkább az az érzésem, hogy valamit nem mondtál el nekem.

Sloan keresztbe vetette a lábát, és karba tette a kezét. Nem kellett pszichológusnak lenni ahhoz, hogy az ember lássa: védőállásba vonul. – Dr. Garrisonról? – kérdezte.

– Igen – felelte Ryan. – Konkrétan pedig az értekezletről, amelyen Chelsea is részt vett a halála napján. Tegnap beszéltem Rachellel, és ismét megemlítette azt az értekezletet, meg hogy milyen zaklatottan ért haza onnan Chelsea. – Ryan a habszivacs Napra pillantott, amely úgy lógott le a mennyezetről, mint egy diszkógömb. Fizikailag érezte, hogy közel jár az igazsághoz. – Te Chelsea legjobb barátnője voltál. És én...

Ryan itt hirtelen elakadt.

– Semmi baj – mondta Sloan. Kitért a védőállásból, előrehajolt, és megérintette Ryan alkarját. Ryan azonban észrevette, hogy a nőnek remeg a keze.

– Barátok vagyunk – mondta Sloan. – Folytasd csak.

Ryan a szemébe nézett. – Azt hiszem, tudod, miről beszélek. Valami történt aznap délután, mielőtt Chelsea elment a Brookline Academyről. És nekem tudnom kell, hogy mi volt az.

– Nem titok. Aznap délután dr. Garrison összehívta a tantestületet, és bejelentette, hogy a tandíjmentesség megszűnik. Vagyis az itt dolgozó tanárok gyerekei nem potyázhatnak többé. Senki sem lett tőle boldog.

Ryan merőn nézte Sloant. Most már a nő hangján is érezte, hogy elhallgat valamit. – Én arra gondoltam, hogy mi történt az értekezlet után – mondta. – Szerintem utána történt valami.

Sloan állta a tekintetét, de Ryan látta rajta, hogy kezd jobb belátásra térni. Már-már olyan érzése támadt, hogy a nő régóta el akarja ezt mondani neki, csak ő addig soha nem forszírozta eléggé.

– Chelsea-t nagyon földúlta a tandíjmentesség eltörlése. Hiszen Ainsley-nek már csak egy éve volt hátra az óvodáig, és Chelsea úgy tervezte, tanítani fog, amíg el nem végzi a jogot, és le nem teszi az ügyvédi szakvizsgát. Azaz Ainsley három vagy négy évig járhatott volna magániskolába ingyen és bérmentve. Ez amúgy majdnem hat számjegyű összegbe kerülne. Te ezt nagyon is jól tudod. Ha Ainsley nem lenne tandíjmentes, soha nem járhatna ide.

– És Chelsea ezt elmondta az értekezleten?

– Az értekezleten senki más nem beszélt, csak dr. Garrison. Bejelentés volt, nem vitaindító. Utána beszélgettünk Chelsea-vel. Azt mondta, be akar menni dr. Garrisonhez, és a nehézségeikre hivatkozva külön elbánást kér.

– Tehát találkozott vele? Mármint aznap délután?

Sloan nagyot nyelt. – Én mondtam neki, hogy ez nem jó ötlet.

– Miért?

– Egyszerűen tudtam, hogy dr. Garrison félre fogja érteni.

– Most nem tudlak követni – mondta Ryan.

Sloan elfordította a fejét, láthatóan nagy kínban volt. – Chelsea kétségbeesett benyomást keltett, mintha bármire képes lenne azért, hogy bejuttassa Ainsley-t az iskolába.

– Hogy érted azt, hogy „bármire”?

– Úgy, hogy dr. Garrison megérezte volna a... lehetőséget.

– Gondoltad, hogy közeledni próbálna hozzá?

– Egyes férfiakon ez egyszerűen látszik.

Ryanben kezdett forni a düh. – Szóval próbálkozott Chelsea-nél?

Sloan feszengve fészkelődött a székén. – Nem.

– Biztos?

– Biztos. Nem volt rá alkalma.

– Hogyhogy?

Sloan nagy levegőt vett, majd fújt egyet. – Chelsea visszament az irodaépületbe, hogy beszéljen vele. Dr. Garrisonnek nincs ott irodája, hiszen ő kurátor, nem alkalmazott, de nagy gondot fordít rá, hogy valahányszor bejön, mindig ellenőrizze az adminisztrációt. Az ott dolgozók munkaideje már lejárt, úgyhogy amolyan kísértetváros volt az épület, de Chelsea tudta, hogy dr. Garrison ott van valahol. Benézett az igazgatói irodába, aztán a helyettesibe, de nem volt ott senki. Aztán tett egy próbát a vendégprofesszori irodával is.

– És?

– Az ajtó be volt csukva. Chelsea már éppen kopogni akart, amikor hirtelen kinyílt. És kísértalt rajta egy lány az iskolánk egyenruhájában.

– A vendégprofesszori irodából?

Sloan bólintott. – Chelsea nem látott semmi konkrétumot. Inkább csak amolyan megérzés volt. Kezdődött azzal, ahogy a lány ránézett. Először sokkolta, hogy

Chelsea ott áll, de aztán olyan butuska arcot vágott, amelyet a kamasz lányok szoktak, ha csintalankodtak – érted, ugye, mire gondolok.

– És ki volt az irodában? – Ryan ezt Sloan szájából akarta hallani.

– Dr. Garrisen – felelte halkan Sloan. – És le volt tompítva a világítás.

Ryan inkább zavarba jött, mintsem megdöbben volna. – Hogy ismerhetett meg olyan jól egy diáklányt, hogy rástartolhatott?

– Dr. Garrisen soha nem volt egy átlagos kurátor. Önkéntes vendégelőadóként emelt szintű természettudomány-órákat tart a középiskolánkban. A gyerekek imádják. És nagyon szívesen foglalkozik egyénileg is azokkal, akik érdeklődést mutatnak az orvostudomány iránt. Ez most hülyén hangzik, de elmondható róla, hogy testközelbe hozza a tudományt, és nagyon közvetlen ember.

Ahogy a legtöbb pedofil, gondolta Ryan, és hirtelen rosszullét környékezte. – És mit csinált Chelsea?

– Csak állt a nyitott ajtóban, rámeredt Garrisenre, és szóhoz sem jutott. Aztán, gondolom, zavarba jött, és elment.

– Mondott valamit Connie-nak?

– Akkor nem, de odajött hozzám, és elmondott mindent. Olyan állapotban volt, hogy nem is igazán akart hinni a saját szemének. De amennyire a félhomályban látta, dr. Garrisen arckifejezése még árulkodóbb volt, mint a lányé.

– Lehet, hogy Chelsea nem érte őket *in flagranti*, de ez akkor is nagyon úgy hangzik, mintha nem igazán férhetne hozzá kétség, hogy mi történt – mondta Ryan.

– Akkor is elég sovány a bizonyíték.

– Legalábbis jogos kérdések merülnek föl, ha az iskola igazgatótanácsának elnökét hangulatos félhomályban találják a vendégprofesszori irodában, tanítás után, egy középiskolás diákkal. Ha egy iskolának van jogi minőségbiztosítási programja, köteles kivizsgálni az ügyet. És ha Chelsea név szerint azonosítani tudta a lányt, akkor volt rá esély, hogy vallomást tegyen. Garrisen mindent elveszíthetett volna.

– Biztos vagyok benne, hogy Chelsea ezzel tisztában volt, de mivel nem értette tetten Garrisent, hogy úgy mondjam, füstölgő pisztollyal a kezében, tudom, hogy erősen vívódott.

– Hogyhogy?

– Mint tudod, Garrisen a PawSox tulajdonosa is. Chelsea nyilván félt, hogy ha följelenti, vége lehet a karrierednek.

– Akkor most mondta Garrisennek, hogy feljelenti, vagy nem mondta?

– Nem tudom – felelte a nő.

– Akkor gondolkodj erősen, Sloan!

– Azt hiszem, mondta. Igen, minden valószínűség szerint mondta. Alighanem ezért volt még akkor is olyan zaklatott, amikor hazaért Pawtucketba.

Egy csapásra kezdett kitisztulni a kép. Ryan fölállt a kisékről. – Ezt eddig miért nem mondtad el?

– Miután Chelsea meghalt, nem láttam értelmét.

– De hát az az ember szexuális kapcsolatot létesített egy középiskolás lánnyal!

– Nekem viszont fogalmam sem volt róla, hogy ki lehet az a lány – mondta Sloan. – Chelsea nem mondta meg a nevét. Biztos vagyok benne, hogy ő maga sem tudta, hogy hívják. A középiskolánkba több mint háromszáz lány jár, és mind ugyanolyan egyenruhát visel. Mégis, mit kellett volna tennem? Mondtam volna el az iskolai jogtanácsosnak, hogy Chelsea valami gyanúsat látott a halála napján, és kérdezzék végig az összes középiskolás lányt, hogy szexeltek-e valaha dr. Garrisennel? Azt mondták volna, hogy ez boszorkányüldözés.

Ryannek nem tetszett a válasz, de értette, miről beszél Sloan.

– Hidd el – folytatta a nő –, hogy nyitva tartottam a szememet-fülemet. Föltett szándékom volt, hogy ha Garrison még egyszer ilyet művel, én kapom el.

– Hát, ezt most már rám bízhatod.

Ryan föl-alá járkált. Végre a helyükre kerültek a mozaik darabjai. A fordulópont tehát az volt, amikor Chelsea megmondta Garrisennek, hogy a jogtanácsoshoz fog fordulni. Garrison előtt fölvillant a rémkép, hogy az egész élete romba dől: kirúgják a legnevesebb bostoni magániskola igazgatótanácsából, elmozdítják a Massachusettsi Közkórház főigazgatói posztjáról, és alighanem egy válópert is kap a nyakába. És ha a lány még nincs tizenhat éves, nemi erőszakkal vádolhatják, akkor is, ha a lány beleegyezett. Sőt ha kiderül, hogy a hatalmi pozíciójával visszaélve csikarta ki a beleegyezését, még rosszabbul jár.

– A fickó biztos kiakadt – motyogta magában Ryan, és fogalma sem volt róla, hogy Sloant mennyire zavarba hozzák a szavai.

A gondolataiba merült, és látta lelki szemei előtt, ahogy Garrison fölhajt szíverősítőnek egy vagy több pohár scotchot, és azon töpreng, hogyan állíthatná le Chelsea-t. És ugyan mi más választása volt? Elhajtott Pawtucketba, hogy tegyen egy utolsó kétségbeesett kísérletet, és megpróbálja rávenni Chelsea-t, hogy tartsa a száját. Mielőtt odaért volna, meglátta Chelsea szembejövő kocsiját, és leszorította az útról. Lehet, hogy szándékosan. Vagy az is lehet, hogy csak megpróbálta „lemeszelni”, hogy álljon meg, és beszéljen vele. De akár így történt, akár úgy, a baleset helyszínén ott volt a súlyosan sérült Chelsea, kezében a mobiljával. Garrison, mint neves orvos, nyilván tisztában volt vele, hogy Chelsea meghal, ha nem látják el azonnal. Kivette a kezéből a telefont, és szörnyű lelkiállapotban, a félelem hatására, hogy elveszíthet mindent, amiért egész életében dolgozott, borzalmas döntést hozott: ahelyett, hogy hívta volna a 911-et, zsebre vágta a telefont, és hagyta Chelsea-t meghalni.

– Ryan, jól vagy?

Ryan abbahagyta a járkálást. Észre se vette, hogy szinte láthatóan forr körülötte a levegő. – Igen, jól – mondta. – De most már tényleg mennem kell.

– Hova? – kérdezte Sloan.

Ryan agyában ott motoszkáltak Ivan szavai: *Mit ígértél Chelsea-nek?*

– Van egy kis elintéznivalóm – mondta.

Bébi majd kiugrott a bőréből.

Péntek délelőtt tíz óra volt. Most kéne mennie Fisch doktorhoz. Egy hete járt nála utoljára, ha nem számítjuk azt, amikor a Modern Diner után hívatlanul rontott be a rendelőjébe. Az utolsó igazi terápiás foglalkozás óta tehát hét teljes nap telt el. Százhatvannyolc óra. Az annyi, mint tízezer-nyolcvan perc. Illetve most már tízezer-nyolcvanegy. Gyerekkorában volt idő, amikor egyetlen perc késés negyvenperces hisztérikus rohamot váltott ki belőle.

Mit csináljak, mit csináljak, mit csináljak?

Lekuporodott az elhagyatott vasúti kocsi sarkába, átkarolta a térdét, és hintázní kezdett előre-hátra. Nem volt oda az új búvóhelyétől, a Smithfield Avenue hídja alatt veszteglő tehervagontól. Alig pár száz méterre volt a temetőtől. Tíz éve, amikor „PawSox-marhavagonnak” nevezte el legújabb felfedezését, még elég jó hely volt a vagon, most viszont korhadó fa és nedves szalma szagát érezte. Ráadásul a tolóajtó félig nyitott helyzetben beragadt, alighanem igencsak hűvös lesz az éjszaka. Viszont a pisztollyal hadonászó férfi biztos nem csak beköszönni akart hozzá a Dawes-kriptába, úgyhogy oda semmi szín alatt nem mehet vissza.

Megint remegni kezdett a lába. Még szorosabban ölelte a térdét, és még jobban hintázott, hogy elmúljon.

A Townsend-házban mindig is heves vitákat váltott ki a gyógyszerkérdés. Az Asperger-szindróma ellen nincs varázsszer, a szorongás viszont azok közé a tünetei közé tartozik, amelyeket lehet kezelni. Bébi már kisiskolás korában is számtalan vérré menő vitát hallgatott ki otthon, amikor még nem is diagnosztizálták helyesen a betegségét.

Én egyszerűen nem hiszek a gyógyszerekben!

Itt nem az számít, hogy te mit hiszel, hanem az, hogy mi a legjobb Bébinek!

A gyógyszer csak elleplezi, hogy kicsoda ő valójában!

Nem, inkább láthatóvá teszi, hogy kicsoda valójában!

A szülei által kötött nagy kompromisszum azt eredményezte, hogy csak a legstresszesebb időszakokban kapott gyógyszert. Iskolaváltáskor, a nővére halálakor meg minden olyan válsághelyzetben, amelyet nem oldottak meg a Fisch doktorral való hetenkénti találkozások. Fisch doktor olyan, ritkaságszámba menő orvos volt, aki annak ellenére is tudott beszélgetős terápiát meg szerepjátékot alkalmazni, hogy Bébinek korlátozott volt az önismerete, valamint a szociális megértési és mentalizációs képességei.

Fisch doktorra van szüksége!

Nem, gyógyszerre van szüksége!

A gyógyszer csak könnyű kibúvó!

Macska nagyságú valami surrant el a lába előtt. De nem macska volt.

Hanem patkány!

Bébi átszaladt az ellenkező sarokba, mindkét kezével a hajába markolt, és addig húzta, míg a végén felüvöltött a fájdalomtól. Legszívesebben kiugrott volna az ajtón, de annyira rettegett, hogy mozdulni sem mert. Megpróbálta a légzőgyakorlatokat, amelyekre Fisch doktor tanította. Nagy levegő. Be, majd ki. Be. Ki. A bujkálás mindenki számára kemény megpróbáltatás. Bébi számára, akinek a

rutinszerű, ismerős dolgok körül forgott az élete, kezdett elviselhetetlenné válni. Talán ideje hazamenni. De akkor börtönbe kerülne.

Szeretnéd, ha bekennék a szádat meggyipiros Kool-Aiddel, Bébi?

Összekucorodott a vagon sötét sarkában, és megint hintázni kezdett. A börtön egyenlő lenne a halálos ítélettel. Égre-földre keresik a zsaruk, és ennél jobb rejtekhelyet nem tud. Hallott egy fickóról, aki majdnem két évig lakott észrevétlenül a providence-i plázában, egy üresen álló üzlethelyiségben, de ő erre soha nem lenne képes. Úgyhogy be kell érnie ezzel a бүdös, öreg tehervagonnal. Ott kell maradnia a fenékén, patkányok ide vagy oda. És buzgón imádkozni, hogy soha ne legyen éjszaka.

Mire Ryan a Beacon Hillre ért, már szinte magánkívül volt a dühtől. Tom Balestől majd valamikor bocsánatot kell kérnie, amiért azt hitte, hogy köze lehet ehhez a rémálomhoz. Egyelőre azonban az igazi célszemély kötötte le a gondolatait. Nem csöngetett, inkább bedörömbölt. Nagy meglepetésére Brandon Lomax nyitott ajtót.

– Connie nincs itt – mondta.

– És maga mit csinál itt, őrzi a házat? Fölhívtam a kórházat. A titkárnője azt mondta, már hazament.

Lomax habozott egy kicsit. – Elment a bankba – mondta végül.

Nyilvánvaló volt, hogy hazudik. Ryan a félig nyitott ajtón keresztül bekiabált: – Connie, tudom, hogy itt vagy! Beszélnem kell veled!

Lomax megragadta Ryan karját, és rekedtes hangon azt suttogetta: – Ha jót akar magának, menjen el! *Most azonnal!*

Az ajtó most teljesen kinyílt, és Lomax mögött ott állt Connie. – Gyere be, Ryan.

Garrison nyugodt, egyenletes hanghordozása arra kényszerítette Ryant, hogy valamelyest fogja vissza az indulatait. Azért vetett Lomaxre egy gyilkos pillantást, amikor belépett a régi sorházba. Követték Garrisont a szűk folyosón a dolgozószobájába, és a házigazda beinvitálta őket a diófa burkolatú helyiségbe.

– Négyszemközt kell beszélnünk, Connie – mondta Ryan.

– Brandon itt marad – felelte Garrison. – Nem tetszik a testbeszéded. Úgy érzem, szükségem lesz egy tanúra.

Ryan nem szállt vele vitába. Gondolta, Lomax jelenléte talán megóvjá attól, hogy olyasmit tegyen, amit később megbánna. Garrison becsukta az ajtót, és hellyel kínálta Ryant. Ő azonban inkább állva maradt. Garrison leült az íróasztala mögé, Lomax pedig félrehúzta a karosszéket.

– Mi nyomja a szívedet? – kérdezte ridegen Garrison.

Ryan tudta, hogy ilyen állapotban nem tanácsos Garrison fejére olvasnia a bűnét, de a lelkét átjáró fájdalomtól képtelen volt visszafogni magát.

– Színjáték volt az egész, igaz? – szólalt meg.

– Mi volt színjáték? – értetlenkedett Garrison.

– Az, hogy úgy tettél, mintha te lennél a legnagyobb támogatóm a Red Soxnál. Még az is színjáték volt, amikor ösztöndíjat alapítottál Chelsea nevében, hogy Ainsley a Brookline-ba járhasson.

– Nem tudom, miről beszélsz.

Ryan egy lépéssel közelebb ment hozzá. – Az is épp elég szörnyű lenne, ha egy vadidegen részeg okozta volna Chelsea halálát.

Előrehajolt, és az íróasztalra tenyerelt. – És az is épp elég szörnyű lenne, ha a kis különóra után, amit annak a középiskolás lánykának tartottál, berúgsz, és részegen leszorítod az útról Chelsea-t. Így viszont még rosszabb.

– Még mindig nem értem, miről beszélsz – mondta Garrisen.

– Arról beszélek, hogy megmenthetted volna Chelsea életét, ha a baleset után kihívod hozzá a mentőket! Arról, hogy nem csupán elmulasztottad a segítségnyújtást, hanem egyenesen kivetted a mobilját a kezéből! Arról, hogy hagytad meghalni, azaz megölted, csak hogy védjed a renomédát!

– Remélem, ezt nem óhajtod bemondani a rádióban – mondta még mindig elképedt arccal Garrisen.

– Már elhangzott a rádióban. Amikor Bébi azt mondta, „Nini, orra cseng!”, az egy anagramma volt. Megkeverte a neved betűit.

Garrisennek most először rándult meg az arcizma. Nyilvánvaló volt, hogy Bébi anagrammáját kettejük közül csak Ryan fejtette meg, de Garrisen gyorsan összeszedte magát.

– Ha ez a helyzet – mondta –, akkor a csatornátok jobban teszi, ha azonnal közzétesz egy közleményt, amelyben visszavonja ezt az állítást. Mert különben olyan rágalmozási per zúdul a nyakatokba, amilyenre a hírközlési törvény életbe lépése óta nem volt példa.

– Ügyvédhez fordulsz? A francba! De megijedtem! Pedig azt hittem, maximum rám küldöd még egyszer azt a pribéket, hogy verjen jól szarrá. Vagy inkább azt, amellyikkel agyonveretted a hajléktalant?

Garrisen Lomaxre pillantott. – Hallod ezt? Szerintem elment az esze.

– Bébi elmondott a hajléktalan barátjának mindent! – folytatta Ryan. – A fickó pedig zsarolni próbált téged, és te megöletted.

Garrisen arcáról semmit sem lehetett leolvasni, a helyiségben tartózkodó politikuson viszont Ryan látta, hogy mélyen megrázza, amit hallott.

– Nagyon csúnyán elfajult ez a dolog – szólalt meg Lomax. – Útközben hallottam, hogy Doug Wells eltűnt. Connie, te ott álltál mellettem a Marble House-ban, amikor Doug azt mondta, hogy segít Emmának egy kis felhajtást csapni a Chelsea James-nyomozás körül.

– Fogd be a szád! – csattant föl Garrisen. – Ennek semmi értelme. Ha olyan kegyetlen gyilkos lennék, már régen eltettem volna Bébit láb alól.

– Igen, eltetted volna, ha tudod, hogy ő is ott ült Chelsea kocsjában – mondta Ryan. – De erről csak a szüleik tudtak. Mire te odaértél, hogy megnézd, mit csináltál, Bébi kiborult, és elbújt az erdőben. Te sem gondoltad, hogy bárki bármit láthatott, akárcsak én, egészen addig, amíg Bébi három évvel a baleset után névtelen üzenetet küldött Emmának.

Lomax fölállt. – Azt hiszem, ideje feladnod, Connie.

– Ül le!

Lomax megmerevedett, de nem ült le. – Azt tanácsolom...

– Fogd már be, Brandon! Nincs szükségem a tanácsaidra! Elegem van már abból, hogy téged fedezzelek.

– Mi? – hüledezett Lomax.

– Ryan, nagyon sajnálom – mondta Garrisen. – Mindvégig tudtam, és el kellett volna mondanom neked. Remélem, meg tudsz nekem bocsátani, amiért védeni próbáltam a barátomat.

– Ezzel ne próbálkozz – mondta Lomax. – Ryan, kérdezze meg Clariciát. Ő majd elmondja, hogy akkor este befektettek engem Connie-val a hátsó ülésre, és Connie vitt haza Providence-be.

Ryan Lomaxre pillantott, majd jól megnézte magának Garrisent. A klubtulajdonos arcán most először észlelt komoly aggodalmat, már-már pánikot. Szinte hallotta, ahogy kattognak az agyában a fogaskerekek, ahogy végigveszi a lehetőségeit, ahogy végiggondolja, mi mindent veszíthet el: a praktizálási engedélyét, a kórház-igazgatói posztját, az országos tiszti főorvosi kinevezését, imádott baseballcsapatát, a PawSoxot, a boldognak látszó házasságát...

Ennyi mindent nem lehet csak úgy feladni.

Garrisen előhúzott az íróasztala fiókjából egy pisztolyt, és Ryanre szegezte.

– Ne mozdulj – mondta. – És te se, Brandon.

Azzal fölvette a telefont, és beütött három számot. Ryan nem tudott másra gondolni, mint hogy a 911-et hívja, de ez csak még jobban összezavarta. Lomax arcára is ugyanilyen döbbenet ült ki.

Garrisen arckifejezése viszont gyorsan megváltozott, amikor megjátszott izgalommal, sürgető hangon beszélni kezdett a telefonba: – Itt dr. Connie Garrisen, a PawSox tulajdonosa. Azonnal küldjenek ide egy mentőt! Egy volt játékosom, Ryan James berontott a házamba, és mindenféle vad dolgokat állított a barátomról, Brandon Lomaxról, azt mondta, három éve ő gyilkolta meg a feleségét! Ránk támadt, és... – Garrisen itt szünetet tartott, mintha gombóc volna a torkában az átélt sokktól –, és kénytelen voltam lelőni. Kérem, siessenek!

Garrisen letette a telefont, és továbbra is Ryanre célzott a pisztolyával. Pár másodperc múlva szirénavijjogás ütötte meg a fülüket. A rendőrök és a mentősök már úton voltak.

– Ne csináld ezt – mondta Ryan.

– Brandon, velem vagy? – kérdezte Garrisen.

– Vége van, Connie – mondta Lomax, és belépett Ryan elé. – Hacsak nem akarsz előbb engem lelőni.

Fülsiketítő dörrenés hallatszott, és Lomax a padlóra zuhant. Ryan ösztönösen bevetődött a karosszék mögé. Onnan hallotta, hogy kivágódik a bejárati ajtó, és mintha egy egész hadsereg dübörögne végig a folyosón.

– Rendőrség! Senki ne mozduljon!

Garrisen elejtette a pisztolyt. Berohant két rendőr, és megbilincseltek. Két kollégájuk pedig Lomaxhoz sietett oda.

– A francba! – szólalt meg Lomax. – Nem hittem volna, hogy tényleg lőni fog.

Ryan nem látott vért, csak a golyó nyomát Lomax zakóján.

– Golyóálló mellényben jött? – csodálkozott Ryan.

– Emma ragaszkodott hozzá – felelte egy grimasz kíséretében Lomax.
– Emma? – hüledezett Ryan. – Akkor ez csapda volt?
– Ezt főztük ki Emmával, miután beszéltem a maga házvezetőnőjével. Ezért mondtam, hogy lépjen le, amikor ideért.

– Fogadok, hogy be is vagy drótozva, te rohadék – mondta Garrisen.
– Azt azért nem. Gondoltam, inkább nem ajándékozom meg a politikai ellenfeleimet egy magnószalaggal, amelyen a dél-bostoni részegeskedésemről társalgunk. De hála a mellénynek, életben vagyok, és tudok ellened tanúskodni.

A rendőrök elmondták Garrisennek a jogait, és már vitték volna.

– Connie! – szólt utána Ryan, mire a rendőri kíséret megállt. Garrisen megfordult, és ránézett.

Ryanben fortyogott valami, de szavak nem jöttek a szájára. Csak a jól ismert, fájó tudat kavargott benne, hogy bármit tesz, bármit mond – akár Chelsea gyilkosának is –, a feleségét az már nem hozhatja vissza.

Végül Garrisen törte meg a csendet. – Nem tudom, számít-e ez, Ryan, de mindig is kedveltelek. És Chelsea-t is.

Ryan ebben bizonyos fokig nem is kételkedett. A lelke mélyén azonban tudta, hogy a PawSox tulajdonosának kedvessége és nagylelkűsége, amit Chelsea halála óta tanúsított iránta, büntudatból fakadt. Vagy talán úgy okoskodott, hogy ha a gyászoló férj közelében marad, nem kerül föl olyan könnyen a gyanúsítottak listájára.

Ryan elfordította a fejét, a rendőrök pedig kivezették Garrisent a szobából. Berohantak a mentősök. Ryan segített nekik talpra állítani Lomaxet.

– Mi ez, kevlar? – kérdezte az egyik mentős, miközben lehámozták Lomaxról a golyóálló mellényt.

– Újfajta polietilén – szólalt meg a szobába belépő Emma. – Vékonyabb, és könnyebben elrejtethető.

Lomax nagyot nyögött, és lerogyott a karosszékre. – Még mindig úgy érzem magam, mint akit megrúgott egy öszvér.

Emma odalépett hozzá, és – bordazúzódás ide vagy oda – jó szorosan átölelte. – Nagyon bátor voltál – mondta.

Ezután Ryanhez fordult, és némi habozás után megölelte őt is. Úgy indult ez az ölelés, mintha csak egy áldozat családtagját biztosítaná együttérzéséről, de ahhoz túl hosszúra és kétértelműre sikeredett.

Miután elengedték egymást, Ryan szólalt meg – Most pedig itt az ideje, hogy a legbátrabbat is megkeressük.

– Azaz Bébit – mondta Emma.

– Méghozzá gyorsan.

54. fejezet

Checkernek volt egy függő ügye.

A matrac szélén ült, és cigarettára gyújtott. Még tizenkét éves korában szokott rá, abban az időben, amikor a szovjet cigaretták maguktól elaludtak, ha nem pőfékelt folyamatosan az ember. Most már bőven telt neki olyan cigarettára is, amelyiket nem kell olyan mohón szívni, mint ahogy a csecsemő teszi a cumisüveggel, de csak ritkán dohányzott. Ez a szállodai szoba is nemdohányzó volt, így kérte, amikor bejelentkezett. Az, hogy mégis rágyújtott, az idegesség biztos jele volt.

A szakmai kudarc ugyanis jobban idegesítette, mint bármi más.

Connie Garrison első kategóriás ügyfél volt. A cége vezetőivel igen sokat utaztak üzleti ügyben: külföldi piacokra próbáltak betörni bőr- és szépségápoló termékeikkel, és ehhez meg kellett szerezniük a helyi kormányok jóváhagyását. Márpedig a feltörekvő országokban reális veszélyforrás az üzletemberek váltságdíjért történő elrablása, ezért az okosabbak testőrt fogadnak föl, aki tudja, milyen srófra jár a bűnözők agya. De valakinek a „kiiktatásával” Garrison addig még soha nem bízta meg őt. Az, hogy adott neki egy regisztrálatlan iPhone-t, amelyről elküldhette Emma Carlisle-nak a Brandon Lomax-emailt, és odacsalogathatta Bébit a Modern Dinerhez – mindezt lenyomozhatatlanul –, sokkal inkább beleillett a megszokott munkarendjébe. Checker azonban teljes körű szolgáltatást nyújtott: ha az a feladat, hogy amúgy istenesen seggbe kell rúgni egy nagypofájú rádióst, vagy a dilinyós sógorával kell megköstoltatni a Beretta jobbik végét, hát legyen.

Doug Wells hullájának eltüntetését is hozzácsapta a többihez, ingyen és bérmentve. És az igazán korrekt munka volt: amennyire tudta, egyelőre még csak be sem jelentették Wells eltűnését.

Vlagyimir még egyszer belekukkantott a nagy borítékba, amely ott hevert mellette az ágyon. Ötezer dollár készpénz volt benne – Ulysses S. Grant elnök százszor –, ezt előlegként kapta.

Nyílt a fürdőszoba ajtaja. Magas, vörös hajú nő szambázott át a szobán meztelenül. A lába közti bozontos, barna szőrpamacs meg a szinte makulátlan, olajbarna bőre egyértelműen elárulta, hogy a nyolcvanas éveket idéző nagy, lángvörös sörénye festett. A nő a fiókos szekrényhez lépett, és kivett a táskájából egy kefét. Vlagyimir a tükörben nézte, ahogy kifésüli a gubancokat a hosszú, vizes hajából. Önkéntelenül is elmosolyodott. Meglátta ugyanis, hogy a nő hátsója még most, a hosszú zuhanyozás után is piros, olyan jól elfenekelte a pimasz kis szukát. Fölmarkolta az ágy lábánál heverő ruháját, és odadobta neki.

– Szívódj fel.

A nő kotorászott egy keveset a ruhakupacban, majd fölhúzta a bugyiját. – Nem felejtettél el valamit?

Checker kiválasztott egyet a borítékban lapuló ropogós ötvenesekből, és hosszában a mutatóujja meg a középső ujjá közé csippentette. – Gyere, vedd el.

A nő áthúzta a ruháját a fején, és becsatolta a magas sarkú cipőjét. – Bocs, hapsikám, de úgy szétbarmoltad a hajamat, hogy dupla árat számolok.

Vlagyimir nem vitakozott. Jó célra költötte a pénzt. Előhúzott még egy ötvenest. – Na jó, most már elhúzhatsz.

A nő pimaszul páváskodva odament hozzá, kikapta a kezéből a pénzt, és az ajtó felé indult. Vlagyimir villámgyorsan lehengeredett az ágyról, és előbb ért oda. A nő

szemmel láthatóan meglepődött, hogy ki akarja nyitni neki az ajtót, de a meglepetése mindjárt aggodalomba fordult, amikor Vlagyimir az ajtónak vetette a vállát, hogy ne tudjon kimenni.

Idegesen mosolygott a férfa. – Még egyszer akarod?

Vlagyimir a fejét rázta.

– Ha esetleg vannak barátaid, akik...

– Nekem nincsenek barátaim.

A nő nagyot nyelt. – Oké. De ha meggondolod magad, tudod, hogy érhetsz el.

Checker vasmarkába fogta a nő állkapcsát, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. – Pontosan így van – mondta halálosan komoly arccal. – Tudom, hogy érlek el. Azt is tudom, hol találalak, és azt is, hogy mikor. Úgyhogy felejtsd el, hogy valaha is találkoztunk.

Annyira metsző, rideg volt a hangja, hogy a nő kis híján ott helyben összeesett. Checker most elengedte a satuba fogott állát.

– Oké. – A nő már alig tudott beszélni. – Ahogy akarod.

Vlagyimir elhúzta a tolózarat, és kinyitotta az ajtót. A nő olyan sietve távozott, mint egy kiszabadított tús, Vlagyimir pedig rögtön bezárta utána az ajtót tolózárral és láncsal is.

Várta a munka.

Elővette a bőrtáskájából a 22-es kaliberű, hangtompítós fegyverét, majd sorban kirakosgatta az ágyra a szerszámait. A pisztoly modelljét jól ismerte, de ez a darab vadonatúj volt – egy New York-i fegyverboltból lopta. Egyszeri használat után eldobandó, lehetőleg mély vízbe. A kivégzésszerű gyilkosságokhoz ilyen pisztolyt használt a legszívesebben. Ha a csövét valakinek a szájába vagy a tarkójához nyomja, a kis kaliberű lövedék a koponya túlsó faláról visszapattan. Így nincs kimeneti seb, viszont a delikvens agyából rántotta lesz. A biztonság kedvéért bepakolt egy 9 mm-es Glockot is két tölténnyel.

Hogy a kiszemelt préda merre jár, azt sajnálatos módon nem tudhatta. Mégse kutathatja át Pawtucket és Providence minden szegletét... De egy ilyen Bébi-féle nyomigyerek nem lehet túl rafkós. Úgyhogy neki nincs más dolga, mint kiválasztani egy helyet, ahova logikusan mehet, és ott megvárni.

Checker elnyomta a cigarettát, hátradőlt az ágyon, és végiggondolta az útvonalat, amelyen visszatér a temetőbe, azon belül pedig a Dawes család kriptájához.

55. fejezet

Emma napnyugta után ért oda a halottasházba.

Egész délután Garrisen ügyvédjével tárgyal, rajta keresztül próbálta elérni, hogy Garrisen megadja annak a gengszternek a nevét, akit fölbérelt, hogy ölje meg Yazt, verje meg Ryant, és hallgattassa el Bébit. Hiába: Garrisen hallgatott.

A halottkém asszisztense már várta Emmát a boncteremben. A fejük fölötti légkondicionálókból jéghideg levegő áramlott be, ezért Emma magán hagyta az esőkabátját. A fehér lepedő alatt Yaz összevert holtteste hevert a hordágyon.

Ismét nyílt az ajtó, és két rendőrnnyomozó lépett be rajta. A velük lévő nő haja piszkosszőke volt – a szó eredeti értelmében. Ugy volt öltözve, mint egy rongyos koldusasszony: munkáscsizma, flaneling, bokáig érő szoknya és régi, kötött sapka. Az állán késtől vagy csúnya eséstől származó vágás nyoma húzódott, a nyakát pedig kontár módon odatetovált, hosszú szárú rózsza díszítette. A rendőrök odavezették a hordágy mellé, és megálltak vele az Emmával szemközti oldalon. A nő arckifejezését valahova a riadt és a szomorú közé lehetett besorolni.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta Emma.

A nő bólintott.

Most az idősebb nyomozó szólalt meg – Délután bejött az őrsre. Azt mondta, eltűnt a barátja. A leírás alapján akár a mi ismeretlen halottunk is lehet.

Az ismeretlen Yaz gondolta Emma.

– Készen állunk? – kérdezte a halottkém.

A nő ismét bólintott.

A halottkém a lepedőhöz nyúlt, de Emma leállította. – Figyelmeztetnem kell, asszonyom, hogy az itt fekvő férfi fejét nagy erejű ütés érte. Felkavaró lehet a látvány.

– Készen állok – mondta halkan a nő. A hangjából Emma arra következtetett, hogy fiatalabb, mint amilyennek látszik.

A halottkém félrehúzta a lepedőt, amely alól előbukkant Yaz arca.

A nő levegő után kapkodott, és a szája elé kapta a kezét. – Ő az – mondta, majd gyorsan elfordította a fejét.

A halottkém visszahúzta Yazre a lepedőt.

Emma adott egy kis időt Yaz barátnőjének, hogy összeszedje magát. – Tudom, hogy ez nagyon nehéz – mondta aztán –, de meg tudná mondani a nevét?

– Mi csak Sütinek hívtuk. Nagyon szerette a vaníliás gofrit. Az igazi nevét nem tudom.

– És hol lakott Süti?

– Hol itt, hol ott – vonta meg a vállát a nő.

– Volt kedvenc helye?

– Hát, ha volt, akkor én ott nem jártam. De néha beszélt valami régi kriptáról az északi temetőben.

Emma úgy érezte magát, mint aki aranyat talált. – Konkrétan említette valamelyik kriptát? – kérdezte.

– Ha említette is, én arra nem emlékszem. Borsószik a hátam a temetőktől.

Emma föltett még néhány kérdést, de a nőnek nem volt több érdemi közlendője. Emma végül köszönetet mondott neki, és a további kihallgatását a rendőrökre bízta. A parkolóból fölhevta Ryant a mobilján, és beszámolt neki a fejleményekről.

– Egy órán belül ott tudok lenni a temetőben – mondta Ryan.

– Sötétedés után bezárják – mondta Emma, aki éppen odaért a kocsijához. – Odaküldöm a rendőröket.

– Azt ne tegye – mondta Ryan.

– Miért? Hiszen Bébinek nyilván hiányzik az ismerős környezet. Logikus feltételezés, hogy visszamegy oda.

– Egyetértek – mondta Ryan. – De ha meglátja, hogy érte jöttek a zsaruk, bepánikol.

– Nem lesz semmi baj – mondta Emma. – Most, hogy Garrisen őrizetben van, Bébit már nem körözik se Chelsea, se Yaz halála kapcsán. A rendőrségnek immár nem az a feladata, hogy lecsapjon rá és elfogja, hanem az, hogy biztonságban hazahozza.

– Csakhogy Bébi ezt nem tudja. Amikor betelefonált a műsoromba, egyértelműen kiderült, hogy retteg a rendőrségtől. Félő, hogy kárt tenne magában vagy valaki másban.

Emmának el kellett ismernie, hogy Ryannek igaza van. – Akkor fölhívhatnánk egyszerűen a temetőgondnokot, hogy nézze meg a kriptákat.

– Az még problematikusabb – mondta Ryan. – Mióta Yazt megölték, Bébi attól is fél, hogy a gyilkos őt is keresi. Mi van, ha vett, vagy lopott is valami fegyvert, hogy megvédje magát?

– Akkor mit javasol? – kérdezte Emma.

– Majd odamegyek én. Zsaruk és temetőgondnok nélkül, nehogy Bébi bekattanjon. Engem ismer, és megbízik bennem.

– Ezt kissé aggályosnak érzem – mondta Emma.

– Pedig nincs rá semmi oka – felelte Ryan.

– Azt hiszem, valamit kihagy a számításból. Arra gondolok, hogy aki megölte Yazt, és kereste a kriptában Bébit, az még szabadon kószál.

– Most, hogy Garrisent letartóztatták, nyilván elpucolt az ország túlsó végébe.

– Erre nem fogadnék nagy összegben – mondta Emma.

– Egy profi befejezi, amit elkezdett. Attól, hogy Garrisen börtönbe került, a megbízatás még nincs lefűjva. Sőt, mivel Bébi tanúskodhat ellene a bíróságon, még fontosabb, hogy kiiktassák.

A vonal másik végén csönd volt. Emma szinte hallotta, hogy Ryan agyában kattognak a fogaskerekek.

– Hadd csináljam én – mondta végül a férfi.

Emma ösztöne azt súgta, hogy semmiképpen, de Ryan hangján érződött, hogy mennyire fontos ez neki. – Találkozzunk a temető bejáratánál – mondta végül Emma, és beszállt a kocsiába. – Aztán majd meglátjuk.

56. fejezet

A sötétség beálltával Bébi félelmei csak fokozódtak.

Új búvóhelye, a tehervagon nappal is épp elég ijesztő volt. Bébi akkor a lécközökön és a repedéseken át beszűrődő gyér világosságból merített némi vigaszt. A keskeny fénycsíkok azonban apránként eltűntek, először a késő délutáni eső, majd a falakat végképp befeketítő szürkület nyomán. A tolóajtó félig nyitva volt, de a város fényei talán egy méterre sem hatoltak be a vagonba. Bébi azzal próbálta megnyugtatni magát, hogy a vonatos könyvekre gondolt, amelyeket az édesanyjával olvastak kiskorában. De azok csak kitalált történetek voltak, és a harmincas évek

ártalmatlan csavargóinak helyébe azóta gyerekmolesztálók, sorozatgyilkosok léptek. Bébi úgy érezte, valóságos kísértetház ez a vagon, rosszabb, mint egy temető. A kriptában legalább volt gyertyája.

– Ez meg mi volt?

Bébi nem mindig beszélt magában, de néha könnyebben úrrá tudott lenni a félelmein, ha hallotta a saját hangját.

Feszülten fülelt, hátha megint hallja azt a zajt. De csak a feje fölött elhúzó járművek szüntelen zúgása hallatszott, mert az elhagyatott vasúti kocsi egy híd alatt állt. Aztán hirtelen belé nyilallt a felismerés, hogy talán nem is hallott semmit. Inkább érzett valamit. Mozgást. Előre irányuló mozgást.

Elindult a vonat!

Bébi fölugrott a sötét sarokból, és mozdulatlanul, kiterjesztett karral megállt, mintha szörfdeszkán egyensúlyozna. De nem érzett mozgást a talpa alatt. A vagon nem indult el. Nem mozdult el onnan már több mint egy évtizede.

Nyugi már, te gyáva nyúl!

A feje fölött egyre csak zúgott a kocsiáradat. Olyan volt, mint valami lüktetés. Ha erősen koncentrált, kihallotta belőle a ritmust. Minden egyes elhúzó jármű ugyanolyan hangot adott. Amikor közeledtek a kissé nedves kövezeten suhanó abroncs sziszegése hallatszott: *ssss...* Távolodóban pedig a híd egyre halkuló rezgése: *rrr...*

Egyik autó a másik után: *surrr, surrr...*

Aztán mintha hozzá beszéltek volna: *surrr...*

Vagy valaki máshoz: *surrr...*

Még hozzá róla. Már értette is, mint mondtak: *sínre, sínre...*

Elárulták a gépek a titkosan kódolt anagrammaikkal. Ennyi erővel akár azt is kiabálhatták volna, hogy *Öld meg, öld meg!*

Bébi felüvöltött a vaksötétben. Az ajtóhoz rohant, és nagy lendülettel kivetette magát a nyíláson. A szíve hevesen kalapált, a két karja cséphadaróként járt. Így repült ki a vagonból, és csak akkor hagyta abba az ordítást, amikor földet ért, és odébb gurult a kavicsra. Megdöbbsentette a landolás. Fájt a feje, sajgott a lába. Észrevette, hogy a nadrágszára egy helyen elszakadt. A régi híd alatt nemigen látott semmit, de érezte a térdén lecsurgó meleg vért. Benyúlt a szakadásra a nadrágja alá. Csúnyán fölhorzsolódott a bőre, de nyílt sebe nem volt. Tehát nem kell összevarrni. Az jó hír.

Bébi föltápászkodott, és megpróbált ráállni a lábára. A sérült térdébe olyan éles fájdalom hasított, hogy a lélegzete is elállt. Lépett egyet. Megint fájt, de már nem annyira, mint az előbb. Eszébe jutott, mit szoktak mondani az edzők a játékosaiknak „Sétáld le, Bébi!”

A fájdalommal dacolva rakosgatta egymás elé a lábait a régi vasúti vágány mentén. Elege volt már a tehervagonból. Az nem jöhetett szóba, hogy hazamenjen, de úgy gondolta, ennél barátságosabb környezetet könnyen talál – pontosabban könnyen visszatalál oda...

Elindult a Dawes család kriptája felé.

Checker a temető legmagasabb dombján álló régi kőkápolnában várt, és figyelt.

Az eső úgy egy órája elállt, de még mindig nyirkos, hideg takaróként nehezedett a világra a párás levegő. A kifli alakú hold próbált ugyan áttörni a felhőkön, de jobbára sötét volt az éjszaka, mint a kriptá.

Vlagyimir már napnyugtakor megkezdte terepszemléjét a temetőben. Miután megérkezett, óvatosan körbejárta a kriptát, és meggyőződött róla, hogy Bébi még nem jött vissza. Ám a logika és az ösztöne egyaránt azt súgta, hogy vissza fog jönni, méghozzá inkább előbb, mint utóbb. A kápolna ideális várakozóhelynek tűnt. A Dawes-kriptá a domb tövében volt, onnan alig tíz méterre. Vlagyimir pedig a beépített infravörös világítótesttel ellátott, egyszemű éjjellátóján tizenkét méterre is egész jól ellátott. A kis játékszert egy providence-i militaryboltban szerezte be kétszáz dollárért. A mostani időjárási körülmények láttán már bánta, hogy sajnálta a lóvét a jobb felszerelésre, de arra azért megfelelt az éjjellátó, hogy szemmel tartsa a kriptát. A hold úgy húszpercenként előbukkant egy kis időre a felhők közül, ilyenkor Vlagyimir homályosan ki tudta venni a távoli parkolót is. Fél szemmel a főkapunál zajló jövés-menést figyelte, a másikkal pedig a Dawes-kriptát.

Tudott róla, hogy mi történt Garrissennel. A vakszerencsén múlt, hogy a szállodában látta az esti híradót. Pedig nem kedvelte az amerikai tévéműsorokat, a helyi adókon menő baromságokat pedig végképp hátborzongatónak találta. A délután folyamán jórészt kedvenc orosz krimiírója, Alekszandra Marinyina egyik könyvével ütötte agyon az időt. Miután kiolvasta, végső kétségbeesésében bekapcsolta a tévét, és éppen elkapta a vezető hírt: Connie Garrisent, a kiváló bostoni plasztikai sebészt, a Pawtucket Red Sox tulajdonosát, a Rhode Island-i főállamügyész-helyettes, Glenda Garrisen férjét letartóztatták. A hírműsor szerint a vádak Chelsea James három évvel azelőtti halála körül forogtak halálos közúti baleset okozása, gondatlanságból elkövetett emberölés, baleseti helyszín elhagyása. Egy zsaroló bérgyilkossal való megöletéséről, illetve Doug Wells eltűnéséről nem esett szó. Vlagyimir nem tudhatta, fölfedezte-e már valaki ezeket a mozaikdarabkákat, hiszen elképzelhető volt, hogy a rendőrség taktikai okokból tartja vissza ezt az információt.

Checker reakciója azonban ettől függetlenül egyértelmű volt: ideje kiiktatni az ügyfele ellen bevethető első számú tanút, még mielőtt Garrisen őt is bemárthatná. Immár pusztán személyes okokból akarta befejezni a küldetését – a saját túlélése volt a tét.

Végre mozgást észlelt a távolban. A sötétben egy árnyalak haladt a kriptá felé. Checker ráfókuszált az éjjellátó távcsövével, és elmosolyodott. A számítása bevált.

Bébi, mint egy szerencsétlen légy, visszajött a pók hálójába.

57. fejezet

Ryan gyorsabban odaért az Északi temetőhöz, mint gondolta volna. Emma a főparkolóban várta, tizenkét rendőr és hat járőrökös társaságában. A hetedik, megkülönböztető jelzés nélküli autó Ryan mögött állt meg. A szirénájuk nem

vijjogott, de piros-kék tetőlámpáik tekintélyt parancsolóan villództak a pocsolyáktól foltos kövezeten. Ryan kiszállt a kocsijából, és egyenesen odament Emmához.

– Mi ez a rendőrségi armada? – vonta kérdőre. – Nem abban állapodtunk meg, hogy egyedül cserkészem be Bébit?

– Csak arra az esetre kértem rendőrségi támogatást, ha rosszul alakulnának a dolgok. Ekkora erődemonstrációra nem számítottam.

Ryan a temető felé pillantott. A tetőlámpák pásztázó fénycsói fénybe borították a sírköveket, emlékműveket.

– Erre a halottak is föltámadnak – mondta Ryan.

– Fő az elővigyázatosság. Elvégre a főállamügyész-helyettes férjét vádolják bérgyilkosság megrendelésével, és az ügy koronatanújáról van szó.

– *Bébiről* van szó! – javította ki Ryan. – Ha most nem borul ki, annak csak egy oka lehet: hogy nincs itt.

Emma ezt megértette, és odalépett a rangidős rendőr őrmesterhez. – Megkérhetném, hogy kapcsolják le a tetőlámpákat?

Miután elsötétült a parkoló, rezegni kezdett Ryan mobilja. Nem ismerte föl a számot, de azért fogadta a hívást.

Bébi volt a vonalban – és eszelős volt a hangja.

– Te is velük vagy?

Ryan fölismerte Bébi hangját, de gondolkodóba ejtette, hogy miért erről az ismeretlen számról hívja. Csak arra tudott gondolni, hogy Bébi kölcsönvette, netán ellopta valakinek a mobilját. – Bébi?

– Azonnal felelj! Ott vagy a rendőrökkel?

Ryan körbenézett a parkolóban. Emma hallótávolságon kívül volt, ő mégis inkább beült a kocsijába, és magára csukta az ajtót.

– Miféle rendőrökkel? – kérdezett vissza.

– Ne szórákozz velem! Láttam a kocsikat a parkolóban. Te hoztad ide őket?

Egyértelmű volt, hogy a tetőlámpák fényorgiája az összeomlás szélére taszította Bébit. Ryan csak remélni tudta, hogy nem csúszik tovább a lejtőn. – Nyugodj meg, oké? Vegyél egy nagy levegőt, és mondd meg, hol vagy!

Bébi nem válaszolt azonnal, mintha vívódott volna. – Most le kell tennem.

– Ne tedd le!

– Öt perc múlva újra hívlak, ha elmentek a rendőrök. De ha még mindig itt lesznek...

Ryan felkészült a legrosszabbra.

– Ha még akkor is itt lesznek – mondta elfúló hangon Bébi –, akkor engem többé nem látsz.

Ryan hátán végigfutott a hideg, de mire reagálhatott volna, már nem volt a vonalban senki. Bébi letette.

Ryannek gyorsan kellett gondolkodnia. Nem tudta, vannak-e Bébinek öngyilkos hajlamai, de mivel a sógorára az utóbbi napokban iszonyatos nyomás nehezedett, úgy érezte, nem kockáztathat. Kiugrott a kocsiból, és odafutott Emmához meg a rendőr őrmesterhez.

– Most hívott Bébi – mondta. – Rossz helyen vagyunk.

– És ő hol van? – kérdezte Emma.

Ryan lázasan kutatott az emlékezetében, de az istennek se akart beugrani a környék másik temetőjének a neve. – Abban a nagy folyóparti temetőben bujkál – mondta végül. – Providence felé.

– A Swan Pointban? – kérdezte az őrmester.

– Pontosan! – felelte Ryan. – Az lesz az.

Vlagyimir bedugta a telefont a kabátzsebébe. Mivel „kalózmobil” volt – nem olyan szép ugyan, mint az iPhone, amit Garrisentől kapott, de a célnak megfelelt –, nem kellett amiatt aggódnia, hogy lenyomozzák, honnan telefonált. Továbbra is a dombtetőn álló régi kápolnából kémlelte a környéket. A távcsöve ilyen messziről nem adott tökéletes képet a parkolóról, de a tetőlámpák fényénél éjjellátó nélkül is ki tudta venni, mi történik.

A rendőrök elmennek.

– Szép munka volt, Bébi – mondta Checker.

Egy ideig úgy tűnt, gond nélkül végre tudja hajtani az A tervet. Követte a távcsővel a Dawes-kriptába belépő BÉBIT, és úgy gondolta, vár egy órácskát, addigra a fiú biztosan elalszik. Akkor majd nesztelenül leoson a domb tövébe, szép csöndben besettenkedik a kriptába, és egyetlen, közvetlen közről leadott fejlődéssel befejezi a melót. Miután úgy húsz perce fölbukkantak a parkolóban a villogó tetőlámpás rendőrautók, kénytelen volt kapásból rögtönözni egy B tervet.

Az órájára nézett. – Még két perc.

– Aztán mi lesz? – kérdezte szájalmas, nyafogó hangon Bébi.

Vlagyimir Bébi tarkójához nyomta a hangtompítót. Miután elsőre elbaltázta a fiú elleni akciót, elhatározta, hogy az ügyfele egy kis „extrát” is fog kapni a pénzéért.

– Ha a következő telefont is ilyen ügyesen bonyolítod le a sógoroddal, akkor úgy néz ki, hogy dr. Garrisen egyet fizet, kettőt kap.

58. fejezet

Emma hagyta el utoljára a parkolót. Ryant leszámítva, persze.

A járőr-kocsi fele lemorzsolódott, és folytatta szokásos körútját. A másik három Emma előtt haladt a Swan Point temető felé. Emma nem látta a visszapillantóban Ryan reflektorát, pedig a férfinak is követnie kellett volna őket. Ezt elég furcsának találta, és a gyanakvását csak fokozta, hogy Ryan sztorija nem is hangzott valami hihetően. Azt mondta ugyanis, hogy Bébi nem akarja, hogy ő is odamenjen. Csak az édesanyjával áll szóba, akit már értesítettek is, hogy várja meg a Swan Point bejáratánál a rendőröket, akik majd bekísérik a sötét temetőbe, és megkeresik a fiát.

Aha, tényleg?

Emma egy U kanyar után elindult visszafelé, és leállította a kocsiját a régi temető parkolójában. Ryan autója még ott állt, el se mozdult onnan egy pillanatra sem. Emma kiszállt, és a vezetőülés melletti ablakhoz lépett. Ryan nem volt sehol.

Mindjárt gondoltam.

Emma visszament a kocsijához. Még megvolt a térkép, amit a temetőgondnoktól kapott, mielőtt Ryan odaért. Kápolnaszerű magánkriptákkal csak a temető legrégebbi része büszkélkedhetett. Máshol nem üthetett tanyát egy hajléktalan, és nem találhatott magának alkalmas búvóhelyet Bébi. A gondnok bekarikázta a térképen az öt legvalószínűbb jelöltet. Emma elővette a kesztyűtartóból a zseblámpáját, és eltervezte az útvonalat.

Papíron elég egyszerűnek tűnt a dolog, de miután kiszállt a kocsiból, és a tekintete végigpásztázta a temető területét, szembesült a vészjósló, sűrű sötétséggel. Elővette a mobilját, és beütötte Ryan számát. Néhányszor kicsöngött, majd bejelentkezett a hangposta. A férfi tehát úgy döntött, nem veszi föl – talán nem akar beszélni vele. Emma ezért nem is hibáztatta. Úgy érezte, csalódást okozott Ryannek, aki hiába könyörgött neki, hogy hagyja ki a dologból a zsarukat, végül mégis hét rendőrautó várta a parkolóban. Ezek után az a legkevesebb, hogy segít neki megkeresni Bébit, mielőtt megint rosszul sül el valami. Igen, ezt kell tennie – még akkor is, ha borsószik a háta a temetőktől.

Az arcára pottyant egy esőcsepp. Aztán még egy. Fölnézett az égre. Pillanatok alatt eleredt az eső.

Hát persze, gondolta Emma.

Becipzározta az esőkabátját, mély lélegzetet vett, majd nekivágott a gyalogútnak. A talpa alatt ropogtak a borsónyi kavicsok, és a zseblámpa fénye megvilágította előtte a tölgyfák és régi síremlékek sűrű, sötét erdejébe vezető utat.

Ryan elszántan csatázott a sötétséggel, és erősen aggódott az időjárás miatt. Az eső nem fogja megkönnyíteni a dolgát.

Már több mint öt perc telt el, de Bébi még nem hívta. Ryan halálosan félt attól, hogy mihez kezd Bébi egyedül, az éjszaka közepén egy vaksötét, ijesztő temetőben. Annyira félt, hogy pontos útiterv nélkül merészkedett be a sírok közé.

Az időjárás megint meggondolta magát. Vannak ilyen furcsa éjszakák, amikor az ég mintha nem tudná, mit akar. A felhőkön most áttört a hold vékony csíkja, de sokat nem lehetett látni a fényénél. Ryan tartott ugyan a kocsija csomagtartójában egy zseblámpát, csak hogy abban – Murphy törvényéhez híven – lemerült az elem. Amennyire meg tudta állapítani, nagy családi kriptákból nem lehetett túl sok a régi temetőben, amely azért *annyira* nem is nagy... Hiszen ez itt Rhode Island, nem Texas. Úgyhogy Ryan biztos volt benne, hogy ha nem tér le a kavicsos gyalogútról, a szeme idővel megszokja a sötétet, és megtalálja Bébit.

A zsebében rezegni kezdett a mobilja. Megnézte a számot. Megint Emma volt az. Hát akkor megint a hangpostával fog beszélni. Most, hogy Bébi már úgylát pattanásig feszült, az hiányzik a legkevésbé, hogy megint ott villogtassa a tetőlámpáját egy féltucatnyi járőrök.

Ryan a gyalogút kanyarulatát követve beért egy bükkfacsoport mögé, és meglátta az első nagy kriptát. Az évszázadosnak látszó, impozáns kőépítmény egyértelműen elég nagy volt ahhoz, hogy Bébi elbújhasson benne. Ryan óvatosan közelebb ment hozzá.

– Bébi! – szólalt meg szelíden. – Én vagyok az, Ryan.

Néma csönd. Ryan megnézte a párkánymezőbe vésett családnevet: BROWN. Eszébe jutott, hogy talán az a Brown is ott nyugszik, aki az egyetemet alapította.

Megint rezgett a mobilja, de most nem Emma kereste. A már ismert szám villogott a képernyőn, az, amelyikről Bébi az előbb hívta. Ryan gyorsan fölvette.

– Bébi?

Nem szóltak bele, de Ryan érzékelte, hogy van valaki a vonal másik végén. – Bébi, te vagy az? – Tapintható volt a csönd. – A rendőrök elmentek – mondta Ryan. – Azt mondtam nekik, hogy a Swan Point temetőben vagy, és bevették. Csak mi ketten vagyunk itt, hidd el! Beszélj hozzám, Bébi!

A telefon csipogott egyet. Hívás vége.

Bébi nem volt sehol.

Checkert majd' szétvetette a düh.

Bébi a második hívásnál teljesen leblokkolt. Útba kellett volna igazítania Ryant a Dawes-kriptához, de az a retardált barom mintha lefagyott volna.

– Nini, orra cseng! – mondta Bébi. – Nini, orra cseng!

Vlagyimir zsebre vágta a telefont. – Befognád végre? – szólt rá éles hangon.

Bébi a sarokban kuporogva, térdét a mellkasához ölelve hintázott előre-hátra. Checkert már valósággal az őrületbe kergette, hogy ugyanazt az értelmetlen zagyvaságot motyogja maga elé újra meg újra.

– Nini, orra cseng! Nini, orra cseng!

– Azt mondtam, kuss legyen!

Bébi elhallgatott, de a hintázást nem hagyta abba.

Vlagyimir szeméhez emelte a távcsövét, és fölmérte a terepet. Pár perce azt látta, hogy a járőrökcsik elmennek. Korántsem látta tökéletesen a parkolót, de amennyire meg tudta állapítani, a járművek egy kivételével – ez feltehetően Ryan kocsija volt – kihajtottak az útra, és elindultak a folyó felé. Az utolsó telefonhívás nem sikerült jól, de legalább bebizonyosodott, hogy roppant kedvező fordulat történt: Ryan megetette a rendőröket a Swan Point-trüffel.

Egész ügyes, Mr. James!

Vlagyimir most egy távoli, de közeledő fénypontra lett figyelmes. Szemét meresztgetve próbálta kivenni, mi lehet az, de egyre romlottak a látási viszonyok. Már-már úgy tűnt, kitisztul az idő, de visszajöttek a felhők, és az esőzés kis szünet után folytatódott.

A fák koronája alatt időről időre eltűnt, majd újra fölbukkant az élénksárga fénysugár. A közelgő ősz az elmúlt héten elég sok falevelet letarolt, és a délutáni esőben is hullottak a földre szép számmal. A temető régi részén azonban százával tornyosultak a terebélyes, öreg fák, amelyeknek bőven volt még annyi lombjuk, hogy Vlagyimir ne lásson tőlük rendesen. Nem javítottak a helyzeten a magasra nőtt tűlevelűek sem. Vlagyimir az éjjellátójával sem tudta megállapítani, ki közeleg – legalábbis nem lehetett benne biztos. Ráadásul az infravörös világítótestnek túl erős volt a rávilágító zseblámpa fénye. Így csak annyit tudott kivenni, hogy az illető esőkabátban van. Persze, ugyan ki más lehetne?

Kis híján elnevette magát.

Ennél könnyebb célpontot készakarva se nyújthatna, Mr. James!

59. fejezet

Bébi beékelte magát a sarokba, amennyire csak tudta.

Szuroksötét volt a régi kápolnában, de a pupillái kezdték megszokni az új fényviszonyokat. Láta, hogy az orosz az egyik kitört festettüveg ablaktáblán kukucskál kifelé. Akár rá is vethetné magát hátulról, ha lenne hozzá bátorsága. De a fogvatartója a jelek szerint tőle is csak annyira fél, mint a sírokban fekvő holtaktól.

Öntelt, arrogáns baromi

Mégis, mit képzelt magáról ez a nagyarcú fazon a menő hangtompítás pisztolyával, hogy jön ahhoz, hogy fenyegetse őket Ryannel? Mi az, hogy az ügyfele egyet fizet, kettőt kap? Bébi nagyon sok filmet és tévésorozatot látott, köztük a *Maffiózókat*. Hát teljesen hülyének nézi őt ez a jolly joker, azt hiszi, nem veszi észre, hogy bérgyilkossal van dolga? Yaz pedig, aki oly könnyű prédája lett az oroszoknak, tényleg nagyon hülye volt. Ha nem főzi ki azt a nagy tervét, az orosz soha nem találja meg egyiküket sem. A sors iróniája, hogy a hajléktalan Yazt valószínűleg nem is érdekelte a pénz. Csak meg akarta mutatni egy gazdag pasasnak, hogy milyen ügyes.

Az is egy öntelt, arrogáns barom volt!

Minél tovább törte a fejét Bébi, annál dühösebb lett. Legfőképpen saját magára volt dühös – mindenért, ami rosszul sült el bárki számára, akit élete folyamán ismert. Mint mindig, most is ő volt a hibás, és most eljött az ideje, hogy megfizessen mindazért, amit elszúrt. Az édesanyja azt mondaná, hogy nincs semmi baj, „Te jó fiú vagy, Bébi”, de neki most az apja keményebb szeretete járt a fejében. „A francba is, Rachel, ezzel fölhatalmazod, hogy csinálja nyugodtan!” – mondta sokszor az apja. „Bébinek meg kell tanulnia, hogy a tetteinek következménye van!”

Következménye... Ettől félt Bébi a legjobban – és a félelem volt az oka, hogy úgy összehúzta magát a sarokban. Olyan volt ez a félelem, mint a jég, és ha ez a jég elkeveredett a tűzforró indulataival, valóságos tavaszi tornádó tombolt a lelkében.

Bébi visszahúzódott a komfortzónájába: mellkasára fölhúzott térdekkkel hintázott előre-hátra. Egy darabig lassú, egyenletes ritmusban, de ahogy egyre vadabb lett a benne dúló vihar, úgy gyorsult a tempója is. Percről percre hidegebb lett az éjszaka, de Bébi szabályosan izzadt. Úgy zihált, mint egy hosszútávfutó. A szabályos ritmus segített a koncentrációban, de túl bonyolultak voltak az érzelmei ahhoz, hogy kiigazodjon rajtuk. Kétségtelen, hogy cserbenhagyta Chelsea-t a baleset után. Pedig csak annyit kellett volna tennie, hogy kiveszi a kezéből a telefont, és hívja a 911-et. Egy gyerek is meg tudta volna menteni az életét. De ő, Bébi nem! Ez gyalázat, és most, hogy Ryan műsorában az egész világ tudomására jutott, elviselhetetlenné vált a szégyen.

Bébi egyre csak hintázott. Ennyit tudott tenni azért, hogy kordában tartsa az érzelmeit. A félelem vele maradt, attól soha nem fog teljesen megszabadulni. De

legalább nem fokozódott tovább, ellentétben az indulattal, és Bébi érezte, hogy egy nagyon fontos dologban erősödik benne az elszántság.

Szilárdan eltökélte, hogy Ryant nem hagyja cserben.

Hirtelen abbahagyta a hintázást. Mintha hallott volna valamit. Önkínzás volt a mozdulatlan testhelyzet, mégis rákényszerítette magát, hogy feszülten figyeljen.

Megint ugyanazt hallotta, amit az előbb. A kápolnán kívülről jött a nagyon halk, távoli, ropogó hang. Mintha egy behemót szörny jégkockákat rágcsálna. Nem, valaki jön! Léptek az apró kavicscon.

Valaki jön!

Bébi jól megnézte magának az orosz. Fél térden állt, és még mindig a törött ablakon kukucskált kifelé. Bébi a sötétben nem láthatta, milyen arcot vág, de a mozdulatai mintha mások lettek volna, mint addig: szabályosabbak, céltudatosabbak, koncentráltabbak. Most lehajolt, hogy kivegyen valamit a padlón lévő bőrtáskából. Eltartott egy kis ideig, de utána Bébi pontosan ki tudta venni a tárgy alakját. Lőfegyver volt: valamiféle pisztoly, de másfajta, mint a hangtompítás. Az orosz lassan fölemelte új fegyverét, és kidugta a csövét a törött ablakon.

Le fogja lőni Ryant!

Bébi egy pillanatra összezavarodott: kavargott benne hideg-meleg, az izzó dühébe jeges félelem vegyült, hogy elveszíti Ryant. Végül hatalmába kerítette a benne tomboló tornádó, valósággal kilőtte a védőburkából, és szinte repült a kitört ablakig. Olyan erővel kapta oldalba az orosz, mint egy megvadult orrszarvú, de mintha tölgyfának ütközött volna. Az orosz tölgy eldőlt, de előtte még sikerült leadnia egy lövést, amely ágyúdörrenésként visszhangzott a kis kőépületben.

A padlón arrébb hengeredő Bébi hallotta, hogy valahol mellette ott csúszik a padlón a fegyver. Kiütötte az orosz kezéből, de nem kereste, a közelébe se akart menni. Szinte nem is volt tudatában a saját üvöltésének, miközben futtában kilökte a kápolna ajtaját, és rohant, ahogy még soha. Villámgyorsan bevette magát a magas fák, omladozó sírkövek sűrű, sötét erdejébe.

60. fejezet

Ryan lövést, majd ordítást hallott.

Bébi?

Az első két családi kriptában nem talált senkit. Nem igazán tudta, merre menjen tovább a sötétben, hol keresse BÉBIT, és zseblámpa nélkül igen lassan haladt. Aztán a fák között egyenletes tempóban mozgó zseblámpafényt pillantott meg, olyan volt, mintha hajó úszna a láthatáron. Ryan azt követte, amíg a lövés hirtelen meg nem állította a hajót.

A kis fénysugár most egyenesen a felhőkre szegeződött.

– Bébi!

Ryan mindvégig attól rettegett a legjobban, hogy Bébi öngyilkos lesz. Providence ugyanis olyan, mint bármely más nagyváros: nem nehéz illegálisan fegyverhez jutniuk még az olyanoknak sem, mint Bébi, akiknek fogalmuk sincs, hogyan kell

használni. A lövés után fölharsanó üvöltés azonban arról árulkodott, hogy Bébi elbaltázta a dolgot, nem sikerült végeznie magával. Ryan lelki szemei előtt már látta is a fiút, ahogy fut bele a vakvilágba, mint az őrült, és meg van perzselődve a fejbőre – vagy komolyabb baja esett.

Ryan is fejvesztve loholt a sötétben a világító zseblámpa felé. Az üvöltés abbamaradt, és a néma csönd csak fokozta a félelmét. A százméteres síkfutás egy temetőben igencsak rázós versenyszám. Az eső már alábbhagyott ugyan, de nedves, csúszós volt a fű. Ryan elbotlott egy lapos sírkőben, de azonnal fölpattant, és rohant tovább a fény felé. Újabb húsz méter megtétele után másodszor is bukott, ezúttal gödörbe lépett. Ki is fordult a bokája, de a fájdalommal dacolva sprintelt tovább. Erősen zihálva ért oda a zseblámpához, és a rettegését máris zavarodottság váltotta föl.

– Emma?

A nő furcsa, nyakatekert pózban hevert a vizes fűvön. Egyértelműen látszott, hogy elesett, pontosabban összeesett. Ryan megragadta a zseblámpát, és letérdelt Emma mellé. Ekkor vette észre a csordogáló vért.

– Jaj, istenem! – mondta.

Emma fátyolos tekintettel nézett rá. – Olyan súlyos a dolog, amilyenek érzem?

Csurom vér volt. A golyó jobboldalt, felül fúródott a testébe. Ryan szívből remélte, hogy csak a vállát találták el.

– Rendbe fog jönni – próbálta megnyugtatni a nőt.

Hideg, nyirkos volt a talaj, és Ryan félt, hogy Emma sokkos állapotba kerül. Levette a kabátját, és ráterítette, hogy melegítse, majd az ingétől is megszabadult. Az eső most már inkább csak szemerkélt, de így is kellemetlen volt, ahogy a csupasz bőrére hullottak a hideg vízcseppek.

– Mit csinál? – kérdezte.

– Ne próbáljon beszélni.

Ryan nem volt mentőápoló, de emlékezett rá, hogy amikor az egyik texasi szomszédjukat véletlenül meglőtték a vadászaton, a férfi azért nem vérzett el, mert nyomást fejtettek ki a sebére.

– Ez fájni fog – mondta.

Azzal gombócot gyúrt az ingéből, és egyenesen a sebre szorította.

Emmának nyílt a szája, de nem jött ki rajta hang. Mintha a fájdalomtól valami sikolyon túli állapotba került volna.

– Maradjon így – mondta Ryan, majd a szabad kezével előkotorta a zsebéből a mobilját, és hívta a 911-et.

Ekkor újabb lövés dörrent. Ryan hasra vágta magát.

– Bébi, én vagyok az, Ryan! Ne lőj!

Újabb golyó kapott gellert a sírkövön. Ryan nem akarta mozgatni Emmát, de nem volt más választása. Megfogta a bal karjánál fogva, és a lehető leggyengédebben arrébb húzta úgy másfél méterrel, ahol egy sokkal nagyobb síremlék fedezéket kínált.

– Nyomja ki a zseblámpát – szólalt meg elhaló hangon Emma.

Ryan fölkapta és kikapcsolta a lámpát, hogy ne legyenek olyan feltűnőek. Csak a mobilja világított.

A telefonkezelő már vonalban volt. – Milyen vészhelyzetről van szó?

– Nem én lövöldözök! – kiáltotta Bébi. Ott volt valahol a közelben, de a vaksötétben nem látták.

Ryannek kellett egy kis idő, hogy földolgozza a történeteket: röpködnek a golyók, Emma megsebesült, Bébi bujkál.

– Itt a 911, milyen vészhelyzetről van szó?

Ryan most már válaszolt. – Az Északi temetőben valaki lövöldözik! Emma Carlisle-t el is találta. Küldje a rendőrséget és egy mentőt! Gyorsan!

61. fejezet

Checker kiszúrta a mobiltelefon zöldes fényét, és arra gondolt, hogy Ryan biztos a 911-et hívja. Akkor viszont mindjárt itt van a rendőrség, vagyis elkerülhetetlen a tűzharc.

Ideje felmérni a helyzetet.

Még egyszer megpróbálta végigpásztázni a temetőt az éjjellátójával. Nem nyert. Amúgy is elég ócska darab volt az a távcső – olcsó húsnak híg a leve –, és most még el is tört. Az az idióta Bébi úgy belerohant, mint egy kamion, és az egyszemű távcső hosszú légi út után a betonpadlón koppant. Persze ezekkel az amatőrökkel éjjellátó nélkül is boldogul. Ryan – aki fölfedte a kilétét, amikor odakiáltott Bébinek – a sírkő mögött talált fedezéket. Tehát az első, orkándzsekis célpont nyilván valaki más volt. Alighanem az ügyész csaj. Emma. Lehet, hogy el is találta. Látszani mindenesetre nem látszik, ott lapul valahol a sírkövek között.

Vlagyimir megnézte, mennyi muníciója maradt. Ideális körülmények között elég lett volna egy célpontra egy golyó, de most, hogy hol eleredt, hol elállt az eső, be kellett kalkulálnia, hogy még egyszer-kétszer célt téveszt. A Glock pisztolyába két tölténytárat tett, így az első tárból maradt tizenkét golyón kívül volt benne még tizenöt. Teljesen meg volt töltve a Beretta is, de az tíz méternél nagyobb távolságra nem lő pontosan, és 22-es kaliberű lövedéknél arra sem lehet számítani biztosan, hogy halálos lesz a lövés – hacsak nem nyomja oda a fegyvert az áldozat koponyájához. Innentől kezdve tehát a 9 mm-es Glock húzhatja ki a csávából.

– Ryan, hol vagy? – kiáltotta Bébi.

– Hasalj le, és maradj csöndben! – kiáltott vissza Ryan.

– Vigyázz, itt az orosz!

Vlagyimir a hangok alapján meghatározta áldozatai helyzetét. Ryan még mindig fedezékben lapult.

Bébi viszont jó célpontot nyújtott.

Csak tizenöt méterre volt tőle a kölyök, sokkal közelebb, mint az imént az orkándzseki. A félhold épp csak kikandikált az elvonuló felhők, közül, de ennyi fény is elég a lövéshez. Bébi lebukott ugyan egy derékmagasságú síremlék mögé, de a fejét kidugta. Vlagyimirt fiatal szarvasra emlékeztette, azok viselkednek így: az

éberségükkel nincs baj, fölkapják a fejüket a veszélyre, de még nem elég tapasztaltak ahhoz, hogy tudják, mikor kell elfutni.

Könnyű prédák, még éjjellátó nélkül is.

Vlagyimir gondosan célzott. Már csak a ravaszt kellett volna meghúznia, de ekkor hátrahőkölt.

A távoli szirénavijjogás nagyon halk volt még, de lassanként erősödött a hangja. A zsaruk tényleg úton vannak. Kezd bonyolódni a helyzet. Újra át kell gondolni a menekülési tervet.

Túszot kell ejteni!

Igen, egy túsz még jól jöhet. De csak egy. Bébi és Ryan közül Bébi az, akit könnyebb kordában tartani, és abban is biztos lehet, hogy nincs nála fegyver. Ryannél viszont nem lehet tudni.

Egyre hangosabban vijjogtak a szirénák. Checkernek nem maradt vesztegetni való ideje. Döntött: megint foglyul ejti Bébit. Aztán végez a fickóval, aki iderángatta a rendőrséget, és elcseszte az egész estéjét.

Azaz Ryannel.

62. fejezet

Bébi görcsösen markolta a sírkövet. Valami halott puritán végső nyughelyén kuporgott. A kő, ha nem is morzsolódott szét az ujjai között, furcsamód törékenynek tűnt. Szorult helyzete dacára – vagy talán éppen azért – szinte kiabáltak neki a sírkőre vésett évszámok, a több mint két évszázados, megfakult, repedezett, az idő vasfogától kikezdett számok. Miközben tanulmányozta őket, arra gondolt, vajon átütnék-e a követ az orosz pisztolygolyói?

Bébi erős késztetést érzett, hogy fölhúzza a térdét a mellkasára, és hintázní kezdjen, de erőt vett magán, és igyekezett nem mozogni. Hiszen a legkisebb mozdulat is elárulhatja a hollétét, és ennek halálos következményei lehetnek. Bébi éberen fülelt. A forgalmas államközi autópálya a temető nyugati szélé mentén haladt, és bár Bébi a fáktól nem látta az utat, az eső miatt hallotta az elhaladó autók zaját. A vizes kövezeten suhanó kerekek szinte ugyanazt suttogták, mint a tehervagon fölötti hídon elhúzó kocsik

Surr, surr...

Síron, síron...

Bébi hallotta a közeledő szirénákat is. A rendőrség! Érte jönnek! Egy olyan fickó, mint az orosz, nyilván el tud menekülni, érti a módját, őt, Bébit viszont kezdi elhagyni a szerencse. Ha a zsaruk elkapják, az ő nyakába varrják majd Yaz meggyilkolását, és börtönbe csukják. Ott pedig a nagydarab fickók, akik már ki tudja, mióta nem láttak nőt, bekenik a száját meggyipiros Kool-Aid porral, és a kedvüket töltik rajta...

Lépések!

Bébi meg mert volna rá esküdni, hogy lépteket hallott. Valaki közeledett felé. Lehet, hogy máris odaértek a rendőrök. Vagy az orosz jön. Nem is tudta, melyik lenne a rosszabb. De akár így, akár úgy, menekülnie kell.

Bébi lehasalt, és nesztelenül, láthatatlanul kúszott előre a sírkövek között, mint a kígyó.

Vigyázz, itt az orosz! Ryannek még mindig a fülében csengtek Bébi utolsó szavai. Nyilván ugyanaz a bandita kószál a temetőben, aki tegnap este leterítette őt a járdán.

– Jön – suttogta.

Csak az ösztönére hagyatkozhatott. A sötétben nem látta az orosz, de a nagy csönd azt sugallta, hogy valami készül.

– Vagy ha nem, akkor Bébit keresi – folytatta hangosan gondolkodva Ryan.

– Vegye magához a fegyveremet – szólalt meg Emma.

Ryannek addig eszébe sem jutott, hogy a nőnél fegyver lehet, de nem lepte meg, hogy egy ügyész, aki naponta kerül szembe erőszaktevőkkel és gyilkosokkal, jogosult a fegyverviselésre.

– Ezt a mázlit! – mondta. – Életem első tűzpárbaja, és mindjárt egy kiképzett gyilkossal kerülök szembe.

– Csak azt ne mondja, hogy maga az egyetlen texasi fiú, aki nincs oda a fegyverekért!

Ryan most nem mesélte el, hogy a Texasi Egyetem kollégiumának homlokzati frízét kőbe faragott csizmák, kések, pisztolyok díszítik. És azt sem, hogy tizenöt éves korában már le tudta lőni ötven lépésről a Dr Pepper üdítő kupakját. Csak ennyit mondott: – Értek a fegyverekhez.

– Akkor jó. A bal oldalamon találja.

Ryan engedett a sebre kifejtett nyomásból, és Emma arca eltorzult a fájdalomtól. Egyértelmű volt, hogy ilyen állapotban nem tesz jót neki semmiféle mozgás. Ryan óvatosan benyúlt a nő kabátjába. Csúrom vér volt minden, még Emma bal oldalára is átfolyt, és Ryant ez megijesztette. Létfontosságú szervet nem érhetett a golyó, ahhoz túl magasan hatolt a testébe, de Ryan tudta, hogy bármilyen seb halálos lehet, ha ennyire vérzik.

Emma mintha érzékelte volna az aggodalmát. – Haldoklom? – kérdezte.

Ryan kővé dermedt, és bár a keze a pisztolyon volt, érezte Emma szívverését. És érezte azt is, hogy valami furcsa, de igen erős kötelék alakult ki köztük. – Nem – jelentette ki határozottan. – Nem haldoklik! Ma este biztosan nem. És egyhamar nem is fog.

Kivette a fegyvert a bőrtokból, és az ingébe törölte.

– SIG Sauer – mondta Emma. – Kilenc milliméteres.

Még hangosabban vijjogtak a szirénák. Ryan úgy saccolta, három perc múlva érhetnek oda a rendőrök meg a mentősök. Ez alighanem fölért majd három órával...

– Tíz töltény van a tárban – mondta Emma.

Ryan a hüvelykujjával kibiztosította a kakast, aztán hátrahúzta, majd elengedte a závárt. Éles lőszer került a csőbe.

– Bízunk benne, hogy annyira azért nem lesz szükség – mondta.

Checker szem elől tévesztette Bébit. Az a félnótás egy perce még könnyű célpont volt, aztán ripsz-ropsz mintha a föld nyelte volna el. Elveszett a szinte egymás hegyén-hátán összezsúfolódott, valóságos grániterdőt alkotó, magas sírkövek között.

Te aztán nagy púp vagy az ember hátán, Bébi, tudsz róla?

Még jobban besötétedett, pedig az előbb még úgy tűnt, hogy ez nem lehetséges. A hús permetből ismét hideg eső lett, és megérkezett az utolsó felhősáv is, amely már végképp elnyelte a hold kiflijét. Vlagyimir azonban dolgozott már ennél sokkal rosszabb körülmények között is. Ha nem közeledtek volna vészesen a szirénák, még élvezte is volna, hogy felkutathat és likvidálhat valakit. Csakhogy itt pár percen belül nyüzsgögni fognak a zsaruk. Na, ebből elég! A francba a túszejtéssel! Hiszen Bébi ki tudja, hol bujkál, és arra most nincs ideje, hogy kifüstölje. Legjobb, ha az első adandó alkalommal lepuffantja a kis debilt.

Írányt változtatott, és elindult visszafelé, arra, ahol az első lövése leterítette az esőkabátost – azaz Ryan felé.

– Ryan, vigyázz! – kiáltotta el magát Bébi.

Vlagyimir egyetlen folyamatos mozdulattal megfordult, kilőtt két golyót Bébi hangjának irányába, és a földre vetette magát, az egyik sírkő fedezékébe.

– Bébi! – kiáltotta Ryan.

Bébi nem felelt. Az éjszaka halálos csöndje telepedett a temetőre.

Vlagyimir somolygott magában. A kiáltás megerősítette a gyanúját: Ryan az első áldozat közelében maradt.

Fegyverrel a kezében, a földre lapulva, a sírok fedezékében kúszni kezdett utolsó célpontja felé.

63. fejezet

Szirénavijjogás hasított a temető csöndjébe. Ryan megborzongott a számára kísérteties hang hallatán.

Koromfekete volt az éjszaka. Még a mellette fekvő Emma arcát is alig látta. Ryannel egy pillanatra bizarr, zavarba ejtő tréfát űzött a szeme: Emma átváltozott Chelseavé, és a mentő megint későn érkezett, megint nem tudták időben elállítani a vérzést, nem tudták megmenteni a felesége életét.

Ryan elhessegette a baljós látomást. Hallotta, hogy Emma nehezen szedi a levegőt.

– Már csak egy-két perc – suttogta.

Lövés dörrent, majd még egy. Ryan a földre lapult, a golyók a háta mögötti sírkőről pattantak vissza. A második közvetlenül a füle mellett süvített el. A rendőrautók már biztosan beértek a parkolóba, egészen közélről hallatszott a

szirénázásuk, de a zsaruknak még gyalog is meg kell tenniük négyszáz métert, és a kanyargós gyalogutak labirintusában nem lesz könnyű eligazodniuk. Ha nem iktatja ki az orosz, mire ideérnek, az egy zsarú életébe kerülhet.

Használnia kell tehát Emma pisztolyát.

Hirtelen úgy érezte, készen áll bármire – minden értelemben, számtalan oknál fogva. Abban a pillanatban a szándék, hogy megmentse Chelsea öccsét, erősebben munkált benne, mint a felesége halála miatti bosszúvágy. És ha Bébi már nincs többé, ha örökre elhallgattatta a sötétben dörrent lövés, akkor is helyrebillenti valamelyest a világ rendjét, ha elintézi az orosz, legalább annyira, mint amikor elkapták Connie Garrisent.

Emma gurgulázó hangot adott. Percről percre egyre nehezebben kapott levegőt.

Ryan lassan felült, és jó erősen a gránit sírkőnek vetette a csupasz hátát. Mintha egy jégtömbnek dőlt volna neki. Emmához nem szólhatott, hiszen az orosz alighanem újabb golyókkal válaszolt volna. Ezért csak megszorította a nő kezét, hogy megnyugtassa.

Aztán néma csöndben kidugta a fejét a sírkő mögül, és keresni kezdte az ellenséget. Összeszorult a gyomra.

Nem látott semmit, csak a vaksötét éjszakát.

Checker a bérgyilkosok magabiztosságával közeledett. Sürgette az idő. Jön a rendőrség, az áldozat ott van egy karnyújtásnyira... Hevesen kalapált a szíve.

Nem látok itt szart se!

Furcsamód mégis föl villanyozta a sötétség. Ryan még egyetlen lövést sem adott le, neki mégis abból kellett kiindulnia, hogy van nála fegyver. *Mindig* abból indult ki, hogy a célszemélynél van fegyver, és volt annyira tapasztalt, hogy tudja: az ügyészek gyakran hordanak magukkal fegyvert. Márpedig az az esőkabátos alak alighanem Emma Carlisle volt. Vlagyimirt pályafutása során rendre előnyhöz juttatták a józan paraszti észre alapozó megérzései, feltevései. Több mint tucatnyi – jóval több, mint tucatnyi – akciót hajtott már végre zökkenőmentesen. A siker kulcsa pofonegyszerű volt: ismerd a célszemélyt, ismerd a környezetedet, ismerd a menekülési útvonalat. Aznap megszegte az arany szabályt: ismeretlen területre merészkedett, ahol a sötétséggel is meg kellett küzdenie.

És talán még soha nem érezte ennyire, hogy él!

Már csak egyetlen perce maradt. Szinte fizikailag érezte, hogy közeleg a rendőrség, és hamarosan menekülőre kell fognia a dolgot.

A következő sírkőnél megállt, és fülelt. Tudta, hogy ha nem látja Ryant, akkor Ryan sem láthatja őt. De nála az előny, hiszen Ryan már elárulta a pozícióját, amikor odakiáltott Bébinek. Ezért neki, Vlagyimirnak most csak annyi a dolga, hogy ne csapjon zajt, és tartsa nyitva a fülét.

Aki előbb megnyikkan, meghal.

Ryan a zsigereiben érezte, hogy a lövöldöző közel jár hozzá – lehet, hogy ott van pár sírkővel arrébb –, de a vaksötétben az orráig sem látott.

Hol a francba' vannak már a zsaruk?

Nyilván elindultak már, de az is lehet, hogy a temető másik részét rohamozták meg. Azt biztosan mondta a telefonközpontosnak, hogy az Északi temetőben lövöldöz valaki, de arra már nem emlékezett, hogy említette-e a Dawes család kriptáját. Csak remélni tudta, hogy a rendőröknek van annyi eszük, hogy a Dawes-kriptánál kezdik a keresést, hiszen Emma eredeti tervében is az szerepelt. Legszívesebben újra fölhívta volna a 911-et, hogy biztosan elindultak-e már, de tudta, hogy az túl kockázatos lenne, hiszen a mobiltelefon képernyője világító célpontot nyújtana a sötétben. Persze a készülék akár a zsebében is maradhatna, kitapogathatná a számokat úgy is, de ez hülyeség. Hiszen úgyse mondhat semmit a központosnak, mert akkor lelövik.

Hát mi ez, ha nem a sors iróniája? Ő nem hívhatja a 911-et, hogy megmentse Emma életét. És mindez azért van, mert Connie Garrison három éve nem hívta föl a 911-et, és ezzel megölte Chelsea-t.

Ryan fölemelte a fegyverét. Készenléti helyzetben tartotta a pisztolyt, a csöve az égre meredt. A SIG Sauer a kisebb méretű 9 mm-es pisztolyok közé tartozik, kényelmesen belesimult a kezébe. Mióta eljött a Texas állambeli Alpine-ból, szinte nem is nyúlt fegyverhez. Chelsea halála után volt csak egy időszak, amikor eluralkodott rajta az indulat, és kijárt egy dél-bostoni lőtérré gyakorolni. A céltáblaként szolgáló fekete-fehér emberalak játszott a arctalan részeg szerepét, aki leszorította Chelsea-t az útról. Ryan több száz töltényt lőtt ki rá, és mindig a fejére vagy a szívére célzott. Halált hozott mindegyik golyó.

Most megmerevedett. Hallott valamit. A lövöldöző csapott zajt? Nem. Csak a szél volt.

Hol vannak már azok a kurva zsaruk?

Próbált koncentrálni. A füle volt az egyetlen szövetségese. A hangok és a csend játékát játszották. Aki hangot ad, azt elhallgattatják. Mint Bébit.

Uram, segíts, hogy ne vesszen oda Bébi is!

Ryannek hirtelen libabőrös lett az egész felsőteste. Deréktól fölfelé meztelen volt, de nem a hidegtől borzongott meg. Hanem attól, hogy a gondolatai egy pontba futottak össze. Egyfelől ott volt Bébi, Chelsea, Emma és a 911, másfelől a lövöldöző, a csend, és az, hogy nem csaphat zajt. És Ryannek, mintha hirtelen világosság gyúlt volna az éjszakában, egy csapásra sikerült mindezt közös nevezőre hoznia.

A telefon!

A profi bérgyilkossal szemben ez az egyetlen esélye.

Bal kezével a nadrágzsebébe nyúlt, előhúzta a mobilját, és képernyőjével lefelé a füre fektette, hogy ne látsszon, ahogy világít. Az ujj hegyével emlékezetből kitapogatta a jobb kéz felőli Menü gombot, és megnyomta. Ezután a bal oldali OK gombot kereste meg, és megnyomta azt is. Most a középén lévő, kerek hívógomb következett. Megnyomta, és lélegzet-visszafojtva várt.

A sötétben csipogni kezdett egy telefon.

Ryan innentől ösztönösen cselekedett. Összemosódott az események sora. Az adrenalintól hajtva oldalra hengeredett, ki a gránitkő fedezékéből, és a csipogó mobilra célozva villámgyorsan leadott egy hármas sorozatot – bumm, bumm,

bumm! A dörrenés, a kezén, alkarján végigfutó rezgés, amikor visszarúg a pisztoly – mindez szinte túlterhelte az érzékeit, és az elevenébe, a lelke legmélyéig hatolt. Nem pusztán golyókat lőtt ki. Hanem három év minden gyászatát, indulatát, szomorúságát meg a benne kavargó összes többi érzést, amelyek miatt Chelsea halála óta csak a plafont bámulja éjszakánként.

Tompa puffanást hallott: földre zuhant egy emberi test.

Aztán csönd lett.

Ryan sírkőtől sírkőig haladva, végig fedezékben maradva elindult előre. Mindössze öt sírral odébb, egy magas sírkő mögött megtalálta, amit keresett.

Az orosz ott hevert a nedves fűben, arccal lefelé.

Ryan két ujjával kitapintotta a nyaki ütőerét. Nem volt pulzusa. Még egy céltábla, még egy halálos lövés.

A holttest mellett ott hevert a profi gyilkos választott szerszáma is: a pisztoly, amely könnyen megölhette volna őt és Emmát. És amely ma este talán már ki is oltotta valakinek az életét.

– Bébi! – üvöltött bele a vaksötétbe Ryan.

64. fejezet

Ryan?

Az éjszaka csöndjét felferő hang muzsika volt Ryan fülének. Bébi él!

Sietve elindult a hang irányába. A sírköveket kerülgetve azért fohászkodott az égiekhez, hogy Bébi ne hogy ott, a fűvön vérezzen el.

– Nem talállak! – mondta, miközben eszelősen kapkodta ide-oda a fejét a sötétben. – Hol vagy?

– Északi szélesség negyvennegyedik fok, negyvennegyedik perc, nyugati hosszúság hetvennegyedik fok, huszonhatodik perc.

Ryan elmosolyodott. Észak-Providence pontos földrajzi koordinátáit csak egy egészséges, sértetlen Bébi varázsolhatta elő az adatbankjából.

Átszökkent egy sírkövön, és észrevette Bébit, aki egy magas síremlék mögött kuporgott összegömbölyödve, térdét a mellkasára fölhúzva.

– Megsérültél? – kérdezte Ryan.

– Hol az inged? – kérdezett vissza Bébi.

Ez a kérdés is megerősítette, hogy kutya baja. Ryan odalépett hozzá, és jó szorosan átölelte. Bébi megmerevedett. Soha nem volt ölelkezős fajta, még Chelsea-t sem ölelgette, de Ryan most annyira örült neki, hogy nem tudta megállni.

A fák közül zajt hallottak. Mintha bölénycsorda dübörgött volna feléjük a zseblámpák pásztázó fénycsói kíséretében.

Bébi még jobban összehúzta magát. – Mi ez?

– Semmi baj – mondta Ryan. – A rendőrök jönnek.

– Jaj, ne! Nem akarok meggypiros Kool-Aidet a számra!

Ryannek fogalma sem volt róla, miről beszél Bébi. Próbálta visszatartani, de Bébi félelmei erősebbnek bizonyultak. Cséphadaróként járt keze-lába, és kiszabadította

magát. Előugrott a búvóhelyéről, és velőtrázó üvöltés kíséretében, eszeveszetten elrohant.

- Nem kell meggypiros Kool-Aid!
- Rendőrség! Azonnal álljon meg!
- Ne lőjenek! – kiáltotta Ryan.

Az egyik nagy teljesítményű elemlámpa vakító fénycsóvája utolérte Bébit, és ez csak még jobban összezavarta, még jobban felbőszítette. Megfordult, és ordítva egyenesen a rendőrök felé tartott. – Álljon meg! – üvöltött rá fegyverét célra tartva egy másik zsaru. Bébi csak rohant tovább, és közben teli torokból ordított, de nem gondolatokat öntött szavakba, csak kiengedte magából az elfojtott érzelmeit.

- Bébi, állj meg! – kiáltotta Emma.

Lehet, hogy csak a véletlen műve volt. Vagy isteni beavatkozás. Vagy csak az kellett, hogy női hangot halljon a sötétben.

Akár így, akár úgy, Bébi megállt.

Két rendőr azonnal megragadta, és ráparancsoltak, hogy feküdjön hasra. Bébi zokogva feküdt arccal lefelé a vizes fűvön, amikor Ryan odaért hozzájuk.

– Kérem, hagyják békén – mondta. – A lövöldöző már halott. Inkább segítsenek Emma Carlisle-nak. Meglőtték.

A rendőr odavilágított az elemlámpájával, ahova Ryan mutatott, és meg is találta Emmát.

A régi temetőben, a fák és az összezsúfolódott sírkövek között nem fért el a mentőautó, de a kavicsos gyalogúton már rohantak a mentősök. A rendőr odakiáltott nekik, és odavezette őket Emmához. A Dawes-kripta környéke egy csapásra fényárban úszott a lámpáiktól. Ryan még ott maradt egy kis ideig Bébivel, onnan nézte, ahogy a mentősök gondjaikba veszik a sebesült Emmát.

- Rendbe fog jönni? – kérdezte Bébi.

A mentősök gyorsan dolgoztak, már be is kötötték az infúziót.

- Szerintem igen – mondta Ryan.

Emmát most hordágyra emelték, de mielőtt elsiettek volna vele, még megállította őket. Ryan észrevette, hogy a nő keze mozog. Neki intett, hogy menjen oda.

- Várj meg itt – mondta Bébinek Ryan.

Közvetlenül a hordágy mellé lépett, de Emma a begömbített mutatóujjával jelezte, hogy hajoljon még közelebb. Ezután fölemelte a kezét, és a tarkójánál fogva magához húzta Ryant. Ryan egy pillanatra azt hitte, meg fogja csókolni, de Emma csak a fülét húzta a szája elé.

- Micsoda kockahas! – suttogta.

Ryan elmosolyodott. Emma rendbe fog jönni. Ahogy Bébi is. Rendbe jönnek mindannyian.

NYOLC HÓNAP MÚLVA:
MÁJUS

Nem ez volt az első liga, a Major League Baseball nyitónapja. Még csak nem is a Boston Red Sox első hazai meccse volt az idényben. Ryan James pályafutásának mégis az addigi legnagyobb mérföldkövét jelentette. Hiszen a profi sport világának legnagyobb klasszikusai, a legismertebb ruhadarabjai közé tartozó mezt viselte – és hármás bázisvédőt játszott a Fenway Parkban.

Szinte el se hitte, hogy ott állhat ezen a megszentelt földön.

Már csaknem egy évszázada szinte minden amerikai kisfiú arról álmodik, hogy egyszer pályára léphet a Fenwayben – akár Boston, a „Babváros” hőseként, akár valamelyik ősi rivális játékosaként, aki a meccset elődöntő ütésével elrontja a bostoniak nyarát. A sok csatát megért Fenway Park az állandóságot képviseli a csúcstechnikával előállított, eldobható dolgok korában. Olyan hely, ahol a minden baseballmeccset jellemző tökéletes szimmetria – négy bázis, egymástól pontosan 27 méterre – egészen egyedi, sajátos bájjal valósul meg. Az ülőhelyek családiasan közel vannak a réti perjével bevetett, gondosan nyírt pályához. Baloldalt, a 11 méter magas, „Zöld Szörny” becenévre hallgató falon látható a manuális eredményjelző tábla. A CITGO olajvállalat óriási neonreklámja a Fenway Parktól egysaroknyira, a Kenmore Square-en tornyosul, mégis ugyanúgy hozzátartozik a stadionhoz, mint a hazai bázis. Fanatikus szurkolók, vaskos bostoni akcentus, a híres Fenway Frank hot dog, a hideg sör, és a többi, és a többi. A pályát annyira szeretik az emberek, hogy még az érvényes terület határát jelző póznáknak is van nevük. (A bal oldali Fisk, a jobb oldali Pesky.) Aznap, persze, zsúfolásig megtelt a harminchatezres nézőtér: a Fenway Parkban nem csak képtelenesen szólva ér egymásba az emberek könyöke. Legendások a vécék előtt kígyózó sorok (a sört nyakaló drukkerok sokszor inkább a szomszédos éttermek mellékhelyiségébe szaladnak át), és a büfékre is ráférne egy kis felújítás. Ezt a jó öreg baseballpályát azonban nem azért építették, hogy kényelmes legyen. Ez az új-angliaiaknak épült.

Meg a texasi kisfiúknak, akik erről álmodnak.

Ryan nagyon is otthon érezte magát – még akkor is, ha egyelőre hátról semmi volt a találati aránya, azaz még váratott magára az első szuperligás ütése.

– A Red Sox következő ütője – mondta be a műsorközlő – a tizenegyes számú játékos, a hármás bázisvédő, Ryan James!

Gyakorlatilag minden Red Sox-meccsen telt ház volt, a melegítőhelyről elinduló Ryant sok ezer ember üdvívalgása fogadta. Egy jellegzetes hang, persze, még ekkora tömegeből is kihallatszott:

– Gyerünk, bébíú!

Bébi közvetlenül a hazai bázis mögött ült. Uri helyet kapott, közelebb volt az ütőjátékoshoz, mint az ellenfél dobója. Ez is csak a Fenway Parkban lehetséges.

– Gyerünk, apu!

Már a döntetlen miatti hosszabbításban jártak. Ainsley-nek rég ágyban lett volna a helye, de ennél jobb ürügy aligha kell egy óvodásnak arra, hogy a szokottnál később feküdjön le. Ryan a kislányára nézett, és kacintott egyet. Ainsley integetett neki.

És Emma is. Már karácsony óta találkoztak, de Ryan csak nemrég tette meg a nagy lépést, és engedte be Emmát a kislánya életébe. Most ott ültek mindketten Bébi mellett.

Ezen a hűvös tavaszi estén, a Fenway Park fehér fényt árasztó reflektorai alatt állva Ryannek úgy tűnt, mintha a tavaly szeptemberi események egy előző életében játszódtak volna le. A bostoni és a Rhode Island-i média egy ideig nagyon rá volt bukva a sztorira, buzgón szították a tüzet a soron következő „évszázad pere” előtt, amelyben a PawSox tulajdonosa, a Beacon Hill „kékvérű” lakója, Connie Garrison áll majd bíróság elé. De végül gyors vádalkuval zárult az ügy, amelyet kétségkívül az segített elő, hogy megtalálták Doug Wells holttestét. Egy turista bukkant rá a Blackstone zavaros vizében, amikor a népszerű „égő folyó” rendezvényen begyűjtötték a cédrusfával megrakott, hatalmas urnákat. Garrisent hat hónap próbaidőre ítélték, amiért elhagyta Chelsea balesetének helyszínét, tizenkét év börtönre, amiért fölbérelt valakit Yaz, a hajléktalan zsaroló meggyilkolására, és még húsz évre Doug Wells kivégeztetéséért. A sajtó túl elnézőnek minősítette az ítéletet, Ryan viszont elfogadta, mert tudta, hogy ez még mindig jobb, mintha Bébinek tanúskodnia kellene a bíróságon. Örült az ügy ilyen alakulásának Brandon Lomax is. Mivel küszöbön állt a szenátorválasztás, azt akarta, hogy Connie Garrisonról lehetőleg ne essen szó, még akkor se, ha az elfogásában való közreműködését hőstettként állították be. Az ellenfele azonban végül ki tudta használni, hogy a Garrison-ügy kapcsán fény derült az igazságra Lomax szerencsejáték-adósságát és alkoholizmusát illetően. Voltak, akik szerint ez újabb szomorú fejezet volt a korrump Rhode Island-i politika történetében. Pedig „ródájlíni” viszonylatban szinte egy kurta lábjegyzetet sem ért az egész.

– Na, még egy újonc. Mehet a levesbe ez is – szólalt meg az ellenfél elkapójátékosa.

Ryan ügyet se vetett rá. Belépett az ütőjátékos helyére.

Ő korántsem volt akkora megasztár, mint amilyené a barátja, Ivan Lopez kinőtte magát, de senki sem dolgozott meg nála keményebben a csapatba kerülésért. Az edzések roppant intenzívek voltak, de egy sportoló életében hihetetlenül sokat számít, ha jól alszik éjszaka. És nem árt egy kis szerencse sem. A Red Sox első számú hármás bázisvédője ugyanis három héttel az idénykezdet után motorbalesetet szenvedett, és eltört a csuklója. Ekkor hívták be Ryant Pawtucketből. Alapvetően tartalék mezőnyjátékosként számítottak rá, de az edzőnek megtetszett, ahogy a balkezes dobók ellen lengeti az ütőt. Ezért ma este, mivel az ellenfélnek balkezes dobója volt, betette Ryant a kezdőbe.

– Dobás! – kiáltotta a bíró.

Jó dobás volt, de Ryannek mégse tetszett igazán.

A dobó a dobódomb mögött elhelyezett gyantaporos zsákhoz lépett. Miközben bedörzsölte a kezét, hogy ne csússzon, Ryan is kilépett a helyéről, és a stoplijairól veregette le a földet az ütőjével. A több mint harmincezer néző izgatottan várt.

A dobó beállt a dobáshoz. Ryan is fölvette a készenléti testhelyzetet: könyök fel, térd enyhén behajlítva, ütő fölfelé áll.

A dobó hátralendítette a karját, és elengedett egy gyorslabdát – amely egyenesen Ryan feje felé tartott.

Ryan a földre vetette magát. Hogy az emberi test milyen gyorsan képes mozogni, az akkor válik el igazán, amikor százötvennel süvít a koponyánk felé egy kőkemény, 22,5 centi átmérőjű gömb, amely belül parafa és gumi, majd erre jó szorosan rátekercesznek pontosan 369 yardnyi fonalat, és bevonják marhabőrrel. Ryant nem találta el a lövedék. Az ütőjét viszont igen.

– Második dobás! – mondta a bíró.

A tömeg fújolt. A Red Sox harmadik bázisnál álló segédedzője odakiáltott a dobónak néhány keresetlen szót. Ryan őszintén remélte, hogy Ainsley nem hallotta...

Föltápászkodott a földről, és leporolta magát. A dobó hátat fordított neki, a pálya középső harmadát nézte. Ryan arra gondolt, hogy talán kuncog magában.

A baseball nem olyan sport, mint például az amerikai futball, ahol az indulat pozitív dolog lehet, mert amolyan érzelmi pluszként űzi-hajtja a játékost, hogy magasabb szinten tudjon teljesíteni. Néha azonban a baseballban is segíthet, és Ryant semmi sem dühítette jobban, mint egy „fejvadász” dobó.

– Gyerünk, bébiii!

Ryan ereiben száguldozott az adrenalin, a szíve hevesen kalapált. Jól megmarkolta az ütőjét, de aztán inkább engedett a szorításból. Jobb, ha szép kényelmesen fogja, nem szorongatja görcsösen.

A dobó hátrahajolt. Ryan csavart labdára tippelt: gondolta, hogy a dobó az előző, süvítő labda után, amelynél a pusztta életét kellett mentenie, egy lassúbb dobással próbálja kizökkenteni. Jól okoskodott, és a következő néhány másodperc szinte lassított felvétellként játszódtott le előtte.

Száll a labda.

Lendül az ütő.

Csattan a labda a kövér juharfa ütőn, a stadionban megáll a levegő, a nézők fölállva figyelik a pálya bal oldala fölött szálló labdát, amely egyre magasabbra emelkedik, és semmi jelét nem adja, hogy valaha is földet akarna érni. Ryan ütése nyomán a labda átrepült a Zöld Szörny fölött, a Fisk nevű pőzna és az óriás kólásüveg között. És átrepült a szörny fölé magasodó lépcsőzetes ülések, a Fenway Park legdrágább helyei fölött is.

Ryan még ki se lépett az ütő helyéről, amikor már tudta, hogy ez a labda világgá ment. Kényelmesen körbekocogott a pályán, ahogy a nagy bombázókhöz illik. A hazai közönség tombolt. A Red Sox kispadja pedig kiürült, és az egész csapat egy emberként várta a hazai bázison, hogy a földre teperjék, majd ízekre szaggassák a meccset megnyerő társukat.

Ez volt Ryan első hazafutást érő ütése a Fenway Parkban.

Illetve nem egészen a Fenway Parkban, hiszen a labda jócskán kirepült onnan...

Ainsley már aludt, amikor Ryan bevitte a szobájába, és az ágyra fektette. Bedugta a bolyhos, piros, Red Sox-emblémás takaró alá, és adott neki egy jóéjt-pusztit.

Még most is pezsgett a vére az izgalomtól. Azzal, hogy a Red Sox színeiben lejátszott első meccsén „besétálás” hazafutást ért el, bekerült egy igencsak zártkörű klubba. Bébi, persze, egyből meg tudta mondani, hogy pontosan mennyire is zártkörű ez a klub: – Egy emberből áll. És az te vagy, Ryan! – Majd meghallgatja az *Ébresztő Jockkal* című műsort – amelyet Jock Grogan ismét egyedül vezet –, hogy megtudja, igaza van-e Bébinek. Ivan is nagyon szép szavakkal méltatta őt a csapat előtt a klubházban. Ainsley és Emma elragadtatott izgalma pedig a hab volt a tortán. Tökéletes este volt, egyvalamit leszámítva.

A labdát nem találta meg senki.

Ryan csak arra tudott gondolni, hogy miután kirepült a stadionból, biztos beleesett a szennyvízcsatornába.

– Apu!

A vékonyka hang hallatán elmosolyodott. Ainsley feléje fordult a sötétben. – Azt hittem, már alszol.

– Majdnem alszom. Csak gondolkodtam valamin.

– És min? – kérdezte Ryan.

Ainsley felkönyökölt. – Meg fogják találni a hazafutós labdádat?

– Nem tudom – mondta Ryan.

– És keresni fogjátok Ivan bácsival?

– Nem valószínű – felelte Ryan. – Nem igazán fontos, hogy megvan-e. Az ütésre így is mindig emlékezni fogunk. Csak ez számít.

Ainsley visszacőlt a párnára. – Azt hiszem, igazad van.

Ryan odahajolt hozzá, és homlokon csókolta. – Szeretlek. Most már aludj.

– Én is szeretlek.

Ryan már az ajtóban állt, és éppen becsukta volna maga mögött, amikor megint meghallotta a vékonyka hangot.

– Apu!

Megállt. – Mi az?

– Tudod, mi történt szerintem?

– Mondd el, kis szívem.

– Szerintem a Mami kapta el azt a labdát.

Ryan nyolc hónapja még nem hatódott volna meg ennyire ettől a kedves gondolattól. Elmosolyodott. – Lehet, hogy így van, kicsim. Lehet, hogy ő kapta el.